

Giới thiệu Prince Of Dreams

Truyện Prince Of Dreams, anh là một kẻ lãng mạn bí ẩn tuyệt vời, hậu duệ của một dòng dõi anh hùng với quá khứ hỗn loạn.

Một trong những điều anh làm trong suốt thời gian lưu vong là dõi theo cô và đợi cho cô đến tuổi kết hôn. Nhưng cô suýt vượt khỏi vòng tay anh khi cô tự mình lập nên kế hoạch tiến đến hôn nhân với một tay đào mỏ khôn khéo.

Cô đã khiến hấn khiếp sợ, tổng khứ hấn đi với một kẻ thừa kế khác. Không biết những điều này và trong nỗi hoang mang bị người yêu ruồng bỏ.

Bạn đang đọc truyện *Prince Of Dreams* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 1

1877 London

"Đang chờ ai sao?" Giọng nói sắc cạnh của người đàn ông xuyên qua sự yên tĩnh của bóng tối. Giọng nói mang âm điệu Nga thật nhẹ và trầm, ngữ điệu thích thú rơi vào tai Emma. Quay lại với một nụ cười miễn cưỡng, Emma quan sát Hoàng tử Nikolas Angelovsky bước ra khỏi bóng tối.

Với làn da rám nắng sáng rực, mái tóc được tết từ những sợi tơ vàng óng của mặt trời, và vẻ mạnh mẽ không thể đoán được, Nikolas trông giống một con hổ hơn là một người bình thường. Emma chưa bao giờ thấy được sự pha trộn hoàn hảo giữa vẻ đẹp và sự mạnh mẽ ở bất cứ người đàn ông nào mà cô đã từng gặp trước đây. Nhưng cô là một người rất khéo trong việc xử lý những kẻ nguy hiểm. Cô chắc chắn sẽ bị tổn thương nếu để lộ ra sự sợ hãi đó. "Tôi chắc chắn không phải chờ đợi anh," cô trả lời nhanh. "Tại sao anh ở đây?"

Anh mỉm cười. Hàm răng trắng sáng lên trong nền ánh sáng yếu ớt của bóng tối. "Tôi muốn đi tản bộ."

"Tôi sẽ cảm ơn nếu anh có thể chọn chỗ khác để dạo chơi. Tôi đang cần gấp riêng tư một người."

"Ai vậy hả?" Anh trượt tay vào túi của mình, rào xung quanh cô.

"Đi đi, Nikolas"

"Nói cho tôi nghe."

"Đi chỗ khác"

"Cô không thể ra lệnh cho tôi, ngay trên mảnh đất của tôi, bé con." Nikolas dừng lại trước cô vài feet. Anh là một người đàn ông to lớn, khỏe người hiếm thấy ở London mà Emma đã từng gặp. Anh có bàn tay và đôi chân thật lớn, quá mức cần thiết, với dáng người mạnh mẽ. Một vệt tối xuyên qua khuôn mặt anh, làm tối mờ tia mắt vàng rực sắc nhọn của anh.

"Tôi không phải là bé con. Tôi là một phụ nữ trưởng thành."

"Đúng vậy" Nikolas nói nhẹ nhàng. Tia nhìn chăm chăm của Anh quét qua cô, lưu ý ghi nhận một cách tỉ mỉ thân hình mảnh khảnh của cô ấy được ôm gọn trong chiếc áo dài trắng đơn giản. Khuôn mặt của Emma, như thường lệ, không thoả phần và cũng không 1 chút son môi. Tóc cô được ghim lại thật chặt thành một búi tóc, những sợi tóc xoắn mềm như nhảy múa quanh khuôn mặt và cổ cô. Mái tóc của cô là một tặng phẩm tuyệt vời với màu đỏ rực rỡ, bùng sáng lên dưới ánh sáng của màu đồng và nâu vàng

"Đêm này, cô trông thật đẹp" Anh nói.

Emma cười. "Đừng tặng bốc tôi. 'Hấp dẫn' là điều tốt nhất tôi có thể làm, và tôi biết điều đó. Thật là 1 nỗ lực đáng giá khi giữ cho những cái kẹp tóc được ép chặt lên đầu, và xương sườn của tôi thì bị bó chặt đến mức tôi không thể thở được. Tôi thả đi xung quanh, mang giày bốt với quần ống túm, tạo ra vẻ thoải mái như một người đàn ông phải có. Nếu tôi không thể trở nên xinh đẹp, tôi sẽ ko thử".

Nikolas không tranh cãi. Anh có những quan điểm riêng về một vài vấn đề. Sức hấp dẫn đặc biệt của Emma đã luôn luôn quyến rũ anh. Cô là một người phụ nữ mạnh mẽ, sôi nổi, với sự duyên dáng của 1 cột buồm cao(???). Khuôn mặt của cô là sự kết hợp của đôi gò má góc cạnh tinh tế, đôi môi căng mọng, một chút tàn nhang nằm rải rác quanh sống mũi của cô. Chân tay của cô thật dài và thon thả, Cô đạt đến một chiều cao gần 6 feet, thậm chí khi cô chỉ mang 1 đôi dép lê xẹp lép. Nikolas vẫn cao hơn cô khoảng 2 inches. Anh vẫn thường hình dung cơ thể của cô sẽ ăn khớp thật chính xác với cơ thể của anh, chân của cô và những cánh tay quấn xung quanh anh.

Họ phù hợp cho nhau. Thật lạ là không ai có thể nhận ra điều đó, nhưng Nikolas biết rõ về nó, kể từ lần đầu tiên anh gặp cô. Cô là một đứa trẻ quý quý, rất dễ dàng bùng nổ với mái tóc đỏ hoang dã. Bây giờ cô là một phụ nữ trẻ hai mươi tuổi, chết tiệt khi phải thành thật mà nói rằng vẻ lôi cuốn của cô khiến anh đánh thức những suy nghĩ thâm kín bản năng. Cô nhắc nhở anh về những người phụ nữ mà anh đã từng gặp ở Nga, những người phụ nữ

thật cuồng nhiệt. Nhưng chẳng ai có thể giống với người phụ nữ đang ở trước mặt anh. Người mà anh đã biết từ 7 năm về trước.

Nhận ra rằng anh đang điều tra mình, Emma nghiêm mặt: "Tôi không nhớ rõ lắm," cô đáp. "Theo tôi có thể nói, sắc đẹp là một sự bất tiện khủng khiếp. Bây giờ anh thật sự phải đi, Nikolas. Với việc anh cứ lơ lửng xung quanh đây, người đàn ông đó sẽ không dám đến gần tôi."

"Bất cứ ai cô đang chờ đợi, anh ta sẽ không ở lại lâu hơn những người đàn ông khác."

Emma cau có giận dữ và công khai chống cự. "Người này sẽ".

"Họ không bao giờ ở lại" anh tiếp tục nói vu vơ. "Cô đuổi tất cả bọn họ ra đi, và rồi lại mong họ quay trở lại. Tại sao vậy?"

Gương mặt Emma đỏ lên giống như màu tóc rực rỡ của cô. Cô mím chặt môi. Mũi tên của anh đã tìm thấy được con mồi của nó. Đây là Mùa thứ ba của cô sau khi đã được giới thiệu. Nếu cô không lập gia đình sớm, cô sẽ được coi là một thất bại trong thị trường hôn nhân và trên con đường nhanh chóng trở thành 1 bà cô già ế chồng.

"Tôi không thấy lý do tại sao tôi cần một người chồng," cô nói. "Tôi không thích ý tưởng trở thành vật sở hữu của một ai đó. Anh chắc chắn có thể nghĩ rằng tôi không xứng đáng là một người đàn bà."

"Tôi nghĩ rằng cô rất là đàn bà"

Cô nhướn đôi chân mày màu nâu đỏ lên vài phân. "Là một lời khen hay lời chế nhạo? Với anh, khó có thể nói rõ được."

"Tôi chưa bao giờ chế nhạo cô, Emma. Những người khác, có. Cô, không hề."

Cô đưa ra một tiếng khịt hoài nghi.

Nikolas nhích lên, bước vào nền ánh sáng đỏ nhẹ nhàng từ một khu vườn lồng đèn. "Cô sẽ đi cùng tôi trở lại bên trong ngay bây giờ. Là chủ nhà của cô và một người anh em họ hàng xa- Tôi không thể cho phép cô ở đây mà không được kèm cặp"

"Đừng bao giờ đòi hỏi về bất cứ mối quan hệ họ hàng nào giữa chúng ta. Anh có quan hệ với mẹ kế của tôi, và anh không có bất kỳ 1 mối liên hệ nào với tôi."

"Chúng ta là anh em họ bằng hôn nhân," anh nhấn mạnh.

Emma cười phì khi nghe về điều đó, biết rằng, cũng như người anh em họ khác, họ có thể có một mối quan hệ thân mật hơn, gọi nhau bằng tên thường và nói chuyện riêng mà không cần một người đi kèm. "Nói sao cũng được, hoàng tử của tôi."

"Có lẽ cô thích chuyển tham quan bộ sưu tập nghệ thuật của tôi" Nikolas đề nghị. "Tôi có một bức tượng thánh mà có thể cô quan tâm. Nhiều bức trong số đó là các công trình từ Novgorod ở thế kỷ mười ba."

"Tôi không quan tâm đến nghệ thuật, và tôi chắc chắn không muốn nhìn vào bất kỳ bức tượng già tối tăm nào." Emma gởi đến anh ta một cái nháy mắt hoài nghi. "Tại sao anh sưu tập chúng? Anh là người cuối cùng tôi hy vọng sẽ thu thập các bức tranh tôn giáo."

"Tượng thánh là cửa sổ linh hồn của người Nga."

Khuôn miệng rộng của Emma cong lên chế nhạo. "Tôi chưa bao giờ nhìn thấy bất kỳ bằng chứng nào cho thấy anh có một linh hồn."

"Có lẽ cô, chưa nhìn đủ gần." Anh tiến về phía trước một bước, lại gần hơn, cho đến khi bàn chân của anh gần như đụng vào đường viền váy trắng của cô.

"Anh đang làm gì?" cô hỏi.

"Đứng đây"

Trong giây lát Emma đã không di chuyển. Nikolas chưa bao giờ nói với cô như thế này trước đây. Anh có vẻ thoải mái, cởi bao tay ra và buông lỏng bên mình. Emma có thể cảm nhận được sự yên lặng có tính toán, như 1 con mèo đang rình mồi. Emma tuân theo mà không cảm thấy thoải mái chút nào, cố gắng đứng thẳng hết mức có thể, gần như ngang nhau.

"Anh muốn gì đây hả, Nikolas?"

"Tôi muốn nghe thêm về người bạn của cô. Người đó có ôm cô trong vòng tay chưa? Có thăm thì những lời yêu thương với cô chưa? Hay là hôn cô chưa?". Ngón tay của anh chạm lên cánh tay cô, sự ấm áp của lòng bàn tay anh xuyên qua tay áo lụa mỏng manh.

Emma nhảy ra và tạo nên một âm thanh nhỏ trong cổ họng của cô. Trái tim của cô đập mạnh một cách đau đớn khó chịu. Thật không thể tưởng tượng được, không thể mơ được rằng, cảm giác tay của Nikolas Angelovsky chạm vào cô. Thật quá gần gũi đến mức ngực của cô chạm vào lồng ngực của anh. Cô cố gắng đẩy anh ra, nhưng anh lại càng ôm chặt hơn.

"Nếu anh đã kết thúc thú vui của bản thân anh, Nikolas, xin vui lòng bỏ bàn tay vương giả của anh ra khỏi người tôi. Tôi không đánh giá cao sự hài hước"

của anh”

"Tôi không đùa bỡn đâu, ruyshka" Cánh tay của anh trượt chung quanh, khóa cơ thể của cô vào mình anh. Nhận thấy sự bối rối đến há hốc miệng của cô, anh giải thích, "có nghĩa là 'cô gái nhỏ có bộ tóc đỏ hoe hoe."

"Tôi không còn nhỏ," cô nói, ráng sức để thoát ra. Anh đã kiểm chế sự kháng cự của cô mà không cần bất cứ sự nỗ lực. Mặc dù họ cao gần bằng nhau, trọng lượng cơ thể anh nặng gấp đôi cô, vạm vỡ và bắp thịt to, vai rộng như 1 cánh cửa nhà thờ.

Anh tiếp tục nói êm ái, lờ đi những kháng nghị hỗn hển của cô. "Cô có thể dễ dàng được coi là một người Slav, cô biết đó với mái tóc đỏ và làn da trắng của cô. Đôi mắt cô là màu sắc của biển Baltic-màu xanh đen tối nhất mà tôi từng được thấy. "

Emma nghĩ đến việc kêu gọi sự giúp đỡ. Tại sao anh làm điều này? Anh ta muốn gì từ cô? Cô nhớ lại tất cả các tin đồn thổi về Nikolai. Quá khứ của anh đã chứa đầy sự phản bội, giết người, mưu phản. Anh đã vĩnh viễn bị trục xuất khỏi Nga về tội ác chống lại chính phủ Hoàng gia. Nhiều phụ nữ tìm thấy vẻ ngoài của anh sự nguy hiểm thú vị, nhưng cô không phải là một trong số họ.

"Thả tôi ra," cô nói hỗn hển. "Tôi không thích trò chơi của anh."

"Cô có thể."

Anh nắm giữ cô thật dễ dàng làm sao, cứ như cô là một con búp bê hay một con mèo con. Cô cảm thấy được anh ta thưởng thức sức mạnh của anh qua cô, rằng anh muốn cô phải biết rõ anh mạnh mẽ hơn cô nhiều như thế nào. Đầu cô đã ngã ra sau, mắt cô nhắm lại. Cô có thể cảm nhận rõ miệng của anh đang gặm nhấm trên đôi môi cô bất kỳ khoảnh khắc nào. Cô nín thở, chờ đợi, chờ đợi...

Một trong những cánh tay của anh nói lỏng, và bàn tay anh chạm lên đến cổ họng của cô, mon trớn nhẹ. Ngón tay cái của anh vuốt ve dưới hàm cô. Cái chạm nhẹ bất ngờ của anh đã làm cô rùng mình. Emma nhướn đôi lông mi run rẩy lên và nhìn anh. Khuôn mặt của anh đã rất gần với cô. "Một ngày nào đó tôi sẽ hôn em," anh nói. "Nhưng, không phải tối nay"

Emma đẩy anh đi trong một sự xúc phạm. Rút lui vài thước, cô khoanh đôi cánh tay thon dài của mình trước ngực. "Vì sao anh không trở lại với những khách của anh và trò chơi chủ nhà?" cô đáp lại. "Tôi chắc rằng trong kia sẽ có rất nhiều phụ nữ mong ở cạnh anh đến chết đi được."

Nikolai vẫn đứng yên trong nền ánh sáng ban tối, với mái tóc lấp lánh, miệng của anh co rúm lại với một nụ cười. Bất chấp sự phiến toái đó, Emma không thể không nhận ra được anh ta rất đẹp trai.

"Rất tốt, anh họ. Hãy vui vẻ trong vòng tay bạn bè ... của anh. "

"Tôi sẽ." Emma đã không đi chuyển cho đến khi cô chắc chắn anh ta đã đi. Cô quay lại cái ghế dài và ngồi xuống, xoa đôi chân dài ra 1 cách uể oải. Nikolai đã làm cô rung lên... và thất vọng 1 cách kỳ lạ.

Một ngày nào đó tôi sẽ hôn em... Anh đã chế nhạo cô, tất nhiên. Cô đã qua cái thời mà một đứa trẻ cảm thấy mất bình tĩnh vì một người đàn ông. Emma nhớ lại những đứa trẻ trong bữa tiệc, khi những thằng nhóc với gương mặt lố nhố tàn nhang trên choker cô chỉ vì cô cao hơn bất cứ người nào khác trong phòng. Và khi cô xuất hiện, mọi người đàn ông độc thân đều lờ cô đi và giành sự thiện cảm cho những cô nàng xinh đẹp, mảnh dẻ gần bên. Cô đã trở thành người chỉ có thể đứng hoặc ngồi ngoài rìa của 1 buổi khiêu vũ khi cô 17 tuổi (wallflower), mặc dù cô có sức hấp dẫn của một tài sản gia đình lớn đằng sau cô.

Nhưng bây giờ, cuối cùng cô cũng đã có 1 người cầu hôn cho riêng mình. Cô đang yêu Ngài Adam Milbank. Anh đang hẹn hò bí mật với cô trong nhiều tháng nay, kể từ đầu Mùa này. Trái tim của cô đập mạnh một cách thiếu kiên nhẫn khi cô nghĩ về anh. Adam đáng lẽ phải ở đây rồi. Điều gì đang giữ chân anh ấy quá lâu như vậy.

Vườn Angelovsky được thiết kế nằm bên ngoài hàng dãy phòng, bao bọc bởi một hàng rào, những luống hoa, và rất nhiều cây. Nikolai đi xoay quanh không gian cây thưa đó, nơi Emma đang ngồi, giấu mình đằng sau những cây thủy tùng Ai len cao ngất. Tìm kiếm 1 nơi ẩn náu kín đáo nhất, anh dừng lại và chờ đợi người cầu hôn huyền bí của Emma xuất hiện.

Ngồi suy nghĩ một mình, Emma sốt ruột cựa quậy trên cái ghế dài, cố gắng làm cho những sợi tóc lộn quăn nằm bẹp xuống một chỗ, và khép chân lại nhiều lần với nỗ lực làm cho chúng ngắn hơn bình thường. Hiển nhiên những nỗ lực đó của cô thật vô ích, nên cô ngồi sụp xuống và cam chịu. Nikolai ngắm nhìn 1 cách ưa thích những trò hề của cô. Emma đứng nhồm đậy, phui sạch váy, và duỗi thẳng lưng, tình cờ xoay nghiêng về phía anh ta. Nikolai say mê ngắm nhìn chiều dài thanh lịch của thân thể cô, sự tròn trịa của bộ ngực cô. Cô rảo bước xung quanh cái ghế dài, bẻ gãy 1 nhánh cây kim ngân mà cô đã bứt ra từ hàng rào

Một giọng nói của người đàn ông phá vỡ tiếng xào xạc yên tĩnh của khu vườn

"Em yêu!"

Emma quay lại, ném nhánh cây kim ngân đi. Một nụ cười sáng chói xuất hiện trên mặt cô. "Anh đến trễ" cô buộc tội, và vội vàng lao tới anh. Ngả mình vào cánh tay của anh, cô hôn anh thật cuồng nhiệt.

"Anh đã phải lén trốn đi mà không gây ra sự nghi ngờ nào." Người đàn ông trẻ cười khi biện hộ cho chính mình. "Em biết không gì có thể ngăn cản anh đến gặp em mà."

"Mỗi khi em nhìn thấy anh trong phòng, em lại muốn chạy vào vòng tay của anh."

"Không lâu nữa chúng ta sẽ được ở bên nhau."

"Bao lâu?" Cô hỏi 1 cách nôn nóng

"Sẽ sớm thôi mà. Bây giờ, đứng yên để anh có thể hôn em nào."

"Anh ta ôm ghì mái tóc xoăn của Emma vào trong tay và ép chặt môi của mình vào cô."

Nikolas theo dõi người mình yêu, đôi mắt anh nheo lại và nhìn chăm chú. Lưng của người đàn ông quay lại phía anh. Nikolas đi vòng quanh họ một cách kiên nhẫn. Anh kéo nhánh cây rũ xuống sang một bên để có được tầm nhìn tốt.

Người đàn ông lùi lại một chút, ánh sáng chiếu rọi khuôn mặt anh ta. Đó là Ngài Adam Milbank

Nikolas đột nhiên thoải mái. "Hoàn hảo," anh nói khẽ, và thật có ý nghĩa.

Giờ anh hiểu lý do Emma phải giấu kín điều bí mật này. Milbank là một tử tước nghèo khó. Một gã đi săn vận may. Cha của Emma sẽ không bao giờ cho phép con gái duy nhất của ông kết hôn với một tay nghèo mạt rệp như Milbank. Không nghi ngờ gì rằng Stokehurst đã cấm họ gặp nhau. Nikolas quay lại và rào bước về phòng khiêu vũ, gần như rên rừ hừ với niềm vui thú này. Thật dễ dàng để tổng khư Milbank đi khỏi đây. Không gì ngăn cản anh có được Emma.

Emma vòng tay ôm lấy cổ của Adam Milbank. Cô hít thật sâu mùi vị cơ thể của anh, nắm chặt tay cô trong áo choàng của anh, đắm mình vào sự gần gũi của anh. Anh là một người đàn ông cao, đẹp trai ở lứa tuổi hai mươi bốn mang dáng vẻ hấp dẫn trẻ thơ. "Mỗi ngày em lại yêu anh nhiều hơn," cô nói, nhìn đắm đuối vào đôi mắt nâu mượt của anh. "Em nghĩ đến anh mọi lúc mọi nơi"

Xúc động, Adam vuốt ve 1 bên má cô. "Em làm anh say mê, Emma Stokehurst." Anh hôn cô trong một khoảnh khắc dài, miệng anh ẩm, cánh tay của anh khoá chặt xung quanh cô. Khi anh ngẩng đầu lên, cả hai như không thể thở nổi. "Chúng ta sẽ phải trở lại buổi tiệc thôi," anh nói. "Riêng rẽ, tất nhiên. Sẽ không có bất cứ ai nghi ngờ chúng ta. Và không cau có giận dữ như vậy. Em biết rằng điều đó rất cần thiết mà."

"Đường như khi chúng ta ở cạnh nhau như thế này, Adam. Mười phút ở đây và ở đó ... nó không đủ. "Bây giờ chúng ta, cả hai đã biết cảm nhận như thế nào, chúng ta phải cùng nhau đối đầu với Cha. Và nếu cha em ko ban phép lành cho hôn nhân của chúng ta, chúng ta sẽ trốn đi "

"Suýt, em yêu" Adam dỗ dành, khuôn mặt anh mờ đi với sự tính toán cẩn thận. "Anh không muốn nghe thấy từ 'Trốn đi' từ đôi môi của em một lần nữa. Anh biết em rất quan trọng đối với gia đình em. Anh sẽ không là nguyên nhân gây ra sự chia cắt giữa em và cha em."

"Nhưng cha em không bao giờ chấp nhận anh cả "

"Ông ấy sẽ có một khoảng thời gian để chấp nhận chúng ta," Adam hôn nhẹ lên trán cô. " Anh là một người rất kiên nhẫn, Emma "

"Em không thể" Emma đưa ra nụ cười thất vọng. "Kiên nhẫn là một trong số những đức tính tốt của anh, nhưng không phải của em"

"Hãy thử nói chuyện với mẹ kế của em, "Adam đề nghị. "Nếu em có thể lôi kéo bà ấy về phía mình, đương nhiên bà ấy có thể làm mềm lòng cha em"

"Có thể," Emma nói một cách ưu tư. Mẹ kế của cô, Tasia, đã luôn luôn như một người chị gái tử tế, không bao giờ can hệ đến những vấn đề của cô. "Em cho rằng nếu ai đó có thể thay đổi ý của Cha, người đó là Tasia. Nhưng nếu điều đó ko được thì ---"

"Nó phải được thôi. Emma, em phải hiểu quan trọng là phải có sự chấp thuận của cha em. Chúng ta không bao giờ có thể kết hôn được mà không có điều đó."

Cô lùi lại trong sự bất ngờ. "Không bao giờ? Tại sao?"

"Chúng ta không có một số tiền nào để sống cả "

"Nhưng tiền không phải là thứ quan trọng khi chúng ta được sống cùng nhau"

"Điều đó nghe thật tuyệt, em yêu, nhưng em đã lớn lên với những thứ tốt đẹp trong cuộc sống. Em không có ý tưởng gì về nó và ko biết sống như thế nào mà không có nó. Và hãy nhớ, không có một cửa hồi môn nào, em phải bỏ bầy thú của mình, và bán những con thú của em cho vườn thú và những người mua tư nhân."

"Không", Emma nói, khiếp sợ trước những suy nghĩ đó. "Những con thú của em sẽ bị ngược đãi khủng khiếp. Em không thể cho phép chuyện đó xảy ra." Trong nhiều năm qua cô đã giữ một bầy thú trên lãnh thổ của gia đình, giữ những súc vật bị lạc và mọi con vật bị thương khác. Cô nuôi dưỡng ngựa, gấu, chó sói, và chó, khỉ, và thậm chí một con hổ Châu Á.

"Chúng phụ thuộc vào em....rất ít con trong số chúng sẽ thật khó sống sót nổi mà không có một sự chăm sóc đặc biệt"

"Giờ thì em đã hiểu lý do tại sao chúng ta bắt buộc phải có sự đồng ý của gia đình em rồi chứ?"

"Vâng" Emma nói miễn cưỡng. Cô ước ao thức giấc Adam đương đầu với Cha cô. Nếu Adam chịu đối đầu với ông, và yêu cầu cho phép anh kết hôn với cô. Điều đó sẽ không bao giờ xảy ra, Adam tội nghiệp ghét những cuộc tranh cãi, và anh, cũng giống như mọi người khác, luôn kính sợ cha cô.

Có thể hiểu được. Cha cô, Ngài Stokehurst, đe dọa những người dân rất dễ dàng. Trong mắt ông, không ai đủ tốt cho cô. Vài tháng trước ông đã dứt khoát cấm Adam đến với Emma. Adam đã quá sợ hãi để tranh luận. Thay vào đó anh đã lên đi trong thất bại, và bây giờ họ đang ở trong 1 tình thế tuyệt vọng.

Emma cương quyết đấu tranh. "Để em nói chuyện với mẹ kế," Cô nói. "Bằng cách nào đó em sẽ làm cho mẹ kế hiểu rằng anh và em thuộc về nhau. Sau đó, mẹ kế sẽ thuyết phục Cha em cho phép chúng ta cưới nhau."

"Em thật là một cô gái ngoan" Adam cười và hôn cô. "Em hãy trở lại buổi tiệc trước, Em. Anh sẽ đợi ở ngoài này trong vài phút"

Cô do dự, nhìn anh luyến tiếc. "Anh có yêu em không, Adam?"

Anh kéo cô lại gần cơ thể gầy guộc của mình, gần như nghiền nát hơi thở của cô. "Anh yêu em tha thiết. Đối với anh, em là thứ quý giá nhất trên đời này. Đừng sợ hãi --Không gì có thể ngăn cản chúng ta ở bên nhau."

Emma tìm thấy mẹ kế của cô trong căn phòng khiêu vũ hình tròn, một căn phòng lộng lẫy được chạm khắc bằng những lá vàng và rất nhiều gương. Đang nhắm nháp một cốc rượu nho và mỉm cười dễ dãi với những câu chuyện huyền thoại của những người bạn, Tasia trông như một cô gái ở tuổi thiếu niên chứ không phải là một người phụ nữ có chồng, đứng tuổi và nghiêm trang ở lứa tuổi 25. Bà và cả người anh họ Nikolas Angelovsky của bà đều có cùng 1 dáng điệu huyền bí khiến cho bọn họ trở nên rất lôi cuốn và quyến rũ. Cả hai đều là người Nga chính gốc, bởi hoàn cảnh đã làm cho nước Anh trở thành nhà của họ.

Emma đi đến cạnh người mẹ kế và kéo bà sang một bên. "Belle-mère," cô nói khản trương. "Con muốn nói chuyện với mẹ về một số vấn đề rất quan trọng"

Tasia quan tâm tới cô mà không hề ngạc nhiên chút nào. Dường như không điều gì có thể thoát khỏi Tasia-- Hầu như bà có khả năng thấu hiểu được những suy nghĩ của mọi người. "Chuyện đó có liên quan đến Ngài Milbank, đúng không?"

"Ai nói với mẹ?"

"Không ai cả. Điều đó đã rất rõ ràng trong cả tháng nay rồi, Emma. Mỗi khi con biến mất ở một bữa tiệc hay một buổi dạ hội, thì lý do duy nhất đó chính là Ngài Milbank. Con đã gặp Ngài Milbank trong bí mật." Tasia tặng cho cô một cái nhìn thoáng qua đầy khiển trách. "Con biết Mẹ không chấp nhận thực hiện bất cứ việc làm nào diễn ra sau lưng Cha con"

"Con buộc phải làm điều đó," Emma nói với vẻ có lỗi. "Tất cả cũng tại vì Papa đã không công bằng về việc Adam tán tỉnh con."

"Cha của con không muốn bất cứ ai lợi dụng con, ít nhất là một kẻ đi săn tài sản."

"Adam không phải là một tên săn tài sản"

"Anh ta chắc chắn đã khiến mọi người có ấn tượng về điều đó. Con có lẽ không quên kinh nghiệm tồi tệ với Quý cô Clarissa Enderly năm ngoái--"

"Anh ấy đã giải thích với con rồi," Emma nói, nhả mắt trước lời nhắc nhở về sự việc đã xảy ra trước khi Adam bắt đầu tán tỉnh cô, Adam đã bị bắt gặp đang cố gắng trốn đi cùng với một quý cô thừa kế trẻ tuổi ngây thơ. Sự giận dữ của gia đình Enderly suýt nữa đã hăm dọa sẽ giết anh, và họ nhanh chóng tiến hành cuộc hôn nhân của con gái họ với một vị nam tước già giàu có. "Đó là sự sai lầm. Một sự hiểu lầm"

"Emma, Cha của con và mẹ muốn nhìn thấy con kết hôn với một người chồng coi trọng con, người mà xứng đáng với con--."

"Ai thì đủ giàu," Emma ngắt lời. "Tất cả chỉ vì lý do này thôi. Mẹ và Cha không thích anh ấy bởi vì Adam không có khối tài sản gia đình lớn đằng sau anh ấy"

"Và nếu như con không có tiền?" Tasia hỏi nhỏ nhẹ. "Liệu Adam vẫn muốn kết hôn với con chứ? Tất nhiên tiền không phải là lý do duy nhất anh ta muốn con, nhưng con không thể phủ nhận rằng đó là một yếu tố"

Emma giận dữ. "Tại sao tất cả mọi người không thể tin tưởng rằng một người đàn ông đã thực sự yêu con? Anh ấy không quan tâm đến tài sản của con, không phải theo cách mà mẹ nghĩ. Tất cả những điều anh ấy muốn là làm cho con được hạnh phúc!"

Mất Tasia mềm đi đồng cảm. "Mẹ biết là con yêu anh ta, Emma, và con tin tưởng rằng anh ta cũng cảm thấy như vậy. Nhưng cha của con có lẽ sẽ đánh giá cao hơn nữa về Adam, nếu anh ta có đủ can đảm để đi gặp ông ấy và nói, 'Ngài Stokehurst, tôi muốn ông xem xét lại quyết định của ông về chuyện ông cấm tôi đến với Emma, bởi vì tôi muốn có một cơ hội để chứng minh tôi tôn trọng tình yêu của mình nhiều đến bao nhiêu....nhưng không có, Adam đã nói chuyện với con với thái độ rất mập mờ và sự sắp xếp lén lút."

"Mẹ có thể đổ lỗi cho Adam là đang sợ Papa?" Emma hỏi với tông giọng thấp gay gắt. "Con chắc chắn là không! Có khá nhiều người nghĩ Papa là một người tàn ác!"

Tasia cười, đôi mắt màu xanh xám tìm kiếm bờ vai rộng của chồng mình trong đám đông. "Cho nên mẹ đã từng tin, một lần. Nhưng bây giờ mẹ biết rất rõ"

Như cảm giác Tasia đang nhìn mình, Lucas Stokehurst quay lại và liếc nhìn bà. Ông có dáng vẻ hấp dẫn nhiều hơn là đẹp trai, với những nét đặc trưng đàn ông mạnh mẽ đầy nam tính, và đôi mắt màu xanh sinh động. Một số người bối rối khi nhìn cái móc màu bạc nơi tay trái của ông. Ông đã mất bàn tay vì một vụ tai nạn rất lâu trước kia, cố gắng cứu Emma và mẹ cô khỏi đám cháy chết người. Emma đã sống sót qua thảm họa đó, nhưng mẹ cô thì không thể. Đôi khi Emma tự hỏi cô sẽ trở nên như thế nào nếu lớn lên cùng với mẹ của cô. Thay vào đó cô chỉ còn lại một mình cha, yêu thương, áp bức, và đi quá xa đến việc bảo vệ.

Với tầm nhìn của người vợ và con gái của mình, Luke miễn cho bản thân tiếp tục cuộc trò chuyện vô vị, và tiến lại phía họ

"Con xứng đáng có một người đàn ông giống như cha con," Tasia nói thầm khi cô theo dõi Luke đang tiến lại gần. "Ông ta sẽ làm bất cứ cái gì cho những người ông ta yêu thương, thậm chí hy sinh cuộc sống của mình vì họ"

"Không có người đàn ông nào giống như vậy," Emma tiếc nuối nói. "Ôi trời ơi, nếu con cứ giữ vững quan niệm đòi hỏi những người cầu hôn với những tiêu chuẩn như vậy, con sẽ không bao giờ tìm thấy bất cứ ai để kết hôn"

"Con sẽ tìm thấy một người xứng đáng với con. Chỉ là phải tốn thêm một chút thời gian thôi mà."

"Điều đó sẽ không bao giờ diễn ra. Nếu mẹ không chú ý, chính xác thì chẳng có đám đàn ông độc thân nào theo đuổi con."

"Nếu con cho họ thấy những khía cạnh ở con mà cha mẹ đã nhìn thấy, con sẽ có hàng đám các chàng độc thân săn đuổi. Con có sự ảm áp bẩm sinh và duyên dáng, nhưng khi ở giữa những người đàn ông, con lại trở nên chết cứng như pho tượng vậy"

"Con không thể thay đổi được" Emma thở dài. "Nhưng con lại thay đổi khi con ở bên cạnh Adam, Belle-mere. Anh ấy làm cho con cảm thấy đặc biệtthậm chí xinh đẹp. Xin hãy cố hiểu. Mẹ cần phải nói chuyện với Papa giữ con, và khiến cho cha con mời Adam đến nhà"

Xao xuyến, Tasia vuốt ve cánh tay của Emma và gật đầu. "Mẹ sẽ xem liệu mẹ có thể làm được những gì. Nhưng đừng có hy vọng quá nhiều. Luke sẽ không thích cái ý tưởng này đâu."

Cha của Emma đi đến chỗ họ, và mặc dù nụ cười của ông bao phủ lấy cả hai người, ông vẫn nhìn chăm chăm vào Tasia. Trong khoảnh khắc, cả hai dường như chìm vào không gian riêng tư. Thật hiếm khi thấy được, cặp vợ chồng nào lại vẫn còn cuồng nhiệt như vậy trong tình yêu khi mà cả hai đã kết hôn với nhau. Sau khi người vợ đầu tiên đã qua đời, Luke chưa bao giờ dự kiến sẽ kết hôn một lần nữa, nhưng từ thời điểm Tasia xâm nhập vào cuộc sống của ông, ông đã say mê cô. Từ cuộc hôn nhân của họ, bà đã cho ông hai đứa con trai tóc đen, William và Zachary. Có đôi khi Emma cảm nhận bị tách biệt ra khỏi cái vòng liên kết chặt chẽ giữa họ, bất chấp các nỗ lực của họ để lôi kéo cô vào.

"Em có vui không?" Luke hỏi Tasia, nhìn đắm đuối đôi mắt to màu khói của bà.

"Có," bà trả lời nhẹ nhàng, phui nhẹ lên ve áo rộng lớn của cái áo khoác mặc vào buổi tối màu đen của ông. "Tuy nhiên, anh vẫn chưa mời con gái anh khiêu vũ đấy."

Emma cắt ngang ngay lập tức. "Con thà là đứng ngoài rìa và nhìn mọi người khiêu vũ còn hơn để cha trở thành bạn nhảy của con tối nay." cô nói. "Và không, con cũng không muốn cha mua một bạn nhảy khác cho con, Papa. Chẳng ai thích một điệu nhảy chỉ vì bốn phận và trách nhiệm cả."

"Cha sẽ mang về đây Ngài Lyndon trẻ tuổi cho một cuộc ra mắt," Luke nói "Anh ta là người đàn ông thông minh với sự hóm hỉnh hoạt bát--Con đã gặp anh ta," Emma nói khô khốc. "Anh ta kiên quyết không thích chó"

"Lý do đó thật không chính đáng để chê trách một người đàn ông."

"Bởi vì con luôn luôn được bao phủ phần nào bởi lông của những con thú và mùi của chó và ngựa, con không nghĩ rằng con và anh ta sẽ hòa hợp với nhau. Đừng bắt đầu mai mối, Papa--Cha đang bắt đầu làm con khiếp sợ."

Luke mỉm cười và kéo nhẹ một lọn tóc xoắn rớt ra từ mái tóc đỏ rực của cô. "Được rồi" Ông quay lại với Tasia. "Sẽ cho tôi một vịnh dự chứ, madam?" Cặp đôi đi đến sàn nhảy, và Luke ôm người vợ mảnh mai của ông vào lòng. Thư giãn với những nhịp điệu của waltz, họ có thể trao đổi 1 vài điều riêng tư.

"Tại sao Emma không xã giao với bất cứ ai?" Luke hỏi "Con bé có vẻ muốn rút lui tối nay"

"Cô ấy chỉ hứng thú với một người"

Một chút giận dữ lướt qua mặt Luke. "Vẫn là Adam Milbank?" ông hỏi giận dữ "Anh nghĩ rằng anh đã chú ý vấn đề đó."

Tasia mỉm cười. "Anh yêu, chỉ bởi vì anh cảm họ gặp nhau không có nghĩa rằng những cảm giác của họ ngừng tồn tại."

"Anh thà để con bé kết hôn với bất kỳ ai trừ cái kẻ đi săn tài sản không xương sống đó. Bất kỳ ai cũng sẽ tốt hơn"

"Đừng có nói oang oang lên như vậy" Tasia cảnh báo, đôi lông mày nâu của cô nhíu lại. "Anh lúc nào cũng hành động liều lĩnh."

Luke cười toe toét. "Em và cái tính mê tín bẩm sinh của người Nga. Anh biết anh đang nói cái gì. Gã con rể nào có thể tồi tệ hơn Milbank chứ?"

Để mặc cho người mẹ kể tự xoay sở tìm cách giúp, Emma lang thang đến góc tường và dựa lưng vào. Cô thở dài bực bội, mong muốn mình có thể rời bỏ buổi tiệc chán ngắt này, hoặc ít nhất có thể đi vờ quanh dinh thự Angelovesky. Khu điền trang này chứa đầy những tài sản quý giá của nước Nga xưa cổ, những tác phẩm nghệ thuật vô giá và lòng lầy, đồ nội thất chạm trổ tinh xảo. Nikolas đã mang theo tất cả mọi thứ bao gồm cả quân đội và đội ngũ những người tùy tùng, lão bộ và quân gia khi anh đến nước Anh.

Dinh thự của Nikolas giống như 1 viện bảo tàng, mang những nét quý phái đầy kiểu cách, khắc nghiệt, và kết cấu hào nhoáng nhưng lại âm đảm. Khu đại sảnh trung tâm được thiết kế với 15 cột trụ cao chót vót xếp thành hàng, chạm khắc bằng vàng ròng, đã được xây dựng thêm vào nhằm chiều theo thói quen mê tín của người Nga cho rằng những con số chẵn chính là 1 điều xui xẻo, một vận rủi. Cầu thang lộng lẫy màu xanh vàng tạo thành hình một con suối uốn cong tinh xảo nổi thẳng lên tầng 2 và tầng 3. Những bức tường màu xám xanh óng thiết kế thật nổi bật với rất nhiều tấm kính màu trắng lệ .

Dinh thự này được xây dựng giữa năm mươi nghìn mẫu đất canh tác ở phía tây London , bao phủ lãnh thổ trên cả hai bờ của sông Thames . Nikolas đã mua bất động sản từ ba năm trước, và trang trí theo ý thích của anh. Đó là một nơi thật tráng lệ xứng đáng với tước vị của một vị hoàng tử, nhưng nó chắc chắn chẳng là gì so với các cung điện mà Nikolas đã sở hữu ở Nga. Anh đã được phép mang theo một phần mười tài sản ra đi khi sống lưu vong, và phần đó được ước tính là khoảng ba mươi triệu bảng. Nikolas có thể được xem là một trong những người đàn ông giàu nhất Châu Âu, và đến nay là người đầy đủ điều kiện nhất gia nhập vào xã hội thượng lưu. Một người đàn ông với khối tài sản như vậy ắt hẳn phải rất hạnh phúc, nhưng Nikolas có vẻ như là một trong những người ít có hạnh phúc nhất mà Emma đã gặp. Phải chăng có điều gì đó anh mong muốn nhưng lại không thể đạt được, hay là 1 mong ước thầm kín chẳng bao giờ có thể thành hiện thực?

Một giọng nói câu gắt nhưng sắc sảo làm gián đoạn suy nghĩ của cô. "Sao, nhìn kia, Regina , đó là người bạn Emma của chúng ta, đứng ở bên rìa như thường lệ. Tôi ngạc nhiên tại sao mọi người lại không đặt một tấm bảng ở đó để đánh dấu vị trí đặc biệt của bạn ấy'Xin giới thiệu Lady Emma Stokehurst đã đợi hàng ngàn giờ với hy vọng nhận được một lời mời để khiêu vũ.'"

Cái loa phóng thanh đó chẳng ai khác ngoài quý Cô Phoebe Cotterly, đi kèm bên cạnh là Quý cô Regina Bradford. Phoebe là người thành công của Mùa này, sở hữu mái tóc vàng hoe bóng bẩy kèm theo một dòng họ tôn kính, và cả đồng của hồi môn hào nhoáng. Điều hiển muộn duy nhất của cô ta là quyết định đám đông những người cầu hôn nào mà cô ta muốn kết hôn

Emma cười gượng, cảm giác như một người khổng lồ cao chót vót hiện ra lơ lửng một cách vụng về đè lên cả hai người. Cô rút nhanh vai của mình xuống và lùi lại cho đến khi lưng của cô chạm vào tường. " Xin chào, Phoebe."

"Tôi biết lý do tại sao cô ấy trông như vậy," Phoebe nói với Regina . "Emma của chúng ta luôn cảm thấy tự nhiên khi ở giữa một cái sân đầy gia súc hơn là phòng khiêu vũ .Đúng không hả, Emma?"

Emma, cảm thấy cổ họng của cô thắt chặt. Cô liếc nhìn qua Adam đứng ở xa, đang tham gia cuộc trò chuyện với bạn bè Lấy can đảm từ sự hiện diện của anh, Emma tự nhủ rằng Adam yêu mình, và bởi vậy những lời bình luận ác ý của cô ta chẳng hề quan trọng tý nào. Nhưng cô vẫn bị tổn thương

"Thật là một cô gái lạnh lùng và mạnh mẽ" Phoebe kêu lên, đảo xối móng vuốt sâu hơn. "Thật dị thường. Bạn chắc hẳn phải có hàng đám những người đàn ông đồ xung quanh bạn chứ nhỉ? Mình chỉ đơn giản không hiểu tại sao họ không đánh giá cao nhan sắc của bạn. "

Trước khi Emma có thể trả lời, cô giật mình phát hiện ra rằng Nikolas Angelovsky đã bất ngờ xuất hiện bên cạnh cô. Chớp mắt ngạc nhiên, cô nhìn vào khuôn mặt bí hiểm của anh.

"Tôi tin rằng đã đến lúc em giành cho tôi vinh dự được cùng khiêu vũ với em như đã hứa, em họ," anh nói thật nhẹ nhàng

Emma không thể nói nên lời, giống như những cô gái khác. Nơi phòng khiêu vũ lộng lẫy, tráng lệ, mặc một bộ dạ tiệc đơn giản màu trắng đen, Nikolas trông thật phi thường đến mức không có thật. Tia sáng chiếu rọi trên khuôn mặt giản dị nhưng khắc khổ của anh, làm nổi bật từng đường cong sắc sảo và góc cạnh, đôi mắt của anh chuyển thành màu vóng óng lấp lánh khi thay đổi góc nhìn. Lông mi của anh thật dài và dày...

Phoebe Cotterly há hốc miệng kinh sợ và hốt hoảng khi cô nhận ra rằng Nikolas đã nghe lén những lời chế nhạo tầm thường của cô ta. "Hoàng tử, Nikolas," cô nói hỗn hển, "Thật là một buổi tối tuyệt vời --và Ngài là một chủ nhà khá đặc biệt! Đêm nay Em đã rất vui. Mọi thứ thật hoàn hảo, âm nhạc, hoa-"

"Chúng tôi rất vui mừng vì cô hài lòng với đêm nay," Nikolas cắt ngang một cách lạnh lùng.

Emma đấu tranh với bản thân để kiềm chế tiếng cười. Cô chưa bao giờ nghe Nikolas sử dụng giọng điệu hoàng gia để xưng hô trước đó, nhưng nó quá thật cũng rất hiệu quả.

(the royal'we':cách vua hoặc nữ hoàng dùng đại từ số nhiều để nói về mình)

"Ngài gọi Emma là 'em họ' Phoebe hỏi? "Em đã không nhận ra Ngài có mối liên hệ với cô ấy."

"Người anh em họ xa, bởi hôn nhân", Emma giải thích, lờ đi nụ cười mỉa mai của Nikolas.

"Điệu nhảy của chúng ta?" Anh nhắc nhở, giơ cánh tay của anh ra.

"Nhưng, thưa Hoàng tử," Phoebe phản đối. "Ngài đã nhảy với tôi một lần trước đây, ở buổi khiêu vũ tại Brimforth. Đó thật là một trải nghiệm đáng giá để được lập đi lập lại, Ngài không nghĩ vậy sao? "

Nikolas chiếu tia nhìn chăm biếm lướt từ gót chân xinh xắn của Phoebe trở lên. "Tôi nghĩ một lần là quá đủ rồi, quý cô Cotterly." Anh với tay lấy Emma

và dẫn cô ra sàn nhảy. Bỏ lại Phoebe đang chết đứng, trong khi Regina có vẻ sững sốt.

Emma khẽ nhún đầu gối cúi chào Nikolas và đặt bàn tay của mình vào anh. Cô nhìn anh với nụ cười chứa đựng niềm vui thích tội lỗi. "Cám ơn. Tôi chưa bao giờ thấy ai đã đặt Phoebe vào đúng chỗ của cô ấy. Tôi nợ anh điều đó"

"Vây thì, chúng ta sẽ xem xét đến món nợ của em." Anh trượt cánh tay quanh eo cô và lôi cuốn cô vào điệu valse sôi động. Emma nhip theo bước chân của anh một cách thoải mái, đôi chân dài của họ di chuyển một cách hòa hợp hoàn hảo. Ngay tức khắc, cô cảm thấy chóiáng vầng đến tận người. Cô chưa bao giờ có thể khiêu vũ tốt với bất cứ ai trước đây chỉ vì mặc cảm chiều cao của mình. Thật giống như đang bay, chiếc váy dạ tiệc trắng của cô xoay tròn và nhảy múa quanh họ, chưa bao giờ cảm thấy phấn khích thoải mái như vậy trước đây. Chợt nhận ra mọi người đang nhìn. Một vài cặp nhảy thậm chí còn rút lui vào bên trong để theo dõi. Emma ghét là trung tâm của sự chú ý. Máu nóng dồn lên mặt làm đỏ hồng khuôn mặt phấn khích của cô.

"Thư giãn nào", Nikolas thì thầm, và cô ý thức được rằng cô đang nắm chặt bàn tay của anh.

"Xin lỗi" Emma lập tức nói lòng những ngón tay ra.

"Nikolas ... tại sao anh không bao giờ mời tôi khiêu vũ trước đây?"

"Em có chấp nhận lời mời của tôi không?"

"Có lẽ không."

"Đó là lý do tại sao tôi đã không mời."

Emma nhìn chăm chăm tỏ mò vào người đã giúp mình. Khó có thể biết được liệu anh có thích thú hay không. Khuôn mặt anh không thể hiện cảm xúc nào. Anh di chuyển duyên dáng, nhịp nhàng khác xa với khổ người to lớn của mình. Cơ thể của anh thật mạnh mẽ và uyển chuyển, như một con mèo. Có một mùi thơm dễ chịu bao quanh anh, hỗn hợp của làn da đàn ông ấm áp và mùi xà bông bạch dương, và hơi thở anh thoảng thoảng vị trà đường.

Emma nhìn thấy một vết sẹo nhỏ ngay làn da giáp với cổ áo chemise của anh. Cô hạ mắt xuống, và nhìn chăm chăm vào vai anh, đột nhiên nhớ lại ngày đầu tiên khi anh đến Anh 7 năm về trước, gần như ở ranh giới giữa sự sống và cái chết. Cô đã theo sau mẹ kể đến giường bệnh của anh, và nhìn anh chăm chú. Cô không bao giờ có thể quên được bộ dạng của Nikolas lúc đó, hốc hác và nhợt nhạt, thậm chí còn không đủ sức để nhắc đầu dậy. Và các vết sẹo ... một khuôn mặt xấu xí với đầy những vết sẹo lan rộng trên ngực và cổ tay của anh. Cô chưa bao giờ nhìn thấy những vết sẹo kinh khủng như vậy trước đây. Với 1 vài nỗ lực, Nikolas lúc đó đã xoay sở nắm lấy một lọn tóc nhỏ của cô trong những ngón tay yếu ớt của anh "Này", anh đã nói thật nhẹ nhàng. "Tôi biết một câu chuyện dân gian Nga về một cô gái đã cứu vị hoàng tử sắp chết ... bằng cách đưa cho anh ta một sợi lông chim ma thuật ... từ đuôi của con chim lửa. Lông của con chim lửa đó là sự kết hợp đặc sắc giữa màu đỏ và màu vàng... như mái tóc của em ... "

Emma đã cố tỏ ra khinh bỉ, nhưng sự tỏ mò thôi thúc cô quay trở lại chỉ bởi vì câu chuyện kỳ lạ của anh. Sau đó cô hỏi Tasia chuyện gì đã xảy ra với anh, và tại sao anh lại bị thương nghiêm trọng như vậy. "Nikolas đã bị tra tấn," Tasia nói trong yên lặng, " và đã bị lưu đày vì tội phản quốc."

"Anh ấy sẽ chết vì những vết thương đó phải không mẹ?"

"Không phải nỗi đau về thể xác, không thể nào. Nhưng nỗi đau về tinh thần thì lại nghiêm trọng hơn, và khó chữa lành, mẹ e là vậy"

Trong suốt một khoảng thời gian dài, Emma đã cố gắng để có thể thông cảm với anh, nhưng rồi cô nhận ra rằng điều đó là không thể. Nikolas quá kiêu ngạo để nhận lấy sự thông cảm hay thương xót của bất cứ ai, dù cho anh có phải chịu đựng tội lỗi của anh nặng nề như thế nào.

Suy nghĩ của cô chợt tỉnh linh quay trở lại hiện tại, khi họ khiêu vũ ngang qua Adam Milbank, đang đứng bên kia phòng. Adam nhìn cô ngạc nhiên. Anh đang suy nghĩ điều gì đó? Emma chợt chờ người ra, và những bước nhảy của cô trở nên khoa trương hơn, khi Nikolas hướng dẫn cô băng ngang qua phòng khiêu vũ. Giá mà cô có thể chạy tới chỗ Adam và giải thích rõ hoàn cảnh của cô!

"Anh chàng của em chắc chắn là đang dõi theo chúng ta", Nikolas nói.

Emma ngạc nhiên với khả năng cảm thụ hiếm thấy của anh. "Thật không may, đúng như vậy."

"Mùi vị của sự ghen tuông sẽ làm say đắm thêm cho một mối tình. "

"Tôi cho rằng anh biết rất rõ. Anh hẳn đã xoay xở bằng cách này hoặc cách khác để kiếm được vài cái giường rồi, đúng không nhỉ?"

Nikolas nhìn thích thú. "Em tốt nhất là hãy cảnh giác với cái lưỡi của em đó, ruyshenka?"

"Liệu nó có xúc phạm anh không?"

"Không"

"Đôi khi tôi cố gắng tỏ ra lịch sự và tự chủ. Điều đó kéo dài nửa giờ hoặc lâu hơn, và sau đó tôi lại quay lại thói quen thông thường. " Emma xoay nhanh một cách sột rượt để liếc qua các nhạc sĩ bị che khuất bởi những bình hoa ở góc tường. Động tác của cô làm cho Nikolas hụt mắt một bước. "Không phải điệu nhảy waltz này gần hết sao? Nó dường như kéo dài mãi mãi"

"Em chẳng có vẻ vui thích chút nào hết?" Nikolas hỏi, đền bù cho việc lỡ mất một bước nhảy và điều chỉnh lại nhịp điệu.

"Không khi mà tất cả mọi người trong phòng đều đang nhìn chăm chăm vào tôi. anh có thể quen với việc đó, nhưng nó làm cho tôi nóng nảy."

"Tôi sẽ kết thúc nỗi đau khổ của em,nhanh thôi. " Kéo cô đến bên phòng, Nikolas thả eo cô ra. Anh áp miệng mình vào tay cô trong một cử chỉ làm cho cô lệ ."Cám ơn em đã khiêu vũ, em họ. Em là một bạn nhảy quyến rũ nhất.Tôi chúc em may mắn với người đàn ông của em."

"Ồ, tôi không cần may mắn," cô trả lời tự tin.

"Không ai có thể biết được điều gì." Nikolas cúi đầu và đi ra, suy nghĩ rằng tất cả những điều may mắn trên thế giới này gộp lại cũng không thể giúp gì được cho Emma. Cô sẽ không bao giờ thuộc về bất cứ người đàn ông nào khác. Anh luôn luôn biết rằng cô rất có ý nghĩa với anh, và chỉ với 1 mình anh, ... và anh sẽ sớm có cô.

Milbanks là một dòng tộc thuộc tầng lớp quý tộc ở Châu Âu mà Nikolas khinh nhất, sống nhờ vào nguồn tài sản lúc nào cũng cạn kiệt như nước trong hồ, chỉ bởi quả lười hoặc quá hãnh tiến vì cái tước vị ảo đó, chấp nhận tống khứ những đứa con đi bằng cách kết hôn với những gia đình giàu có khác. Những kẻ chẳng bao giờ chịu làm việc và sẽ không bao giờ làm việc, ngoại trừ một số vị trí trên danh nghĩa ở ngân hàng, công ty luật, hoặc công ty bảo hiểm. Và cả bọn đều cố gắng níu chặt lấy cái hầu bao vốn chẳng nhiều nhận gì, đến nỗi chẳng bao giờ nỗ lực để đầu tư vào bất cứ công việc kinh doanh nào sinh ra lợi nhuận.

Đứng ngay cửa trước của gia đình Milbank tại London, Nikolas nói một cách hòa nhã với người quản gia lúc này đang nhìn chăm chăm vào anh với biểu hiện sùng sốt xen lẫn ngưỡng mộ.

"Tôi muốn gặp Ngài Milbank," anh nói, đưa ra danh thiếp.

Người quản gia nhận danh thiếp và giật mình bừng tỉnh."Chắc chắn, thưa Hoàng thân . Tôi tin rằng Ngài Milbank đang ở nhà, nhưng tôi có thể bị lầm lẫn. Phiền Ngài vui lòng đợi ở đại sảnh...?"

Nikolas gật đầu đáp lại và đi vào nhà. Cái nhìn chăm chăm không cảm xúc của anh lướt qua đại sảnh, nấn ná 1 chút ở những mép vải bị trầy xước ngay trên bậc thang, những đồ trang trí được đánh bóng nhưng lại có những vết trầy. Mùi mốc và sự suy sụp của một gia tộc tràn đầy trong phòng. Như anh đã hy vọng, nơi này đang trong tình trạng tồi tệ cần phải được sửa chữa và tân trang lại..

Khoảng hai phút sau, người quản gia quay trở lại. Ông ta nói mà không dám nhìn vào mắt Nikolas."Thật đáng tiếc tôi đã nhầm, thưa Hoàng tử. Có vẻ như Ngài Milbank không ở nhà. "

"Tôi hiểu" Nikolas chấp nhận với một sự im lặng kéo dài, tia nhìn lạnh lùng buồn chán của anh đông cứng trên khuôn mặt u ám của người quản gia. Ông ta căng thẳng, trán ông lấm tấm mồ hôi."Cả ông và tôi đều biết Ông ấy ở đây," Nikolas nói nhẹ nhàng. "Quay trở lại và nói với quý Ngài Milbank rằng tôi cần thảo luận về một vài vấn đề kinh doanh với ông ta. Sẽ không kéo dài lâu đâu."

"Vâng, thưa Hoàng tử" Ông quản gia vội vàng lui đi, để lại những dấu kéo lê chân trên sàn đá hoa từ đôi giày bóng loáng của ông ta..

Chẳng bao lâu Adam Milbank xuất hiện ngay đại sảnh. "Hoàng tử Nikolas,".Hắn ta nói với một nụ cười thận trọng. "Tôi không hiểu cái gì đã mang Ngài đến đây. Công việc kinh doanh quan trọng, đúng ko?"

"Một vụ làm ăn mang tính chất cá nhân."

Cả hai trao đổi cái nhìn đánh giá lẫn nhau. Milbank lùi lại 1 cách vô tình, có lẽ do cảm nhận được tia nhìn thiếu thiện cảm của Nikolas giành cho hắn. Hắn ta trông trẻ hơn so với trí nhớ của Nikolas, với khuôn mặt nhẵn nhụi, làn da nâu và đôi mắt của một kẻ hợm mình xác xược. "Chúng ta có thể dùng một ít thức ăn nhẹ ngay trong phòng khách được không?" Milbank đề nghị lưỡng lự "Trà và bánh mì nướng ?"

Trà và bánh mì nướng. Một lời đề nghị mang phong cách Anh- Hào phóng,lạnh nhạt. Ở đất nước này, các món ăn nhẹ thường ít khi được đem ra để mời khách. Tại Nga, truyền thống tức là chào đón tất cả mọi người dù thân hoặc không thân đến nhà mình, cho dù người đó là bạn hay thù, đặc biệt với thực phẩm và đồ uống. Mong nhớ thiết tha về những món ăn truyền thống của người Nga --những đĩa dưa chua, trứng cá muối, xà lách, và bánh mì bơ, thói quen uống cạn tất cả những ly Vodka lạnh. Anh đã xây dựng cho mình một căn nhà mang phong cách Nga ở Anh, nhưng anh sẽ không bao giờ cảm thấy hoàn toàn thoải mái trong một nền văn hóa quá khác biệt với bản sắc văn hóa của nước anh.

"Không cần các món ăn nhẹ, cảm ơn," anh lầm bầm. "Sẽ không kéo dài lâu đâu . Tôi đến để nói chuyện với ông về Stokehursts. Một người Stokehurst đặc biệt.",có ý nhấn nhá một chút để theo dõi khuôn mặt căng thẳng của Milbank. "Tôi muốn ông phải chấm dứt mối quan hệ với Emma."

Đôi mắt nâu mềm mại to ngạc nhiên. Tôi- Tôi không hiểu. Công tước đã cảnh báo tôi tránh xa con gái của ông ta ra rồi?"

"Đừng tỏ vẻ ngốc nghếch" Nikolas nói ."Stokehurst có khả năng làm điều đó mà không cần sự giúp đỡ của tôi."

Milbank lắc đầu trong cảm giác hỗn loạn. "Ngài đang tự hỏi cái gì vậy?Mục đích của Ngài là gì? "

"Ông không cần biết."

Milbank hít vào và đưa ra câu nói sắc cạnh. "Tôi nhìn thấy Ngài nhảy với Emma tối qua. Chúa ơi, điều gì đang xảy ra vậy? Ngài không thể nào cảm thấy thích thú với cô ấy."

"Tại sao không?"

"Ngài không thể nào lại cảm thấy hứng thú với một cô gái như Emma. Ngài chắc chắn không cần đến của hồi môn của cô ấy. "

Nikolas nhướn đôi lông mày nâu của anh lên. " Ông nghĩ tiền là mọi thứ mà Emma có sao?"

"Tôi không có ý như vậy," Adam trả lời nhanh.

Nikolas cố giữ khuôn mặt anh trông rỗng, nhưng sự khinh thường thì tràn vào trong giọng nói của anh. "Mùa sẽ kết thúc sớm. Như thường lệ, sẽ có một số những nữ thừa kế còn thừa lại, không đủ hấp dẫn và sẽ chào đón một người chồng. Họ sẽ sẵn sàng vui lòng đưa bàn tay nhỏ nhắn bụ bẫm ra cho ông. Lúc đó, tiền sẽ là của ông, giữ lấy nó. Tránh xa Emma Stokehurst ra."

"Chết tiệt vì điều đó!" Cầm của Adam run lên trông có vẻ như đan xen giữa cơn giận dữ và sự sợ hãi, hoặc là pha trộn cả hai. Tôi có ý muốn nắm lấy cơ hội đến với Emma. Tôi ngẫu nhiên yêu cô ấy. Bây giờ rời khỏi chỗ của tôi, và đừng bao giờ quay trở lại. "

Môi Nikolas cong lên với nụ cười lạnh nhạt. Dù cho Milbank đang diễn một vở kịch hoàn hảo, Nikolas vẫn nhìn thấu được sự giả tạo của hắn, những lời nói dối, mảnh khảnh.. "Tôi nghĩ ông đã không hiểu rồi," anh lầm bầm.

"Nếu Ngài đang cố làm cho tôi hoảng sợ--."

"Tôi sẽ không tạo ra bất cứ cơ hội nào cho phép Ông tiến lại gần Emma. Sẽ không có những chuyến viếng thăm, không thư từ, không có những cuộc gặp gỡ bí mật. Nếu ông cố gắng gặp cô ấy, Ông sẽ chỉ chuốc lấy đau khổ vô ích cho chính bản thân ông."

"Ngài đang đe dọa tôi phải ko?"

Về giả tạo lịch sự vụt biến mất, và Nikolas trả lời với giọng điệu nghiêm trọng chết người. "Tôi hứa sẽ làm cho cuộc sống của ông trở nên khốn khổ đến nỗi ông phải nguyện rửa mẹ ông vì đã sinh ông ra trên đời này. " Anh bình tĩnh chờ, trong khi không khí đậm đặc sự thất vọng. Anh thích thú ngắm nhìn khuôn mặt đau khổ của Milbank, cuộc đấu tranh không ngừng nghỉ giữa lòng tham và nỗi sợ hãi. Milbank đúng là 1 con chó rừng hèn nhát, muốn Emma và tiền của cô, nhưng lại không đủ dũng cảm để mạo hiểm với cuộc sống an toàn của bản thân.

Mặt Milbank đỏ lừng lừng."Tôi đã nghe kể về cách Ngài tàn phá tất cả mọi thứ trong cuộc sống của Ngài. Tôi đã nghe nói về sự tàn bạo của Ngài ... cách đối xử tàn ác của Ngài. Nếu Ngài dám làm tổn thương Emma, Tôi sẽ giết chết Ngài!"

"Không ai bị tổn thương cả ... miễn là ông chiều theo những mong muốn của tôi."

"Tại sao Ngài làm điều này?" Milbank hỏi bằng giọng khàn khàn. "Ngài có những kế hoạch gì với Emma? Tôi có quyền biết! "

"Emma Stokehurst chẳng có liên quan gì tới ông, ông chả có quyền gì cả.."

Nikolas cúi đầu chào từ tế trước khi ra về, trong khi Adam Milbank run sợ xen lẫn bối rối và giận dữ.

Emma hít thở vui vẻ khi rải những bước dài tiến vào lâu đài Stokehurst ở London, ngay cạnh sông Thames. Buổi sáng tháng 6 vẫn còn se lạnh đủ để cho phép một cuộc đi dạo đầy sôi nổi và thú vị ở công viên Hyde Park. Ngựa của cô, một con tuấn mã 2 năm tuổi xinh đẹp nhưng dễ cáu gắt, đã rất bướng bỉnh và khó điều khiển hôm nay. Khuôn mặt ửng đỏ và lấm tấm mồ hôi vì phấn khích, Emma theo thói quen cởi khuy áo khoác cưỡi ngựa ngay khi cô bước vào đại sảnh.

"Thưa cô Emma."Người quản gia dâng lên khay bạc nhỏ với một lá thư được dán kín trên đó. "Cái này được chuyển đến cho Cô không lâu trước đây".

"Cảm ơn Seymour.Tôi tự hỏi là ai..."Giọng nói của cô thấp dần khi cô nhận ra lá thư với nét chữ viết tay nhỏ nhắn và kiểu cách một cách hoàn hảo. Bức thư của Adam. Trống ngực đập mạnh gấp hai lần với sự phấn khích không thể kiềm nén được, và cô liếc nhanh người quản gia."Papa hoặc Tasia có thấy lá thư này chưa?"

"Cả 2 người đều chưa biết gì thưa cô". Ông ta thú nhận.

Cô nở nụ cười hết sức quyến rũ với người quản gia;"Tôi nghĩ không cần phải cho họ biết điều này, được chứ?"

"Cô Emma,cô đang yêu cầu tôi lừa dối họ--"

"Ôi Chúa ơi!Seymour.Tôi không yêu cầu ông phải nói dối với bất cứ ai....chỉ là đừng nói ra trừ khi có ai đó hỏi ông. Sẽ ổn thôi mà."

Ông trả lời ngắn gọn, thờ dãi với vẻ mặt hầu như không nhận ra được. "Vâng,thưa cô".

"Ông thật đáng yêu làm sao, một quý ông tuyệt vời!"Emma chòang tay quanh người quản gia đang trong cơn chóang váng vì những lời khen tặng, ôm ông thật chặt, sau đó phóng nhanh lên lầu, nồn nóng được đọc bức thư một cách riêng tư.

Sau khi khóa cửa phòng, cô lao lên giường, lờ đi những vết bầm ở váy và giày cô đang dính đầy trên tấm ra trải giường.Cô xé dấu niêm phong được dán lại bằng sáp ong màu nâu và mở bức thư ra. Đầu ngón tay cô lướt nhẹ nhàng qua những chữ đầu trong lá thư với vẻ nâng niu.

“Emma yêu dấu của anh!

Anh ước gì có thể nói cho em biết anh yêu em nhiều như thế nào” .

Emma dừng lại vài giây, áp lá thư lên miệng cô.”Adam”, cô thầm thì, những giọt nước mắt hạnh phúc chực tràn ra khóe mi. Nhưng sau đó cô cúi xuống lá thư, tiếp tục đọc, nụ cười hạnh phúc từ từ nhạt dần, mặt cô cắt không còn giọt máu.

“Cuộc sống của anh đã trở nên tuyệt vời biết bao nhiêu, khi được làm quen với em những tháng qua, niềm hạnh phúc được ôm em trong vòng tay anh. Một nỗi buồn sâu sắc...không...thật đau đớn...khi anh nhận ra rằng mối quan hệ ngắn ngủi của chúng ta sẽ không có kết quả gì. Cha em sẽ không bao giờ chấp nhận chúng ta. Anh thà rằng từ bỏ giấc mơ hạnh phúc khi có em bên cạnh, còn hơn để em gánh chịu một cuộc sống gian khổ , phải từ bỏ gia đình thân yêu của em. Thật khó để không trở nên ích kỷ, người yêu ngọt ngào của anh, nhưng anh bắt buộc phải để em ra đi. Anh sẽ rời khỏi nước Anh 1 khoảng thời gian, và không biết khi nào quay trở lại. Đừng chờ đợi anh. Anh hy vọng rằng đến một ngày nào đó, em sẽ tìm thấy hạnh phúc bên người đàn ông khác, người sẽ có khả năng chu cấp đầy đủ cho em theo cái cách mà cha em đã yêu cầu. Cuối cùng, anh sẽ không nói tạm biệt, nhưng vĩnh biệt.

Yêu em mãi mãi.

Adam “

Tâm trí Emma bất chợt trống rỗng, nhưng cô cảm nhận được nỗi đau đớn khủng khiếp bị che giấu bên cạnh sự trống trải, hụt hẫng, đang chờ đợi để nhấn chìm cô vào hố sâu của sự thống khổ. “Không,mình không thể chịu đựng được. Ôi Chúa ơi...” Cô cuộn người lại và ép chặt lá thư vào khung ngực, không thể thở được. Khuôn mặt cô ráo hoảnh, nỗi đau quá lớn để có thể khóc.”Adam...Anh đã nói rằng anh sẽ không rời bỏ em...Anh đã nói anh sẽ chờ mà. Anh nói...” Cô họng cô tắc nghẹn. Cô không nhận thức được bản thân đang nín thở cho đến khi một luồng không khí từ bên ngoài bùng nổ, ào vào phổi cô. “Adam”, cô thở hỗn hển, tất cả chìm vào im lặng, tuyệt vọng tự hỏi, liệu có phải cô sẽ không thể sống nổi trước nỗi đau đớn tột cùng này không.

Luke nằm uể oải trên tấm thảm trước lò sưởi,nhìn chằm chằm vào ngọn lửa đang nổ tí tách trong khi Tasia đang ngả người lên ngực ông.Cùng nhắm nháp một ly rượu brandy với nhau, thỉnh thoảng hôn nhau để cảm nhận hương vị của rượu vurun ra từ hơi thở của cả hai. Phòng khách, nối liền với buồng ngủ, tràn ngập ánh lửa bùng sáng rực rỡ.

“Lũ trẻ đâu rồi.”Luke hỏi.

Tasia xoay xoay vành ly rượu brandy và đưa cho Luke nhấp một ngụm, nghiêng người lại nhẹ nhàng áp đôi môi gọi cảm lên môi ông.”Lũ trẻ đang chơi trong phòng. Gần đến giờ phải tắm cho bọn trẻ rồi. Em nghĩ là em phải đi lên lầu với các con.”

“Chưa đến giờ mà”. Bàn tay to lớn của ông khóa chặt cánh tay bà.” Đây là phần yêu thích nhất của anh mỗi đêm, khi anh cảm nhận được em là của anh”.

Tasia cười và rúc vào phần mềm mại bên dưới quai hàm vạm vỡ của ông. “Em phải đi giúp bà bảo mẫu, còn không thì tội nhỏ sẽ bắn nước tung tóe cả phòng cho mà coi. Và em muốn đi kiểm tra Emma. Con bé đã đóng cửa nốt mình trong phòng cả ngày hôm nay. Em đã nhờ đầu bếp mang thức ăn lên cho nó, nhưng em không biết là liệu con bé có chịu ăn uống gì không.”

Luke cau mày nhẹ. “Con bé có lẽ đang mơ mộng đến thằng Milbank”.

“Có lẽ thế.”

“Anh chắc chắn là Emma có thể nhận ra con người thật của hấn từ bây giờ.Chúng ta không thể thúc đẩy mọi việc quá vội vàng.”

“Hiển nhiên là anh chưa bao giờ phải chịu đựng nỗi đau đớn của một tình yêu không được đáp lại.”Tasia đáp lại khô khan.

“Anh đã từng, với em”

“Nghe thật là vô lý! Anh quyết định rằng anh yêu em, và 2 ngày sau anh mang em lên giường với anh”

“Đó là 2 ngày dài nhất trong cuộc đời anh”.

Tasia cười chế giễu giọng điệu chân thành của ông. Bà đặt ly rượu Brandy sang một bên và trượt vòng tay ôm lấy thắt lưng ông. Bàn tay bà nhẹ nhàng vuốt ve những bắp thịt rắn chắc ở lưng ông. “Và chúng ta đã ở bên nhau hầu như mỗi đêm kể từ đó”.

“Ngoại trừ sự can thiệp của Nikolas Angelovesky, “giọng ông nghe thật cay độc.

“Shh”Tasia áp môi vào ông. “Chúng ta đã đồng ý rằng sẽ tha thứ và quên đi tất cả mọi chuyện mà. Đã 7 năm trôi qua rồi.”

“Anh không thể quên”.

“Và anh trông có vẻ cũng sẽ không thể tha thứ được”.Tasia nhìn đắm đắm vào đôi mắt hẹp màu ngọc bích của ông và lắc nhẹ đầu. “Anh, chồng yêu quý của em, anh là người thứ hai ngoan cố nhất mà em từng được biết”.

“Chỉ là người thứ 2 thôi hả?”

“Em nghĩ Emma có vẻ vượt trội hơn anh ở cái tính cách bướng bỉnh và cứng đầu cứng cổ.”.

Luke nghiêng người ôm lấy bà và cười toe toét. “Nét đặc trưng của gia đình Stokehurst”, Luke lập luận. “Không ai trong gia đình anh có thể tránh được cái tính cứng đầu này”.

Ông dùng sức hạ người Tasia xuống, và nhấm nháp cổ bà 1 cách say đắm trong khi bà uốn cong người bên dưới ông. “Cứng đầu và cũng rất nồng nàn... Để anh chỉ cho em thấy.”

“Em đã biết được khả năng thuyết phục tuyệt vời của anh rồi”. Bà nói, vừa cười vừa thở hổn hển vì khao khát.

Đột nhiên cuộc vui của cả hai bị gián đoạn vì một tiếng gõ cửa chói tai. Tasia ngược mắt nhìn về phía cửa và giật mình khi nhận ra dáng người cao gầy của Emma. Bà lách người ra khỏi vòng tay của chồng và cố gắng đứng thẳng người lên. “Emma, con yêu...” Bà ngập ngừng và chớp mắt khi nhìn thấy khuôn mặt của cô gái, trắng bệch và yếu đuối, như thể đang trải qua một cú sốc kinh khủng. Luke cũng nhận ra điều đó ngay lập tức, vì thế ông đứng dậy và gọi tên con gái với giọng điệu dò hỏi.

“Xin lỗi vì đã cắt ngang” Emma nói lạnh lùng.

“Có chuyện gì vậy?” Tasia hỏi lo lắng. “Có chuyện gì đang xảy ra phải không? Con trông thật tệ--”

“Con ớn”. Xiết chặt nắm tay, Emma thả tờ giấy bị nhàu nát ngay dưới chân Luke. Ánh sáng từ lò sưởi nhảy múa xuyên qua tờ giấy với những tia lửa lung linh màu đỏ và vàng. “Con hy vọng điều này sẽ làm hài lòng cha, Papa”.

Im lặng, Luke nhặt lá thư lên, trong khi mắt ông vẫn nhìn chăm chăm vào khuôn mặt đau khổ của con gái.

“Đọc đi”, Emma nói cộc lốc. “Bức thư đến từ Adam. Anh ấy đã từ bỏ hy vọng kết hôn với con. Anh ấy sẽ rời khỏi nước Anh một khoảng thời gian. Cảm ơn cha. Con sẽ không bao giờ có thể kết hôn với bất cứ ai.” Cơ mặt cô rung lên dữ dội. “Con sẽ không bao giờ tha thứ cho cha vì đã cướp đi cơ hội cuối cùng của con để được ai đó yêu thương”.

Một cái nhìn trầm buồn lướt qua mặt Luke. “Adam không yêu con”, ông nói lạnh lẽ.

Môi Emma cong lên với sự giận dữ bùng nổ. “Cha là ai mà có thể quyết định điều đó? Nếu anh ấy như vậy thì sao? Nếu đó là tình yêu thật sự thì sao đây? Cha có thể chắc chắn rằng cha sẽ không phạm phải một sai lầm nào sao? Cha của con, thật cao quý, sáng suốt, khôn ngoan... những lời kết tội thật khốn kiếp khi cha cho rằng cha có thể nhìn thấu trái tim của một người đàn ông, và phán xét người khác chỉ bằng cái nhìn thoáng qua! Thật tuyệt làm sao khi tất cả những điều đó chắc chắn là không thể sai được”.

Luke không đáp lại.

“Cha không muốn con kết hôn với bất cứ ai.”, Emma tiếp tục với sự phẫn nộ dâng cao, “trừ phi đó là những kẻ bù nhìn yếu đuối, không xương mà cha có thể điều khiển được như cha đã làm với những người khác—” “Đủ rồi,” Tasia cắt ngang.

Emma chiếu tin nhìn đau khổ vào Tasia. “Mẹ nghĩ rằng con đang làm tổn thương cha con, đúng không? Mẹ có bị bắt buộc phải yêu ai đó để rồi lại bị tổn thương vì những lời nói của họ không—có lẽ con không có được cái vinh hạnh nằm trong danh sách những người mà Papa quan tâm đến”.

“Không đúng”, Luke nói, giọng ông khàn đi. “Cha yêu con, Emma”.

“Vậy sao? Con thì lại nghĩ yêu một người có nghĩa là mong muốn cho người đó được hạnh phúc. Oh, cha có thể giữ lấy cái tiếng yêu đó của cha, Papa. Con đã nghe đủ câu nói đó trong cả cuộc đời con rồi.”

“Emma-----”

“Con ghét cha”. Con xúc động chóiang vánh chạy dọc người cô khiến cô rùng mình. Cả căn phòng chìm trong im lặng, cô quay lưng lại và bước ra khỏi phòng.

Bạn đang đọc truyện *Prince Of Dreams* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 2

Tasia là người đầu tiên cử động. Bà đón lấy lá thư từ tay Luke và đọc cẩn thận. Luke vẫn ngồi im với cánh tay gác lên trán, tràn ngập sự lo lắng được giấu kín đi.

Sau khi đọc xong, Tasia quăng lá thư ra ngoài với cảm giác ghê tởm. “Thật là một câu chuyện vớ vẩn ủy mị”, bà kết luận dứt khoát. “Hắn ta mô tả hắn

và con bé như một cặp tình nhân bất hạnh, trong đó anh đóng vai một kẻ hung ác, dĩ nhiên là hẳn phải nói vậy rồi. Hẳn bỏ rơi con bé chỉ vì “giữ lấy lòng danh dự”, và hẳn lên án chúng ta vì đã chia rẽ tình yêu của hẳn.”

Luke ngược mặt lên, khuôn mặt ông xanh tái và đôi môi mím chặt lại. “Còn ai ngoài anh phải chịu trách nhiệm về những việc này nữa chứ, lỗi là do anh.”

“Anh đã làm tất cả mọi điều mà anh nghĩ là tốt nhất cho con bé mà.”

Vợ ông cãi lại ngay lập tức, chiếu tia nhìn ám áp đầy cảm thông vào ông, nhưng Luke lắc đầu về một mối. “Emma đã đúng. Anh đáng lẽ nên chú ý đến khả năng Milbank thật lòng yêu con bé, nhưng---” Ông nghẹn lời và quắc mắt giận dữ “Cả anh và em đều biết rằng, hẳn chẳng có gì ngoài một kẻ ăn bám hèn hạ.”

“Em nghĩ tất cả mọi người đều biết rõ điều đó, ngoại trừ Emma”

“Chẳng lẽ anh phải cho phép hẳn tàn tình Emma, trong khi anh lại biết chắc rằng hẳn sẽ làm tổn thương con bé? Chúa ơi, anh chẳng thể nào hiểu nổi đứa con gái bướng bỉnh, cứng đầu, cứng cổ này đang suy nghĩ cái gì nữa. Tất cả những gì anh biết là Milbank không xứng đáng với con bé, và anh không thể nào cho phép hẳn cướp mất cơ hội của con bé.”

“Không, dĩ nhiên là không rồi”. Tasia đáp lại dịu dàng. “Anh yêu con bé quá nhiều. Và Mary sẽ không bao giờ muốn một đứa con rể giống như hẳn, kết hôn với con gái của cô ấy.”

Việc gọi nhớ đến người vợ đầu, dường như làm Luke ray rứt hơn. Ông quay mặt đi và rên khẽ đau đớn, nhìn chăm chăm vào ngọn lửa. “Emma đã phải cô đơn một mình quá lâu sau cái chết của Mary... Anh lẽ ra phải kết hôn với một người phụ nữ khác ngay lập tức vì lợi ích của con bé. Emma cần tình mẫu tử. Anh đáng lẽ phải quan tâm đến việc con bé đã tự trưởng thành mà không có sự yêu thương, dịu dàng của người mẹ, thay vì chỉ nghĩ đến bản thân mình.”

“Anh đừng tự trách mình”, Tasia khẳng khái phản đối mạnh mẽ. “Và Emma không ghét anh”

Luke cười đau khổ “Con bé đã thể hiện một thái độ thật kinh khủng.”

“Emma giận dữ và đau khổ vì Adam đã rời bỏ nó, và anh rõ ràng là mục tiêu chính để con bé trút giận. Em sẽ nói chuyện với con ngay khi con bình tĩnh hơn. Con bé sẽ ôn hòa thôi mà.” Tasia vuốt ve hàm ông với những ngón tay nhỏ mềm mại, và xoa mặt ông đối diện với bà. Đôi mắt màu xanh xám của bà tràn ngập tình yêu.

“Và có thể anh đúng về việc Emma cần một người mẹ khi con bé còn nhỏ.” Bà thăm thi. “Nhưng em rất mừng vì anh đã không kết hôn với ai khác. Em hạnh phúc một cách ích kỷ vì anh đã chờ đợi em”.

Luke vui mặt vào bờ vai tròn mềm mại của bà, cảm nhận được cảm giác bình yên khi ở bên cạnh bà. “Anh cũng vậy”. Ông đáp, giọng nói như nghẹn lại. Tasia mỉm cười và vuốt mái tóc đen của ông, rơi rớt vài sợi tóc bạc ở trán. Đối với phần còn lại của thế giới, Luke là một người đàn ông mạnh mẽ, tự tin, hiếm khi cho phép những cảm xúc cá nhân được thể hiện ra. Chỉ riêng đối với bà, ông mới bộc lộ sự ngờ vực và cảm nghĩ của ông, tin tưởng bà với tất cả những bí mật được che giấu trong tim ông.

“Em yêu anh”. Bà thăm thi vào tai ông, mon trón tai ông bằng đầu lưỡi mềm mại, nhay cảm.

Luke tìm kiếm môi bà và hôn một cách khao khát, vòng tay ông xiết chặt bà. “Cảm ơn Chúa vì em đã ở bên anh.” Ông nói và kéo bà xuống thăm.

Hiện giờ thì mùa lễ hội ở London đã chính thức kết thúc.

Tất cả mọi người ở nhà Stokehursts-gia đình, những người hầu, và bảy thú chuyển đến sống tại khu điền trang nằm ở vùng ngoại ô thuộc sở hữu gia đình Công tước. Tọa lạc trên một ngọn đồi rộng lớn, nhìn xuống ngôi làng nhỏ, xinh xắn bên dưới. Southgate Hall là một tòa lâu đài mộng mơ được xây dựng dựa trên những phần còn sót lại của tòa thành cũ, pháo đài Norman. Với những tháp ngà cao vút và thiết kế phức tạp gồm chất liệu là gạch và kính, nó chắc chắn là nơi ở tuyệt vời như trong những câu chuyện thần tiên cổ tích. Cả gia đình Công tước sẽ nghỉ ngơi ở đây trong vài tháng tới, tránh xa bầu không khí hôi hám và ẩm ướt của London. Ở đây thỉnh thoảng cũng diễn ra những bữa tiệc thân mật, một số khách mời là bạn bè và họ hàng, và hoạt động thu hoạch vụ mùa.

Emma dành phần lớn thời gian của cô cười ngửa mặt mình xuyên qua vùng nông thôn yên tĩnh và thanh bình hoặc làm việc trong trang trại nơi cô nuôi bảy thú của mình, khu trại này cách xa Southgate Hall khoảng 1 dặm đường. Công việc chăm sóc bảy thú kéo dài bất tận này giúp cô không nhớ đến Adam. Suốt cả ngày dài, cô làm việc cho đến khi những cơ bắp của cô trở nên đau đớn, và khi đêm đến cô ngủ vui đi vì kiệt sức. Nhưng vẫn vương vất đâu đó, những ký ức mà cô đã đánh mất. Cô cảm thấy khó chấp nhận biết bao sự thật rằng cô sẽ không bao giờ có thể ở bên cạnh Adam.

Phần tồi tệ nhất trong ngày là giờ ăn tối. Emma nuốt nhanh thức ăn vào miệng và rời khỏi bàn nhanh nhất có thể, không thể chịu đựng được khi phải giáp mặt với cha cô. Cô chưa bao giờ tức giận với Papa như vậy trước đây. Mỗi khoảnh khắc của sự cô đơn đều là lỗi của ông. Giấc ngủ đơn độc mỗi đêm cũng là do ông. Cha cô đã sử dụng vài cách nhằm thể hiện thái độ biết lỗi và lời đề nghị tha thứ, nhưng cô từ chối tha thứ một cách lạnh lùng.

Đối với Emma, cô biết rằng cả cô và cha cô đều sẽ không bao giờ có thể quay trở lại mối quan hệ gần gũi và thân thiết như trước kia. Điều gì đó đã vỡ tan, và không thể sửa chữa được.

Khi cha cô tuyên bố sự thật rằng Adam chỉ mong muốn của hồi môn thì điều đó đối với cô không quan trọng. Dĩ nhiên tiền bạc cũng hấp dẫn anh—Adam không hề che giấu điều đó. Nhưng đồng thời anh cũng quan tâm đến cô. Cả hai chắc chắn sẽ có một cuộc sống tốt đẹp. Bảy giờ điều đó đã chấm

đứt, và Emma biết cô sẽ không bao giờ có thể trở thành vợ của bất cứ ai. Cô không có ý định kết hôn với một kẻ góa vợ béo ụ, già khú để hoặc một tên chán ngắt ngốc nghếch chỉ vì lợi ích hôn nhân.

Bởi bây giờ cô đã đánh mất tất cả giá trị của cô ở thị trường hôn nhân. Có quá nhiều những cô gái trẻ, xinh đẹp được giới thiệu mỗi mùa. Và mỗi người trong số bọn họ đều câu được con mồi là những chàng trai độc thân hòa nhã, lịch sự. Cha cô và Tasia đều không nhìn thấy được những điểm bất thường mà những người khác nhận thấy ở cô. Họ dường như không nhận ra được rằng Adam là niềm hy vọng duy nhất của cô.

“Emma, những con vật có bao giờ kết hôn không?” đứa em trai 6 tuổi của cô, William, hỏi khi cậu quan sát cô đang lau dọn chuồng của con tinh tinh. Con vật đang đến tuổi lớn, Cleo, dùng những ngón tay nhăn nheo của nó lũng sục mái tóc đen óng của William với nỗ lực vô ích tìm kiếm những con chí. Cánh cửa khu trại mở rộng, chào đón những ngọn gió mát tìm đường vào bên trong.

Emma ngừng lại và tựa người lên tay cầm của que cào than, mỉm cười với cậu. “Không, William, không giống như con người. Nhưng 1 số loài vật lấy nhau suốt đời. Những con chó sói, ví dụ vậy. Hoặc là thiên nga.”

“Bạn đời là gì?”

“Giống như cha và mẹ của chúng ta-Hai người sống chung thủy với nhau suốt cả cuộc đời.”

“Những con khi cũng lấy nhau suốt đời hả chị?” William đẩy bàn tay sờ sọang của Cleo ra và nhìn chăm chăm vào đôi mắt nâu dịu dàng của cô. Con tinh tinh bấu môi và kêu lên đòi hỏi, xới mái tóc cậu lên thêm một lần nữa.

“Không”, Emma trả lời cộc lốc.” Chúng không đủ khả năng lý trí nhiều như vậy.”

“Những con hồ thì sao?”

“Những con hồ cũng không”.

“Nhưng con người thì lấy nhau suốt đời hả chị?”

“Hầu hết mọi người”, cô đồng ý. “Nếu có thể.”

“Và khi họ không thể, họ sống độc thân. Giống như chị và Cleo.”

Ngay lúc đó, một giọng nói chen ngang cuộc nói chuyện. “Chị của em quá trẻ và xinh đẹp để sống độc thân suốt đời.”

Cả Emma và William đồng loạt quay lại nhìn Nikolas Angelovsky đang đứng ở ngưỡng cửa, che mắt một phần ánh sáng mặt trời. Chiều tia nhìn phê phán vào con tinh tinh, anh nói thêm “Nhưng tôi e là tôi không thể nói điều tương tự với Cleo.”

Cleo phát ra một tiếng kêu the thé và huyết lên phản đối khi William chạy ào đến người mới đến một cách hăm hở. Dường như, Emma suy nghĩ một cách chế giễu, không ai có thể cưỡng lại uy lực của Nikolas, sự pha trộn giữa sức quyền rũ và vẻ bí ẩn.

“Hoàng thân Nikolas!” cậu nói hớn hân “Zdráhstvuyti!”

“Zdráhstvuyti, William,” Nikolas nói, cúi người xuống đối diện với đứa trẻ. Anh mỉm cười khi cậu lặp đi lặp lại từ đó thật hoàn hảo. “Giọng nói thật chuẩn. Mẹ em dạy dỗ em rất tốt. Chỉ có cậu bé mang trong người dòng máu Nga mới có thể nói trôi chảy như em.”

“Em cũng mang dòng máu nhà Stokehurst nữa,” William nói tự hào.

Nikolas chiều tia nhìn vào Emma xuyên qua đầu cậu bé. “Một sự kết hợp mạnh mẽ, nyet?”

Emma nhìn anh chăm chú với vẻ lạnh lùng. Mặc dù theo như thói quen của Nikolas thì anh hiếm khi viếng thăm Southgate Hall, uống trà xuất xứ từ những nhà buôn người Trung Quốc và trò chuyện với Tasia bằng lối nói chuyện liến thoắng mang nét đặc trưng của người Nga, anh không bao giờ đặt chân đến khu trại bầy thú. Đây là thế giới riêng tư của cô, và không ai được phép ở đây ngoại trừ những lời mời đặc biệt. “Anh muốn gì, Nikolas?”

Anh gọi đến cô nụ cười thẳng thắn. “Tôi chưa bao giờ nhìn thấy bộ sưu tập bầy thú cung của cô trước đây. Tôi chỉ muốn ngắm nhìn chút thôi.”

“Tôi đang làm việc”. Emma nói sáng. “Tôi chắc anh sẽ có những trò tiêu khiển khác thú vị hơn là đứng đây theo dõi tôi nuôi bầy thú và cào đồng phân này.”

“Không cần thiết.”

Miệng cô cong lên. “Ồ lại nếu anh thích, tùy anh”. Cô kết thúc việc cào một đồng rom bần từ chỗ ở của con tinh tinh ra và thay vào đó bằng đồng rom khác sạch hơn. Sau đó cô ra hiệu cho Cleo bước vào trong. “Vào trong đi, cô gái già, vào đi.” Con tinh tinh lắc đầu dữ dội, nghe răng ra. “Vâng, tao biết rồi,” Emma nói, chỉ vào chuồng. “Chúng ta sẽ chơi tiếp, Cleo, lần sau nhé.”

Con tinh tinh cầu nhàu với vẻ phẫn uất, thể hiện sự không bằng lòng khi nó nhặt một con búp bê bằng giẻ rách từ đồng đồ chơi nhỏ xíu lên. Trong giây lát, Cleo nhỏ bé với thân hình thô kệch trèo lên cái thang được chắn lại phía bên ngoài chuồng bằng những thanh chắn bằng kim loại. Khi nó trèo lên đến đỉnh, nó ngồi xuống mặt nền gỗ và cúi nhìn mọi người về gần đó. Emma đóng cửa khu trại và quay lại cậu em trai. “William, đến giờ em phải quay về

nhà rồi đấy.”

“Em không thể ở lại với Cleo được hả chị?” cậu bé nài xin, nhìn chăm chăm vào con tinh tinh vẻ buồn bã.

“Em biết luật rồi mà—không được viếng thăm bày thú trừ khi chị ở đó với em. Chúng ta sẽ ghé thăm nó chiều nay nhé”.

“Dạ, chị Emma.”

Khi đứa trẻ đã rời đi, Emma chuyển sự chú ý của cô vào Nikolas. Anh đang mặc một cái quần ống túm cưỡi ngựa màu đen và áo sơ mi màu trắng làm nổi bật làn da vàng nâu. Tóc anh ngày hôm nay trông giống với màu nâu nhiều hơn là màu vàng. Sự óng ánh ngời sáng của những giọt mồ hôi làm cho làn da anh trông mờ ảo nhẹ nhàng, như thể anh là một tác phẩm nghệ thuật điêu khắc được đúc nên từ chất liệu kim loại tuyệt vời. Cặp lông mi dày khiến đôi mắt vàng của anh sáng lên như những sợi tơ của thần mặt trời.

Lần đầu tiên kể từ khi Adam ruồng bỏ cô, Emma mới có cảm giác một điều gì đó khuấy động bên trong cô nhiều hơn là sự giận dữ, pha trộn của lòng can đảm và vẻ bối rối, ngưỡng ngượng và nhận thức được những sự việc khác. Nhận ra cô đang nhìn chăm chăm vào anh, Emma quay lại và xách cái xô lên. Cô đi đến cái bồn đựng nước thải bằng kim loại lớn và bắt đầu bơm nước cho đến khi những dòng nước mạnh xả vào làm nước dâng lên cao.

Nikolas tiến đến, nắm lấy cái tay cầm của máy bơm “Để tôi giúp cô.”

“Không”, cô nói nhanh, hích anh sang một bên. “Tôi có thể làm được.”

Nikolas nhún vai và đứng lùi lại khi cô gắng sức bơm nước đầy bồn. Anh chăm chú dõi theo cô. Những bắp thịt ở vai Emma căng ra bên dưới cái áo sơ mi ướt đầm mồ hôi.

Quần dài màu xám gọn gàng ôm sát người cô làm nổi bật lên một phần cặp mông thon thả và đùi của cô. Trong khoảnh khắc, anh nhớ lại dáng vẻ của cô tại phòng khiêu vũ ở London, với chiếc váy màu trắng, mái tóc được buộc lại bằng những cái ghim tóc. Anh thích cô trong dáng vẻ hiện giờ hơn, mạnh mẽ, tính cách, khuôn mặt ửng hồng lên vì nỗ lực làm việc. Cô thật phi thường, đặc biệt. Anh chưa từng biết bất cứ một phụ nữ thuộc dòng dõi quý tộc nào lại lao động như một kẻ nông dân như vậy. Tại sao cô lại săn sóc những con thú trong khi cô có thể yêu cầu những kẻ hầu làm việc đó?

“Thật là hiếm hoi khi tôi lại có cơ hội nhìn thấy một phụ nữ mặc quần dài,” anh nói. “Thực tế, có lẽ đây là lần đầu tiên.”

Emma bắt thần đứng thẳng lên. Cô nhìn anh thận trọng. “Anh bị chóng à?”

“Điều gì đó còn hơn cả chóng váng.” Anh chiếu tia nhìn ngưỡng mộ vào cô. “Cô gọi tôi nhớ đến vần thơ của Tyutchev... ‘khuôn mặt xinh đẹp ửng hồng lên dưới làn không khí ẩm áp của mùa xuân.’”

Hình như cho rằng anh đang chế giễu cô, Emma nhìn anh giận dữ và quay lại với cái bồn. “Tôi không thích thơ.”

“Vậy thì cô đọc gì?”

“Sách hướng dẫn thú y và báo chí.” Cô nâng một cái xô nặng ra khỏi bồn, thở khó nhọc vì gắng sức.

Anh cố gắng đón lấy nó theo phản xạ. “Cho phép tôi--”

“Tôi quen rồi,” cô nói cộc cằn. “Đi đi”.

Nikolas gơ 2 tay lên trong điệu bộ chịu thua về chế nhạo. “Xin cứ tự nhiên.”

Cặp mày ngài màu nâu vàng của cô nhăn lại về cái xô. Cô chỉ vào 1 cái xô khác ngay bên cạnh. “Nếu anh muốn giúp, thì vác cái đó đi.”

Nikolas tuân theo, xoắn ống tay áo lên thật khéo léo. Cái xô chứa đầy khoảng chừng 12 pounds mẫu thừa của những miếng thịt tươi. Mùi máu xộc vào mũi anh, và anh do dự khi nâng chúng lên.

“Do dự hả?” Emma chế giễu. “Một chút công việc thường ngày của tôi có lẽ quá sức cũng so với ông hen, đúng không nhỉ?”

Nikolas không đáp lại, mặc dù cô đúng. Bất cứ yêu cầu hay mệnh lệnh nào của anh cũng được thực hiện phần lớn bởi những người hầu. Giống như những người đàn ông khác trong xã hội thượng lưu, anh tập luyện thể thao bằng các hoạt động như cưỡi ngựa, săn bắn, đánh kiếm và quyền Anh.

Anh nắm chặt tay cầm của cái xô và nâng nó lên, mùi máu lại bốc lên nồng nặc hơn. Mạnh mẽ, tanh tươi... Những ngón tay anh ghi chặt, và anh sững lại khi những hồi ức cũ tràn vào tâm trí... đến tối và những hình ảnh kinh tởm. Anh đã đấu tranh để thoát khỏi chúng, nhưng chúng lại cuốn anh đi trong một cơn thủy triều dữ dội.

Máu rỉ ra và chảy trên ngực anh. Lưng anh hằn lên những dấu roi, trong khi những sợi dây thừng thô xiết chặt cổ tay anh và khoét sâu tạo nên những vết lõm lớn xuyên qua làn da và cơ bắp của anh. Peotr Petrovich Ruvim, người tra hỏi của Hoàng Gia, chạm vào mặt anh bằng đầu ngón tay với vẻ nhẹ nhàng, chặn lại những giọt nước mắt mặn đắng rỉ ra từ khóe mắt anh. Mặc dù ông cực kỳ thành thạo với nghệ thuật tra khảo. Ông trông không có vẻ thích thú. “Có lẽ vẫn chưa đủ nhỉ?” Ông hỏi nhanh. “Ngài sẽ không thú nhận, bây giờ, đúng không thưa hoàng tử?”

“Ta chẳng làm gì cả.” Nikolas rên lên.

Điều đó là sự dối trá, và tất cả mọi người đều biết. Anh đã giết Shurikovsky, người cố vấn được yêu thích của Sa Hoàng, nhưng cho đến lúc đó thì chẳng có bất cứ điều gì chứng minh anh vô tội, họ đã buộc anh vào tội phản quốc. Trong chuỗi ngày hỗn loạn với những kẻ bạo động và những cuộc cải cách, sự nguy hiểm đe dọa đến tính mạng của Sa Hoàng rình rập khắp nơi. Chắc chắn rằng không cần đến bằng chứng để tống giam một người nào đó, sự nghi ngờ lúc này hoàn toàn cần thiết theo đúng nguyên tắc thả bắt nhằm còn hơn bỏ sót.

Trong suốt cả tuần, Nikolas phải chịu đựng những cuộc thẩm tra kéo dài cả ngày với Ruvim và những viên chức chính phủ khác, những kẻ đã tra tấn anh, gây ra những vết thương mà chỉ còn một chút nữa thôi là có thể giết chết anh. Anh đã chẳng còn là con người. Anh chỉ còn là một con súc vật phải chịu đựng nỗi đau đớn về thể xác và tinh thần, chờ đợi cho đến khi những nỗi đau đớn này kết thúc và anh có thể mang theo tất cả bí mật sang thế giới bên kia.

Ruvim thờ dài và ra lệnh cho những kẻ khác. “Tiếp tục đánh đi.”

“Không”, Nikolas la lên, trong khi một con rùng mình ớn lạnh chạy dọc thân hình lõa lồ của anh. Anh không thể chịu đựng những lần roi da quất trên người mình thêm lần nào nữa, từng lần roi quất lên xuống đều đặn, nhịp nhàng như xé toác làn da của anh cho đến khi lõi cả xương ra bên ngoài... và trong suốt khoảng thời gian tra tấn đó, những câu hỏi vang lên bên tai anh—“Ông có đồng cảm với những kẻ theo chủ nghĩa vô chính phủ không? Ông có đồng ý những chính sách của Sa Hoàng không?”

Thật mỉa mai, anh chẳng bao giờ quan tâm đến những chính sách đó, tất cả mọi điều mà anh để tâm đến chỉ là đất đai, và gia đình của anh.

Ruvim kéo một cây que còi than nóng đỏ từ trong đồng than đang cháy rực ra và dí sát vào gương mặt của Nikolas. “Có lẽ ông thích cái này hơn là sự roi da kia, đúng không hoàng thân?”

Tia lửa sáng lên khiến Nikolas rùng mình, run lên dữ dội. Anh cúi đầu xuống và gục về phía trước, mồ hôi và những giọt nước mắt chảy từng giọt mặn đắng, hòa lẫn vào nhau.

“Chuyện gì vậy?” Emma hỏi. Cô nhìn chăm chăm vào cánh tay để trần của anh, nét mặt cô không biểu lộ cảm xúc gì. Mắt cô chiếu lên khuôn mặt anh. “Trời”, cô kêu lên dịu dàng.

Nikolas trông chờ người ra. Anh là loại người luôn luôn giữ cho tay áo sơ mi được gài nút cẩn thận ở cổ tay. Thật kỳ lạ, vì dường như anh quên mất phải che giấu bản thân, và cái quá khứ của anh khi ở cạnh Emma. Nhưng những điều đó không làm cô ngạc nhiên. Cô đã từng nhìn thấy điều đó trước đây, khi cô còn là một đứa trẻ.

Anh thở ra chậm chậm và vận người thư giãn. “Hôm nay sao cô trông cáu kỉnh vậy.” anh nói với vẻ cố tình thận trọng. “Tôi có làm cô bức mình không? Em họ?”

Lờ đi câu nói bóng gió của anh, Emma bắt đầu đi bộ về lâu đài. Cô không bao giờ đề cập đến những vết sẹo của anh nhằm giúp anh cảm thấy khuây khỏa. “Gần đây thôi thì toàn bộ tính cách và con người anh đã làm phiền đến tôi.” Emma trả lời xác xược.

“Bởi vì ngài Milbank đã ruồng bỏ cô?”

“Anh ấy không bỏ rơi tôi, anh ấy chỉ đi xa 1 khoảng thời gian và--” Cô quay lại đột ngột, nước bắn tung tóe lên thành xô. “Làm sao anh biết chuyện đó? Ôi, Chúa ơi, có phải giờ đây mọi chuyện đang bị đồn đại âm ỉ ở London không? Chẳng lẽ những kẻ ngồi lê đôi mách đã nghe phong phanh được gì về chuyện này rồi sao?”

“Có những tin đồn về chuyện này.”

“Chết tiệt” Emma nói về xúc động. “À thì, tôi chẳng quan tâm đến những gì thiên hạ nói đâu. Hãy để họ làm cho mọi việc tồi tệ lên.” Vai cô cong lên như để phòng thủ. “Đó không phải là lỗi của Adam, anh biết thế mà. Cha tôi cư xử giống như thế đó là ngày tận thế của Thành Cát Tư Hãn vậy. Adam không có lựa chọn nào khác, chỉ còn cách phải rời bỏ tôi và tiếp tục cuộc sống của anh ấy.”

“Milbank quá nhu nhược và yếu đuối so với cô.”

“Anh chẳng biết gì về chuyện của chúng tôi.”

“Nếu hán ta muốn cô, hán ta ắt hẳn phải chiến đấu để giành lấy cô.”

“Adam quá lịch sự để có thể cư xử như vậy.”

“Lịch sự?” Nikolas nhắc lại, nhìn chăm chăm vào cô. “Đó là loại đàn ông mà cô muốn hả?”

Mắt Emma đột nhiên vụt lên tia sáng của một sự thích thú mãnh liệt. Cô nhìn xuống cái quần dài và áo sơ mi đầy những vết bầm dơ. “À thì, vâng. Tôi chắc chắn không phải là người thuộc tầng lớp quý tộc, và cũng không hề biết phép lịch sự, nên tôi cần ai đó có thể cân bằng giữa tôi và người đó. Anh không đồng ý vậy sao?”

“Không” Anh nói dịu dàng, “Cô cần một người có thể cho phép cô trở nên hoang dã như cô mong muốn.”

Emma cười và lắc đầu. “Thật là ý tưởng tuyệt vời làm sao.” Cô dẫn anh đến khu trại khác, nơi có một con cáo màu nâu đỏ đang đi đi lại lại trong cái

chuồng rộng. Con vật to mập và khỏe mạnh, nhưng nó di chuyển với những bước ngắn không đều nhau. Nikolas cau mày lại khi anh nhìn thấy chân trái của con cáo đã bị mất.

“Tôi đặt tên cho nó là Presto.”,Emma nói. “Bởi vì nó rất hoạt bát và nhanh nhẹn.”

“Rõ ràng là nó không đủ lanh lẹ để giữ đầy đủ chân kia kia.”

Nhanh nhẹ,con cáo phóng đến cái đĩa đựng nước mà Emma vừa đổ đầy vào. Liếm vài hớp bằng lưỡi, và sau đó, con cáo tập trung toàn bộ sự chú ý vào Emma. Quan sát cô với đôi mắt đen, sáng rực lên khi cô lấy 1 cái trứng ra từ cái túi của cô.

“Tao có 1 trò chơi cho mày nè,Presto.” Emma nói với giọng trêu đùa.Cô lột vỏ trứng và ném qua thanh chắn của khu chuồng. Run lên vì phấn khích, con cáo tiến từng bước khập khễnh lại gần.

“Nó bị thương do một cái bẫy.” Với một kỹ năng đã được tập luyện, Emma ném quả trứng thật gần để con cáo có thể vồ lấy được. Presto ăn nhanh với vẻ ngẫu nhiên món ăn yêu thích của nó.

“Nó đã gần chết vì phải nằm phơi mình ở ngoài trời quá lâu và thiếu máu. Nó phải cắn đứt bàn chân trái của nó để có thể thoát ra được. Nếu tôi không tìm thấy Presto lúc đó, nó chắc hẳn đã trở thành một món đồ trang trí như là áo khoác hoặc là bao tay cho những quý bà quyền quý rồi.”

“Làm ơn”,Nikolas đáp lịch sự “Giữ lấy bài diễn văn của cô cho cái câu lạc bộ mà cô tham gia, hoặc là 1 cái hội nào đó --bạn của những con thú, hoặc là bất cứ cái tên nào.”

“Hiệp hội bảo vệ động vật Hoàng Gia vì lý do nhân đạo.”

“Đúng rồi,chính xác là cái đó.”

Emma làm anh ngạc nhiên khi quay lại nhìn anh và cười toe toét. Không có người phụ nữ nào trên trái đất này lại có thể có nụ cười như vậy, quý quyết, chói sáng, hấp dẫn đến không thể cưỡng lại được,

“Nếu anh muốn tham quan bày thú của tôi,Nikki,anh phải nghe bài thuyết giảng của tôi.”

Nikolas giật mình vì cách gọi rút ngắn tên của anh.Chỉ có ít bạn bè từ thời niên thiếu mới gọi anh như vậy. Nó nghe thật lạc lõng khi lại phát ra từ miệng Emma, với phát âm mang đặc nét Anh của cô. Đột nhiên anh mong muốn thoát ra khỏi nụ cười thơ ngây của Emma, đôi mắt trong suốt như trẻ thơ. Nhưng anh vẫn ở lại, kết thúc điều mà anh vừa bắt đầu, cẩn thận quỵn rũ cô vào cái bẫy mà anh sắp đặt.

“Tôi chẳng thấy có tí hiệu quả gì về bài diễn văn của cô.” Anh nói, “trừ phi cô tìm được nguồn thức ăn thay thế để cung cấp cho chúng mỗi ngày,bao gồm cả thịt ở trên bàn cô.”

“Tôi là người ăn chay.”Nhận thấy anh không hiểu điều cô vừa nói, Emma giải thích. “Đó là cách nói của người Anh để chỉ những người không ăn thịt.”Cô cười mỉm mai khi nhìn thấy biểu hiện của anh.

“Anh trông ngạc nhiên vậy. Chẳng lẽ ở Nga không có một người nào ăn chay sao?”

“Người Nga có 3 đòi hỏi cho một bữa ăn hàng ngày:thịt để làm cho xương khỏe hơn và máu đỏ hơn, bánh mì đen để làm no dạ dày, và vodka để làm gia tăng niềm cảm hứng cuộc sống, kể cho nhau nghe những trò vui. Đưa cho người Nga 1 đĩa đầy những củ xanh,anh ta sẽ dùng nó để nuôi những con bò sữa.”

Emma chẳng có biểu hiện gì cho thấy cô có ấn tượng về điều đó. “Tôi sẽ trông cô mỗi ngày.”

“Tôi nghĩ cô đang cương quyết giữ lấy cái ý kiến đó của cô,dushenka”Nikolas nhìn chăm chăm với sự thích thú ngày càng gia tăng. “Khi nào thì cô quyết định ngừng ăn thịt”.

“Tôi nghĩ khi tôi 13 tuổi,hoặc là lớn hơn chút. Một đêm nọ, khi tôi đang ở giữa bữa ăn, lắng nghe mọi người nói chuyện xung quanh, và khi tôi nhìn xuống đĩa thịt gà quay ngay trước mặt, tôi cảm thấy như thể tôi đang ăn từng phần của một cái xác chết...thấy tất cả những miếng xương sườn nhỏ, cơ, mỡ và da...”Cô nhấn mặt lại khi nhớ về những điều đó. “Tôi xin lỗi mọi người, chạy lên phòng, và phát bệnh hàng giờ liền.”

Anh mỉm cười. “Cô thật là 1 đứa trẻ kỳ quặc.”

“Mọi người cũng nói vậy.”Cô ra hiệu cho anh đi theo cô, và họ đi đến một cánh cửa nhỏ nối với tòa nhà. Khi họ tản bộ, Emma liếc ngang qua anh. “Từ tiếng Nga ban nãy anh gọi tôi là gì vậy?

“Dushenka?”

“Nó có nghĩa là gì?”

“Có lẽ một ngày nào đó tôi sẽ nói cho cô biết.”

Trán cô nhăn lại vì câu trả lời của anh. “Tôi sẽ hỏi mẹ kể tối nay.”

“Điều đó chẳng khôn ngoan chút nào.”

“Tại sao? Đó là từ xấu hả? hay là một sự sỉ nhục?”

Trước khi Nikolas có thể đáp lại, họ đã bước sang khu trại khác. Mùi của một con mèo hăng lên nồng nặc sộc vào mũi Nikolas, bắt chập một lượng không khí lớn và ánh sáng tràn đầy lưu chuyển xuyên suốt căn phòng với những lò sưởi và những cửa sổ được chắn ngang lại. Anh quên mất cái mùi này ngay khi anh nhìn thấy một con thú to lớn có vằn bước nhẹ nhàng, tiến lại gần Emma, nhưng bị ngăn lại bởi một dãy những thanh chắn bằng sắt. Con hổ đẹp tuyệt vời với bộ lông màu cam-hung đỏ dày xen ngang là những sọc đen đậm. Một bộ lông rất đặc biệt trang trí thêm cho con hổ chạy dọc xuống cổ và lưng của nó. Nikolas chưa bao giờ nhìn thấy con hổ nào lại to lớn như vậy trước đây--dứt khoát là phải hơn 560 pound--và không nghi ngờ gì là một thứ không nên tiếp cận.

“Anh đã tặng tôi lúc nó chỉ là một con mèo con nhỏ, nhớ không?”

“Đĩ nhiên,” Nikolas đáp lặng lẽ. Đó là món quà duy nhất anh đã từng tặng Emma, khi cô 12 tuổi. Anh đã tìm thấy con hổ con ốm yếu đó trong một cửa hiệu tồi tàn đầy những con thú được nhập từ nước ngoài về và mua một con cho cô. Anh đã không nhìn thấy con thú kể từ đó.

Emma cúi người xuống gần thanh chắn hơn, nói thì thầm và, rộn rã. “Manchu, đây là hoàng tử Nikolas.” Con mèo vĩ đại dừng lại ngay bên cạnh với mi mắt nhấp nháy, cái nhìn uể oải đầy vẻ thú vị. Một lỗ hồng được đào ngay bên tường, cho phép Manchu có thể bước ra ngoài chuồng nơi nó có thể tắm nắng. Chân và bụng nó ướt đầm vì đã đi lang thang vào cái bồn cạn nước. “Nó đẹp đúng không?” Emma hỏi với vẻ tự hào giống như một người mẹ đối với đứa con của mình. “Hãy nhìn kích thước những cái vuốt của nó nè. Những con hổ đã giết người nhiều hơn bất cứ con mèo nào, anh biết đấy. Chúng thật không thể đoán trước được.”

“Tuyệt vời”, Nikolas lạnh nhạt đồng ý. Hơi thở của anh bị đứt quãng khi Emma vươn người tới chạm vào thanh chắn của chuồng và cào nhẹ lên cổ của con hổ.

“Ở Châu Á, nơi xuất thân của Manchu, hổ là biểu tượng của sự tái sinh.” Emma nhìn lướt từ Manchu qua Nikolas. “Anh thật sự cũng giống như vậy. Có lẽ kiếp trước anh cũng là 1 con hổ, thừa Hoàng Tử.”

“Đừng chạm đến nó,” Giọng Nikolas thật nhẹ, nhưng lời cảnh báo của anh dường như là nguyên nhân khiến cả Emma và con hổ nhìn anh về dò hỏi.

Emma trượt cánh tay xa hơn vào trong chuồng và xoa lên cái cổ cứng như đá của con hổ. “Nếu anh nhớ lại, nó chẳng có cái vuốt nào cả,” cô đáp. “Chúng đã bị người chủ đầu tiên nhổ bỏ. Bây giờ, Manchu chẳng có khả năng tự bảo vệ bản thân. Nó sẽ không bao giờ được tự do, con mèo nhỏ tội nghiệp.” Cô nhìn Manchu với vẻ xót xa âu yếm. Một âm thanh ừng ục biểu lộ sự trù mến phát ra từ cổ của con hổ, và nó nhìn đắm đắm vào cô với tình yêu của con thú dành cho mẹ của nó. Nikolas rõ ràng rất căng thẳng cho đến khi Emma rút tay cô ra khỏi con hổ.

“Không cần phải lo lắng như vậy đâu mà”, cô nói. “Manchu nghĩ tôi như một người bạn.”

“Hoặc là một bữa ăn chiều.” Nikolas nhắc cái xô đầy những vụn thịt lên. “Tôi cho rằng cái này là giành cho nó.” Đầu con hổ ngẩng lên, và nó chú ý đến cái xô với vẻ linh hoạt hẳn lên.

Emma đứng nhòe lên và đón lấy cái xô từ Nikolas. Một cách thành thạo, cô lắc đồng hồ độn ẩm ướt đó lên và đổ vào chuồng. “Chúc ngon miệng, Manchu.” Con hổ kêu lên ừng ục cảm kích và thưởng thức bữa ăn về hạnh phúc. “Khủng khiếp nhỉ.” Cô nhăn mặt và cười phá lên. “Tôi bị bao vây bởi toàn những động vật ăn thịt.” Cô chùi tay vào quần và cười toe toét với Nikolas “Cảm giác như thế nào khi bàn tay bị dính bẩn vậy, thừa Hoàng Tử? Một kinh nghiệm rất mới mẻ giành cho anh đó, tôi hình dung là vậy.”

Anh tiến lại gần cô chậm chạp. “Tôi tin là cô đang cố tình trêu chọc tôi, Emma.” Chạm lấy cổ tay thon thả của cô, anh nhắc tay cô lên và nhìn vào mu bàn tay của cô, sau đó lật tay cô ra một cách từ từ.

Nụ cười của Emma dần biến mất khi cô ngẩn ngai xen lẫn lúng túng, bối rối. Tay cô đỏ lên và bị chai đi. Những ngón tay của cô dài và mảnh mai, nhưng móng tay được đũa ngắn thành hình lưỡi liềm một cách không thương tiếc. Những vết sẹo mờ nhỏ, phần lớn trong chúng là những vết cào hoặc dấu răng vì bị cắn, rải đều từ móng tay của cô cho đến cổ tay. So với những người phụ nữ xinh đẹp mà Nikolas đã từng gặp, cô chắc chắn là một người kỳ quái. “Không phải bàn tay của một quý cô, đúng không?” cô hỏi.

Ngón tay cái anh vuốt ve những tĩnh mạch màu xanh trên làn da cô. “Đó là bàn tay của 1 phụ nữ đích thực.”

Căng thẳng Emma cố rút tay ra khỏi anh. “Anh muốn gì ở tôi? Tại sao anh lại ở đây?”

Anh siết chặt tay cô hơn. “Tôi rất thích được ở bên cạnh cô.”

“Chắc chắn là không thể rồi.”

“Tại sao không? Cô thông minh, thú vị... và rất xinh đẹp.”

“Anh, thứ đồ lai căng ngạo mạn”, cô nghiêng răng, muốn phát khùng lên. “Sao anh dám nhạo báng tôi!”

“Cô nghĩ bản thân cô tệ đến như vậy sao? Đó không phải là những lời chế giễu.” Anh nắm lấy cổ tay còn lại của cô, lờ đi vẻ mặt bùng bùng giận dữ vì bị sỉ nhục của cô. “Cô gái tóc đỏ của tôi”, anh thì thầm “Trong tiếng Nga cổ xưa, chúng tôi sử dụng cả hai chữ ‘đỏ’ và ‘xinh đẹp’ với nghĩa giống nhau.”

Emma giật mạnh bàn tay đang bị cầm tù của cô. “Anh làm gì vậy?”

“Tôi đã nói một ngày nào đó tôi sẽ hôn cô. Tôi luôn luôn giữ lời hứa.”

Những bắp cơ của cô căng lên chống lại sự kìm kẹp cứng như đá của anh khi cô cố gắng giật mạnh tay ra khỏi anh. “Nếu anh còn nắm lấy tay tôi như vậy một lần nữa, tôi sẽ chọc mù hai mắt của anh. Nếu anh chẳng lưu ý đến điều đó, thì hãy nhớ rằng tôi cũng cao gần bằng anh đấy nhé.”

Nikolas dễ dàng đẩy cô áp sát vào tường. Vai cô đụng vào những tấm ván gỗ tạo thành tiếng động nhẹ. “Chẳng ăn nhằm gì đâu.” Anh ngã người về phía cô, khóa chặt cánh tay cô vào bên sườn. “Và cô chỉ nặng bằng một nửa trọng lượng của tôi mà thôi.”

“Tôi—Tôi sẽ nói cha tôi!” Chỉ vài lần trong quá khứ cô sử dụng đến những từ đó, chúng thường có những hiệu quả rất thần kỳ. Mọi người đều sợ cha cô.

“Cô sẽ làm vậy à?” Mắt anh lóe lên tia thích thú. “Điều đó nghe thật thú vị.”

Emma quay mặt đi, biết rằng cô đang phạm sai lầm. Có lẽ cô nên thay đổi thái độ coi khinh anh, nên cười phá lên và bảo rằng anh thật lố bịch. Thay vào đó cô đánh mất bản thân mình, trở nên giận dữ hơn, và chắc chắn là đang trở thành trò đùa yêu thích của anh ta.

Anh thả tay cô ra và ngã người về phía cô, dùng thân hình của anh để áp sát cô vào tường. Thận trọng, anh ôm áp bím tóc cô bằng tay anh, và vận dụng đủ sức mạnh để kéo đầu cô quay lại. Miệng anh lòn vòn trên đầu cô. Cô có thể cảm nhận sức nóng phát ra từ hơi thở của anh thoảng qua môi cô dịu dàng, thậm chí là nhịp đập của tim anh, và cô bắt đầu run lên. Cô nói giọng khàn khàn, chẳng giống giọng nói thường ngày của cô tí nào. “Bất cứ điều gì mà anh định làm, hãy làm cho xong đi. Tôi còn phải tiếp tục làm công việc của tôi.”

Trong khoảnh khắc cô cảm nhận được miệng anh đang ở trên môi cô, sự tấn công đột ngột của anh kết thúc ngay lúc vừa bắt đầu. Anh ngẩng đầu lên, cúi xuống nhìn cô với đôi mắt lấp lánh ánh vàng. Môi Emma nóng ran lên vì nụ hôn đó khiến nó trở nên thâm tím và ửng đỏ lên. Ngập ngừng cô liếm nhẹ môi, khám phá ra vị ngọt ngào của một chút hương vị trà đường. “Bây giờ hãy để tôi một mình,” cô nói run run.

Xương gò má rộng của anh dường như sắc cạnh hơn bình thường, khuôn mặt anh trở nên đẹp kỳ lạ, vẻ đẹp mang đậm nét phương Đông mộc mạc bình thân. “Tôi vẫn chưa kết thúc.”

Thình lình Emma di chuyển, cố gắng đẩy anh ra. Cánh tay anh khóa quanh cô và cô tìm cách vùng vẫy cho đến khi bị khuất phục hoàn toàn vì sức mạnh phát ra từ thân hình to lớn của anh. Nikolas cúi đầu xuống lần nữa, hôn cô với sức mạnh quét sạch tất cả những hiểu biết của cô về những người đàn ông khác trước đây. Cô chẳng còn nhớ gì nữa cả, ký ức về nụ hôn đầu tiên, sự vụng về đáng yêu với một cậu trai làng, hoặc thậm chí là cái ghì chặt dịu dàng mà cô đã từng trải qua với Adam Milbank. Nikolas đã nhấn chìm tất cả, quyền rũ cô vào nỗi đam mê cuồng nhiệt mà không gì có thể cưỡng lại được. Anh không còn là người đàn ông đẹp quyến rũ bí ẩn nữa, người luôn lảng vảng ở một nơi nào đó, xa khuất cuộc đời cô. Đột nhiên, anh trở nên rất thật, gần gũi, làm cô nhận biết rõ con người anh theo cái cách mà cô không bao giờ dám thử trước đây, bí ẩn, đam mê...

Bàn tay to lớn của anh trải rộng trên lưng cô, vuốt ve lên xuống lưng cô cho đến khi anh tìm thấy được điểm nhạy cảm, phản nhô lên của hông cô. Bên trong cái áo sơ mi và quần dài, cô chỉ mặc áo lót và quần chèn bằng vải lanh mỏng... không áo nịt ngực, cóóc-xê, những sợi dây buộc; không có các lớp bảo vệ nguy trang cho những phần thân thể của cô. Cô biết anh có thể cảm nhận được cặp ngực mềm mại của cô đang áp sát vào anh, đường cong quyến rũ tự nhiên của eo cô. Sự xấu hổ và nỗi đam mê thâm kín bên trong xung đột lẫn nhau, khiến cô lắc người dữ dội chống lại anh, chống lại nỗ lực muốn ghì chặt lấy anh, đẩy anh vào sâu bên cô, gần hơn nữa, đan những ngón tay của cô vào mái tóc đẹp tuyệt vời của anh. Da thịt cô trở nên nhức nhối ở bất cứ nơi đâu chúng chạm vào anh... ngực cô, chân, bụng... cô muốn đôi tay anh vuốt ve chúng... Chứa ơi, cô khao khát...

Anh kéo môi ra, và cô rên lên vì thất vọng. Tay cô vuốt ve lên những nếp gấp áo somi của anh. Anh thăm thẳm những điều vô nghĩa bằng tiếng Nga. Hơi thở nóng bỏng của anh xuyên qua tóc cô, lướt trên trán cô. Dần dần, tay cô thư giãn, và thả lỏng trên vai anh. Mờ mắt ra, Emma nhìn xuyên qua vai anh và thấy rằng Manchu đang quan sát họ với cặp mắt màu vàng thân thiện, đuôi nó đập nhẹ về nhàn nhả. Cô thả tay ra khỏi Nikolas và bôn chôn giật mạnh áo sơ mi và thắt lưng, chính cho chúng ngay ngắn trở lại.

Nikolas giật lùi lại và nhìn đăm đăm vào cô không biểu lộ bất cứ điều gì. “Nếu cô cần bất cứ điều gì.” Anh nói lặng lẽ, “cô có thể tìm tôi. Tôi muốn trở thành bạn cô, Emma.”

“Tôi ng-ngĩ anh đã có đủ bạn rồi.”

Ngón tay cái của anh vuốt ve đôi mày ngài mềm mượt đỏ thắm của cô. “Không giống như cô.”

“Những người bạn thì không hôn nhau như vậy.”

Anh búng nhẹ ngón trỏ lên má cô. “Đừng trẻ con như vậy, Emma.”

Lời nhận xét khiến cô đau nhói, và cô đáp lại với giọng điệu kiêu căng nhất có thể. “Cả hai chúng ta có được lợi lộc gì không từ mối quan hệ bạn bè này?”

Cô cứng người lại khi những ngón tay của anh trượt xuống và nựng cằm cô. Môi anh hầu như lướt nhẹ qua môi cô khi anh trả lời. “Có lẽ, chúng ta sẽ khám phá ra ngay thôi, ruyska.”

Sau đó, anh thả cô ra. Cô đứng đó, khép nhẹ mắt lại, dựa lưng vào tường khi anh quay bước đi.

Khi tuần còn lại trôi qua, Emma vẫn không nghĩ ra được chuyện viếng thăm của Nikolas có mục đích gì, và lý do duy nhất có lẽ là cách cư xử có vấn đề của anh ta. Cô không hiểu được anh muốn gì, Nikolas chắc chắn không muốn dính vào chuyện yêu đương với cô. Đứa con gái lập dị của một vị Công tước người Anh, khi mà có nhiều phụ nữ xinh đẹp ở London rất hăm hở muốn lao lên giường với anh ta. Và cô cũng không ngờ đến nỗi tin rằng anh lại thật sự muốn kết bạn với cô. Anh ta đã có hàng hà sa số những người bạn gồm thành viên nhóm quý tộc, những kẻ học thức, nghệ sĩ, những nhà chính trị, tất cả đều quất đuôi chạy theo anh đến bất cứ nơi nào mà ngón tay của anh chỉ ra. Anh ta sẽ chẳng bao giờ muốn mất thời gian đi xây dựng tình bạn với những đứa trẻ nít.

Chỉ ngay khi cô vừa quyết định rằng trò tiêu khiển mang tính chất tạm thời của anh ta đã đến hồi kết thì Nikolas lại đến viếng thăm lần nữa. Lúc đó, Emma đang ở trong phòng, đọc 1 quyển tiểu thuyết, và phơi mình trong làn nắng buổi sáng trải dài lên người cô, trên cái ghế đệm nằm cạnh cửa sổ. Con chó của cô, Samson, giống chó lai với kích thước khổng lồ của một con chó săn sói, ngược lên mong đợi âm thanh của những bước chân.

Tasia xuất hiện ở ngưỡng cửa, và gõ nhẹ ngón tay lên cánh cửa. “Emma”, bà nói giọng khác lạ, “Nikolas đang ở đây.”

Quyển sách rơi khỏi tay Emma, cô mở tay mắt nhìn Tasia, với vẻ ngạc nhiên cực độ.

Tasia tiếp tục 1 cách dịu dàng: “Ông ta hỏi là liệu con có sẵn lòng đi cưỡi ngựa với ông ấy không?”

Tâm trí Emma tràn ngập sự hoảng loạn, xấu hổ và ngượng ngùng khiến cô chỉ muốn dựng đứng lên và đi vòng vòng quanh phòng. Thay vào đó, cô đi về hướng cửa sổ và nhìn ra khoảng không trống rỗng bên ngoài. “Con không biết”, cảm thấy mất hết cả nhuệ khí và tự tin với ý nghĩ phải ở một mình với Nikolas. Anh ta sẽ nói gì? Anh ta muốn gì ở mình chứ? Chẳng lẽ anh ta sẽ cố hôn mình thêm 1 lần nữa.

“Mẹ không nghĩ Luke sẽ đồng ý.” Tasia ngập ngừng thăm dò.

Emma cáu kỉnh. “Con chắc là ông ấy sẽ không! Papa muốn con cô đơn một mình và không phải nhìn thấy ai. Con không quan tâm cái chết tiệt gì đã khiến ông ấy quay trở về từ cuộc họp ở London—Con sẽ làm bất cứ điều gì con muốn. Nói Nikolas giùm là con sẽ xuống nhà trong 5 phút nữa.”

“Con không công bằng với cha con, Emma.”

“Vậy ông ấy có công bằng với con không?” Emma đứng dậy và đi về phía tủ quần áo, mở ngăn trên cùng và tìm kiếm đôi găng tay cưỡi ngựa.

“Con cần phải có người đi kèm.”

“Tại sao?” Emma hỏi đầy khinh bỉ. “Nikolas là người anh họ, chẳng phải như vậy sao?”

“Không hoàn toàn như vậy. Có lẽ tình thế đã khiến ông ta có mối quan hệ họ hàng cực kỳ xa vời với chúng ta.”

“Oh, con nghĩ là việc con đi cưỡi ngựa với ông ta có lẽ sẽ tạo ra vài vụ scandal rất hay ho đây. Cha sẽ chẳng thể nào tưởng tượng nổi là Nikolas Anglovsky lại đột nhiên cảm thấy hứng thú với 1 bà cô tóc đỏ hoe kỳ quái.”

“Con không phải là một bà cô.”

“Và con cũng không phải là một miếng bánh mì nướng của London.” Cô quay lưng lại Tasia, tiếp tục lục lọi cả tủ quần áo. Tasia thở dài nhẹ nhẽu. “Emma, khi nào thì con mới ngừng việc trút giận lên gia đình của con chứ?”

“Có thể là khi mẹ ngừng chửi mửi vào tất cả mọi việc của con. Con cảm giác bản thân bị giam giữ giống như bầy thú tội nghiệp trong trang trại của con.” Emma cương quyết quay lưng lại, không đối mặt với Tasia cho đến khi cô nghe những bước chân đang rút lui ra khỏi phòng. Emma bước bình tĩnh nhìn Samson, khuôn mặt đầy lông của nó tràn ngập vẻ bối rối, lưỡi nó thè ra về uế oải, ứ rừ. “Đừng nhìn tao như vậy,” Emma thì thầm. “Bà ấy luôn luôn đứng về phía Papa, lúc nào cũng vậy hết.” Con chó vẫn nhìn chăm chăm vào cô, đôi tai giật giật về hiệu kỳ. Đột nhiên, nó búng nhẹ người, nằm ngửa ra, đuôi chân thư giãn và cào nhẹ nhẹ lên bụng.

Về mặt giận dữ bước bình của Emma dần biến mất, và cô tiến lại gần con chó, giọng cười bị nghẹt lại. “Đồ chó già ngốc nghếch, ôi chàng trai ngớ ngẩn.” Ngồi xổm cạnh con thú cưng, cô vuốt lên bộ lông dày của nó với những móng tay bị cắt ngắn đi, trong khi con chó rên lên và ngoe nguẩy vẻ hạnh phúc. Emma thở dài. “Ôi, Samson ơi... Tao đã kể cho mày biết bao nhiêu chuyện bí mật của tao rồi nhỉ? Mày là bạn tốt nhất của tao.” Cô xoa lên đôi tai dài của nó trong khi tiếp tục giọng nói trầm buồn, băng khuâng, nuối tiếc. “Tao tự hỏi tại sao tao không thể bình tĩnh giống như Tasia. Bà ấy luôn luôn giữ tâm trạng tốt dù trải qua bất cứ chuyện gì. Giữ cho bản thân luôn luôn điều khiển mọi cảm xúc. Phoebe Cotterly đã đúng—Nơi thích hợp với tao là ở trang trại chứ không phải giữa phòng khiêu vũ. Cảm ơn Chúa, tao không phải tỏ ra thông minh, sành điệu, giả tạo, hay phải tỏ ra vẻ cư xử lịch sử khi ở giữa chúng mày. Tất cả mọi điều tao làm là yêu thương tụi mày, và tụi mày cũng đáp lại tình cảm của tao như vậy. Đúng không, Samson?” Cô mỉm cười chán nản khi con chó hít hít cái mũi ẩm ướt của nó lên tay cô. “Có lẽ tình yêu Adam giành cho tao sẽ nhạt phai dần một ngày nào đó. Tao nghĩ tao sẽ không thể trở thành người vợ tốt cho bất cứ ai. Chỉ có tình yêu thôi thì vẫn không đủ. Một người đàn bà đích thực là người ngoan ngoãn, tận tụy, xinh đẹp, và có ích cho chồng... thay vào đó tao đơn giản, ngay thẳng và hoang dã, và...”

Cô nhìn xuống mình, và nhăn mũi lại vì vẻ ngoài chán ngắt gồm quần dài, giày ống, và áo sơ mi trắng. Cô vẫn luôn thích ngồi dạng hai chân khi cưỡi ngựa, trong trang phục đàn ông. Nó tạo cảm giác thoải mái, không đề cập đến một vấn đề khác là sẽ dễ dàng để điều khiển ngựa hơn. Nhưng vì một vài lý do nên cô không muốn xuất hiện trước mặt Nikolas Anglovsky trong cái quần ống túm kỳ dị của cô ngày hôm nay.

Cô quay lại tủ quần áo và mở cánh cửa đóng ván trắng bóng, cúi rạp người xuống đồng áo quần cho đến khi cô tìm thấy bộ quần áo cưỡi ngựa dành cho các quý bà của cô. Áo khoác được may đo sẵn thật đúng một và vấy được may bằng chất liệu popolin nhuộm màu chàm thật hợp với màu mắt của cô. Tiếp tục lục lọi sâu hơn trong tủ quần áo, Emma tìm thấy chiếc mạng che mặt màu xanh tái để mang với cái mũ bằng lụa màu đen của cô.

Cô quay lại và cười toe toét với con thú cưng của cô. “Hoàng Tử Nikolas đang chờ. Mà nghĩ sao nào, Samson? Liệu tao có làm anh ta ngạc nhiên bằng cách ăn mặt như một quý cô không nhỉ?”

Nếu Nikolas ngạc nhiên hay hài lòng bởi vẻ ngoài của cô, anh cũng không để lộ bất cứ dấu hiệu nào. Anh chờ trong đại sảnh, n gười lên cạnh bàn làm bằng đá với vẻ tao nhã ngẫu nhiên. Một tay anh nắm cây roi da, quất nhẹ lên cái quần ống túm màu vàng của anh và đôi bốt bóng loáng. Ánh sáng mặt trời đổ tràn từ cửa sổ lên chính giữa đại sảnh, chiếu lên mái tóc anh những tia nắng vàng rực rỡ. Khi anh nhìn thấy Emma bước xuống từ cầu thang, ánh mắt anh lóe lên tia nhìn sắc lảo, như thể họ đang chia sẻ điều bí mật với nhau. Và họ đã từng như vậy, Emma tự nhắc nhở bản thân với cảm giác bực dọc. Vì một lý do nào đó, Nikolas biết rằng cô đã không kể cho ai nghe rằng anh từng hôn cô.

Cô đang nghĩ về điều đó, dĩ nhiên. Nhưng dường như chuyện đó chẳng có ý nghĩa gì cả. Và nghĩ về phản ứng của cha cô, những lời khiển trách mà ông ấy chắc chắn là sẽ phun ra ngay trước mặt Nikolas-không, tất cả điều đó thật là bề mặt

Anh mỉm cười khi cô tiến lại gần. “Thật là vinh hạnh cho tôi khi cô đồng ý gặp mặt, em họ.”

“Tôi chán lắm đây”, cô nói sảng. “Tôi nghĩ có lẽ anh sẽ có vài trò tiêu khiển nào đó khiến tôi vui hơn.”

“Thật may mắn cho tôi khi cô không đưa ra yêu cầu khó hơn.” Giọng anh thật nhẹ, gần như phấn khởi.

Khi cô quan sát anh, cô nhận ra anh có vẻ hài lòng với toàn bộ diện mạo ngày hôm nay của cô. Bảnh chọe, thật sự là vậy. Cô nheo mắt lại, về nghi ngờ. “Anh muốn gì, Nikki?”

“Tạo ra vài trò tiêu khiển cho cô.” Anh vòng cánh tay lại thật lỏng lẻo.

Emma lờ đi cái cừ chỉ nhả nhận đó. “Tôi không cần ai phải hộ tống ngay trên đất của tôi,” cô nói, ra hiệu cho anh đi theo cô. “Và nếu anh dám đặt một ngón tay của anh lên người tôi hôm nay, tôi sẽ làm cho anh bị què luôn đấy.”

Nikolas mỉm cười và sai theo những bước chân nhanh nhẹn của cô. “Cảm ơn vì lời cảnh báo, em họ.”

Ngon núi mà Emma chọn, uốn khúc và phủ đầy màu nâu hạt dẻ, là nơi cưỡi ngựa lý tưởng cho con ngựa giống màu đen mà Nikolas mới mua. Họ thật hòa hợp khi cưỡi ngựa cùng nhau, sau khi tính khí cục cằn của con ngựa giống đã được thuần hóa. Emma chẳng thể tìm thấy một khuyết điểm nào với kỹ năng cưỡi ngựa của Nikolas. Anh kiên nhẫn với con ngựa, chỉ sử dụng rất ít kỹ thuật để điều khiển, bắt nó phải vâng theo mệnh lệnh của anh. Nhưng cô cảm thấy có một cuộc đấu tranh thầm lặng thiên về lý trí giữa họ, với cái cách mà Nikolas chế ngự con vật này. Dường như tất cả mọi người đàn ông đều cưỡi ngựa theo cái cách này, như thể một kẻ có địa vị cao hơn và một người khác hạ đẳng hơn. Emma đối xử với con ngựa của cô như một người bạn đồng hành ngang hàng nhau. Bởi vì cô chăm sóc chúng và tâm sự với chúng, chúng cũng sẵn sàng đáp lại hết mức những mệnh lệnh của cô.

Emma và Nikolas cưỡi ngựa từ ngọn đồi rộng mênh mông nơi mà Southgate Hall được xây dựng, xuống vùng ngoại ô của một thị trấn đông đúc bên dưới. Ban ngày trời thật quang đãng và ấm áp, không khí thoáng mát với những làn gió thổi nhẹ nhàng thật dễ chịu. Sau khi băng xuyên qua một nhánh sông nhỏ, họ phi thẳng đến rừng sồi, tiếp giáp Southgate, và đua nhau chạy băng qua cánh đồng xanh rộng mênh mông. Con ngựa đực của Nikolas dễ dàng đuổi kịp con ngựa màu nâu hạt dẻ của Emma, và cô chạy chậm lại, vui vẻ thừa nhận thất bại.

“Nếu tôi không cưỡi ngựa theo kiểu ngồi cả hai chân về một bên như thế này, tôi sẽ cho anh thấy một cuộc đua tranh thật sự là như thế nào.” Cô la lên.

Nikolas ghi cương ngựa và xoay lưng lại cười toe toét với cô. “Tôi chưa từng thấy người phụ nữ nào lại cưỡi ngựa giống như cô, Emelia. Giống như một con chim én đang bay lượn vậy.”

“Đó là cách người Nga gọi tên của tôi?”

Anh gật đầu. “Bà cố tổ tiên của tôi tên là Emelia. Cái tên đó thật phù hợp với cô.” Anh cỡi con ngựa đi vòng vòng quanh cô. “Liệu chúng ta có thể đi dạo một lát được không?”

“Được thôi.” Emma tụt xuống dễ dàng, trước khi anh đề nghị được giúp đỡ.

Nikolas trượt khỏi yên ngựa, anh chắc lười chảnh chạch như thể cô là một đứa trẻ bướng bỉnh, ngoan ngoãn. “Cô quá mức độc lập đấy, ruyska. Chẳng lẽ lại là xuẩn ngốc sao khi thỉnh thoảng chấp nhận vòng tay của một người đàn ông? Hoặc để cho ai đó giúp cô xuống ngựa hay bước lên những bậc thang?”

“Tôi không cần sự giúp đỡ. Tôi không muốn phụ thuộc vào bất cứ ai.”

“Tại sao không?”

“Bởi vì có thể tôi sẽ quen với điều đó.”

“Điều đó nghe tệ lắm sao?”

Cô nhún vai về sót ruột. “Tôi có thể làm tốt mọi việc một mình. Tôi luôn luôn như vậy rồi.”

Họ thả những con ngựa bên dưới những nhánh của một cây sồi lâu năm, và đi dạo đến một cánh đồng xanh tươi rộng lớn khác. Bãi cỏ thật sống động

với tiếng vo ve của những con ong đang hút mật từ những cánh hoa dại. Emma liên tục liếc trộm Nikolas, vẻ bề ngoài của anh gây ấn tượng mạnh mẽ đối với cô, khi anh dạo bước bên cạnh cô với vẻ uyển chuyển của một con mèo đang rình mồi. Trong suốt cả cuộc đời mình, cô chưa từng thấy người đàn ông nào lại bí ẩn đến vậy. Ngay từ lần đầu tiên cô nhìn thấy anh, anh đã xé nát sự bình yên của gia đình cô thành từng mảnh. Tất cả mọi người đều ghét anh. Nhưng bằng cách nào đó mà trong những năm tiếp theo, anh đã xoay xở, tìm cách len lỏi vào cuộc sống của họ. Không thật chính xác để nói rằng anh được chào đón ở gia tộc Stokehurst với vòng tay mở rộng, nhưng tối thiểu thì anh cũng đã trở thành một vị khách mời có thể chịu đựng được.

“Tôi chưa bao giờ nghĩ rằng chúng ta lại có thể đi dạo bên nhau riêng lẻ như thế này.” Cô bình luận.

“Tại sao không?”

“Đầu tiên là vì, cha tôi không thích anh, gia đình tôi không tin tưởng anh, và tất cả mọi người tôi quen đều nói rằng anh có một tính cách rất tồi tệ và nguy hiểm.”

“Tôi không nguy hiểm” anh trả lời, một nụ cười nở trên môi anh.

“Theo những lời đồn thổi, thì anh đúng là như vậy. Một kẻ vô lại, phản bội, chuyên gạt gẫm những quý bà đã lập gia đình... thậm chí một số người còn nói anh là một tên sát nhân máu lạnh.”

Nikolas trầm lặng một lúc lâu. Vang vẳng đâu đó ở giữa cánh đồng là tiếng những bước chân vọng lên đáp lại. “Tất cả mọi điều đều đúng. Thậm chí cả điều cuối cùng. Tôi đã rời khỏi nước Nga bởi vì tôi đã giết một người đàn ông. Nhưng chẳng có gì là máu lạnh về điều đó cả.”

Emma vấp nhẹ, liếc nhìn anh sững sốt. Vẻ mặt anh khép kín, cặp lông mi dài liềm màu vàng nâu che phủ mắt anh. Tại sao anh lại thừa nhận điều đó với cô? Cô cảm nhận trái tim cô đang vang lên những giai điệu bối rối. Nikolas vẫn im lặng bước đi, và cô ngập ngừng bước theo anh. Họ đi đến một con đường mòn dành riêng cho xe bò tiếp giáp với một hàng rào bằng gỗ.

Nikolas dừng lại ngay giữa lối đi, những bắp thịt của anh căng lên như sợi dây đàn, lời thú nhận của anh có lẽ được dự tính trước là sẽ thất bại, khi kể cho Emma biết việc mà anh đã làm. Nhưng cô chắc chắn sẽ khám phá ra sự thật bằng cách này hay cách khác, và tốt hơn hết là anh nên kể cho cô nghe điều đó từ chính anh. Một làn sương mù những giọt mồ hôi rải rác trên trán anh, và anh lau chúng bằng gấu áo somi của anh với cử chỉ kiềm chế. “Cô có muốn nghe chuyện đó không?”

“Tôi nghĩ là có.” cô rụt rè đáp lại, nhưng anh cảm nhận được sự tò mò mãnh liệt của cô bên cạnh vẻ lạnh lẽo đó.

“Người đàn ông tôi giết tên là Samvel Shurikovsky.” Nikolas ngừng lại và nuốt giọng khó khăn. Năm kẻ thẩm vấn Hoàng Gia và hai tuần bị tra khảo vẫn không thể khiến anh hé răng bất cứ điều gì. Thật là trò đùa sống động của trí tưởng tượng, bởi vì những vết sẹo của anh đột ngột trở nên nóng và ngứa ran lên. Anh tiếp tục thật khó khăn, lơ đãng chà sát cổ tay. “Shurikovsky là thống đốc của thành phố St.Petersburg, và là cố vấn yêu thích của Sa Hoàng. Hắn ta và anh trai tôi, Mikhail, là những người đồng tính. Khi Mikhail phá vỡ mối quan hệ này, Shurikovsky điên cuồng giận dữ... và đâm anh trai tôi cho đến chết.”

“Ồ”, Emma kêu lên, miệng cô trễ xuống vì ngạc nhiên, cố gắng thấu hiểu rằng anh trai của anh chẳng những là một tên đồng tính nam mà còn bị giết bởi một trong những kẻ mà anh ta đã dính líu. Thật là một mối quan hệ quái đản, đặc biệt hơn khi lại được kể với giọng điệu hồ hững như vậy. Những chủ đề như tình dục hoặc giết người chưa bao giờ được thảo luận trước mặt cô, trừ khi là những bài diễn văn về tình mẫu tử mang đậm nét đạo đức của Tasia.

“Mikhail là tất cả những gì mà tôi có.” Nikolas đáp. “Tôi là người duy nhất không bao giờ màng đến cuộc sống riêng tư của anh ấy. Bảo vệ anh ấy là trách nhiệm của tôi. Khi anh ấy bị giết, tôi...” Anh ngừng lại và lắc mạnh đầu. Ánh nắng mặt trời chiếu xuyên qua mái tóc nâu vàng của anh, chảy tràn những tia sáng lên chúng. “Chỉ có 1 thứ giữ cho tôi tiếp tục thở, ăn, và tồn tại là tìm ra kẻ đã giết hại anh ấy.”

Chậm chạp Nikolas quên mất những gì mà anh đang nói. Những ký ức đen tối của anh trở nên mờ mịt. Mắt anh vẫn mở nhưng trống rỗng. “Đầu tiên tôi nghĩ rằng Tasia đã làm điều đó. Như cô vẫn nhớ, tôi đã rượt theo cô ấy từ Nga đến Anh với nỗ lực khiến cô ấy phải trả giá cho hành vi giết người của cô ấy. Nhưng sau đó tôi khám phá ra rằng Shurikovsky là nguyên nhân duy nhất cho cái chết của anh trai tôi... và tôi biết được tôi sẽ không bao giờ có thể đòi lại công bằng trừ khi tự tay thực hiện điều đó.”

“Tại sao anh không để những nhà chức trách xử lý hắn?”

“Tại Nga, những nhà chính trị gia luôn luôn được ưu tiên ở bất cứ mọi nơi. Shurikovsky là người bạn rất được yêu thích của Sa Hoàng. Tôi biết hắn sẽ không bao giờ bị truy tố vì đã sát hại Mikhail. Hắn ta rất có thể lực.”

“Do đó anh đã quyết định tự tay trả thù,” Emma buồn bã nói.

“Tôi đã rất cẩn thận không để lại bất cứ dấu vết nào, nhưng dù sao đi nữa tôi vẫn bị nghi ngờ. Và tôi đã bị bắt.” Đột ngột Nikolas nghẹn lại, những từ ngữ dường như bị mắc kẹt trong cổ họng anh. Có quá nhiều điều anh không thể kể với cô. Những tâm sự không bao giờ nói rõ được, những cơn ác mộng đáng sợ sôi sục, len lỏi vào tận cùng sâu thẳm con người anh.

Với nỗ lực, anh khoác lên cái mặt nạ lạnh lùng vô cảm thường ngày. “Chính phủ cố gắng ép buộc tôi phải thú tội, nhưng không phải là tội giết người, mà lại chính vì tội phản quốc. Khi tôi từ chối hợp tác, tôi đã bị lưu đày.”

Anh trầm lặng một lúc lâu, nhìn đêm chiếu lên bãi đất nung đỏ... một cơn gió nhẹ thổi lên xuyên qua sự ẩm ướt của không khí mơn man trán anh. Bị trục xuất khỏi nước Nga thì còn tệ hơn là sự tra tấn hoặc thậm chí là cái chết; nó tệ hơn rất nhiều, chặt đứt mọi nguồn sống của cuộc đời anh. Thậm chí những

kẻ phạm tội đáng nguyên rủa nhất cũng rất đáng thương hại khi chúng bị lưu đày khỏi mảnh đất yêu thương của chúng. Neshchastnye, có nghĩa là—“thật bất hạnh”. Nước Nga là một người mẹ vĩ đại, và những đứa con của vùng đất mệnh mông đó luôn được che chở bởi làn không khí phủ đầy sương giá ấy, những cánh rừng đen tối, được nâng niu trong vòng tay vĩ đại của đất mẹ và băng tuyết. Một phần linh hồn của Nikolas đã héo khô đi sau khi anh rời khỏi St.Petersburg vĩnh viễn. Thành thạo anh mơ thấy anh vẫn còn ở đó, và rồi anh tỉnh giấc với nỗi khao khát đau đớn không gì bù đắp nổi, ray rứt và dần vật.

“Tại sao lại kể với tôi?” Emma hỏi, cắt ngang suy nghĩ âm thầm của anh. “Anh không bao giờ làm gì mà không có lý do. Tại sao anh muốn tôi biết câu chuyện này?”

Nikolas nhìn cô, mỉm cười mỉm mai khuôn mặt căng thẳng của cô. “Chẳng lẽ những người bạn thì lại không thể thổ lộ cho nhau những điều bí mật sao?”

“Làm sao anh biết được rằng tôi sẽ không kể cho bất cứ ai.”

“Tôi chỉ đơn giản là tin vào cô thôi, dushenka.”

Emma nhìn anh chăm chú. “Anh có hối tiếc vì đã giết Shurikovsky không?”

“Nikolas lắc đầu. “Tôi không hối hận về bất cứ điều gì. Nó không bao giờ thay đổi được quá khứ.”

“Anh thật là một gã đàn ông vô luân,” Emma đáp, đôi mắt xanh của cô ngược nhìn anh. “Đáng lẽ tôi nên e ngại anh. Nhưng tôi không thể.”

“Cô thật can đảm đấy,” anh chế giễu, thích thú với vẻ ngoài tỏ ra can đảm của cô.

“Tôi thậm chí còn nghĩ... nếu tôi ở vào địa vị của anh lúc đó, tôi cũng sẽ làm điều tương tự như anh đã làm.”

Trước khi Nikolas đáp lại, chợt cảm giác cô đang nắm lấy cổ tay anh. Anh cứng người lại, nhận ra rằng anh đã vô thức chà sát những vết sẹo trên ngực anh khi họ nói chuyện. Tay anh nắm chặt những ngón tay thanh mảnh của cô. Không có vẻ gì tỏ ra thương xót trên gương mặt Emma. Cô quan tâm đến anh với sự tin tưởng kỳ lạ, như thể anh là một con thú hoang dã, và không thể chê trách được vì bản tính tự nhiên vốn có của anh.

“Vậy cô không chỉ trích tôi vì đã giết người đấy chứ?” anh hỏi, giọng cộc cằn.

“Tôi không có quyền gì xét đoán anh. Nhưng tôi hiểu tại sao anh hành động như vậy.” Bàn tay trần của cô thả lỏng nhẹ nhàng trong tay anh. “Tôi sẽ giữ kín những bí mật đó, Nikki.”

Nikolas không cử động. Những bắp thịt anh căng lên chống lại cơn rung mình chóiang vảng của cảm xúc. Anh không quan tâm đến lý do sự đụng chạm của cô, nhưng những lời nói, có sức mạnh tác động lên anh. Tất cả mọi điều mà anh biết là anh muốn ôm lấy cô, khiến cô rên lên, hôn cô... anh muốn kéo cô xuống, nằm dài trên bãi cỏ, ngay ở nơi đây, và ghì chặt mái tóc buông xõa đỏ rực của cô, giữ chặt lấy cô trên cánh đồng này như thể cô là một cô thôn nữ hoang dại. Thay vào đó anh lùi lại và thả tay cô ra. Giọng anh nghe thật vui vẻ, thân thiện, khi anh đáp lại. “Tôi tin là cô sẽ như vậy, Emma.”

Cô mỉm cười thận trọng và tiếp tục rào bước, váy cô bay lướt xuyên qua đồng ruộng và xoay tròn trên con đường mòn nhỏ. Nikolas đi theo cô, hai tay anh rút trong túi quần. Cô đã không phản ứng theo cách anh mong muốn. Cô chấp nhận câu chuyện của anh quá dễ dàng. Gia đình cô đã che chở cho cô quá nhiều, cho phép cô sống cuộc sống như thể tất cả mọi chuyện chỉ ở trong tiểu thuyết. Cô thật thanh tao và ngây thơ quá mức tưởng tượng của anh. Kẻ ngốc nghếch nhỏ nhắn tội nghiệp của ta, anh nghĩ thầm, liếc nhìn cô xuyên tấm màn lông mi màu hổ phách. Tại sao em phải khiến tôi cảm thấy quá dễ dàng khi lợi dụng em?

“Liệu tôi có thể gặp cô ngày mai được không?” anh hỏi.

Emma ngập ngừng, rằng cô cắn nhẹ môi dưới. “Không,” cuối cùng cô đáp “Tôi sẽ ở London cả kỳ nghỉ.”

“Một cuộc hẹn mang tính chất xã hội à?”

“Thật sự thì, tôi sẽ tham gia một cuộc hội thảo của tổ chức R.S.H.T.A. Tôi được mời phát biểu vài lời về những bộ luật bảo vệ động vật mới nhất hiện nay.”

“Gia đình của cô sẽ đi cùng với cô chứ?”

Cầm Emma rần lại. “Không. Họ không có hứng thú đối với những chiến dịch của tôi, và thậm chí nếu họ thích thú, tôi cũng sẽ không muốn họ ở đó.”

“À ha”, anh đáp nhẹ. “Vậy cô vẫn chưa làm hòa với cha cô sao?”

Cô lắc đầu. “Cha tôi đã phá hủy tình yêu của cuộc đời tôi. Nếu một ai đó đối xử với anh như vậy, tôi không chắc là anh sẽ nhanh chóng tha thứ cho họ.”

“Có lẽ không. Nhưng tôi không cần ai cả, ngược lại với cô... cô đột ngột mất cả tình yêu và gia đình.” Nikolas quan sát phản ứng từ cô, nhưng cô che giấu cảm xúc của cô rất tốt. Anh bình luận thêm với giọng nói nhỏ nhẹ, nhả nhor, và cẩn thận nhắm đến đích. “Cô đơn thật không dễ dàng gì cả, đúng không? Trống trải, tĩnh mịch, cô độc khó chịu... nó có thể biến một tòa lâu đài thành tù ngục.”

Emma quay lại và chiếu tia nhìn ngạc nhiên vào anh, đôi mắt màu xanh của cô mở lớn. Lơ đãng bước đi, cô sút ngã lên rìa của vết lõm bánh xe trên con đường mòn. Nikolas chụp lấy cô ngay lập tức, giúp cô giữ thăng bằng. Trước khi cô phản kháng lại, anh ghì chặt tay cô và vòng nó qua khuỷu tay của

anh. Một nụ cười dễ dãi nở trên môi anh khi anh nhìn chăm chăm vào khuôn mặt sừng sốt của cô. “Hãy đón nhận khi ai đó tỏ ra sẵn sàng giúp đỡ, em họ. Chỉ là một vòng tay tạm thời để dựa vào thôi mà.”

Hiệp hội bảo vệ động vật hoang dã Hoàng Gia tổ chức cuộc họp mở rộng diễn ra hàng năm tại phòng hội nghị ở London, không xa Covent Garden lắm. Tòa nhà nhỏ đó được xây dựng từ những phần còn lại của một khách sạn cổ kính, nằm trên con đường đầy những nhà bán đấu giá, hiệu sách và nhà xuất bản. Nhìn quanh căn phòng lớn, tràn ngập ánh sáng tỏa ra từ những ô cửa sổ... Emma có cảm giác thật gần gũi với đám đông hơn 200 thành viên của hiệp hội. Những người đàn ông trung niên, hầu hết trong số họ, một vài người thì ốm nhách và kiểu cách ngồi trong những chiếc ghế màu ghẹ, một số khác thì béo phệ đến nỗi ngồi lán ra ngoài những chiếc ghế vuông nhỏ. Ngồi rải rác trong phòng là vài người phụ nữ, người trẻ nhất trong số họ chắc chắn cũng gấp đôi tuổi Emma.

Emma biết rằng tất cả bọn họ đều có những động cơ khác nhau khi ngồi ở đây. Mặc dù có vài người trong số bọn họ chia sẻ những mối quan tâm nồng nhiệt về tình trạng của những con thú với cô, còn những người khác thì chỉ đơn thuần có mặt tại đây bởi vì đó là cuộc họp cộng đồng phổ biến. Nhưng chuyện đó không thành vấn đề, miễn là họ làm việc cùng nhau vì một mục đích quan trọng.

Cảm giác ai đó đang quan sát mình, cô nhìn xuống dây ghề bên phải. Người đàn ông trẻ với khuôn mặt góc cạnh và đôi mắt đen sòng sọc đang ngồi ở phía xa. Trong khi cả nhau trao đổi nhau nụ cười thận trọng, Emma cố nhớ lại tên anh ta. Quý ông Henry Dowling, hoặc có lẽ là Harry. Trước kia họ có nói chuyện với nhau một hoặc hai lần gì đó. Nếu như cô nhớ không lầm thì hiện anh ta đang nắm giữ một chức vụ tại công ty xuất bản, nhưng sở thích thật sự của anh là giống chó Cò li (cô-t). Anh ta được biết đến như là người gây giống chó Cò li chuyên nghiệp nhất ở Anh. Khuôn mặt với đường nét sắc cạnh thú vị của anh ta gọi Emma nhớ đến Presto, con cáo của cô. Nụ cười của Emma nở rộng trong khoảnh khắc trước khi cô quay mặt đi. Cô có cảm giác anh ta vẫn đang dõi theo cô, tự nhiên đôi má cô đỏ bừng lên.

Xuyên suốt cuộc họp là nhiều bài diễn thuyết được trình bày. Âm thanh xào xạc của những trang giấy nổi lên khi các thành viên ghi chép và chuẩn bị bài diễn văn của họ. Những chiếc ghế gỗ kêu lên ken két khi những đôi chân dịch chuyển và bắt chéo chân lên nhau. Thỉnh thoảng cuộc họp bị cắt ngang khi vài thành viên yêu cầu làm rõ hơn bài thuyết trình hoặc hỏi về một thông tin nào đó. Sau bài phát biểu của người thứ tư, sẽ đến lượt Emma. Ngài Crowles, chủ tịch hiệp hội, yêu cầu bản báo cáo được viết bằng tay về những đạo luật chăm sóc động vật, và miệng Emma trở nên khô khốc đi.

Ngay lập tức, cả căn phòng chìm trong im lặng. Emma bước từng bước cẩn thận về chính giữa khán phòng, nắm chặt những tờ giấy trong tay như thể chúng là vật hộ thân của cô. Dạ dày cô nhào lộn lên xuống với niềm phấn khởi và cả nỗi hoang mang, lo sợ. Uốn vai lên trong tư thế phòng thủ, cô kẹp chặt tập giấy trong tay và nhìn chăm chăm vào những khuôn mặt đối diện mình. Cô ngạc nhiên vì giọng nói của mình phát ra lại trở nên rõ ràng và điềm tĩnh như vậy.

“Thưa các quý Ngài, tôi đến đây nhằm đề xuất yêu cầu chỉnh sửa lại quyền sách về những bộ luật bảo vệ động vật hoang dã. Quyền sách mới đã được viết lại dựa trên rất nhiều kinh nghiệm, sự hiểu biết và những đề xuất hữu ích từ những vị rất thông thái của hiệp hội. Nếu quyền sách được chấp thuận, thì sẽ có một khối lượng lớn đơn đặt hàng và phát hành rộng rãi đến công chúng.”

Giọng nói của 1 người đàn ông già ngồi ngay hàng đầu vang lên. “Quý cô Stokehurst, liệu cô có thể nói chi tiết hơn về phiên bản này không?”

Emma gật đầu nhanh nhẹn với ông ta, cô thả lỏng vai một chút. “Vâng, thưa Ngài. Quyền sách này sẽ giảng giải chi tiết hơn về thủ tục làm đơn khiếu nại khi những hành vi lạm dụng động vật diễn ra. Chứng cứ nhất định phải được tập hợp lại ngay tại thời điểm vi phạm để tiến hành truy tố thành công. Công chúng cũng nhận thức được rằng có rất nhiều động vật đang bị lạm dụng trên đường phố... chúng tôi đã nhìn thấy những con ngựa bị đánh đập bằng roi da, dùi cui, hoặc xẻng, những con thú nuôi bị ngược đãi trên đường mang ra bán, những con chó và mèo đi lạc bị hành hạ. Nhiều người rất lo lắng vì những hành vi hung bạo mà họ đã chứng kiến, nhưng họ không biết làm cách nào để chấm dứt điều đó. Tài liệu này bao gồm những nguyên tắc để đoán nhận một hành vi tội ác, và các thủ tục để tố cáo nó trước cơ quan quyền lực thích hợp.”

Ngài Dowling hỏi 1 câu hỏi khiến Emma ngạc nhiên. “Lady Stokehurst, vậy còn phạm vi hoạt động của những thí nghiệm khoa học thì sao? Tài liệu này có đề cập đến việc mổ xẻ động vật sống nhằm mục đích nghiên cứu khoa học không?”

Emma lắc đầu tiếc nuối. “Hiệp hội y khoa và khoa học đòi hỏi rằng họ cần thực hiện những giải phẫu sống đó-thủ tục mổ xẻ những động vật còn sống-để giúp nâng cao kiến thức. Nhưng họ không có giấy tờ chứng minh rằng họ được phép làm những điều đó, ngoại trừ việc gây ra những cái chết đầy đau đớn và tàn bạo cho những con vật. Tôi đã đề cập đến những vấn đề này trong bản thảo, bởi vì hiện nay những nguyên tắc này hầu như không được quan tâm đến. Chúng tôi không cách nào biết được những cuộc thí nghiệm khoa học này có thật sự cần thiết hay không và có khi khoa học chỉ đơn thuần là những cuộc thí nghiệm tra tấn động vật. Có lẽ các thành viên của R.S.H.T.A có thể xem xét bản thảo rất có giá trị này nhằm thành lập một ủy ban để nghiên cứu vấn đề...”

Emma tiếp tục nói, nhưng có điều gì đó khiến đôi mắt cô hướng về cuối phòng, mái tóc vàng quen thuộc, dáng dấp đàn ông trong bộ quần áo u ám. Đó chính là Nikolas Angelovsky. Ngay cả ở khoảng cách xa như vậy, đôi mắt màu hổ phách và mái tóc của anh vẫn rất sống động. Sự ngượng ngùng chiếm hữu lấy cô. Cô hầu như không nhận ra sự hưởng ứng chấp thuận của Ngài Crowles về đề nghị trước đó của cô, cử chỉ của cô trở nên giả tạo và yếu đuối. Với một vài nỗ lực, cô cố gắng không chiếu tia nhìn vào Nikolas. Cô chuyển bản thảo cho người thư ký của hiệp hội, đang đứng chờ gần đó. Những người đàn ông trong dãy ghế đứng dậy lịch sự khi cô trở về chỗ ngồi của mình.

Cuộc họp kéo dài thêm 1 tiếng đồng hồ nữa. Emma hướng tầm nhìn ghim chặt lên lưng của dây ghề ngay trước mặt cô, không thể tập trung được nữa. Bằng cách nào đó, cô chống lại những cơn cám dỗ để lướt nhìn qua Nikolas. Anh đang ở đây bởi vì anh muốn điều gì đó từ cô. Chỉ còn có thể giải thích theo cách đó về tất cả những hành vi theo đuổi đầy thận trọng của anh. Lo lắng và giận dữ dâng tràn trong cô. Nhưng... trong lòng cô hình như tồn tại cảm giác hài lòng thoáng qua? Nikolas là người đàn ông quyền rũ và mạnh mẽ. Rất nhiều phụ nữ sẵn sàng làm bất cứ điều gì nhằm thu hút sự chú ý của anh chỉ trong vài phút... và giờ anh ở đây, chờ đợi cô.

Khi bài nhận xét cuối cùng của Ngài Crowle kết thúc báo hiệu cuộc họp đã chấm dứt, mọi người đứng lên và rời đi. Emma tiến về cuối dãy và cùng đi với Ngài Dowling. Một nụ cười ẩn sâu trong đôi mắt sẫm màu của anh.

“Lady Stokehurst, Tôi sẽ đề nghị với Ngài Crowles rằng tên cô phải được đính kèm theo quyền sách như sự công nhận cho những nỗ lực tuyệt vời mà cô đã thực hiện.”

“Ồi, không đâu,” Emma nói về sốt sắng. “Cảm ơn, nhưng tôi đã không làm gì nhiều cả. Và tôi không cần bất kỳ sự công nhận nào. Tôi chỉ muốn những con thú nhận được sự giúp đỡ.”

“Nếu tôi có thể được phép nói lên điều này, cô thật quyền rũ khi trở nên khiêm tốn như vậy, Lady Stokehurst.”

Lúng túng và hải lòng, Emma nhìn xuống dưới.

Ngài Dowling tiếp tục nói, lần này còn hơn cả một lời gợi ý ngập ngừng. “Lady Stokehurst, Tôi tự hỏi liệu cô có sẵn lòng—”

“Em họ,” giọng nói mềm mại mang âm điệu Nga vang lên cắt ngang cuộc nói chuyện. “Thật vui khi tìm thấy cô ở đây. Nhưng dường như cô đã lạc mất người đi kèm thì phải. Cô phải cho phép tôi tiễn cô về nhà an toàn.”

Đầu Emma ngẩng phắc lên, và cô cau mặt nhìn Nikolas, người hiểu rất rõ rằng cô thường có thói quen vứt bỏ những nghi thức xã giao cơ bản như bắt buộc phải có người đi kèm. Thật ra thì trở thành một kẻ lập dị cũng rất đáng giá khi có thể giả vờ bỏ đi những thói quen xã giao đó. Nhận ra những nghi thức xã giao là một điều bắt buộc, cô bắt chéo tay trước ngực và trang trọng giới thiệu với về cộc cằn. “Hoàng Tử Nikolas Angelovsky, tôi xin được giới thiệu Ngài Dowling.”

Hai người đàn ông bắt tay nhau, Nikolas xoay vai về phía Dowling, thô lỗ ra dấu rằng cuộc họp đã kết thúc. “Cô trông thật tuyệt hôm nay, Emelia.”

Ngài Dowling vẫn còn lảng vảng gần đó, đưa mắt nhìn Emma. Cô mỉm cười hồi lồi. “Chúc một ngày tốt lành, Lady Stokehurst,” anh nói lưỡng lự. “Xin gởi những lời chúc tốt lành đến cô và... gia đình của cô.” Anh ngập ngừng quan sát Nikolas, bắn khoăn tự hỏi mái tóc vàng rực theo phong cách Nga thật hợp với dáng vẻ đó. Khi anh ta bỏ đi, anh dường như mờ dần như một luồng khói.

Emma nhìn trừng trừng Nikolas về tức tối. “Anh đang làm gì ở đây vậy?”

“Tôi đặc biệt quan tâm đến vấn đề bảo vệ động vật,” anh đáp về hòa nhã.

“Cái quái gì khiến anh ở đây vậy. Đây là một cuộc họp khép kín. Làm sao anh có thể vào được chứ?”

“Tôi đã mua thẻ thành viên.”

“Anh không thể mua được, anh phải điền vào rất nhiều hồ sơ, trải qua vài cuộc phỏng vấn, và sau đó sẽ có một hội đồng bầu—” cô bắt chợt ngừng lại suy nghĩ. “Anh đã dứt lốt để được vào đây.”

“Tôi đã hiến tặng vài thứ,” anh sửa lại.

Emma cười mỉa mai cau tiết lên. “Có điều gì mà tiền của anh không thể mua được nhỉ? Giờ thì anh muốn gì nào?”

“Tôi dự định đi theo cô về nhà, em họ.”

“Cảm ơn, nhưng xe ngựa đang chờ tôi bên ngoài.”

“Tôi đã mạo phép đuổi họ đi trong lúc không có cô ở đó.”

“Một gã đàn ông táo bạo,” cô nói mà không giận dữ chút nào, trượt tay cô vào cánh tay đang giương ra sẵn sàng mời mọc cô. “Anh luôn luôn có được mọi thứ theo cách riêng của anh phải không?”

“Hầu như lúc nào cũng thế.” Nikolas hộ tống cô ra khỏi tòa nhà, bỏ đi những cái nhìn tò mò đang dõi theo họ. “Tôi thích nhìn thấy cô lúc cô phát biểu, Emelia. Tôi ngưỡng mộ một người phụ nữ không bao giờ cố gắng che giấu sự thông minh của họ.”

“Đó là lý do tại sao anh theo tôi đến London? Bởi vì anh rất ngưỡng mộ tôi hả?”

Anh mỉm cười nhìn về láo xược của cô, “Tôi phải thú nhận là tôi đang rất quan tâm đến cô. Cô có chê trách một người đàn ông vì lý do đấy không?”

“Chê trách, không đâu. Nhưng tôi ít nhiều cũng nghi ngờ. Đặc biệt là nơi mà anh đặt mối quan tâm. Tôi nghĩ anh không có ý gì nhưng có lẽ có rất nhiều động cơ ẩn sau bên trong mà không thể nói ra được, Nikki.”

Một nụ cười trầm đục thích thú phát ra từ cổ họng anh. Anh dẫn cô đến lễ đường, nơi có một cỗ xe ngựa bóng loáng lộng lẫy chờ đợi họ. Nó đã được chọn ra từ một đội gồm 4 con ngựa màu đen hào nhoáng giống Orlovs, những con tuần mã xuất sắc nhất trên thế giới. Hai người hầu trong bộ chế phục màu đen cao lớn đang đứng đợi bên cỗ xe.

Emma nương theo Nikolas bước vào bên trong xe ngựa và ngồi trên ghế được bọc thảm nhung màu đỏ tía khuất trong bóng tối, khung cảnh thật u ám. Nội thất bên trong cỗ xe được thiết kế với những loại gỗ khắc trở cầu kỳ sáng bóng lên. Những cửa sổ được lắp bằng vàng và pha lê, và những ngọn đèn được nạm bằng những loại bán đá quý. Thậm chí ngay cả với sự giàu có đáng kể của gia đình cô, Emma cũng chưa bao giờ ngồi bên trong cỗ xe

ngựa nào lại xa hoa như vậy. Nikolas ngồi đối diện cô, và cỗ xe tứ mã phóng đi thật uyển chuyển một cách diệu kỳ, khi nó băng qua những con đường lốm chốm của London.

Tạm thời bị lóa mắt vì vẻ lộng lẫy của cỗ xe tứ mã, Emma tự hỏi về cuộc sống mà Nikolas đã trải qua ở Nga, và anh ta bị cưỡng ép phải rời bỏ tất cả lại sau lưng. “Nikki”, cô hỏi đột ngột, “anh có bao giờ gặp lại bất cứ ai trong gia đình của anh không? Họ có từng đến đây thăm anh chưa?”

Anh tỏ ra thờ ơ, nhưng cô có cảm giác rằng anh bị lúng túng vì câu hỏi của cô. “Không... tôi cũng không mong đợi điều đó từ họ. Tất cả các mối quan hệ đều bị cắt đứt khi tôi rời khỏi nước Nga.”

“Nhưng không phải những mối quan hệ máu mủ. Anh có chị em mà, đúng không? Tasia đã từng một lần kể rằng anh có 4 hoặc 5—”

“Năm,” anh đáp thẳng thừng.

“Anh không nhớ họ sao? Anh không muốn gặp họ nữa sao?”

“Không, tôi không nhớ họ. Chúng tôi thật sự là những người xa lạ với nhau. Mikhail và tôi đã được nuôi dạy riêng lẻ và tách biệt với những người chị em đó.”

“Tại sao?”

“Bởi vì cha tôi muốn dạy dỗ chúng tôi theo cách đó,” về hài hước chua chát lướt qua khuôn mặt anh. “Chúng tôi đứng ra thì rất giống với những con thú trong khu trại của cô, tất cả chúng tôi đều bị giam giữ và phó mặc cho sự định đoạt của cha tôi.”

“Anh không thích ông ta?”

“Cha tôi là một kẻ đánh khinh nhẩn tâm. Khi ông mất 10 năm trước, chẳng có ai thương tiếc hay than khóc cho ông ta.”

“Còn mẹ anh thì sao?” Emma ngập ngừng hỏi.

Nikolas lắc đầu và cười. “Tôi không muốn nói về gia đình của tôi chút nào.”

“Tôi hiểu,” cô thăm thềm.

Nikolas chần chừ về thú vị. “Không, cô không hiểu đâu. Dòng họ Angelovsky hầu hết đều là những kẻ xấu xa, và mỗi thế hệ ngày càng trở nên tồi tệ hơn trước. Chúng tôi bắt đầu bằng một mối thù hận truyền kiếp với hoàng tộc Kiev, sau đó hòa trộn dòng giống với tầng lớp nông dân thô kệch, và thêm vào là những chiến binh Mông Cổ, những kẻ không ngại uống máu từ những con ngựa của chúng để giải khát trên một chặng đường dài. Chúng tôi chỉ là đi xuống dốc từ đó—tôi là 1 ví dụ điển hình cho điều đó.”

“Có phải anh đang cố gắng làm tôi hoảng sợ, đúng không?”

“Tôi đang cảnh báo cô không nên áp ủ bất cứ ảo tưởng nào về tôi, Emma. ‘1 cái cây thối nát thì không thể sinh ra những quả ngọt.’ cô nên khôn ngoan mà ghi nhớ điều đó.”

Cô cười, đôi mắt xanh nhảy múa. “Giọng điệu của anh thật giống Tasia, toàn là trích dẫn Kinh Thánh. Tôi không bao giờ nghĩ anh lại là một người sùng đạo.”

“Tin ngưỡng trói chặt mọi mặt cuộc sống của người Nga. Không cách nào có thể tránh khỏi nó.”

“Anh có bao giờ đi nhà thờ không?”

“Không từ khi tôi còn là một đứa nhóc. Anh tôi và tôi đã từng nghĩ rằng những thiên thần bay lượn trên đỉnh của vòm nhà thờ, thu nhặt những lời cầu nguyện của chúng tôi lại và gửi chúng lên thiên đường.”

“Những lời cầu nguyện của anh có bao giờ được hồi đáp không?”

“Không bao giờ,” anh đáp dứt khoát, và nhún vai. “Nhưng năng khiếu tuyệt vời của chúng tôi chính là sức chịu đựng... đó là món quà tặng tuyệt vời của Chúa Trời dành cho người Nga.”

Xe ngựa đi qua một nơi họp chợ bận rộn với đầy những quầy hàng trái cây và rau quả, những gian hàng cá, và hàng hóa cũ kỹ. Đám đông ồn ào dâng lên xuyên qua những con đường khiến cho đoàn ngựa và những cỗ xe phải đi chậm lại. Những tiếng âm ỉ hỗn loạn kéo dài một cách không bình thường bên ngoài, sự pha trộn của những tiếng gầm vang và tiếng kêu thét của động vật.

Khi cỗ xe ngựa ngừng lại, Emma cúi về phía trước và nhìn ra ngoài cửa sổ về hiếu kỳ. “Có chuyện gì đó đang diễn ra trên đường phố,” cô nói. “Có lẽ đang có vài trận đấu ở đây.”

Nikolas mở cửa xe ngựa và nhảy nhẹ xuống đất. Sau khi dặn dò người đánh xe chờ ở đây, anh tiến về phía đám đông. Emma chờ khoảng một hoặc hai phút, lắng nghe tiếng huyền ảo. Có lẽ hai cỗ xe ngựa đã đụng nhau, hoặc ai đó đã chạy băng qua đường. Tim cô nhức nhối khi cô nghe thấy những tiếng rên xiết đau khổ của một con ngựa—hoặc có thể là một con lừa. Thật dễ dàng để nhận ra sự đau đớn và sợ hãi trong tiếng thét của nó. Cô không thể

chịu đựng thêm một giây phút nào nữa. Cô nhảy xuống xe, chỉ ngay khi Nikolas quay trở lại với nét mặt dữ tợn đầy ác nghiệt.

“Có chuyện gì đang xảy ra vậy?” cô lo lắng hỏi.

“Không có gì cả. Quay trở lại bên trong đi—Chúng ta sẽ đi qua trong vài phút nữa.”

Emma nhìn chăm chú đôi mắt vô cảm của anh, sau đó lao mình nhanh chóng băng qua anh.

“Emma, quay lại—“

Lờ đi tiếng la cộc lốc của anh, cô vội vàng lao mình vào đám đông hỗn loạn.

Bạn đang đọc truyện *Prince Of Dreams* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 3

Ngay giữa ngã tư đông nghẹt người, một chiếc xe bò bị chất quá tải với hàng đồng gạch làm tắc nghẽn giao thông từ mọi hướng, một con lừa già nua gầy gò đang bị đánh đập, với những chiếc xương sườn lộ rõ ra ngoài và còng cả lưng xuống, ị ạch kéo chiếc xe bò lên một con dốc nhỏ. Chủ của nó, một gã đàn ông thấp người lực lưỡng với cánh tay có kích thước của một bắp đùi vạm vỡ, đang đánh con lừa bằng sợi dây xích. Con vật tội nghiệp chảy đầy máu và quỵ xuống, mắt nó trợn lên điên cuồng.

Trong tài liệu mà Emma vừa công bố với R.S.H.T.A, có bản danh sách các thủ tục đi kèm theo. Cô cần ghi chép họ tên và những bằng chứng, các chi tiết cụ thể của kẻ phạm tội, mô tả tỉ mỉ những vết thương... nhưng khi những tiếng kêu be be khốn khổ của con lừa vang lên, tất cả những suy nghĩ về các thủ tục cần phải có lập tức bay sạch ra khỏi đầu cô. Một tiếng sét với nguồn năng lượng giận dữ xuyên ngang người cô, cô xô đẩy mọi người để tiến lại gần hơn. “Dừng lại, dừng lại ngay lập tức, không thì tôi sẽ giết chết ông đấy!”

Giật nảy người vì sự xuất hiện của một cô gái với mái tóc đỏ rực rỡ, vài người vội vàng tránh đường cho cô đi. Gã đàn ông với cái cổ dày bự ngừng việc đánh đập lại và nhìn trừng trừng cô. “Lo việc của mày đi, đồ chó cái!”

Lờ tịt hần, cô tiến lại gần con vật đang khiếp sợ đó, cố gắng tiếp cận cái đầu đang hắt hắt của con lừa, cô vuốt ve nó cho đến khi con lừa đầy đầy mũi nó vào thất lưng của cô như đứa trẻ đang tìm kiếm nơi ẩn náu an toàn. Cả đám đông kêu lên ngạc nhiên.

Chủ của con lừa chẳng mấy may xúc động chút nào. “Tránh xa con thú của tao ra,” hần gầm lên, giơ cánh tay lên về đe dọa. “Tao sẽ khiến cho nó phải trèo lên cái dốc kia hoặc sẽ tổng khứ nó xuống địa ngục.”

“Tôi sẽ bắt ông,” Emma la lên, trượt cánh tay cô ôm lấy cổ con vật đang run lên bần bật. “Chiếc xe quá nặng so với nó, đồ con hoang ngu ngốc!”

“Xéo đi!” tiếng dây xích vút lên xuyên qua không khí, đập lên mặt đất ngay sát chân cô. “Cút khỏi đây, không thì tao sẽ đập nát đầu mày bằng cái này đây.”

Vòng tay của Emma ôm chặt hơn, vòng quanh con lừa, che chở cho nó. Nhìn vào gương mặt đỏ tía của hần, cô biết rằng hần đang điên tiết lên một cách phi lý. Hần ta trông cực kỳ căng thẳng, đầy về đe dọa. Cho đến lúc này, cô không thể lùi bước—cô sẽ không bao giờ tha thứ cho bản thân nếu bỏ mặc con vật tội nghiệp này bị đánh đập cho đến chết. “Thưa ngài,” cô bắt đầu với lời gợi ý mang đầy tính thỏa hiệp, hòa giải, nhưng gã bắt đầu xổ ra một tràng tục tĩu và giật lùi sợi dây xích lại để đánh cô.

Thình lình mọi việc xảy ra quá nhanh chóng khiến cô chẳng hiểu gì cả. Đột nhiên Nikolas xuất hiện, túm lấy cô với sức mạnh dữ dội của anh, che chở cô bằng cơ thể của anh khi sợi dây xích vút quanh tạo thành những vệt sáng. Cô có cảm giác anh ngăn ngại hần khi những vòng xích bằng kim loại vút vào anh, và cô nghe được luồng không khí rít lên giữa hàm răng anh. Ngay lúc đó, anh thô bạo đẩy cô ra khiến cô loạng chạng.

Về phần Nikolas, sự va chạm của sợi dây xích ngay sau lưng anh làm nổi bùng lên những ký ức thầm kín bên trong, mà anh không bao giờ mong đợi. Mọi ý thức về hiện tại vụt tan biến đi, chỉ còn lại quá khứ kinh hãi, xô đẩy anh, làm anh đồ đần, điên rồ và khát máu. Trong giây lát anh hồi tưởng lại sự đau đớn cực độ khi bị tra tấn bởi những viên chức của Sa Hoàng, lưng của anh đã bị xé nát thành từng mảnh nhỏ bởi sợi roi da... Ông sẽ không thú nhận bây giờ phải không, thưa Hoàng Tử? Tay anh siết chặt lấy cổ gã đàn ông, nhìn chăm chăm vào đôi mắt xanh vô hồn chứa đầy sự thù hận và bất đầu khiếp sợ của hần. Một làn sương mù mang đầy sát khí, u ám bao bọc lấy anh.

“Không,” gã rên rỉ, quần quai trong hoảng sợ, cánh tay to lớn ngăn ngừa của hần túm lấy cổ tay căng cứng của Nikolas.

Nikolas im lặng bóp cổ hần, những ngón tay anh ấn sâu vào cái cổ mập ú căng cứng của gã. Sự thèm khát được giết người rỉ rả như những giọt mồ hôi chảy ra từ lỗ chân lông của anh. Chỉ có âm thanh duy nhất có thể thức tỉnh anh mà thôi... giọng nói của một người phụ nữ, nhẹ và sôi nổi, từ từ kéo anh ra khỏi làn sương mù mờ ảo của quá khứ.

“Nikki! Nikki, thả gã ra đi!”

Anh chớp mắt và rùng mình, đưa mắt nhìn theo hướng nơi mà giọng nói phát ra. Emma ở sát bên anh. Đôi mắt xanh đậm của cô bao bọc lấy anh. “Để gã đi đi,” cô nhắc lại. Không hiểu sao tính khí hung bạo của anh nguôi dần, và Nikolas dịu người lại, đáp lại lời kêu gọi của cô trong im lặng. Anh miễn cưỡng nhấc tay ra khỏi cổ gã đàn ông.

Lạc chạng trong cơn hoảng sợ, người đàn ông chạy xộc về phía đám đông. Gã xoay sở la hét cảnh báo đến khản cổ khi vẫn giữ chặt lấy cái cổ họng thâm tím “Ông ta là một con quỷ dữ! Nhìn vào mắt hắn đi kìa--mọi người sẽ thấy! Con quỷ chính là hắn...”

Một vài người giải tán dần. Những kẻ khác vẫn còn ở lại, phàn nàn rằng con đường đã bị tắc nghẽn và họ muốn giao lộ phải được thông thoáng. Vài người tình nguyện hợp nhau thành một nhóm để kéo chiếc xe gạch tới lề đường.

Những ngón tay của Nikolas cứng đờ và cuộn lại. Anh bẻ cong chúng, hoạt động để làm giảm sự căng cứng của cổ tay, lơ đãng giám sát Emma đang tháo dây con lừa ra khỏi chiếc xe kéo. Giọng nói của cô sôi nổi và thật thành thạo khi cô hướng dẫn một người hầu cách cột con lừa gầy trơ xương vào phía sau chiếc xe ngựa bóng nhoáng. “Chúng ta sẽ mang nó về nhà tôi,” cô đáp lại vẻ nghi ngờ thăm lạng của người hầu. “Tôi nghĩ nó sẽ đi được miễn là cõ xe đừng chạy quá nhanh.”

Nikolas muốn bỏ đi. Về hỗn độn của con đường không là gì, khi so sánh với sự hỗn loạn thầm kín bên trong của anh. Anh phải đi đến nơi nào đó yên tĩnh để suy ngẫm, để có thể trấn tĩnh lại. Anh chiếu tia nhìn mạnh mẽ đến Emma, ánh nhìn chăm chăm buồn bã của anh gán chặt lên lưng cô cho đến khi cô xoay người lại nhìn anh qua vai. Hiểu được thông điệp im lặng của anh, Emma vâng lời ngay lập tức. Cô có vẻ bình tĩnh và trầm tư khi quay bước trở về cỗ xe. Nikolas bước vào bên trong và ngồi đối diện cô. Thật bất ngờ, anh nhìn thấy khuôn mặt tái xanh của cô, và những ngón tay thì xoắn chặt lại với nhau tạo thành những điểm nút chặt chẽ.

“Tôi đã nhìn thấy những hành động bất lương giống như vậy rất nhiều lần,” cô nói giọng kích động. “Tôi sẽ không bao giờ quên với chuyện này. Tại sao mọi người lại trở nên quá tàn nhẫn như vậy chứ?”

Nikolas không đáp lại, chỉ có tiếng phành phạch của màn cửa bay phấp phới đập vào đám đông. Emma nhìn chăm chăm vào anh xuyên qua phía bên trong u ám của cỗ xe ngựa khi chiếc xe cuối cùng cũng bắt đầu di chuyển. “Chắc chắn là phải đau lắm khi sợi dây xích quất vào anh,” cô ngập ngừng nói. “Anh ổn chứ?”

Nikolas gật đầu lần nữa, vẫn còn gặm nhấm những ký ức đen tối và cũ kỹ đó. Làm sao mà anh lại mất quyền kiểm soát một cách dễ dàng như vậy chứ? Anh không bao giờ cho phép những cảm xúc đó xây đến bất thành linh với anh. . .giống như một yếu điểm mà anh không thể vượt qua được.

Emma nói thêm cô chải mái tóc dày của cô bằng những ngón tay căng lên vì run rẩy. “Cảm ơn anh vì đã giải cứu cho tôi. Có vẻ như là tôi lại mắc nợ anh thêm lần nữa rồi.”

“Lần này không tính.” Anh chậm chậm hướng sự chú ý trở lại vào cô. Mặc dù cô ngoảnh mặt đi, nhưng anh nghĩ cô dường như đang đấu tranh chống lại những cảm xúc của chính cô. “Cô có muốn một chiếc khăn tay không?” anh đột ngột hỏi. Emma lắc đầu từ chối, nhưng anh vẫn moi chiếc khăn từ túi của anh ra và đưa nó cho cô.

“Tôi không khóc,” cô đáp lại. “Tôi không bao giờ làm điều đó. Khóc chẳng giải quyết được gì cả, và nó cũng không làm tôi cảm thấy khá hơn.” Cô nắm lấy chiếc khăn mềm mại màu trắng và hi mũi một cách ồ ào, bắn tia nhìn ương bướng vào anh.

Thình lình Nikolas cảm thấy tim anh đập thình thịch với giai điệu rộn rã. Những người đàn bà khác thường có thói quen sử dụng nước mắt nhằm mục đích dụ dỗ hoặc khơi gợi lòng thương hại, cho đến bây giờ họ vẫn không thể lay chuyển được anh. Chỉ có Emma, phù nhận nhược điểm này và thách thức anh phải nói điều gì đó về nó, chỉ có cô mới có thể gây ảnh hưởng đến anh như vậy.

Nikolas thấy mình di chuyển về phía cô. Anh ôm cô trong vòng tay, lơ đi sự giật mình phản kháng của cô. Sau giây phút đấu tranh ngắn ngủi, cô thư giãn, áp sát người vào anh, ngực cô ép vào lồng ngực anh. Tóc của cô không có mùi của dầu gội, mà có hương thơm thật tươi mát như thể cô vừa đi dạo trong khu rừng tràn ngập cây thì là và mùi rêu xanh tươi. Anh hít thật sâu mùi hương đó, và trôi lơ lửng ở ranh giới của sự ham muốn, tất cả mọi kết hoạch mà anh tính toán đang có nguy cơ tan vỡ bên dưới áp lực của ham muốn tốt bất đến không thể phản kháng lại được. Với sự nỗ lực chặt vật, anh giữ tay mình hững hờ và vẫn đặt trên lưng cô, bất chấp nỗi tuyệt vọng cần phải được âu yếm cô.

“Một kẻ ngốc nghếch nhỏ bé, bướng bỉnh và dữ dội,” anh thì thầm bằng tiếng Nga, biết chắc rằng cô không hiểu gì hết. “Anh đã luôn chờ đợi em, hàng nghìn đêm. Anh đã luôn tưởng tượng những người đàn bà khác là em. . .Anh đã làm tình với họ, luôn luôn giả vờ như đó chính là em, trong vòng tay của anh. Chẳng bao lâu nữa thôi em sẽ biết rằng em có ý nghĩ với anh biết bao. Chẳng bao lâu nữa thôi em sẽ đến bên anh.”

Emma lắc đầu về bối rối khi không hiểu ngôn ngữ nước ngoài này. “Anh đã nói gì vậy?”

Nikolas sững sờ bởi đôi mắt đen thăm thẳm lấp lánh của cô. Anh ao ước được áp môi lên làn da cô, hôn lên những đốm tàn nhang lấp lánh nằm rải rác hai bên má cô, đôi lông mi cong vút dài thăm thẳm của cô. Anh đấu tranh với sự tự chủ của bản thân, trong khi các cảm xúc về cô vẫn đang đe dọa trượt ra ngoài tầm kiểm soát của anh, giống như những hạt cát xuyên qua ngón tay anh. Với tất cả sự nỗ lực, anh khóa chặt cảm xúc của mình lại và nói giọng lạnh lùng, với chút ít âm thanh thích thú ẩn bên trong. “Tôi nói rằng những giọt nước mắt thì không cần thiết, ruyshka. Cô không được quá đa cảm.”

“Tôi không thể chịu đựng được,” cô nói gắt gỏng. “Lúc nào tôi cũng như vậy hết... ở nơi không thích hợp, luôn sai nhịp. Tôi ước gì tôi có thể giống như mọi người. Hy vọng duy nhất của tôi là được kết hôn với quý ngài Milbank.”

Nikolas mỉm cười, cẩn thận vuốt mượt mái tóc rối bời của cô. “Ngay giây phút cô trở nên giống với tất cả mọi người, tôi sẽ rời khỏi nước Anh mãi mãi. Cô không phải là người tầm thường và cũng không cần phải noi gương những kẻ khác. Và nếu cô nghĩ rằng Ngài Milbank có thể mang lại hạnh phúc cho

cô, thì cô đã sai rồi. Tôi biết rất rõ hạng người như anh ta. Những kẻ như vậy hiện hữu ở khắp mọi nơi. Nhiều như lũ chuột vậy.”

“Tôi sẽ không nghe bất kỳ lời nhục mạ nào về Adam—“

“Cô có bao giờ để hẳn ta nhìn thấy tính cách này của cô không? Cô có bao giờ dám tranh cãi với hẳn ta không?” Nyet, cô chấp nhận vẻ ngoài mềm mại và dịu dàng để làm hài lòng hẳn , bởi vì cô yêu thích ngoại hình và vẻ quyền rũ lâu cá của hẳn, và cô nghĩ rằng hẳn sẽ không muốn cô nếu hẳn biết được cô thông minh như thế nào, can đảm và hung dữ ra sao. Cô đã đúng. Hẳn ta không phải là một tên đàn ông xứng đáng được đánh giá đúng giá trị.”

“Chà chà, ‘hung dữ’ chắc chắn là phẩm chất tuyệt vời dành cho một quý cô rồi đây,” Emma cầu nhàu, đẩy người ra khỏi anh. “Thật đáng ngạc nhiên là tại sao Adam lại không hề nghĩ như vậy.”

“Ồ Nga cô sẽ trở thành người phụ nữ hấp dẫn nhất ở bất cứ nơi nào cô đặt chân tới.”

“Tôi không ở Nga, tạ ơn Chúa. Và ngừng ngay việc cố gắng nhỉnh bọ tôi đi—anh biết là tôi chẳng bao giờ ưa điều đó.”

Nikolas nắm lấy cằm cô trong lòng bàn tay anh và quan sát khuôn mặt ửng đỏ của cô. Làn da cô thật mềm mại và mịn mại bên dưới những ngón tay của anh. “Người phụ nữ quyền rũ nhất,” anh lặp lại, nhìn chăm chú đôi mắt cô, không cho phép cô quay mặt đi. Một cơn rung mình chạy dọc người Emma, cô cũng có cảm giác giống như vậy, ấn tượng sâu sắc gọi cảm đến không thể chối bỏ được đã quyền rũ họ đến gần nhau hơn. Họ đã cùng nhau chia sẻ vận mệnh. Nikolas có quá nhiều chất Nga để có thể tin vào số phận hay định mệnh. Tất cả đều có thể xảy ra như là nó đã ở đó rồi. . .tất cả đều đòi hỏi một người Nga phải trở nên kiên trì và nhẫn nại. . . và Chúa cũng biết rằng anh đã tự chứng minh bản thân có đầy đủ cả hai tính cách trên.

Bánh xe ngựa nảy lên khi vấp phải những hố nhỏ trên đường, khiến cả cỗ xe bị xóc lên. Nikolas tách người ra khỏi Emma và quay lại ngồi đối diện cô. Anh tiếp tục chăm chú quan sát cô, nhưng cô dán mắt vào những ngón tay đang gập lại. Không ai nói lời nào nữa cho đến khi họ đi đến dinh thự Stokehurst nằm bên bờ sông Thames.

Một chút do dự, Emma phá vỡ sự im lặng. “Tôi rất biết ơn sự giúp đỡ của anh hôm nay, Nikolas. Nhưng. . .tôi thà rằng anh đã không nỗ lực nhiều như vậy để gặp tôi hôm nay. Tôi không nghĩ là chúng ta nên trở thành bạn của nhau. Tôi không nhận ra bất kỳ điều tốt đẹp gì sẽ đến từ tình bạn này.”

Có lẽ cô mong đợi rằng anh sẽ tỏ ra phản đối, thậm chí tranh cãi. Thay vào đó anh nhún vai và nhếch môi mỉm cười với cô. “Bất cứ điều gì cô mong muốn.”

Emma quay phắt người bước đi trước mặt Nikolas với vẻ nhẹ nhõm hiện hữu rành rành trên mặt. Với sự giúp đỡ của người đánh xe và người giữ trại, cô dễ con lừa ở khu chuồng ngay cạnh dinh thự và cẩn thận chăm sóc những vết trầy xước và vết thương của nó, phát hiện ra nó bị nhiễm trùng móng và đang bị suy dinh dưỡng trầm trọng. Nó dường như là loài động vật có khả năng phục hồi rất cao. Để cho người giữ chuồng chăm sóc con lừa, cô rào bước về dinh thự.

Dinh thự Stokehurst mang đường nét thiết kế kiểu Ý đẹp như tranh vẽ, với những cây cột và sàn nhà bằng cẩm thạch màu xanh xám, những lò sưởi bằng ngói tao nhã, và rất nhiều vòi phun nước trong nhà phun nước trắng xóa. Emma luôn thích ở lại đây, dấu cho ngôi nhà thiếu hụt bầu không khí thoải mái giống như ở Southgate Hall.

Cảm thấy phiền muộn và bức bối, Emma đi tắm trong một cái bồn bằng sứ rất lớn, với phòng tắm được lát bằng đá lát khắc tay. Cô vẫn vơ lẩn theo những con chim nhỏ xúu kỳ lạ được thiết kế trên thành bồn với đầu ngón tay ướt đầm. . . và nghĩ về Nikolas.

Những cuộc chạm trán của cô với anh ngày càng trở nên rất rất khó hiểu. Cô chưa bao giờ trải qua những cảm xúc mâu thuẫn giống như vậy với một ai đó. Anh là kiểu người thách thức, mê hoặc—và đáng sợ. Cô đã nghe rất nhiều tin đồn về các câu chuyện yêu đương của anh ta, vô số mối quan hệ kín đáo, những mối quan hệ ngắn ngủi với nhiều phụ nữ thượng lưu. Đó chính là loại đàn bà mà Nikolas thích thú—những kẻ nhạt nhẽo, thanh nhã, đang chán nản cuộc sống hôn nhân. Tại sao anh lại quyết định bận tâm đến cô? Động cơ của anh ta là gì nhỉ?

Thôi thì, bây giờ tất cả đã chấm dứt rồi. Nikolas sẽ phải rút xéo ra khỏi cuộc sống của cô, chắc chắn cũng giống như Adam Milbank. Cô nhắc đôi chân thon dài lên, bần chân đẩy xà phòng và quan sát nó với vẻ chề bai. Nếu cô nhỏ nhắn và mỏng manh, liệu Adam có ở lại bên cô không nhỉ? Emma thả chân xuống làm nước văng lên tung tóe và thờ dài. Giá như cô đủ xinh đẹp, Adam sẽ không để cho bất cứ thứ gì cản trở trên con đường chiếm hữu lấy cô. . . không phải cha cô, không phải vì tiền, hoặc là bất cứ thứ gì. “Giá mà mình cũng giống như Tasia,” cô hét to. Tasia thì mảnh mai và thanh nhã, với nét quyền rũ tinh tế có thể thôi miên những gã đàn ông. Kiểm nén cơn đau nhói vì ghen tức, Emma múc một nhúm nước nóng dội lên cổ và vai cô.

Bây giờ cô đã vĩnh viễn đánh mất Adam rồi, cô sẽ trở thành một bà cô ế chồng già nua, nhàn nhẽo, không bao giờ biết được cảm giác ở bên cạnh một người đàn ông là như thế nào, hiển dâng bản thân với niềm đam mê nhục dục và thiếp ngủ trong vòng tay của người đó. Cô rồi cũng sẽ kiếm được một người tình thôi, nhưng những suy nghĩ sâu muộn vẫn tràn ngập trong cô. Cảm giác thật cô đơn và trống rỗng làm sao, chia sẻ chiếc giường với người đàn ông cô không yêu, hiến thân cho một người đàn ông khác trong khi cảm xúc và linh hồn của cô lại không thể đồng điệu cùng nhau.

“Cô Emma?” một giọng nói vang lên cắt ngang suy nghĩ của cô. Cô liếc nhìn về phía cửa nhà tắm, người hầu gái của cô, Katie, đang đứng đó ôm trong tay một chồng khăn tắm ẩm áp tươi mát và một cái áo chòang lụa màu trắng. “Cô đã tắm xong chưa ạ, thưa Cô?”

“Tôi nghĩ là xong rồi.” Emma đứng dậy và với tay lấy khăn tắm, quán quanh người và bước ra khỏi bồn tắm.

Katie lau sạch nước trên vai cô bằng một cái khăn tắm khác, và giúp cô mặc áo chòang. “Em sẽ chạy xuống lầu và nói nhà bếp làm vài món bữa tối cho cô, được không ạ, thưa cô Emma?”

“Tối nay tôi chẳng đói chút nào cả.”

“Ồi,nhưng cô phải ăn chút gì đó,thưa cô!”

Emma mỉm cười và gạt đầu miễn cưỡng. “Thôi được rồi, tôi sẽ dùng trà và bánh mì nướng trong phòng tôi. Và tôi muốn thứ gì đó để đọc. Làm ơn mang giùm tôi tờ nhật báo Times.”

“Vâng,thưa cô.”

Emma đi chân không vào buồng của cô và ngồi trước bàn trang điểm. Cô kéo những cái kẹp ra khỏi tóc cô và xoa tung, thư giãn xoa bóp đầu bằng những ngón tay của cô. Cô cẩn thận dùng lược chải dài mái tóc, những lọn tóc xoắn, chải mượt mái tóc rối bù và gút lại cho đến khi tay cô mỏi nhừ lên. Sau khi đặt cây lược vào một trong những ngăn của tủ trang điểm, cô nhìn chăm chăm khuôn mặt được phản chiếu trên tấm gương mạ vàng.

Một khuôn mặt bình thường, cô thầm nghĩ. Làn da nhợt nhạt với nhiều nốt tàn nhang, mũi thẳng, cằm nhọn. Chỉ có một đặc điểm duy nhất khiến cô hài lòng là đôi mắt xanh, giống hệt đôi mắt của cha cô,ngoại trừ lông mi của cô có màu nâu vàng thay vì màu đen.

Nikolas Angelovsky đã nói rằng cô kêu gọi. Anh ta ca ngợi vẻ đẹp của cô. Hình như Adam chẳng bao giờ nói những lời như vậy với cô? Emma chẳng thể nhớ được liệu Adam có nói như vậy với cô chưa. Nhấn mặt lại, cô đi về phía giường và nằm cuộn người lại trong tấm chăn màu xanh. Cô dựa lưng vào chiếc gối thêu kim tuyến, suy nghĩ miên man cho đến khi Katie đi vào phòng với 1 khay trà.

“Đây, thưa cô Emma... trà, bánh mì nướng, và tờ Times.”

“Cảm ơn,Katie.” Cô nói khi người hầu đặt cái khay lên giường ngay cạnh cô.

Katie chiếu tia nhìn lo lắng nhưng thân mật vào cô. “Mọi việc đều ổn cả chứ, thưa cô? Tối nay nhìn cô có vẻ hơi tiêu tụy.”

“Tôi vẫn ổn. Ngày hôm nay thật là dài.” Nhón lấy một lát bánh mì nướng phết bơ, Emma cố gắng tạo ra nụ cười toe toét mang nét tinh quái như thường ngày, cắn lấy một miếng lớn. Nhìn lại như để đoán chắc thêm lần nữa, sau đó người hầu gái rời khỏi phòng.

Emma rót trà từ một cái ấm sứ nhỏ vào tách được chạm hoa và khuấy thêm một thìa nước đường. Cô uống từng hớp nhỏ, thưởng thức vị trà tan chảy trong miệng. Mở tờ báo ra, cô đọc lướt qua những cột báo dài và nấn ná ở những mục yêu thích.

Cô tập trung sự chú ý vào một bản tin đầy cảm động nằm cuối trang báo, một tin thông báo gần như bị che khuất bên cạnh những dòng và chi chít chữ khác. Cô bắt đầu đọc với vẻ hơi nghi ngờ. Những từ ngữ bắt đầu gây ấn tượng mạnh trong tâm trí cô, mực in dường như đen hơn và lan rộng ra trước khi mắt cô đỏ rực lên. Một âm thanh thanh thoát thoát ra khỏi miệng cô. Tách trà run lên bắn bật trong tay cô, cho đến khi những giọt nước trà nóng rực bắn tung tóe lên những ngón tay và cổ tay của cô. Không hiểu sao mà cô lại có thể đặt được tách trà lên khay, và xoay xở để vào đúng ngay cái đĩa nhỏ với vẻ tập trung kỷ quặc. Cô đọc tờ báo thêm lần nữa... không, không phải là sự thật; đúng là một trò đùa đáng ghê tởm, dối trá. Trong suốt chuyến du lịch ra nước ngoài gần đây nhất, Từ Tước Adam Milbank đã đính hôn với Quý cô Charlotte Brixton, nổi danh là nữ thừa kế của một dòng họ người Mỹ chuyên sản xuất đồ dùng bằng kim loại tráng men trong nhà.

“Anh không thể làm vậy với em được, Adam,” Emma thì thầm. “Chỉ mới có vài tuần thôi mà.Anh không thể quên em quá nhanh chóng như vậy...anh không thể phản bội em.”

Nhưng những dòng chữ in đó đang hiện ra lù lù ngay trước mặt cô, và cơn đau ngực của cô ngày càng gia tăng. Cô cần được giúp đỡ. Cô cần ai đó... một giọng nói lý trí để giữ cô không phát điên lên. Cô chưa bao giờ đau đớn như vậy. Cô không thể chịu đựng một mình được. Những giọt nước mắt mờ đục chảy xuống từ mắt cô. Trượt chân ra khỏi giường ngủ, cô run rẩy cúi sạch nước mắt chảy xuống khuôn mặt ướt đầm của mình, tìm kiếm quần tây và áo soni của cô. Ngay khi cô mặc xong đồ, cô với lấy tấm áo chòàng có mũ trùm đầu và đi ra khỏi phòng.

Katie gặp cô ngay đại sảnh dẫn đến cầu thang chính và ngừng lại ngạc nhiên. “Cô Emma, cô đang làm—“

“Tôi đi ra ngoài,” Emma đáp giọng khàn khàn, giữ khuôn mặt cô ẩn sâu trong chiếc mũ trùm đầu của tấm áo chòàng. “Tôi không biết khi nào sẽ về. Và nếu như em nói với ai bất cứ lời nào về việc tôi bỏ đi, tôi sẽ sa thải em đó.”

“Vâng,thưa cô,”Katie nói,nhìn chăm chăm cô với đôi mắt mở to.

Emma kéo tay áo chui lên mũi và bật khóc nhiều hơn. “Mọi việc sẽ ổn mà, Katie,” cô nói khẽ. “Chỉ là đừng nói cho ai biết thôi.”

Người hầu gái thận trọng gạt đầu đồng ý.

Emma vội vã ra khỏi nhà và hướng đến chuồng thú, cẩn thận không để ai bắt gặp. Cô tự thắng yên ngựa, xác xược xua đuổi người quản ngựa với đôi mắt lơ đãng buồn ngủ, đang cố gắng giúp cô. “Tôi sẽ tự làm. Đi về phòng đi.”

“Đi ra ngoài để cứu những con thú khác à, cô Emma?”

Lờ đi câu hỏi táo tợn của anh ta và lóng ngóng chỉnh sửa lại cái yên ngựa cho đến khi nó hoàn toàn khóp. Bàn tay cô run rẩy, vụng vè; chúng chẳng còn khéo léo chút nào nữa, “Đi đi,” cô nói với người quản ngựa, đang đứng nhìn cô với vẻ thận trọng.

“Tôi có thể làm gì cho cô không, thưa cô?”

“Làm ơn đi khỏi đây đi,” cô thô lỗ đáp. Anh ta miễn cưỡng tuân lệnh, vừa đi vừa ngoái đầu lại nhìn cô.

Emma trèo lên con ngựa và cười băng qua khu chuồng trại ra đến đường chính, cảm nhận được rằng dù thế nào đi nữa cô chỉ còn có một cơ hội duy nhất để sống sót. Cô không ý thức được phải đi đến đâu, nhưng dường như ngay trong sâu thẳm tâm hồn cô, cô biết được mình phải đi đến đâu. Thúc con ngựa phi nhanh hơn, cô nhắm ngay hướng Tây, tiến thẳng đến dinh thự Angelovsky, trong khi làn không khí ẩm ướt mùa hè, đã làm khô đi dòng nước mắt chảy trên mặt cô.

Khi cô đến nơi, dinh thự hiện lên với những cột đá cẩm thạch trắng cao chót vót và mặt tiền được thiết kế theo kiểu cổ điển, cô bước lên cầu thang hình bán nguyệt và đẩy mạnh lên cửa. Một người quản gia già với mái tóc trắng, đôi lông mày màu đen và khuôn mặt mang đầy nét đặc trưng Slavic xuất hiện. Cô chưa bao giờ có thể nhớ nổi tên của ông ta, mặc dù cô đã từng gặp ông rất nhiều lần.

“Làm ơn nhờ ai đó chăm sóc con ngựa giùm tôi,” Emma nói. “Và nói với Hoàng Tử Nikolas rằng anh ta có khách.”

Người quản gia đáp lại bằng một giọng Anh nặng trĩu. “Thưa Ngài, Ngài sẽ phải quay trở lại vào ngày mai. Tôi sẽ chuyển danh thiếp đến Hoàng Tử, nếu Ngài muốn.”

“Tôi không phải là Ngài!” Emma la lên tuyệt vọng. Cô kéo mũ trùm ra khỏi đầu mình, và những lọn tóc quăn đỏ xổ ra rớt xuống vai cô. “Tôi muốn gặp anh họ. Nói anh ấy—” cô im bặt và lắc đầu, lẩm bầm rên rì. “Thôi đừng bận tâm. Đáng lẽ ra tôi không nên đến đây. Tôi chẳng biết tôi đang làm cái gì nữa.”

“Lady Stokehurst,” người quản gia kêu lên, biểu hiện của ông dịu hẳn đi. “Vào trong đi. Tôi sẽ hỏi liệu Hoàng Tử Nikolas có sẵn lòng trò chuyện cùng cô không.”

“Không, tôi không nghĩ—”

“Pahzháhlstah,” ông nài nỉ, ra hiệu mời cô vào nhà, “Làm ơn mà, cô gái của tôi.”

Emma vâng lời và căng thẳng chờ đợi ngay đại sảnh, nhìn chăm chăm vào những mẫu gỗ được dát trên sàn nhà. Ngay khi đủ một phút trôi qua, cô nghe thấy giọng nói êm ả của Nikolas. Một đôi giày đen bóng bước đến ngay tầm nhìn của cô. Nikolas trượt những ngón tay của anh bên dưới cằm cô, kéo khuôn mặt cô ngẩng lên. Đôi mắt anh bao bọc lấy cô, và ngón tay cái của anh vuốt nhẹ lên đôi má vẫn còn những vệt nước mắt của cô. Biểu hiện của anh thật thân nhiên, và từ anh toát lên vẻ an ủi trầm lắng. “Đi với tôi, dushenka.” Anh nhắc tay cô lên và vòng qua khuỷu tay của anh, ép nhẹ ở đó.

Emma níu nhẹ về ngai ngồi. “Có ai đang ở đó với anh không? Tôi đã kh—không nghĩ là nên hỏi—”

“Chẳng có ai cả.” Anh thì thầm vài câu gì đó với phát âm rất nhanh bằng tiếng Nga cùng người quản gia, ông ta gật đầu kiên quyết.

Emma níu nhẹ vào người Nikolas với vẻ biết ơn khi anh hướng dẫn cô đi lên lầu. Vòng tay anh thật mạnh mẽ. Nỗi hoảng sợ của cô bắt đầu phai nhạt đi chút ít, và hơi thở của cô trở nên dịu nhẹ hơn. Nikolas, với vẻ điềm tĩnh ấm áp, sự thờ ơ thao diễn, sẽ không để mất cô thêm lần nào nữa.

Họ đi đến dãy phòng phía Tây của dinh thự, đó là khu vực riêng tư của Nikolas. Emma chớp mắt ngạc nhiên khi họ bước vào một căn phòng mà cô chưa bao giờ nhìn thấy trước đây. Nó được trang trí bằng những màu sắc phong phú, với trần nhà bằng thủy tinh xanh và những kiến trúc màu đồng. Nhiều bóng đèn phalê rang rỡ tràn ngập căn phòng với ánh sáng dịu nhẹ.

Nikolas đóng cánh cửa màu thạch tím lại, ngăn cách khỏi thế giới bên ngoài. Anh im lặng nhìn cô, khuôn mặt của anh trở nên hư ảo với nét đẹp lạnh lùng. Áo sơ mi màu ngà anh đang mặc được mờ toang ngay cổ, hé lộ ra vết sẹo xoắn lại trên làn da anh. “Kể tôi nghe chuyện gì đã xảy ra vậy,” anh nói.

Emma lấy một mảnh giấy nhàu nát từ túi quần của cô ra. Cô trao nó cho anh với vẻ thình lịng. Anh đón lấy nó, cặp mắt vàng của anh vẫn khóa chặt khuôn mặt buồn bã của cô. Vuốt lại tờ báo trên cái bàn cạnh đó, anh đọc bản thông báo hứa hôn mà không có bất cứ biểu hiện gì. Màu sắc từ đôi lông mi trải dài trên đôi má anh.

“À ha,” anh đáp nhẹ.

“Anh d—dường như không nga-ngạc nhiên,” Emma ấp úng. “Tôi nghĩ rằng chẳng ai chấp nhận tôi. Tôi... Tôi nghĩ là Adam có lẽ yêu tôi thật lòng. Tất cả chỉ là giả vờ. Và tôi là một con lừa ngu ngốc nhất vẫn còn sống để tin vào những lời dối trá của anh ta.”

“Hắn ta là một con lừa,” Nikolas nói nhỏ, “Không phải cô.”

“Ồi, Chúa ơi.” Cô úp mặt vào đôi bàn tay run rẩy. “Tôi không ngờ lại bị tổn thương nhiều như vậy.”

“Ngồi xuống đi.” Nikolas kéo cô về phía chiếc ghế trường kỷ được bọc bằng da màu hổ phách mềm mại. Emma cuộn tròn người lại, gập đôi chân dài sát vào người. Cúi gằm đầu, cô để mặc mái tóc dài phủ xuống che kín khuôn mặt. Cô nghe thấy âm thanh của ly thủy tinh và chất lỏng chảy xuống. Nikolas im lặng tiến lại gần và đưa cho cô một cái ly nhỏ. Emma nhấp một ngụm. Chất lỏng này có vị chanh và rất lạnh, trôi nhẹ nhàng xuống cổ họng cô, để lại 1 chút hương vị lạnh lạnh và cay nồng.

“Đây là cái gì vậy?” cô hỏi, thở hắt ra nhẹ nhẹ.

“Vodka chanh.”

“Tôi chưa bao giờ uống rượu Vodka.” Cô uống thêm ngụm lớn nữa, nhắm mắt lại vẻ thư giãn, tận hưởng vị nồng của rượu, rồi uống thêm hớp nữa. Ho nhẹ, cô gợn ly rượu lên ngó ý muốn rót thêm nữa.

Thích thú, Nikolas rót thêm rượu cho cô, và một ly nữa cho anh.

“Uống chậm thôi. Loại rượu này mạnh hơn loại rượu cô hay uống thường ngày đấy.”

“Những người phụ nữ Nga đều uống Vodka à?”

“Tất cả người Nga đều uống. Tuyệt hơn nữa nếu dùng kèm trứng cá Caviar và bánh mì bơ. Cô có muốn dùng một chút không?”

Emma rung mình khi nghĩ về đồ ăn. “Không, tôi không thể ăn bất cứ cái gì.”

Nikolas ngồi xuống cạnh bên, đưa cho cô một cái khăn bằng lụa, và nhìn cô chùi sạch khuôn mặt ẩm ướt vì nước mắt.

“Tôi dường như không thể ngừng khóc được,” cô đáp trong khi giọng nói như bị tắc nghẹn lại. “Tôi nghĩ là tim tôi giờ đã tan nát rồi.”

“Không.” Anh đẩy một lọn tóc xoăn ra khỏi trán cô, sự vuốt ve của anh nhẹ nhàng như cánh bướm. “Tim cô không bị tan nát đâu. Chẳng qua chỉ là lòng kiêu hãnh của cô bị tổn thương thôi, Emelia.”

Cô gạt mình, trừng trừng nhìn anh giận dữ với vẻ bị xúc phạm.

“Đáng lẽ tôi nên biết anh là một kẻ kiêu căng và rất tự phụ.”

“Cô không yêu Milbank,” anh đáp dứt khoát.

“Tôi đã! Tôi sẽ luôn luôn yêu anh ấy.”

“À? Thế thì anh ta đã làm gì để giành lấy tình yêu vĩ đại này? Anh ta đã cho cô được gì nào? Một ít nụ cười, vài lời xu nịnh, nụ hôn vụng trộm ở đây và ở kia. Đó không phải là tình yêu. Đó chỉ là sự dụ dỗ, và nhìn bên ngoài thì có vẻ anh ta thực hiện việc đó quá kém cỏi. Ngay khi cô trải qua nhiều kinh nghiệm hơn, cô sẽ có thể nhận biết được sự khác biệt đó.”

“Đó chính là tình yêu,” cô khẳng định, uống hết phần rượu vodka còn lại trong ly cô. Ho khan lên, thờ hỏn hển, cô lau khô đôi mắt cay xè. “Anh chẳng hiểu tý gì về tình yêu cả bởi vì anh quá cay độc.”

Nikolas cười phá lên khi anh lấy chiếc ly của cô và đặt nó sang một bên. “Đúng, tôi rất cay độc. Nhưng điều đó cũng chẳng thay đổi được thực tế rằng Adam Milbank không xứng đáng với cô. Và nếu cô trao trái tim mình cho tên vô lại, cô có thể chọn người khác, người sẽ mang lại cho cô sự giàu sang và tự do... người luôn biết cách làm cô cảm thấy thỏa mãn trên giường ngủ. Đó chính là loại đàn ông sẽ mang lại rất nhiều lợi ích cho cô hơn là Milbank.”

Nếu cô không ngà ngà say, cô chắc chắn sẽ tấn công vào cái tính vô ý vô tứ của anh ta ngay lập tức. Một quý ông lịch sự sẽ không bao giờ nói những từ ngữ như vậy với quý cô mà anh ta tôn trọng. Nhưng tác dụng của rượu đã khiến não cô đang lơ mơ trong làn sương mù trắng xóa, và theo tất cả những gì cô nghĩ hiện nay thì Adam chính là sự lựa chọn duy nhất của cô, niềm hy vọng duy nhất. Chắc chắn là chẳng còn ai khác nữa đang chờ đợi cô. “Anh có người đàn bà trong mộng nào không?” cô chưa chút hỏi.

Tay anh nắm chặt vai cô, sau đó thả lỏng ra. Lòng bàn tay anh vuốt ve dịu dàng một bên ngực cô. Emma cứng người lại, thờ hỏn hển. Cô gạt nẩy người lên nhưng không lần tránh anh, ánh sáng từ ngọn đèn pha lê chiếu rọi lên làn da lốm đốm tàn nhang của cô. Hàng loạt những cảm xúc lướt qua khuôn mặt cô... bối rối, giận dữ, mâu thuẫn... và miệng cô run rẩy khi tay anh vuốt ve má cô. Ngón tay cái của anh nhẹ nhàng chạm vào bờ môi dưới của cô.

Emma nói thầm thì về giận dữ. “Tôi... tôi không đến đây để làm những việc này.”

“Vậy thì, tại sao cô lại ở đây?” anh hỏi nhẹ nhàng.

“Tôi không biết. Tôi chỉ muốn... thoải mái. Tôi muốn yên ổn.”

“Cô đã làm đúng khi đến đây với tôi, ruyshka.”

Cô lùi ra ngoài chiếc ghế tràng kỷ, nhưng Nikolas bắt lấy cô trong tích tắc, kìm chặt cô lại, với một tay đặt trên vai cô, tay còn lại thì kẹp ngay dưới eo cô.

“Nikki...” cô kêu lên, nửa-thách thức, nửa-nài xin.

Anh cúi người về phía trước và hôn nhẹ lên môi cô, thì thầm giữa những nụ hôn với miệng anh chà sát trên môi cô. “Tôi có thể dâng tặng cho em bất cứ thứ gì nhiều hơn cả gia đình em, hơn cả Adam. Tôi có thể giúp em, chăm sóc cho em... trao cho em những khoái lạc mà em chưa bao giờ cảm thấy trước đây.”

“Tôi phải đi rồi,” cô liếc nhìn nói. Rượu Vodka đã làm cho mọi thứ trở nên mù mẫn hẩn đi, khiến cho những suy nghĩ của cô như đang chết đuối trong cơn thù triều dữ dội.

“Ồ lại với tôi đi, Emma. Tôi sẽ chỉ làm những gì em muốn. Chỉ những gì em lựa chọn.” Đầu lưỡi anh liếm láp môi cô, và ngay sau đó anh nhắm nháp bờ môi dưới của cô, răng anh chạm nhẹ vào vành môi mềm mại của cô. Anh chiếm hữu môi cô thật dịu dàng, những nụ hôn thăm dò, vuốt ve đôi má ngài của cô bằng bờ môi anh, hôn lên thái dương cô, má cô. Bàn tay anh vầy vò nhẹ nhẹ mái tóc cô, đẩy mái tóc đỏ rực sang một bên và phơi bày vùng cổ trần của cô.

Emma run rẩy trước những xúc cảm mới mẻ đó. Miệng của anh vẫn di chuyển nhẹ nhàng trên cổ họng cô, kích thích cảm giác của cô, dường như có một làn hơi nóng đang bao phủ lên làn da của cô. Dần dần, cô nâng cánh tay lên và vòng quanh cổ anh. Từ trước đến nay, chưa bao giờ cô có thể nhận thức về cơ thể đàn ông giống như vậy, cơ thể rắn chắc dưới chiếc áo sơ mi trắng tuyết, những bắp thịt căng phồng và đầy sức mạnh. Thật không đúng đắn khi ở lại với anh ta, thật bất bực khi cảm nhận môi và tay anh đang mòn mỏi trên cô. Nhưng dường như hành vi này thật hoàn hảo khi dùng để làm một cuộc nổi loạn chống lại cha cô, chống lại gã người yêu bội bạc, chống lại tất cả những người đã từng dám gọi cô là kẻ lập dị hay là cô nàng phải ngồi ngoài rìa mọi buổi khiêu vũ. Tại sao lại không để Nikolas làm tình với cô nhỉ? Trình tiết của cô thuộc về cô và nó cũng không phải là vấn đề nữa, từ khi cô đánh mất người đàn ông mà cô mơ ước. Có lẽ điều này thật tội lỗi, nhưng không thể phủ nhận sự thích thú bên trong nó.

Emma chạm tay vào mái tóc tuyệt đẹp của anh, làn tóc hung vàng chảy tràn như lụa bên dưới những ngón tay của cô. Ngay khi cô do dự chạm vào cơ thể anh, anh thở mạnh và ép cô lại gần hơn, kéo cô nằm dài ra ghế salon cho đến khi cơ thể cả hai ăn khớp vào nhau. Emma áp người vào anh, đòi hỏi chà sát hơn, ép mạnh vào, trọng lượng cơ thể của anh chồm tới và đè chặt cô xuống ghế. Nụ hôn của anh trở nên dài hơn, sâu hơn, chuyển từ dò dẫm sang đòi hỏi.

Cô không phản kháng lại khi Nikolas cởi áo sơ mi của cô. Lớp áo ngoài được hé mở ra và tay anh trượt vào bên trong, những ngón tay của anh trải rộng ra ngay khi chúng chạm vào làn da mượt mà ở bụng cô. Cô chưa bao giờ mơ được rằng sự đụng chạm của một người đàn ông lại trở nên dịu dàng như vậy, ân cần như vậy. Hơi nóng từ lòng bàn tay anh lan tỏa trên ngực cô, phủ lên đôi núm hoa mịn màng của cô. Núm vú của cô căng cứng lên và nổi đau nhức ngọt ngào chạy dọc sống lưng cô. Mờ chòang mắt ra, cô thấy tia nhìn của anh đang khóa chặt trên gương mặt mình. Ngay lập tức, cô giật mình bởi đôi mắt sâu thẳm vàng rực rỡ nhưng đầy nét lạnh lùng của anh. Chúng đang chăm chú quan sát cô như con hổ rình mồi, cảm xúc trống rỗng. Thậm chí ngay cả bây giờ, khi anh và cô đang thân mật với nhau, trái tim và linh hồn của anh vẫn khóa chặt trước cô.

Cô cảm nhận được sự cần thiết phải vuốt ve anh, bằng cách nào đó có thể để xoa dịu những tổn thương của anh. Những ngón tay run lên khi cô bắt đầu cởi áo sơ mi của anh, cẩn thận mở rộng vai áo ra khỏi vai anh. Cô chiếu tia nhìn chăm chú lên khuôn ngực anh. . . những vết sẹo lan rộng và khắc sâu trên làn da trần của anh.

Mặc dù cô đã từng nhìn thấy thân hình anh, nhìn thấy những vết sẹo này từ khi cô còn là một đứa trẻ, cô vẫn cảm thấy rất ngạc nhiên khi nhìn thấy tàn tích từ những sự tra tấn mà anh đã trải qua ở Nga. Trước kia, ắt hẳn anh đã từng có một thân hình rất đẹp. Một tác phẩm điêu khắc tuyệt vời với những bắp thịt rắn chắc, tron láng và làn da vàng óng. Anh chắc hẳn phải rất mạnh mẽ mới có thể vượt qua nỗi đau thể xác và vẫn tiếp tục sống sót như vậy. Nikolas vẫn ngồi im trước tia nhìn của cô, chờ đợi mà không hề tỏ ra ngượng ngùng hay tỏ vẻ than vãn trước phản ứng của cô. Ước chi cô có thể nói cho anh về cảm giác của cô, sự thương hại và thông cảm mà cô giành cho anh, nhưng không thể phát ra lời. Thay vào đó cô rướn người về phía trước với dáng vẻ thông thả chậm chạp, và hôn lên những vết sẹo ngay trên cổ anh.

Nikolas nắm chặt tay lại ngay khi bờ môi Emma ép mạnh lên làn da anh và tóc cô chảy tràn lên người anh như tấm mền bao phủ lên ngọn lửa. Một số phụ nữ đã cự tuyệt ngay khi nhìn thấy những vết sẹo của anh, số khác thì cảm thấy bị phản kích vì chúng, nhưng chưa từng có ai lại chấp nhận anh với dáng vẻ dịu dàng như cô. Cơ bắp của anh căng cứng lên và cuộn lại. Anh muốn đẩy cô ra xa khỏi anh, và cũng đồng thời muốn ôm chặt lấy cô cho đến khi anh nghiền nát cô vào trong anh. Trong suốt cuộc đời anh, anh chẳng hề sợ hãi bất cứ điều gì, không phải nỗi đau đớn thể xác, thậm chí cũng không phải là cái chết, nhưng sự thân mật dịu dàng này lại khiến anh cảm thấy khiếp sợ.

Giọng nói của anh vang lên với tông giọng thì thầm gay gắt, “Chết tiệt, đừng có ân cần với tôi như vậy.”

Emma nhìn chăm chăm anh, đôi mắt xanh của cô thoang thoang như làn khói. “Tôi không ân cần.” Cô lại rúc đầu vào cổ anh thêm lần nữa, lần theo đường viền của vết sẹo để tiến đến vai anh.

Nikolas giật mạnh người trong một cử động thật mạnh mẽ, duỗi dài đôi chân bên cạnh cái ghế sofa.

Trong khoảnh khắc, Emma nghĩ rằng anh đang rời khỏi cô, nhưng ngay sau đó anh mở rộng bàn tay. Cô do dự trước khi đặt tay vào đó. “Sẽ ổn thôi mà,” anh đáp nhẹ nhàng.

Như thể cô chỉ là người dự thỉnh thờ ơ. Emma thận trọng vươn người tới chạm vào anh, những ngón tay của họ đan chặt vào nhau.

Nikolas dẫn cô vào phòng ngủ của anh. Đồ nội thất trong phòng làm từ loại gỗ đen bóng, được trang trí với những nét điêu khắc có đường nét cuộn tròn lại. Không có bức tranh nào trên tường, chỉ có những tấm pa nô đơn giản màu gụ và một biểu tượng mang hình người đàn ông ngồi trên cỗ xe ngựa được điều khiển bởi những con ngựa màu đỏ, hình dáng của ông ta tương phản với cụm đèn trần màu cam-đỏ trên trần nhà. Giường ngủ được bao phủ bởi tấm lụa màu sữa và ga giường màu trắng. Một làn gió nhẹ thổi hiu hiu xuyên qua những tấm màn bên ngoài cửa sổ.

Nikolas dìu Emma đến giường ngủ rộng lớn của anh, đi băng qua những hồ nước lấp lánh ánh trắng và bóng râm mát. Cô ngồi ở một góc nệm, để mặc anh cởi giày và vớ của cô ra. Anh biết rằng cô đang hoảng sợ. Anh có thể cảm nhận được những bắp thịt của cô đang căng cứng lên, nghe được hơi thở hỗn hển dồn dập và không đều nhịp của cô. Emma không nói gì khi anh cởi bỏ mọi thứ trên cơ thể của cô. Cuối cùng thân hình mảnh khảnh nhợt nhạt của cô dần dần hiện ra với những đường nét đẹp tuyệt vời và bóng mượt.

Emma co rút người lại và cổ găng run rẩy thẳm thì. “Nikki, tôi. . . tôi cần thêm Vodka.”

Anh mỉm cười uể oải. “Em đã uống đủ rồi đấy,” anh đáp, cởi bỏ quần áo trên người anh. Emma nhắm chặt mắt lại ngay khi anh trườn lên giường với cô và kéo thân hình đang cứng đờ của cô sát vào anh. Kéo bàn tay ấm áp của anh vuốt ve lưng cô, cố gắng xoa dịu cơ thể run rẩy của cô. “Không cần phải

sợ hãi đầu. Anh sẽ chỉ cho em thấy em kêu gọi như thế nào. Em đã nói rằng em muốn được dễ chịu cơ mà.”

“Tôi sẽ dễ chịu hơn nếu quần áo vẫn còn trên người,” cô nói giọng nghệt nghệt, và anh phì cười.”

“Vòng tay quanh người anh đi nào.”

“Tôi chưa bao giờ làm điều này trước đây.”

“Uh, anh biết. Anh sẽ cẩn thận mà, dushka.” anh hôn lên vai cô, rê lưỡi vuốt ve lên làn da của cô. Emma rút rè đáp trả lại, lướt lưỡi cô lần theo vùng da ẩm ướt tiến lên cổ anh.

Nikolas ngay lập tức cảm thấy rục lên với nhu cầu bức thiết cần phải thúc sâu vào bên trong cô. Thân hình cô thật thon thả và săn chắc, bờ vú của cô thật căng tròn và quyến rũ hơn cả anh mong đợi. Làn da cô thật nóng bỏng đầy sức sống, như thể cô đã sẵn sàng hiến dâng tất cả. Có niềm khoái cảm vô hạn khi chiếm giữ lấy tuổi trẻ, tràn trề hệ lộ tâm tư... Bây giờ, lần đầu tiên trong cuộc đời mình, anh mới thấu hiểu những câu thơ của Lermontov(*), rằng giờ đây, anh đang muốn đắm chìm trong sự ngây thơ của cô, thèm khát vẻ thuần khiết hiếm có của cô.

Anh lướt bàn tay lên khắp cơ thể cô, vuốt lên vùng trũng ngay sau đầu gối của cô, mát cá chân mảnh mai, vùng dưới cánh tay của cô. Không còn cảm giác sợ hãi nữa, Emma trượt cánh tay vòng quanh, ôm lấy hông anh, móng tay cô cào nhẹ vào chỗ lõm xuống ở xương sống của anh. Nikolas quét nụ hôn ẩm ướt lên khắp ngực cô, khéo léo nuốt nhẹ đỉnh hồng của cô vào miệng anh, mút sâu, cắn nhẹ lên nó, làm cô giật nảy người lên và thở hổn hển vì những khoái lạc đó. Ngay sau đó, anh trượt tay xuống chạm vào vùng đồi xoăn màu nâu vàng mềm mại ngay giữa đùi cô, dịu dàng chải nhẹ và vuốt ve nó. Cô vẫn còn là một trinh nữ và rất chặt, nhưng sự đụng chạm của anh vào đó đã khiến nơi đó trở nên rất ẩm ướt, khiến cho cơ thể anh phấn khích lên ngay lập tức. Những ngón tay tìm tới, dò hỏi của anh vuốt ve nơi ẩm ướt đó, thật nóng bỏng. Anh nhẹ nhàng đẩy một ngón tay của anh vào bên trong âm áp của cô, vuốt ve dịu dàng, khéo léo xoay nhẹ. Cô khóc thút thít và chống cự lại, chân cô rụt lên.

“Đau lắm không?” Nikolas thì thầm

Cô sưng người lại, hoang mang lắc đầu, hổn hển thở mà không nói nên lời.

Nikolas hôn lên đôi môi căng mọng của cô và lùi lại quan sát cô đang từ từ buông thả bản thân cho những xúc cảm dâng tràn, cuối cùng hiến dâng cho anh, bất lực chiều theo bất cứ điều gì anh mong muốn. Cô uốn cong người, tỳ sát vào đôi bàn tay của anh, mời gọi hơn nữa, đầu cô nghiêng sang một bên khi cô khép chặt mắt lại và để mặc cảm xúc cuốn trôi mình đi. Anh đưa cô đến đỉnh cao của khoái cảm một cách thật khéo léo, vô tình xiết chặt đùi cô vòng xung quanh tay anh.

Khi cơn co thắt cuối cùng đưa cô lên đến đỉnh qua đi, anh nâng khuôn mặt cô lên và ôm chầm trong lòng bàn tay của anh. “Em vẫn còn là trinh nữ, Emma. Anh dừng lại nhé?”

“Không,” cô nói, giọng run run. “Tiếp tục đi.”

Mặc dù Nikolas đã biết rõ câu trả lời, anh vẫn dịu dàng với cô. Anh nhắc người áp lên cơ thể cô, ép đầu gối anh vào giữa hai chân cô, đẩy chúng mở rộng ra. Anh chưa từng làm tình với trinh nữ bao giờ, và điều đó khó khăn hơn là anh mong muốn. Cô đang sưng phồng lên và quá nhỏ, vùng đất ẩm ướt của cô đang chống đối lại sự xâm chiếm của anh. Anh đẩy vào chậm chạp, cương quyết tiến sâu vào vùng ẩm ướt khít chặt đang phản kháng của cô. Tiếng khóc nghẹn nghệt vì bị đau của cô vang lên khi cô tỳ sát mặt vào cổ anh. Đột nhiên thật dễ dàng để anh trượt sâu hơn vào bên trong, và anh cảm nhận được cô oằn người lên trước sự xâm nhập chậm chạp của anh.

Vùng đồi nữ tính của cô bao bọc lấy phần cơ thể căng cứng của anh, anh vùi mặt vào vùng cổ mềm mại của cô, kiệt sức vì nỗi sung sướng ngọt ngào được ở bên trong cô. “Emelia,” anh lầm bầm liên tục. “Anh đã luôn muốn như thế này... luôn ham muốn em...” Cô quăn tay và chân vòng quanh anh, ôm anh chặt hơn, và bất ngờ, mọi thứ chợt trở nên quá nhanh so với sức chịu đựng của Nikolas. Anh rùng mình và rên lên, các giác quan của anh mở rộng ra, tất cả mọi thứ dường như bị phá hủy trong ngọn lửa khoái cảm. Emma áp sát người vào anh, lòng bàn tay của cô vuốt ve tâm lưng ướt mướt mồ hôi của anh. Nikolas nghiêng người sang một bên, ép má lên mái tóc dài mềm mượt của cô trong khi cả hai cố gắng lấy lại hơi thở.

Emma không biết chắc là cô đã lơ mơ ngủ trong bao lâu. Cô thức tỉnh với một cánh tay gác lên vai Nikolas, những móng tay của cô vuốt ve lên vết sẹo. Cô có cảm giác thật yếu đuối và mất dần khả năng tự vệ, nhưng vẫn cảm thấy yên ổn một cách kỳ quặc. Cô cố gắng để thấu hiểu những gì đang xảy ra giữa anh và cô, rằng cô đã lên giường với một người đàn ông, với Nikolas. Mặc dù cô đã mong chờ tiếng sét ái tình, một cảm giác chóiang váng, nhưng chẳng có gì xảy ra cả. Cô chẳng hề ngại ngùng khi làm việc này hoặc bất cứ nguyên tắc đạo đức nào, cô đã làm mà không hề xấu hổ.

Thình thảng trong khi cô ngủ, Nikolas phải kéo tấm mền lên vai cô. Xiết chặt tấm chăn lên đến ngang ngực, Emma quay sang đối mặt với anh.

Hàng loạt những suy nghĩ chạy vùn vụt trong đầu cô. Cô phải tìm kiếm quần áo của mình, quay trở về nhà... nhưng quan trọng nhất, cô phải chắc chắn rằng anh sẽ không kể với bất cứ ai về tối hôm nay.

Điều bí mật này cần phải được giữ kín vì lợi ích của cả hai. “Nikki,” cô lúng túng bắt đầu.

Anh chạm một ngón tay ngay đôi môi cô. “Anh muốn em xem xét vài điều, ruysHENka. Anh không đòi hỏi câu trả lời ngay đêm nay. Em cần có thời gian để suy nghĩ về những gì em mong muốn. Còn bây giờ, hãy chỉ nghe anh nói thôi.”

“Được rồi,” cô đáp thản trọng.

“Không có một ai ở cạnh em hiện giờ, đúng không? Nghĩa là, chưa có người nào em hy vọng kết hôn cùng?”

Câu hỏi đó khiến cô cười cay đắng. “Không, và sẽ không bao giờ.”

“Vậy kế hoạch của em là sẽ chung sống với cha em và Tasia suốt quãng đời còn lại?”

“Em không có nhiều sự lựa chọn.”

“Không à?” ngón tay cái của anh vuốt nhẹ lên những nếp nhăn vì bối rối ở trán cô. “Tại sao em không kết hôn với anh, Emma?”

Cô lắc đầu như thể vừa nghe anh nói điều gì đó thật thiếu nghiêm chỉnh. “Cái gì?”

“Nếu em trở thành vợ anh, mọi cánh cửa sẽ luôn mở ra chào đón em. Em sẽ có gấp 10 lần sự giàu có và sức ảnh hưởng hơn những gì mà em đang có bây giờ. Anh sẽ rộng rãi tài trợ cho những hoạt động và các tổ chức từ thiện của em. Em có thể sử dụng tất cả thời gian rảnh rỗi của em cho bầy thú nếu em thích. Anh sẽ dâng tặng cho em cuộc sống tự do mà không có quy tắc hoặc giới hạn nào. Em sẽ có bất cứ điều gì em muốn chỉ với một tiếng tách từ những ngón tay của em. Hãy suy nghĩ về nó, Emma.”

Nhịp tim của Emma đập nhanh một cách mãnh liệt. Cô nhìn chăm chăm anh với vẻ kinh ngạc đến sững sốt. Một khoảng thời gian dài trôi qua trước khi cô có thể thốt nên lời từ đôi môi cứng đờ của cô. “Tại sao lại là em? Anh có thể có bất cứ ai. Bất cứ ai.”

Bàn tay anh vuốt ve lên khoảng ngực trần của cô, một ngón tay dịu dàng lan man xuống vùng trũng giữa 2 bầu ngực của cô. “Em gọi anh nhớ đến những người phụ nữ anh đã gặp ở Nga... cuồng nhiệt, mộc mạc, hoàn toàn không mưu mẹo. Anh coi trọng tính trung thực của em. Anh mê mẩn vẻ đẹp của em. Tại sao không phải là em cơ chứ?”

“Anh đã có cái ý tưởng điên cuồng như vậy trong bao lâu rồi?”

Nikolas kéo lấy một lọn tóc dài của cô và cuộn nó quanh ngón tay anh. “Từ khi em 13 tuổi,” anh nói hóm hỉnh.

“Ồi Chúa ơi.”

“Anh chưa bao giờ nhìn thấy đứa trẻ nào lại mạnh mẽ như vậy. Em thật lộng lẫy. Anh đã dõi theo sự trưởng thành của em từ một cô gái cứng đầu trở thành người phụ nữ xinh đẹp. Em là người chưa bao giờ khiến anh buồn chán. Anh muốn em trở thành vợ anh.”

Emma lắc đầu với vẻ hoài nghi sững sốt. “Một người vợ thật sự?”

“Ồ tất cả mọi khía cạnh,” anh đồng ý, nhìn chăm chú vào mắt cô.

“Chuyện gì sẽ xảy ra nếu em từ chối anh? Anh sẽ cố gắng trừng phạt em chứ? Anh sẽ đe dọa nói với mọi người về...” cô vẩy bàn tay nhỏ nhắn về đồng nhàu nát xung quanh họ. “Về chuyện này?”

Khuôn mặt anh trông thật hài hước. “Trong suy nghĩ của em, anh tệ như vậy sao?”

“Ừ,” cô đáp ngay lập tức, làm anh cười phá lên. “Nhưng ngay cả khi em muốn kết hôn với anh, em cũng không thể. Cha của em sẽ không bao giờ cho phép.”

“Anh biết làm thế nào để đối phó với cha em,” Nikolas trả lời.

“Quyết định hoàn toàn thuộc về em. Nếu em đồng ý kết hôn với anh, em sẽ.”

Cô cau mày hoài nghi. “Em chưa bao giờ gặp bất cứ ai có thể đối phó với cha em.”

“Em sẽ xem xét đến chuyện đó chứ?”

“Em sẽ xem xét, nhưng em không tin—“

Anh sụt cô. “Hãy để sau,” anh thì thầm. “Hãy cho anh câu trả lời sau.”

“Nhưng—“

Anh hôn rải rác lên khắp mặt và cổ cô, lờ đi sự phản đối yếu ớt của cô. Emma run lên và im bật đi khi anh làm tình với cô thật dịu dàng và nhẹ nhàng một cách ngạc nhiên. Cô áp mạnh tay lên bề mặt đầy sẹo ở sau lưng anh, và cảm nhận được những cử động uyển chuyển từ những bắp thịt của anh và sức mạnh khi anh chuyển động bên trên cô.

Trong khoảnh khắc, dường như cơ thể của cô đã không còn thuộc về bản thân của cô nữa. Cơ thể của cô đang dâng hiến cho anh trong khoái lạc và khao khát được chiếm hữu, và anh là người quân gia thật dịu dàng, kiên nhẫn vỗ về sự hưởng ứng đến từ mọi nhánh dây thần kinh trong người cô. Cô chưa bao giờ cảm thấy rạo rực giống như vậy với bất cứ ai.

Không gì có thể bắt cô phải lờ đi cảm giác rằng có một cơ thể trần trụi của ai đó đang áp sát vào cô. Không cần phải suy nghĩ quá nhiều hoặc lo lắng hay cắn rứt lương tâm... chỉ có những cảm xúc tinh tế khi được nâng niu và vuốt ve, cho đến khi những cơn cực khoái kiềm chặt lấy, cuốn cô đi trong

những đợt sóng nhục dục vô tận.

Khi cả hai đều đã thỏa mãn, Nikolas ngả người ra và thiếp ngủ đi, một phần khuôn mặt của anh úp vào cái gối. Chỉ có phần trán mờ nhạt và đôi lông mi cong vút lơ mơ hiện ra trong bóng tối. Emma với tay qua chạm lên mái tóc ngay đằng sau cổ anh, dịu dàng vuốt ve nhưng không làm quấy rầy giấc ngủ của anh.

Cô cảm thấy hối tiếc cho bất cứ người phụ nữ nào đã ngu ngốc yêu anh ta—và chắc chắn là nhiều hơn một ít rồi. Một người đàn ông với vẻ đẹp và không thể nắm giữ như Nikolas có thể dễ dàng làm tan vỡ trái tim của bất cứ ai. Không đề cập đến sức mạnh, vẻ bí ẩn... và quá cô đơn của anh ta. Bối rối, Emma gối đầu lên cánh tay cô. Adam chết tiết đã bỏ rơi cô, và để mặc cô phải rơi vào cái tình huống kỳ quái này. Nhưng anh ta đã vĩnh viễn ra đi, và Nikolas Angelovsky lại đang khao khát cô. Liệu có khủng khiếp lắm không khi trở thành vợ anh ta nhỉ? Những người chung sống cả đời với nhau mà không hề có tình yêu.

Cô cố gắng tưởng tượng ra mối quan hệ mà họ sẽ thiết lập sau này. Cô biết rằng anh ta muốn cô, nhưng anh ta không phải là loại đàn ông có thể yêu ai đó mãi mãi. “Anh không phải là một người chồng điển hình,” cô thì thầm, quan sát khuôn mặt nhẹ nhõm của anh trong lúc ngủ. “Nhưng vậy thì sao chứ, tôi chắc chắn cũng chẳng có ý tưởng gì về một cô vợ hoàn hảo cả.”

Những ngón tay của anh co rúm lại khi những giấc mơ tràn ngập trong giấc ngủ của anh, và trán anh cau lại tạo thành những vết nhăn nhỏ. Emma nhận ra rằng Nikolas chưa bao giờ thể hiện tình cảm của anh đối với cô cho đến tận bây giờ. Giống như một trong những con vật kỳ quái của cô: an toàn chiếm ngưỡng từ khoảng cách xa, nguy hiểm khi đến gần một sai tay. Nhưng Nikolas chỉ là một người đàn ông. Anh ta không dễ bị tấn công. Anh ta cô đơn, cũng giống như cô.

Ngay lập tức sự lựa chọn dường như dễ dàng hơn.

Cô chạm vào một bên khuôn mặt anh, vuốt ve lên hàm râu thô ráp chưa cạo cả đêm của anh cho đến khi anh cựa quậy.

“Nikolas,” cô thì thầm. “Em phải về nhà bây giờ, trong khi trời vẫn chưa tối lắm.”

Anh nhắc người lên trên cẳng tay anh và giữ mạnh đầu để rũ sạch con ngái ngủ. “Anh sẽ đi cùng em bằng xe ngựa của anh.”

“Không, em có thể cưỡi—”

“Nó không an toàn. Anh sẽ đi với em.”

Emma xem xét lời tuyên bố của anh với vẻ ưu tư, sau đó gật đầu.

“Em không cần thời gian để suy nghĩ về lời đề nghị của anh, Nikki. Em có thể cho anh câu trả lời ngay bây giờ. E... Em sẽ chấp nhận lời kết hôn của anh.”

Nikolas không hề thể hiện vẻ ngạc nhiên hay thậm chí là hạnh phúc, nhưng cô cảm nhận được sự hài lòng của anh. Anh nắm lấy tay cô và hôn nhẹ lên lòng bàn tay của cô. “Anh biết là em sẽ,” anh đáp, quá bình tĩnh đến nỗi khiến Emma gần như phì cười.

“Em nghĩ em nên là người đầu tiên thông báo những tin tức này cho gia đình em. Con bác đồng đầu tiên của cha em có thể sẽ giết chết anh đấy.” Emma rùng mình e sợ khi nghĩ về phản ứng của cha cô. Cha sẽ rất tức giận. Ông ấy sẽ làm đủ trò để khiến cô không được kết hôn với Nikolas. Ông ta thậm chí có thể từ bỏ cô.

“Anh sẽ thỏa thuận với cha em trước,” Nikolas đáp lại, giọng nói của anh đượm vẻ châm biếm. “Ông ta không phải là vấn đề.”

Emma chớp mắt ngay lúc đó và vẫn giữ im lặng. Một suy nghĩ đang choán hết cả đầu óc cô—rằng sau khi cô cưới Nikolas, sẽ không ai dám nói cô phải làm bất cứ điều gì một lần nữa.

Bạn đang đọc truyện *Prince Of Dreams* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 4

Emma thức dậy vào buổi sáng hôm sau trên giường ngủ của mình, vẫn còn lơ mơ trong làn sương mù ngái ngủ và bối rối, lúng túng. Ánh nắng ban ngày chiếu xuyên qua tấm rèm cửa, cho đến khi những tia nắng gay gắt của nó khiến cô cảm thấy đau đầu. Cơ thể cô đau nhức ở các bộ phận nhạy cảm. Những ký ức hỗn loạn nhảy múa trong đầu cô kéo dài khoảng nửa giây, và sau đó hồi ức về tối hôm qua tràn đến như một con lũ. “Chúa ơi...” cô thì thầm thì, tìm bắt đầu đập thành thịch. Cô cảm thấy phát bệnh lên và choáng váng, lo sợ. Cô không thể làm những chuyện thân mật như vậy với Nikolas. Chắc chắn đó chỉ là mơ thôi.

Nhưng cô nhớ lại quá nhiều chi tiết trong đêm đó... chuyến đi tuyệt vọng đến nhà Nikolas, đã làm tình với anh ta, lời đề nghị kết hôn của anh.

Cô đã trả lời vâng. Emma nuốt ực khó khăn và nhắm mắt lại. Có thật là Nikolas đã đưa ra lời đề nghị đó không trời? Có thật cô đã điên khùng chấp nhận không? Kinh hãi, cô điên cuồng suy nghĩ nhiều cách để làm cho tất cả những chuyện đó biến mất đi. Cô sẽ nói với Nikolas là lúc đó cô đã say rượu, rằng cô không biết mình đã làm gì hoặc nói cái gì. Cô sẽ cầu xin anh, nếu điều đó cần thiết, chỉ để giữ cho mọi chuyện êm qua chìm trong bí mật. Cái quái quỷ gì đã thúc đẩy cô cư xử một cách vô trách nhiệm như vậy chứ? Cô đã đánh mất sự trong trắng của cô, và trao cho Nikolas Anglovsky quyền lực phá hủy cuộc đời cô. “Ồi, không,” cô thì thầm, có cảm giác buồn nôn. “Ồi—“

“Thưa cô Emma?” một tiếng gõ cửa dè dặt vang lên, và Katie thò đầu của cô ta vào phòng. Vẻ mặt của người hầu gái thật kỳ lạ ẩn hiện nét bối rối và chị ta nhìn chằm chằm Emma như thể cô chủ của chị ta là một người xa lạ nào đó.

“Mấy giờ rồi?” Emma hỏi, chà sát lên đôi mắt còn ngái ngủ của cô.

“Đã 8 giờ rồi, thưa cô.”

Dạ dày Emma rộn lên. “Tôi muốn ngủ thêm chút nữa.”

“Dạ, thưa cô, nhưng... Đức Ngài Hoàng Tử Nikolas đang chờ dưới lầu. Ngài ấy đến khoảng một giờ trước, và kêu em đánh thức cô dậy.”

Emma giật nẩy mình lên há hốc miệng vì kinh ngạc. Cơ thể cô thỉnh thoảng chuyển động trong tư thế tự bảo vệ mình, và cô co đầu lên để chống lại cơn đau nhức khác lạ. “Nói anh ta đi đi—không, không, chờ chút. Nói anh ta tôi sẽ gặp. Hãy để anh ta chờ trong phòng khách nhé.”

Katie gạt đầu và rời khỏi phòng, trong khi Emma trườn ra khỏi giường. Tay cô run run khi cô đổ nước từ bình sứ vào chậu rửa chạm hoa. Cô cọ rửa trên người cho đến khi da cô ửng hồng lên, sau đó mặc bộ đồ lót mới. Nhấn mặt lại vì cơn đau nhói chọt đến trong đầu, cô chải lượt vào mái tóc và bện nó lại thành chuỗi dài và vén tất cả ra sau lưng cô. Người hầu gái quay trở lại để giúp cô mặc một cái váy màu xanh nhạt và cái áo chòang trắng mềm mại với chuỗi ngọc trai màu saphia ngay cổ. Emma liếc nhìn khuôn mặt ửng hồng phản chiếu trên gương và kéo một lọn tóc xoắn rối rác vòng qua sau tai cô.

Có phải Nikolas có ý định rút lại lời đề nghị của anh ta không nhỉ? Miệng cô mím chặt lại với niềm kiêu hãnh bị xúc phạm khi nghĩ về điều đó. Dù cho anh ta có nói bất cứ điều gì, cô cũng sẽ sẵn sàng đương đầu. Cô sẽ trở nên thật lạnh lùng và bình tĩnh, và nếu anh đe dọa hoặc cười nhạo, cô sẽ cười khinh bỉ anh ta.

Nhún vai, cô bước nhanh ra khỏi phòng và đi xuống phòng khách, nơi Nikolas đang chờ đợi. Cô lưỡng lự ngay khi bước chân qua ngưỡng cửa phòng và quay lại phía đứa hầu gái, đang bước theo sau. “Hãy để chúng tôi một mình, Katie.”

Đứa hầu gái mở miệng ra định tranh cãi, nhưng khi chị nhìn thấy tia nhìn kiên quyết của Emma, chị gạt đầu bỏ cuộc.

Emma hít một hơi thật sâu, đóng cửa lại, và quay sang đối mặt với Nikolas. Anh ta đứng lên khỏi ghế và nhìn cô chăm chú. Anh trông thật đẹp trai và lạnh nhạt như thường lệ, đôi mắt anh sáng rực như màu đá topa(?). Emma dự định mở lời trước, nhưng đột nhiên cô chẳng thể thốt nên lời. Gặp nhau trong khung cảnh dè dặt như thế này, sau khi cô đã cùng chia sẻ chiếc giường với anh vào tối hôm trước, quả thật rất khó chịu. Cô đứng đó trong thỉnh lặng, mặt cô từ từ chuyển màu, nhịp tim thì nhau nhảy múa.

Nikolas tiến lại gần và nắm lấy đôi tay lạnh ngắt của cô trong bàn tay ấm áp của anh. “Em có thay đổi ý định không đấy?” anh hỏi dịu dàng.

“Em... Em nghĩ là anh có thể có,” Emma thốt lên.

Một tia nhìn thích thú nhảy múa trong mắt anh. “Không đời nào xảy ra chuyện đó. Trong khi anh đã chờ đợi em quá lâu rồi.”

Emma lắc lắc đầu trong ngỡ ngàng. “Làm sao mà chuyện này lại trở thành sự thật chứ? Em có thể tin vào điều này nếu như em xinh đẹp, hoặc hoàn hảo, hoặc có nhiều tài năng hơn, nhưng em chỉ—“

Nikolas trượt tay anh ra phía sau cổ cô và kéo cô lại gần anh hơn. Nụ hôn của anh thật sâu và ấm áp, gọi cô nhớ đến nỗi đam mê chóiang vầng của đêm hôm qua. Sau khoảnh khắc thật dài, anh ngẩng đầu lên và nhìn vào đôi mắt xanh kinh ngạc của cô.

“Anh muốn em. Anh sẽ không bao giờ ngừng ham muốn em, thậm chí nếu như em quyết định từ chối lời đề nghị của anh.” Tay anh trượt xuống vuốt ve suốt chiều dài lưng cô, nhấn nhá ở phần trung tâm cột sống cô.

“Hãy xem xét đến điều này, Emma... có rất nhiều lý do tại sao mọi người lại quyết định kết hôn với nhau. Tình yêu, nỗi cô đơn, lợi ích vật chất, do hoàn cảnh ép buộc... và thỉnh thoảng, giống như trường hợp của chúng ta, vì tình bạn. Đó không phải là lý do tồi, đúng không?”

Những từ ngữ vừa thốt ra giải đáp cho hàng ngàn suy nghĩ của cô và làm cô nhẹ nhõm hẳn. Con béc đồng khi nhận lấy sự giúp đỡ của anh, dựa dẫm vào anh, thật không thể kháng cự lại.

“Không,” cô thờ hồn hèn đáp lại. “Ý của em là, em sẽ vẫn kết hôn với anh. Em không thay đổi ý định.”

“Tốt.” Anh hôn cô lần nữa, kéo thân hình căng cứng của cô áp sát vào cơ thể đang bị khuấy động của anh, để cô cảm nhận thật chính xác anh đam mê cô nhiều như thế nào. Emma vòng tay quanh cổ anh, đôi môi cô mở ra dưới áp lực từ bờ môi của anh.

Cô chưa bao giờ cảm thấy chóiang ngột giống như vậy bởi người đàn ông, không chỉ bởi vì sự hấp dẫn nhục dục mà còn vì quyền lực toát ra từ tính cách cứng rắn của anh. Và cho đến bây giờ cô cũng không sợ hãi anh. Cô muốn đối mặt với những thách thức mà anh đưa ra, tìm hiểu và khống chế anh có lẽ cũng dễ dàng như anh đã làm với cô. Với cơn chóiang vầng vì đam mê nhỏ nhoi thôi, cô nhận ra rằng cô cũng sẽ chẳng để ý đến bất cứ thứ gì nếu như

anh kéo cô lên trên lầu và leo lên giường với cô ngay bây giờ.

Nikolas ngẩng đầu lên và cười nhẹ, như thể anh có thể đọc hết những gì đang diễn ra trong đầu cô. “Chúng ta sẽ đi đến Southgate Hall và thông báo với gia đình của em nhé?”

“Họ sẽ không chúc phúc cho chúng ta đâu,” Emma cảnh báo.

Anh mỉm cười, và vuốt ve nhẹ nhàng cái vòng cổ màu xanh ở cổ cô. “Anh không có ý định yêu cầu lời chúc phúc đó, ruyska.”

Họ nói chuyện rất ít trong khi cỗ xe ngựa tiến đến vùng đất thuộc sở hữu của gia tộc Stokehurst. Emma vẫn còn đang bận rộn với những suy nghĩ của bản thân cô, trong khi Nikolas thì chìm ngập trong niềm vui chiến thắng.

Anh liếc trộm nét mặt nghiêng nghiêng kiên định của cô khi cô nhìn ra phía ngoài cửa sổ. Những tia nắng mặt trời chiếu rọi làm cho làn da của cô trở nên long lanh sáng chói và những vết tàn nhang trông giống như màu vàng lấp lánh. Anh nghĩ đến cái cách mà mái tóc cô nằm trong bàn tay anh, mềm mại và sống động. Emma đã trao tặng cho anh niềm vui hạnh phúc hơn là anh tưởng tượng- không đề cập đến những hương vị đầu tiên của hòa bình, điều mà anh muốn có trong cuộc đời anh.

Anh nén lại một nụ cười khắc nghiệt khi nghĩ đến phản ứng của Lucas Stokehurst với tin tức về lễ cưới sắp diễn ra. Anh và Stokehurst đã luôn luôn không thích nhau, không chỉ ở mức độ cá nhân mà còn vì sự khác biệt về văn hóa. Stokehurst yêu vợ của ông ta, Tasia, nhưng tình yêu đó không bao gồm cả quê hương của bà, đất nước mà Nikolas đại diện cho những gì tồi tệ và man rợ nhất. Và bây giờ con gái của Stokehurst lại kết hôn với một người Nga. Nikolas mỉm cười với dấu hiệu thích thú hiếm hoi.

“Em không chắc là em thích những biểu hiện trên khuôn mặt của anh,” Emma phê phán. “Giống như mèo vờn chuột bên dưới những móng vuốt của nó.”

Anh bắt gặp tia nhìn chăm chú của cô và nhe răng cười toe toét.

“Ai là chuột chứ? Không phải em, chắc chắn đấy.”

“Em cảm thấy như vậy khi mỗi dặm đường trôi qua mang chúng ta tiến gần đến cha em hơn.”

Mắt anh thu hẹp lại về miễn cảm. “Em không sợ, đúng không?”

Emma nhún vai về không thoải mái. “Không, nhưng... dường như chuyện đó sẽ chẳng dễ dàng gì.”

“Dĩ nhiên nó sẽ. Sẽ chẳng xảy ra cuộc chiến nào đâu, nếu điều đó khiến em khiếp sợ.”

Cô mỉm cười đầy khinh bỉ. “Làm sao mà anh có thể nói như vậy, cứ như là anh hiểu biết về gia đình em lắm vậy?”

“Có vài sự tin tưởng. Anh là người rất có sức thuyết phục.” một tia sáng ranh mãnh lấp lánh trong đáy mắt anh khi anh nói thêm

“Em cần biết điều đó từ bây giờ.”

Emma dựng đứng lên và nhìn trừng trừng về giận dữ, nhưng anh chỉ mỉm cười chế giễu cô.

Cuối cùng họ cũng đã đến vùng đất Stokehurst. Một người hầu giúp họ xuống xe, trong khi người khác vội vàng thông báo người quản gia rằng họ đã đến nơi. Emma nắm lấy bàn tay của Nikolas, những ngón tay của cô bấu chặt vào tay áo anh khi họ đi lên những bậc thang đầu tiên.

Cô mỉm cười với người quản gia về căng thẳng. Gương mặt của Seymour vẫn không biểu lộ cảm xúc như thường lệ, nhưng Emma nhận ra tia nhìn nhấp nháy về tò mò trong đôi mắt của ông ta. “Seymour, cha tôi và Tasia đang ở đâu vậy?”

“Tôi nghĩ là họ đang ở trong thư viện, thưa cô.”

“Họ có đang tiếp ai không?”

“Không, thưa cô Emma.”

Những từ ngữ nhảy múa lung tung trong suy nghĩ Emma khi cô và Nikolas băng qua đại sảnh rộng lớn và tiến về thư viện. Làm thế nào cô có thể nói cho gia đình của cô biết những gì cô đã quyết định? Làm sao để cô có thể chống lại những lập luận của họ. Đây là những gì mình muốn, cô tự nói với bản thân về kiên quyết. Bên cạnh đó, đã quá trễ để lùi bước rồi.

Cha cô đang ngồi ở bàn làm việc của ông, đọc to một đoạn của lá thư nào đó. Tasia ngồi cạnh bên với công việc may vá của bà. Cả hai đều ngước lên nhìn khi Emma bước vào với vẻ bất ngờ, một sự ngạc nhiên hiện hữu trên khuôn mặt hai người. Thật dễ dàng để nhận ra rằng họ là một cặp đôi hoàn hảo biết bao, cả hai đều có vẻ quyến rũ và mái tóc đen dày. Sự thân mật của họ hiển nhiên rành rành cho đến tận bây giờ, khi cả hai trao đổi cho nhau tia nhìn như truyền đạt suy nghĩ của người này tới người kia giống như sợi dây thần giao cách cảm. Đáng lẽ đó là những gì mình phải có với Adam, Emma suy nghĩ, và cảm nhận một con giận dữ thỉnh thoảng bùng nổ trong ngực cô. Đó là lỗi của cha, Papa. Con sẽ kết hôn với một người đàn ông mà con không yêu, bởi vì cha đã không để con đi đến với người con thật sự mong muốn.

“Emma,” Tasia đáp với nụ cười bối rối, để đồng hồ may vá của bà sang một bên. “Tại sao con trở về quá sớm vậy? Cái—” “Tia nhìn của bà chiếu vào

Nikolas, và những câu chữ dường như rơi rụng mất tiêu.

Đối với Emma, dường như khung cảnh đóng băng cứng ngắc này trải qua hàng giờ liền, mặc dù thực tế chỉ là vài giây thôi. Đôi mắt màu xanh xám của Tasia lạnh buốt đến thấu xương khi bà nhìn chăm chăm vào hai người. Emma có cảm giác rằng mẹ kế cô, với nhận thức đầy thận trọng của bà, hiểu rằng đã có một số thay đổi trọng yếu đang diễn ra.

“Papa và Belle-mère,” (belle-mère: mẹ kế) Emma nói với tông giọng như bị nghẹn lại. “Chúng con có chuyện muốn thông báo.”

Khuôn mặt của Luke trở nên cứng rắn như đá granite. Ông lắc nhẹ đầu, sẵn sàng từ chối nghe những gì mà cô dự định nói.

“Nikolas và con...” Emma vụng về tiếp tục, “Chúng con muốn—” cô dừng lại khi cảm thấy cái chạm nhẹ của Nikolas vào khuỷu tay cô.

“Cho phép tôi,” anh lầm bầm. Anh tập trung vào Luke, mắt anh không hề chớp hay lúng túng. “Gần đây, tình bạn giữa Emma và tôi đã phát triển thành một cái gì đó khá... có ý nghĩa. Tôi đã nói với con gái ông về mong ước của tôi được kết hôn với cô ấy, và cô ấy đã rất khoan dung đồng ý—”

“Không.” Một lời thật ngắn gọn và dứt khoát. Luke không bận tâm chiếu tia nhìn đến Emma, chỉ nhìn đắm đắm vào Nikolas. Khuôn mặt của ông tái nhợt đi hẳn bên dưới làn da sạm màu đồng như thường lệ. Rõ ràng phản ứng của ông xuất phát thẳng từ trái tim, trước khi những suy nghĩ của ông có thể nuốt trôi toàn bộ lời thông báo này. “Ta chẳng biết cái quái quỷ gì đang diễn ra ở đây. Ta cũng không muốn biết. Xéo khỏi nhà ta, trong khi ta xử lý đứa con gái này.”

Con giận của Emma nổ tung lên. “Cha không thể xử lý con được, Papa! Con là một phụ nữ trưởng thành, và con sẽ làm bất cứ điều gì con muốn—và nếu Nikolas đi khỏi đây, con sẽ đi với anh ấy. Ngay giây phút này, cha sẽ không thể chiến thắng—”

“Emelia,” Nikolas nhẹ nhàng cắt ngang cô, xoay cô lại đối diện với anh. “Không cần phải tranh cãi đâu. Tại sao em không đi ra ngoài với Tasia và giải thích mọi chuyện với cô ấy nhỉ? Cha em và anh cần vài phút riêng tư.”

“Em sẽ nói gì với Tasia chứ?” Emma thì thầm, đôi gò má cô đỏ hồng lên.

Anh cười nhẹ. “Bất cứ điều gì em thích, dushka.”

Emma gật đầu và liếc nhìn mẹ kế của cô. Gương mặt Tasia không biểu lộ bất cứ điều gì ngoại trừ cái nhú mày lo lắng vắt ngang qua đôi chân mày của bà. Bà bước đi thật duyên dáng với tấm lưng thon vươn thẳng lên khi bà đi trước Emma, rời khỏi phòng. Emma đi theo sau lưng với những bước chân không dứt khoát.

Ngay khi những người phụ nữ rời khỏi phòng, thái độ của Stokehurst nhanh chóng thay đổi, con chóang vàng lập tức bùng lên thành một con giận dữ điên cuồng. “Tại sao lại là con gái ta?” ông quát lên. “Mày, đồ con hoang gốc Nga thâm hiểm—Đáng lẽ tao phải xé toạc cổ họng mày ra những năm trước đây, khi lần đầu tiên mày bắt đầu đánh hơi và lảng vảng xung quanh nhà tao và gia đình của tao!” ông giơ cao cái móc bạc trên cánh tay lên, cái móc tỏa ra thứ ánh sáng màu bạc chết người. Đa số đàn ông đều khiếp sợ bởi tia nhìn giận dữ của Stokehurst. Thậm chí cả Nikolas cũng bị tác động bởi con giận này, tính tự phụ của anh giảm đi vài phần.

“Tao sẽ không để mày giành lấy con gái tao,” Stokehurst gầm gừ.

Nikolas vẫn không lùi bước. “Tôi e là ông không còn sự lựa chọn nào khác. Nếu ông không cho phép chúng tôi kết hôn với nhau, ông sẽ mất Emma mãi mãi. Cô ấy sẽ không tha thứ cho ông. Tin tôi đi bởi vì tôi nói chắc rằng đám cưới này vẫn sẽ diễn ra, có hoặc không có sự đồng ý của ông. Ông vẫn có thể ban phước lành cho chúng tôi.”

“Lời chúc phúc của tao à?” Stokehurst lặp đi lặp lại, và mỉm cười cay nghiệt.

“Ông không cần phải lo lắng cho Emma,” Nikolas tiếp tục. “Tôi thề với ông, tôi sẽ không bao giờ bạc đãi cô ấy. Cô ấy sẽ có nhiều tiền hơn bao giờ hết để chi tiêu cho bất cứ thứ gì cô ấy thích. Tôi sẽ không bao giờ can thiệp vào những công việc từ thiện của Emma, sự nghiệp xã hội, bầy thú của cô ấy. Cô ấy sẽ có quyền tự do—mà, như ông đã biết, là điều cô ấy cần nhất.”

“Những gì con gái tao cần là một người chồng thật lòng yêu thương nó. Mày không thể thay thế điều đó bằng tất cả những thứ vớ vẩn này.”

“Nhưng tôi có thể,” Nikolas đáp nhẹ nhàng. “Hãy hỏi cô ấy. Cô ấy sẽ cho ông biết cô ấy muốn những gì.”

“Sự tính toán của mày thật hoàn hảo đấy. Mày đã chọn được thời cơ tốt nhất để luồn lách vào cuộc đời của con gái tao, khi nó đang trong tình trạng dễ bị tổn thương và đau khổ...” Stokehurst dừng lại khi một ý tưởng mới chợt nảy sinh trong đầu ông, và con giận dữ của ông dường như tăng lên gấp đôi. “Mày đã dám quan hệ với nó à? Vì Chúa, tao sẽ giết mày.”

Nikolas vẫn giữ nét mặt điềm nhiên. “Emma quay lại với tôi vì cô ấy không hạnh phúc. Cuộc sống mà ông chu cấp cho cô ấy tại Southgate không còn đủ nữa. Cô ấy là một người phụ nữ, không phải là đứa con gái bé bỏng. Đã đến lúc cô ấy cần phải kết hôn.”

“Không phải mày,” âm thanh trầm đục vang lên.

“Cô ấy sẽ không chấp nhận bất cứ ai khác.”

Quai hàm của Stokehurst giật giật mãnh liệt. “Tao sẽ tìm mọi cách để ngăn chặn việc này lại.”

“Ông càng gay gắt chừng nào, cô ấy sẽ càng trượt ra khỏi bàn tay của ông nhanh chừng đấy.”

Nikolas quan sát ông với sự im lặng đến đáng sợ theo sau đó, biết rõ tất cả những nỗi đau khổ mà Stokehurst đã phải chịu đựng trong cuộc sống của ông, đòn này của anh rõ ràng là khắc nghiệt nhất đối với ông. Gần như ,Nikolas bị cảm dỗ bởi chút ít cảm giác cảm thông đối với người đàn ông này. Nhưng cuộc sống thì đầy rẫy sự bất công. Bản thân anh cũng từng có kinh nghiệm về lợi thế của kẻ mạnh nhất. “Như tôi đã nói, ông không còn sự lựa chọn nào khác,” anh nói lên vấn đề-của-thực tế.

“Tại sao mày lại làm điều này?” Stokehurst rít lên qua kẽ răng.

“Mày có ý định sử dụng Emma để thỏa thuận cho điều gì đó sau này đúng không? Mày kết hôn với nó để trả thù cho những gì mà tao đã làm với mày?”

Nikolas cười phá lên và sai rộng đôi bàn tay anh ra với cử chỉ phóng khoáng. “Tôi làm điều này chỉ bởi vì một lý do rất đơn giản. Tôi muốn cô ấy. Dasveedáhneeya, Stokehurst. Xin vui lòng thông báo với con gái ông rằng tôi sẽ liên lạc với cô ấy trong vài ngày tới.” Anh rời khỏi phòng mà không nói thêm lời nào, hài lòng vì cuối cùng anh cũng đạt được điều anh muốn.

Emma ngồi với Tasia trong căn phòng khách khác ngay bên cạnh, cả hai người chiếm lấy những cái ghế mạ vàng được bọc bằng loại lụa Đa-mát hồng mượt. Tasia cho đến lúc này thì cũng đã bình tĩnh trở lại, nhưng Emma có thể nói rằng mẹ kế của cô đang ở trong tâm trạng lo lắng đến tuyệt vọng. Cô cảm thấy hối hận vì đã đẩy Tasia vào hoàn cảnh đau buồn như vậy, nhưng không còn lối thoát nào khác nữa. Cô sẽ kết hôn với Nikolas, và dần dần thì Tasia cũng sẽ đồng ý rằng đó là quyết định tốt nhất.

“...Mẹ chắc chắn Nikolas dường như rất giống kiểu người lãng mạn,”Tasia tiếp tục nói. “Anh ấy rất có kinh nghiệm với phụ nữ. Anh có những cách làm cho phụ nữ có cảm giác rằng họ rất đáng khao khát đến nỗi họ quyết định phó thác bản thân vào anh ta mà không thêm đêm xia đến óc phán đoán của họ. Nhưng anh ấy không hề xứng đáng với lòng tin của họ, Emma. Nikolas là mẫu đàn ông nguy hiểm. Con không biết về những điều khủng khiếp mà anh ấy đã làm, những gì mà anh ấy có khả năng—“

“Đừng kể với con nữa,” Emma nói về xác xược. “Chẳng có ích gì đâu. Quá trễ để thay đổi những gì đã xảy ra rồi.”

“Những gì đã xảy...”Tasia tái nhợt đi. “Ôi, Emma,” bà áp úng, “con không thể để anh ta...con không thể..”

Emma hạ tia nhìn thấp xuống. “Chuyện đó không quan trọng.” Cô vẫn không nhìn lên, thậm chí khi cô nghe thấy Tasia hít vào một hơi thật sâu và thở dài. “Thực tế thì, con muốn kết hôn với Nikolas. Con muốn có cuộc sống của riêng con. Bất kể những gì con trải qua với anh ấy cũng còn hơn phải sống 1 cuộc đời giống như bây giờ.”

“Đừng quá chắc chắn như vậy. Con đã quen với việc sống cạnh những người thật lòng yêu thương con, và đó không phải là chuyện ban ơn mà là điều hiển nhiên. Con nói đúng-chẳng có vấn đề gì nếu con đã ngủ với anh ấy. Chúng ta sẽ không bao giờ kể với bất cứ ai. Điều quan trọng là cần phải bảo vệ con, mạng con đi—“

“Con sẽ không đi bất cứ nơi nào—“

“Hãy để mẹ nói,”Tasia nói với giọng sắc nét khác thường khiến Emma im lặng.

“Nikolas là dạng đàn ông rất khác thường mà con chưa từng tiếp xúc từ trước đến nay. Anh ta sẽ phản bội con với hàng trăm cách khác nhau mà không bao giờ dừng lại để suy nghĩ về nó. Tất cả những gì anh ta làm đều vì lợi ích của chính anh ta, nhu cầu riêng của anh ta.” Tasia nắm lấy tay Emma và siết chặt. “Nikolas không phải bị trục xuất khỏi Nga vì tội phản quốc, Emma. Anh ấy đã giết một người đàn ông với thái độ rất máu lạnh. Và khi anh ấy bị xét hỏi bởi những người thuộc Hoàng Gia và bị tra tấn cho đến khi sắp chạm đến ranh giới của cái chết, mẹ tin là anh ấy đã đánh mất phần còn lại của linh hồn anh ấy. Không ai có thể giúp đỡ cho anh ấy. Vài thứ đã bị hủy hoại và vượt quá khả năng của bất cứ ai muốn giúp anh ấy sửa chữa lại.”

Emma nhún vai về khó chịu. “Con biết người đàn ông mà anh ấy đã giết. Con không quan tâm đến những gì Nikolas đã làm trong quá khứ. Con sẽ kết hôn với anh.”

Những giọt nước mắt lấp lánh trong đôi mắt Tasia. “Xin đừng lờ đi những điều này. Con không cần phải vứt bỏ tất cả cơ hội nắm lấy hạnh phúc khi con còn quá trẻ như vậy, khi con có quá nhiều thứ để trao—“

Emma rút tay ra khỏi tay Tasia. “Con không muốn nói gì nữa. Con đã có quyết định của riêng con.”

Đôi mắt nhạt màu của Tasia trông thật mãnh liệt đến nỗi khiến Emma gần như do dự trước tia sáng phát ra từ đôi mắt ấy. “Con đang làm điều này chỉ để trừng phạt Luke, đúng không? Con muốn ông ấy trả giá vì đã đẩy con ra khỏi vòng tay của Adam. Nhưng cuối cùng con sẽ tự làm tổn thương bản thân con nhiều hơn bất cứ ai.”

Quai hàm Emma rần rại. “Papa đã phạm sai lầm với Adam.”

“Điều gì sẽ xảy ra nếu ông ấy làm như vậy chứ? Ôi, Emma ơi, con cần phải học nhiều về lòng vị tha. Chỉ những người trẻ tuổi mới có thể đủ sức chịu đựng sự phản bội, quá tự mãn, luôn cho rằng mình đúng, trong khi cha mẹ họ thì lại phạm sai lầm. Nếu cha con đã sai lầm thì sao đây? Con có thể tuyên bố rằng con chưa bao giờ làm tổn thương hay làm hại cha con chứ?”

“Con không bao giờ từ chối người mà Papa yêu. Con không bao giờ lấy đi người khiến ông ấy thật sự hạnh phúc.”

“Bằng cách tránh xa ra khỏi cuộc sống của ông ấy. Đó chính xác là những gì mà con đang làm. Nếu con không biết được rằng sự hiện diện của con là niềm hạnh phúc của ông ấy, thì con chẳng hiểu bất cứ điều gì về cha con.”

“Tất cả những gì Papa cần là mẹ. Mọi người đều biết điều này.”

Con chóiang vầng hiện rõ trên khuôn mặt người mẹ kế của cô. “Con biết rằng đó không phải là sự thật mà! Emma, cái quái quỷ gì đang diễn ra trong đầu con vậy chứ?” Emma ướng bước im lặng, Tasia lắc đầu và thở dài.

“Chúng ta sẽ nói chuyện sau nhé, khi cả hai ta đều có thời gian để suy nghĩ kỹ hơn”

“Con sẽ không thay đổi ý định đâu,” Emma nói bướng bỉnh, nhìn Tasia bước ra khỏi phòng.

Tasia quay lại thư viện và thấy rằng Nikolas đã rời đi. Chồng bà đang đứng bên cửa sổ, nhìn chăm chăm ra bầu trời mùa hè chói sáng. Cảm nhận được sự hiện diện của bà, Luke nói với tông giọng khô cạn mọi cảm xúc. “Hắn ta nói rằng anh sẽ không thể ngăn chặn cuộc hôn nhân này mà không bị mất con gái anh. Hắn ta đã đúng. Nếu anh không cho phép chúng nó, chúng sẽ bỏ trốn cùng nhau.”

“Chuyện gì sẽ xảy ra nếu chúng ta gọi con bé đi xa một thời gian?” Tasia gợi ý. “Con bé có thể sống ở Scotland với chị gái của anh. Hoặc mẹ anh có thể dẫn con bé làm một chuyến du lịch ra nước ngoài—”

“Nikolas sẽ đi theo đến bất cứ nơi nào anh gọi con bé đến. Chỉ có một cách duy nhất anh có thể ngăn chặn điều này là giết hắn-hoặc nhốt con bé trong phòng cho đến suốt cuộc đời.”

“Em sẽ vẫn tiếp tục nói chuyện với Emma. Bằng cách nào đó em sẽ làm cho con bé hiểu rõ bản chất thật sự của Nikolas.”

“Em có thể thử,” ông đáp buồn bã. “Anh không nghĩ rằng nó sẽ hiệu quả.”

“Luke...” Bà tiến lại gần ông từ phía sau, cố gắng vòng tay ôm lấy eo ông, nhưng ông dường như thờ ơ đi.

“Anh cần ở một mình,” ông nói, không đối mặt với bà. “Anh cần phải suy nghĩ.” Ông lắc đầu và rên lên một âm thanh đau đớn.

“Chúa ơi, anh đã thất bại làm sao khi gạt bỏ tình mẫu tử ra khỏi Emma. Tất cả những gì Mary mong muốn là khiến cho con gái cô ấy hạnh phúc... và anh đã để mọi chuyện ra đến nông nổi này.”

“Anh không lo là ai cả. Anh là người cha yêu thương và hào phóng nhất em có thể hình dung được. Đó không phải là lỗi của anh.” Tasia vuốt ve tấm lưng cứng nhắc của ông. “Emma được sinh ra với quá nhiều tính cách. Cô ấy bướng bỉnh và nóng nảy, nhưng con bé có một trái tim nhân hậu, và con bé cũng học hỏi rất nhiều từ những sai lầm của bản thân.”

Luke quay lại nhìn bà, đôi mắt màu xanh của ông lấp lánh. “Không phải sai lầm này,” ông đáp giọng khàn khàn. “Chuyện này sẽ hủy hoại con bé... và anh thật đáng nguyền rủa nếu làm bất cứ điều gì để ngăn cản cuộc hôn nhân này.”

Sau khi quay trở về từ dinh thự Angelovsky, Nikolas tận hưởng cả buổi chiều để đọc lại những bản báo cáo mới nhất về các thương vụ tài chính của mình, sau đó trải qua cả buổi tối với một chai vodka ướp lạnh. Mặc bộ quần áo lụa màu xám, ngồi uể oải trên chiếc ghế trường kỷ bằng da thuộc màu hổ phách trong căn phòng riêng của anh, anh lười nhác đếm số trang một quyển sách tuyển tập những tác phẩm của Lermontov.

Có tiếng gõ cửa ngập ngừng, và giọng nói nghệt nghệt từ người hầu Karl vang lên. “Thưa Đức Ông, có một vị khách đến từ gia đình Stokehurst.”

Nikolas hơi ngạc nhiên bởi thông tin này. “Là Lady Emma à?”

Karl liếc trộm vòng quanh căn phòng qua mép cửa, một khuôn mặt Nga thật đẹp hiện ra làm anh ta lúng túng.

“Không, thưa Đức Ông. Mẹ kế của cô ấy, nữ công tước.”

Về bất ngờ im dìm lên khuôn mặt ngạc nhiên của anh, và Nikolas nhướn cặp chân mày lên dò hỏi, Tasia chưa bao giờ ghé đến nhà anh kể từ con bạo bệnh của anh 7 năm về trước, khi cô sẵn sóc và mang anh trở lại từ bờ vực của thần chết. “Điều này sẽ thú vị đây,” anh đáp. “Mời cô ấy lên đây.”

Anh chăm chú nhìn vào cánh cửa cho đến khi Tasia xuất hiện. Khuôn mặt của bà xanh xao và tái xanh như đồ sứ. Như mọi khi, bà luôn kiểm chế bản thân thật hoàn hảo, biểu hiện bên ngoài trông thật thanh thản, mỗi sợi tóc đen của bà được ghim chặt đúng nơi và đúng vị trí.

Chiếc váy màu ôai hương bà đang mặc tương phản một cách hoàn hảo với đôi mắt màu xanh bạc của bà. Bà luôn trông như vậy, không thay đổi gì từ khi bà 18 tuổi cho đến nay, mang nét đặc trưng từ những thế kỷ trước và không bao giờ thất bại trong việc gợi lên trí tò mò từ anh.

“Bộ đồ cô đang mặc có màu sắc giống như đồ tang vậy,” Nikolas nói với vẻ chế giễu, đứng dậy ngay khi bà bước vào phòng. “Nhưng đây đúng là lúc để gọi lên những kỷ niệm, em họ Tasia.” Anh ra hiệu về thư giãn. “Vodka chứ? Hay Zakuski?”

Tasia lắc đầu ngay khi nhìn vào “những bữa ăn nhẹ” trông quá đối thân thương đối với những trái tim Nga: những lát bánh mì bơ với trứng cá hồi, những miếng patê nhỏ chấm với kem chua, cá sardine, dưa chua, tất cả được khéo léo bày biện trên một cái khay bạc.

“Ít nhất thì cũng ngồi chứ,” Nikolas nói.

Tasia vẫn đứng, “Anh nợ tôi,” bà nhẹ nhàng nói. “Anh đã thừa nhận tất cả nhiều năm trước đây. Anh đã nói rằng món nợ này sẽ kéo dài cho đến đời cháu chắt nữa của anh. Anh tin rằng tôi đã giết anh trai anh, Mikhail—và trong tất cả những người yêu cầu phải tử hình tôi, giọng nói của anh là ồn ào nhất. Khi tôi bỏ trốn khỏi Nga, anh đã theo tôi đến Anh, bắt cóc tôi, và mang tôi trở về St.Petersburg. Anh có ý định giết chết tôi, bắt tôi phải trả giá cho một tội ác mà tôi không phạm phải.

“Tôi đã sai lầm,” Nikolas nôn nóng đáp. “Tôi khám phá ra tôi đã sai lầm như thế nào, và tôi đã làm hết sức để sửa chữa nó.”

“Và sau đó nữa,” Tasia tiếp tục mà không hề thay đổi tông giọng,

“Khi anh bị trục xuất, anh đã đến Anh với một cái xác gần như bị huỷ hoại, tôi đã chăm sóc cho đến khi anh khỏe lại. Anh có thể đã chết rồi nếu không có sự giúp đỡ của tôi.

“Tôi đã có thể bị chết,” anh thô lỗ thừa nhận.

“Tôi chưa bao giờ đòi hỏi anh phải đáp trả bất cứ điều gì khi anh quay trở lại—cho đến bây giờ.”

“Cô muốn gì, em họ?” Nikolas nói thầm, mặc dù anh biết rõ.

“Đừng kết hôn với Emma. Rời khỏi nước Anh mãi mãi, và đừng bao giờ gặp lại con gái kẻ của tôi.”

“Và chuyện gì sẽ xảy ra với cô ấy, bị từ chối bởi hai người đàn ông trong một khoảng thời gian ngắn à?”

“Emma còn trẻ. Con bé mạnh mẽ hơn là anh nghĩ. Nó sẽ hồi phục lại với một sức sống mới.”

Môi anh mím lại trong nụ cười khinh bỉ. “Đừng có ngu ngốc như vậy. Nếu tôi rời bỏ cô ấy, cô ấy sẽ bị huỷ hoại. Ít nhất cô ấy cũng sẽ không bao giờ tin tưởng vào đàn ông nữa. Cô ấy sẽ ghét cô và người chồng Anh kiểu cách của các người. Đó là những gì cô muốn sao?”

Về đêm tĩnh của Tasia biến mất, và con thịnh nộ tuôn trào trên khuôn mặt của bà. “Điều đó còn tốt hơn là bị huỷ hoại bởi anh, từng ngày, từng mảnh, cho đến khi con bé bị tàn phá hoàn toàn.”

“Tôi sẽ trở thành một người đàn ông tốt hơn bất cứ người nào mà cô ấy mong muốn.”

“Ồ, một người chồng tốt,” Tasia đồng ý về chưa cay. “Một kẻ chẳng làm bất cứ gì cho đến nay trừ việc lôi kéo và dụ dỗ con bé. Tôi chắc không thể chờ được để xem cái gì sẽ xảy ra tiếp theo. Anh có thể đã có những mục đích tốt đấy. Anh được tạo nên bởi một quá khứ đầy đau thương và xấu xa, đã khiến anh trở nên méo mó vĩnh viễn. Hầu hết không phải là lỗi của anh, nhưng đó không phải là vấn đề. Bản chất của anh đã như vậy rồi. Tôi hiểu lý do anh muốn kết hôn với Emma. Cô bé có một trái tim nhân hậu, ngây thơ và lòng trắc ẩn mà anh không bao giờ có khả năng cảm thấu được. Anh có ý định sở hữu con bé, và giữ nó ở đây cùng với những đồ vật xinh đẹp khác mà anh sưu tập được. Nhưng tôi đòi hỏi anh phải trả lại món nợ mà anh đã nợ tôi. Anh phải rời khỏi Emma.”

Tia nhìn của Tasia sáng rực và u ám khiến Nikolas phải gượng gạo quay đi. Anh thừa nhận sự công bằng trong đòi hỏi của cô. Anh phải thanh toán món nợ của anh khi thời gian đến. Đó là vấn đề của danh dự, lòng tự trọng. Nhưng từ bỏ Emma... không. Anh có thể làm bất cứ điều gì, nhưng không phải điều này.

Giọng nói trầm đục của anh bẻ gãy sự im lặng. “Tôi không thể.”

Tasia mỉm cười lạnh lùng, như thể anh vừa xác nhận điều xấu xa nhất mà cô từng nghi ngờ ở anh. “Đồ con hoang ích kỷ,” cô thầm thì, và rời khỏi phòng.

Gia đình hiếm khi tranh luận về vụ hứa hôn của cô với Nikolas Angelovsky khiến Emma rất ngạc nhiên. Chắc chắn họ cũng thử “nói vớ vẩn” với cô, nhưng đáp lại thì cô chỉ lạnh lùng im lặng. Nếu cô nhượng bộ thậm chí chỉ một inch thôi, nó sẽ là một lời mời chào để họ ép buộc cô phải làm theo những gì họ muốn. Sự ương ngạnh của cô không ngừng làm việc liên tục. Cha cô và Tasia dường như hiểu rằng cô sẽ không chấp nhận hoà giải trừ khi được kết hôn với Nikolas. Trong thâm tâm Emma tin rằng họ sẽ có rất nhiều cơ hội để làm lành sau này, khi cô đã ổn định cuộc sống thật sung túc với Nikolas. Họ sẽ hiểu rằng cô rất hài lòng với cuộc sống của cô, và sự chống đối của họ đối với cuộc hôn nhân này là hoàn toàn sai lầm.

Hôn lễ sẽ diễn ra trong 6 tuần nữa, cuộc hẹn hò gây ra hàng loạt sự xôn xao bởi những câu chuyện ngòi lê đôi mạch vì vẻ cực kỳ hấp tấp của nó. Emma đã không hề mong chờ thương thức phản ứng của những kẻ khác, đặc biệt là thái độ ghen tị và sự ngạc nhiên của tất cả những phụ nữ đến viếng thăm. Họ không bận tâm che giấu vẻ ngạc nhiên của họ khi Emma đã giành được Hoàng Thân Nikolas Angelovsky, một trong những con cá béo bờ nhất ở Châu Âu.

“Nhưng bạn thân mến của tôi, tuy nhiên làm cách nào mà bạn lại thành công như vậy?” câu hỏi được phát ra từ những trong những kẻ tộc mạch, Lady Seaford, một mệnh phụ thuộc tầng lớp thượng lưu, người có cô con gái đã được hứa hôn với một bá tước nhỏ.

“Hoàng thân chưa bao giờ thân mật với Alexandra của tôi nhiều hơn một cái nhìn lướt qua—và con bé được cho là một cô gái khá hấp dẫn của Mùa này! Có phải ông ấy quan tâm đến cô bởi vì mối quan hệ họ hàng với mẹ kế của cô không? Đúng vậy rồi phải không?”

Emma mỉm cười không tươi lắm. “Anh ấy kể rằng tôi gọi anh ấy nhớ đến những người phụ nữ Nga.”

Lady Seaford gọi đến cô tia nhìn xét đoán qua miệng tách trà của bà. “Tôi chẳng hề có bất cứ ý tưởng nào về những phụ nữ Nga, er, vóc người cao lớn.

Con gái yêu quý Alexandra của tôi hình như sẽ không bao giờ có được cơ hội này, con bé khá thanh nhã và nhỏ nhắn.”

Tasia can thiệp giúp cô, khi Emma có vẻ ngần ngại trước những lời bình luận này. “Những người phụ nữ Nga nổi tiếng với tính cách nhạy cảm và sự bền bỉ, Lady Seaford,” Tasia đáp ngang, chiếu tia nhìn khắc nghiệt vào những phụ nữ khác. “Có lẽ Hoàng Tử Nikolas đã nhận ra được Emma có những phẩm chất đáng trân trọng hơn Alexandra yêu quý của bà.”

“Vây à!” Lady Seaford bĩu môi và lặng xuống với vẻ im lặng vì bị xúc phạm.

Emma mỉm cười biết ơn với Tasia. Mặc dù Tasia luôn bí mật phản đối cuộc hôn nhân này, nhưng ở nơi công cộng lại hết lòng bảo vệ Emma như thường lệ. Bà thậm chí còn dẫn Emma đến gặp nhà thiết kế yêu thích của bà để may váy cưới cho cô.

Chiếc áo được thiết kế bằng lụa màu ngà, cổ áo cao và được điểm thêm viền đăng ten và cổ điển với những mảnh vải thật thanh tú. Emma và Tasia cùng nhau lên kế hoạch thật chi tiết về buổi lễ, được tổ chức tại khu nhà nguyện của Southgate Hall, tiệc chiêu đãi, và phòng khiêu vũ được thiết kế với màu vàng-và-trắng.

Nhiều ngày của Emma trải qua với những kiến trúc sư và người thiết kế vườn hoa mà Nikolas đã thuê. Họ đã thiết kế một khu trại và những tòa nhà cho bày thú cưng của cô, tất cả sẽ được xây dựng trên những vùng đất thuộc dinh thự Angelovsky. Thậm chí Tasia cũng phải miễn cưỡng thừa nhận rằng Nikolas té ra đã sẵn sàng làm bất cứ điều gì để thỏa mãn tất cả những nhu cầu của Emma. Anh ta còn trang trí lại một dãy buồng cho phù hợp với sở thích của cô, và gọi đến cô hàng đồng mẫu vải để cô xem qua. Emma đã chọn màu xanh nhạt bóng cho những bức tường, và vài thêu kim tuyến màu sapphire cho những bức tường rêu rờn những tấm màn treo trên giương.

Vào những ngày này Nikolas không đến viếng thăm, anh chỉ gửi hoa và quà, từ những hộp bánh bích quy bằng thiếc màu mè đến một cái hộp vàng cực kỳ đẹp với con dấu của dòng họ Angelovsky. Một ngày anh mang đến một sợi dây chuyền được thiết kế với 20 viên kim cương, mỗi viên tượng trưng cho 1 năm tuổi của Emma. Mặc dù Tasia tỏ vẻ khó chịu vì món quà không thích hợp này, bà cũng không đề nghị Emma gửi trả lại. Emma hoàn toàn bối rối vì sự săn sóc chu đáo của Nikolas. Cứ chỉ của anh thì cực kỳ lễ phép khi anh ngồi cách cô một khoảng cách thích hợp trong phòng khách, hoặc quan sát khi cô chăm sóc bày thú trong khu trại. Anh trò chuyện với cô dường như giống người anh trai hơn, thân thiện và trêu chọc nhẹ nhàng. Nhưng cái cách anh nhìn chăm chăm vào cô đôi khi, tia nhìn vàng rực của anh cháy bùng lên với khao khát tình dục khi anh chú ý đến những bước đi của cô, làm cô căng thẳng, khiến cô không bao giờ chắc chắn được anh đang muốn làm cái gì. Ngoài mặt thì tỏ ra lịch sự, nhưng bên trong lại là một người đàn ông nồng nàn và không thể đoán trước được. Cô vẫn hơi hơi không thể tin rằng Nikolas lại khao khát cô, nhưng phần còn lại của cô hiểu rõ về sức cuốn hút này, bởi vì cô cũng cảm nhận giống như anh vậy. Dù không yêu anh, cô vẫn bị anh mê hoặc, với niềm xúc cảm mãnh liệt mà cô chưa từng cảm thấy trước đây với bất cứ ai.

Vào buổi sáng của lễ cưới, Emma căng thẳng và khiếp sợ. Một cách vô tình, cha cô còn góp phần thúc đẩy lần cuối để khiến cô cảm thấy tất cả những quyết định của cô là hoàn toàn thiếu quả quyết. Luke đến phòng sau khi cô đã mặc đầy đủ trang phục cô dâu. Emma quay ra khỏi tấm gương, nơi cô đang ép những lọn tóc bất trị khỏi bụng lên trên gương mặt cô, và ngại ngùng mỉm cười.

Cô thật cao và mảnh mai trong bộ váy cưới màu ngà, mái tóc của cô được búi lỏng lại và đính thêm những nụ hoa hồng màu trắng kem. Cô đang cầm quyển sách Kinh Thánh nhỏ của mẹ cô trong tay, cùng với chiếc khăn tay bằng ren nướn của Tasia. Một dây đeo cổ được thiết kế thành 3 vòng bằng ngọc trai-món quà của Nikolas vừa được mang đến vào sáng nay-được đeo trên cổ cô. Khuôn mặt cha cô có vẻ trời nuốt thật khó khăn, như thể có một khối u trong cổ họng ông. “Con thật xinh đẹp, Emma.”

“Cảm ơn,” cô đáp, lí nhí nhỏ giọng.

“Ước gì Mary có thể nhìn thấy con lúc này.”

Emma chớp mắt trong lúng túng, tự hỏi liệu mẹ cô có thể chấp nhận cuộc đời này không. Cô vẫn còn quá nhỏ khi Mary ra đi, quá nhỏ để có bất kỳ những hoài niệm riêng tư nào... chỉ có ấn tượng về sự ám áp, giọng nói du dương, màu tóc đỏ rực rỡ giống như mái tóc của cô. Papa luôn luôn nói rằng ông và Mary đã yêu nhau. Có lẽ mẹ cô sẽ không muốn cô kết hôn với Nikolas.

“Emma,” cha cô nói nhẹ nhàng, “nếu có bao giờ con hối hận... nếu thời gian trôi qua đến khi con quyết định rằng tất cả những chuyện này là sai lầm... con luôn luôn có thể quay về. Cha sẽ chào đón con với vòng tay rộng mở.”

“Cha đang mong con sẽ hối hận về chuyện này, đúng không?” cô hỏi.

Ông không đáp lại, nhưng cái cách ông ngoảnh mặt đi cũng là câu trả lời rõ ràng nhất.

“Hôn nhân của con rồi sẽ tốt thôi mà,” Emma lạnh nhạt đáp. “Sẽ không giống như cuộc hôn nhân mà cha đang có với Tasia, nhưng nó khiến con cảm thấy khá thoải mái.”

“Cha hy vọng như vậy.”

“Thật không?” cô hỏi nhẹ. “Con không tin chắc về điều này đâu, Papa.” Xương sống của cô thẳng đứng lên với niềm tự hào, và ngay sau đó cô quyết định rằng sẽ chẳng có gì ngăn cản cô kết hôn với Nikolas Angelovsky. Nhưng sau đó, khi họ cùng bước bên nhau vào trong giáo đường, những giọt nước mắt lấp lánh trong đôi mắt cô.

Khoá chặt nỗi đau đớn trong thinh lặng, Emma nhớ lại chút ít về buổi lễ, ngoại trừ nó thật ngắn ngủi và vô vị. Nikolas vẫn bảnh trai nhưng nghiêm nghị, khiến cô nhận ra rằng anh coi cái đám cưới này chẳng hơn gì là một nghĩa vụ cần thiết. Đối với Emma, cô cảm thấy có chút thiêng liêng trong buổi lễ, ngoại trừ một đoạn Kinh Thánh được đọc từ quyển Cựu Ước Ruth... Bất cứ nơi nào em đi, ta cũng sẽ theo đến đó, Và nơi cư ngụ của em cũng trở thành

noi cư ngụ của ta. Người thân của em cũng sẽ là người thân của ta, và Chúa của em sẽ là Chúa của ta...những giai điệu từ ngữ bay bổng của tình yêu ríu rít, như một lời cam kết, dường như vang lên âm thanh của một cánh cửa nặng nề đóng sập lại.

Chỉ ngay sau đó, vì cứ buộc phải gượng gạo tỏ vẻ phấn khởi vui mừng, nên Emma thờ phào nhẹ nhõm hẳn đi khi kết thúc buổi lễ. Rất nhiều lời chúc mừng và khiêu vũ, bữa tiệc cưới theo phong cách Anh và những món ăn Nga. Chiếc bánh cưới cao chót vót được trang trí bằng những bông hoa, chim và những thiên sứ nhỏ xíu được làm từ những viên đường nghiền sáng lấp lánh. Cuối cùng, khi buổi tối tiến gần đến nửa đêm, là lúc những thanh niên trẻ vừa mới lập gia đình rời đi, và mọi người đổ xô đến chiếc xe kéo đang đứng chờ trong khi tung những hạt gạo như mưa lên trời và những lời chúc mừng được phát ra ríu rít.

Khi đã ngồi trên xe, Emma chìm trong những tràng cười giòn tan khiến cô phải cúi gập cả người và lắc đầu, bắn những hạt gạo văng tung toé khắp nơi. Nikolas chải đầu bằng những ngón tay của anh, nỗ lực trong vô vọng để hất những hạt gạo nhỏ bé ra khỏi mái tóc dày nâu vàng của anh.

“Em nghĩ tụi mình trông thật là màu mỡ,” Emma nói, và Nikolas cười chẳng chút khiêm tốn đồng thời không bình luận thêm.

“Anh không nghĩ ngờ gì về điều này cả,ruyska.”

Về mặt của anh làm cô đỏ bừng mặt. Cô cúi đầu xuống và lúng túng hỏi, “Anh muốn có bao nhiêu đứa con?”

“Nhiều nhất trong khả năng Thiên Chúa ban cho chúng ta.”

Emma vuốt ve chiếc nhẫn anh đã tặng cô, viên hồng ngọc màu đỏ chói trông thật phô trương được bao quanh bởi những viên kim cương. “Cảm ơn về chiếc nhẫn,” cô nói. “Nó thật dễ thương.”

“Em có thích nó không? Biểu hiện của em khá kỳ lạ khi lần đầu tiên em nhìn thấy nó trong suốt buổi lễ.”

“Em đã ngạc nhiên,” cô nói thành thật. “Em chưa bao giờ có món trang sức nào lớn như vậy.”

Nikolas mỉm cười, nắm lấy bàn tay thon thả của cô và đùa giỡn với những ngón tay dài thanh mảnh đó. “Em sẽ sở hữu rất nhiều thứ lớn hơn chiếc nhẫn này. Bàn tay em được tạo ra để đeo những món đá quý này.”

“Vâng,em cần chúng để trang trải cho những miệng ăn trong khu chuồng trại của em,” cô đáp, kéo tay cô ra khỏi anh.

Nikolas cúi xuống và nâng 2 chân cô lên đặt trong lòng anh, buộc cô duỗi thẳng đôi chân dài của cô trên đùi anh.

“Nikki,”cô phản đối lại, tỏ ra lúng túng khi anh cời đôi giày gót thấp satin ra khỏi chân cô. “Anh đang làm gì vậy.”

“Anh đang làm cho em thoải mái hơn cho đến khi chúng ta về đến điền trang”, bắt đầu xoa bóp mắt cá chân và bàn chân vẫn còn mang vớ lụa của cô, lờ tịt đi về phản đối của cô.

“Em không muốn được thoải mái.E...” cô co rúm người lại khi anh nhẹ nhàng massage vào vùng lõm đau nhức của cô, và nhận ra bản thân đang thư giãn tựa lưng vào tấm đệm nhung. “Chân của em quá to,” cô thầm thì.

“Chúng khiến anh thích thú.” Nikolas ép lòng bàn chân phải của cô vào bắp đùi trong của anh. Emma giật nảy người lên khi cảm nhận được toàn bộ chiều dài căng cứng khuỷu động của anh đang ép sát vào lòng bàn chân cô, nhưng không hiểu sao cô lại chẳng thể khiến bản thân phải dỗi đi. Khoảnh khắc mê đắm hạnh phúc trôi qua khi họ tiến đến gần dinh thự Angelovsky, và Nikolas mang giày vào chân cho cô. Emma thì vẫn còn đang chìm trong sự kinh ngạc khi cô nhận ra rằng toà dinh thự nguy nga này giờ đã trở thành nhà mới của cô.

Phòng khiêu vũ hình tròn rộng lớn với vô số những cây cột và các tấm gương, những căn phòng rộng rãi được lót bằng vàng và đá quý, vô số dãy phòng, những gian phòng trưng bày các tác phẩm nghệ thuật và những căn phòng được đóng bằng kính...tất cả những thứ này là của cô, tâm trí cô suy nghĩ vẫn vơ khi ngắm nhìn toàn bộ dinh thự.

“Công nương Emma,”Nikolas nói, như thể anh đọc được những gì cô đang nghĩ. “Có lẽ sẽ tốn một khoảng thời gian dài để em quen với danh xưng này.”

“Em sẽ không bao giờ quen với tước vị này,” cô trả lời, nhần mặt lại.

Chiếc xe ngựa dừng phía trước cầu thang lớn dẫn lên cửa chính. Nikolas giúp Emma ra khỏi xe ngựa. Đột nhiên có một sự nhộn nhịp, sôi động đến từ những người hầu: những người hầu xô đẩy nhau mở cửa, người quản gia đang chờ để chào đón cả hai, những người đầy tớ gái thì đứng tụ tập với nhau ngay lối vào cửa chính.

Nikolas dẫn cô đến ngưỡng cửa và ra hiệu cho người quản gia đang đứng chờ. “Em đã biết Stanislaus, dĩ nhiên rồi, từ vài lần em viếng thăm dinh thự của anh”. Emma trở nên đỏ bừng cả mặt từ ký ức về lần gặp cuối cùng, khi cô đã ở lại cả đêm với Nikolas.

Khuôn mặt người quản gia vẫn giữ nguyên vẻ bình thản. Ông nói bằng giọng Anh nhẹ. “Thưa Đức Bà, mọi người xin được phục vụ Bà với lòng chân thành mong muốn Bà được hạnh phúc. Chúng tôi hy vọng sẽ làm hài lòng Bà.”

“Cảm ơn Stanislov, ờ, Stanisl—“ Emma ngược nhìn ông về xin lỗi. “Tôi sẽ tập đọc tên ông cho đến khi tôi phát âm đúng.”

Trước khi người quản gia đáp lại, Nikolas ẵm Emma lên trong vòng tay anh, nâng cô lên cao áp sát vào ngực anh. Cô thờ hồn hên trong ngạc nhiên. “Anh đang làm gì vậy?”

“Ấm em bước qua ngưỡng cửa này,” Nikolas đáp lại. “Đó là phong tục của người Anh mà, đúng không?”

“Chỉ xảy ra khi cô dâu nhỏ bé hơn chú rể thôi! Đừng—Em quá nặng! Làm ơn để em xuống—“

“Đừng có vùng vẫy nữa, không thì anh sẽ thả em xuống đấy.”

Emma rên rĩ với vẻ đau khổ vì bối rối và ngượng ngùng khi Nikolas ẵm cô vào bên trong khu dinh thự và xuyên qua đại sảnh, lướt qua đám người hầu đang đứng chờ. Có vài tiếng rì rầm và những giọng cười rúc rích khi bọn đầy tớ quan sát chủ của họ đi lên cầu thang dẫn đến dãy phòng trên lầu.

“Anh không định giới thiệu em với mọi người sao?” Emma hỏi, ngoái cổ lại nhìn đám người đang đứng chờ đó.

“Ngày mai đi. Đêm nay anh muốn được ở một mình với em.”

“Em sẽ đi bộ tiếp. Anh sẽ làm đau lưng của anh đó.”

“Chẳng đáng vào đâu đâu,” anh chế giễu. “Anh đã từng vác một con nai trên lưng anh và con nai đó thì nặng gấp 2 lần em đấy.”

“Thật đáng hãnh diện nhỉ!” Emma im lặng với vẻ xấu hổ trên suốt chặng đường đi. Nikolas bồng cô vào căn phòng mới mà anh đã thiết kế giành riêng cho cô, và đặt cô xuống giữa giường.

“Ôi,” cô nói hồn hên, quay chậm chậm một vòng.

“Nếu em không thích căn phòng này, chúng ta sẽ thay đổi lại.”

“Thay đổi lại hả?” cô lặp lại một cách sững sốt. “Cứ như là trong mơ ấy.” Dãy phòng, với những căn phòng riêng biệt dùng để tiếp khách, phòng thay đồ, nhà tắm, phòng ngủ, đẹp hơn bất cứ cái gì cô đã từng nhìn thấy trước đây. Thật phù hợp cho những thành viên của gia đình hoàng gia, được thiết kế với tông màu xanh và hàng dãy cột thủy tinh. Một bức ảnh nghệ thuật vô giá được lồng trong khung hình bằng bạc nặng treo trên tường. Chiếc lò sưởi theo đúng phong cách Nga được thiết kế với gạch hình hoa hồng- oài hương chiếm lấy một chỗ trong góc. Chiếc giường ngủ khổng lồ, phủ lên là tấm ra bằng lụa thêu, màu xanh đậm, và hàng chông gối cao có nệm tua ra.

Mở cửa tủ quần áo màu gụ ra, Emma nhận thấy nó trống rỗng ngoại trừ ít quần áo được đem về nhà chồng đã được gởi đến từ vài ngày trước. “Quần áo của anh ở đâu?” cô ngạc nhiên hỏi.

“Dãy phòng của anh ở cuối dinh thự.”

“Chúng ta không ở chung phòng sao?”

Nikolas lắc đầu và Emma đỏ bừng mặt khi nhận ra sai lầm của mình. Cha cô và Tasia luôn luôn ngủ chung giường, cùng bắt đầu và kết thúc một ngày trong vòng tay của nhau. Emma thật ngây thơ khi cho rằng Nikolas cũng có mong muốn được xếp đặt giống như vậy. Nếu anh ta ở riêng trong một khu vực tách biệt như vậy, họ sẽ bỏ lỡ tất cả những cử chỉ thân mật có thể khiến cho người chồng và người vợ cảm thấy thoải mái với nhau. Nhưng dường như Nikolas không mong muốn sự thân mật giống như vậy. Có lẽ cách này sẽ tốt hơn... hoặc có lẽ một ngày nào đó anh sẽ thay đổi suy nghĩ của anh.

Cô đi thơ thẩn đến chiếc bàn màu gụ để đầy những bộ sưu tập nhỏ xiu, chạm hình những bức tượng nhỏ. Nụ cười nở trên khuôn mặt khi cô nhặt lên một vật, con thiên nga bằng san hô màu trắng với cái mỏ bằng vàng và đôi mắt màu ngọc bích. Có cả một con ếch được làm bằng chất malachit, một con sư tử bằng vàng, con voi màu ngà, con sói bằng thạch anh tím với những móng vuốt bằng vàng, ngoài ra còn có cả con gấu, con cá, và những con chim, tất cả đều được làm bằng kim loại và đá quý. Cô ngắm nghía tất cả những bức tượng nhỏ nổi bật đó, con hổ màu hổ phách đang gầm gừ với đôi mắt bằng kim cương vàng và những cái răng bằng ngọc trai.

“Bộ sưu tập thuộc về một người bà tổ tiên từ rất-rất-rất xa xưa của anh, Emelia. Anh nghĩ là em sẽ thích nó.”

Emma quay lại nhìn anh, đôi mắt cô sáng rực lên. “Cảm ơn anh.”

Nikolas chỉ vào con hổ đang nằm trong tay cô. “Món đồ vật đặc biệt này là những thứ thích nhất của bà ấy.”

Emma thận trọng tiến lại gần và đặt 1 nụ hôn nhẹ lên má anh.

“Cảm ơn anh,” cô lặp lại. “Anh thật tốt với em, Nikki.”

Nikolas nhìn chăm chăm cô, trong khi nơi mà cô vừa đặt nụ hôn lên dường như đang đốt cháy anh. Một cảm giác kỳ lạ chọt ủa đến bên anh, và anh vẫn đứng im đó. Tia nhìn trong đôi mắt xanh của Emma, giọng nói của cô, cái cách mà cô cầm con hổ màu hổ phách trong tay... dường như điều này đã từng xảy ra trước kia. Tim anh bắt đầu đập mạnh với những giai điệu nặng nề. Không khí xung quanh anh trở nên nóng bừng lên khi hình ảnh được kết tinh lại trong tâm trí anh.

Cô nhặt một con hổ lên, kiểm tra nó từ mọi góc độ. “Nhìn nè, Nikki. Nó đẹp quá phải không?”

“Rất đẹp,” anh đồng ý, tia nhìn của anh chiếu lên khuôn mặt rạng rỡ của cô. Anh nhìn sững vào cô đủ lâu rồi nói với người chủ kim hoàn, “chúng tôi sẽ lấy tất cả.”

Cô mỉm cười vui sướng và vòng tay ôm lấy anh. “Anh thật tốt với em,” cô thầm thì ghé sát vào tai anh. “Anh khiến em yêu anh nhiều biết bao.”

Anh lướt môi lên đôi má mịn màng của cô. “Không có gì là quá nhiều...”

“Chuyện gì vậy?” Emma hỏi, cau mày lo lắng.

Hình bóng ảo ảnh vụt biến mất. Nikolas lắc mạnh đầu và cười nhẹ. “Không có gì. Chỉ là một cảm giác lạ thường thôi.” Anh bước lùi lại, vẫn nhìn chăm chăm vào cô. Trái tim đang đập thình thịch của anh dường như đau đớn hơn. Anh lấy tay lau sạch mồ hôi trên trán, lúc này anh phát hiện ra người anh ướt đầm mồ hôi. Cảm giác này giống hệt như khi anh nhảy vào bồn tắm băng sau khi đã bị làm việc đến mức kiệt sức trong một phòng tắm ở Nga.

“Anh ổn chứ?” Emma vẫn kiên trì hỏi lại.

“Rung chuông gọi người hầu giúp em cởi bỏ áo cưới đi,” anh lơ đãng nói, quay lại và tiến về phía cửa. “Chút nữa anh sẽ quay lại.”

Emma cau mày trong bối rối. Cô đặt con hồ lại trên bàn thật cẩn thận, và vuốt ve nó bằng những đầu ngón tay của cô. Màu hồ phách chiếu sáng rực rỡ như thể cuộc sống của nó vốn dĩ là như vậy.

Nikolas đã chăm chú nhìn cô với vẻ mặt thật lạ thường. Những biểu hiện trên khuôn mặt của anh... một khoảnh khắc loé lên giống như nỗi sợ hãi... tia nhìn của anh thật mỏng lung, như thể anh đã trông thấy hình ảnh đáng sợ nào đó... Emma đã nhìn thấy nét mặt này trước đây ở đâu nhỉ? “Tasia,” Emma thốt nhẹ. Tasia trông chính xác cũng giống như vậy bất cứ khi nào bà ấy cảm thấy một điềm báo trước nào đó. Người Nga là một tộc người rất mê tín, Tasia đã cố lẩn tránh nghĩa cho cô về điều đó. Cuộc sống của họ tràn ngập những hình ảnh tưởng tượng và sự bí ẩn, và họ có niềm tin rất mạnh mẽ vào những điềm báo và những dấu hiệu. Cái gì đã diễn ra trong tâm trí Nikolas nhỉ? Anh đã nhìn thấy hình ảnh đáng sợ nào chứ?

Lo lắng bồn chồn, Emma rung chuông gọi người hầu, và ngay sau đó một người phụ nữ nhỏ bé xuất hiện. Cô ta trạc tuổi Emma, có lẽ lớn hơn chút ít, trông đậm người, mái tóc màu nâu hạt dẻ được bện lại và đôi mắt màu xám ánh lên nét thông minh. Cô ta nói tiếng anh khá tốt, và tự giới thiệu bản thân tên là Rashel Fyodorovna.

“Tôi thích tên của chị, Rashel,” Emma nhận xét khi người hầu nữ bắt đầu cởi những cái móc được may phức tạp và các nút áo ở sau lưng chiếc áo cưới của cô. “Có phải đó là tên tiếng Nga của tên Rachel không?”

“Dạ, thưa Đức Bà. Mẹ của em đặt tên cho tất cả những đứa con bà ấy theo tên trong Kinh Thánh. Em có 2 anh trai, Matfêi và Adamka, và 1 em gái, Marinka.”

“Matthew, Adam, và... Mary?” Emma đoán.

“Miriam,” người hầu gái sửa lại, giúp Emma bước ra khỏi váy cưới khi nó được cởi ra tạo thành một đồng trên sàn nhà. Thật chuyên nghiệp, cô ta nhấc tấm lụa dài cả thước và phồng to ra đến chiếc ghế gần đó.

“Anh trai và em gái của chị vẫn ở Nga hả?” Emma nín thở khi Rashel mở khuya áo ngực của cô ra.

“Không, thưa Đức Bà. Bọn họ đều ở đây, làm việc cho Hoàng Tử Nikolas. Chúng em đi cùng ông ấy sau khi...sau khi...” người hầu gái im bặt, tìm kiếm cách nói chuyện lịch thiệp hơn để diễn giải.

“Sau khi anh ấy bị trục xuất,” Emma đáp thẳng.

Rashel gật đầu, khoé miệng cô cong lên thành một nụ cười. “Thật tốt khi bà nói chuyện thẳng thắn như vậy, thưa Đức Bà. Người Nga thích những lời nói thẳng. Em tháo đính ghim ra khỏi tóc Bà nhé?”

“Vâng, làm ơn.” Emma ngồi xuống bàn trang điểm, vẫn còn mặc bộ đồ lót bằng lụa. Cẩn thận, người hầu gái tháo những bông hồng trắng ra khỏi mái tóc xoắn hung đỏ của Emma và bắt đầu tháo sổ bím tóc của cô ra, sử dụng chiếc lược cán bạc để trải mượt từng phần riêng biệt. “Chị có muốn đi đến Anh với Nikolas không?” Emma hỏi. “Hay là chị đã có sự lựa chọn?”

“Oh, vâng, gia đình em muốn đi chung. Chúng em thuộc về gia tộc Angelovskys, bà biết đó. Không phải bởi luật lệ, dĩ nhiên là vậy rồi, kể từ khi những nông nô được giải phóng nhờ Sa Hoàng Alexander 15 năm trước đây. Nhưng gia đình em, nhà Sidarovs, đã phục vụ cho gia tộc Angelovsky hơn 100 năm rồi. Chúng em cảm thấy chuyện đó là dĩ nhiên khi đi theo Hoàng Tử Nikolas đến bất cứ nơi nào mà ông ấy đi.”

“Tôi nghĩ anh ấy đánh giá cao sự cống hiến của các chị,” Emma nói, mặc dầu cô nghi ngờ rằng Nikolas, với tất cả vẻ kiêu ngạo của anh ta, hầu như chắc chắn là đón nhận điều này với vẻ dĩ nhiên phải như vậy rồi.

Rashel nhún vai vui vẻ. “Chúng em sẽ luôn luôn ở cạnh ông ấy, nếu điều đó làm hài lòng Thiên Chúa. Hoàng Tử Nikolas là một ông chủ tốt.”

“Chuyện đó thì chắc chắn rồi,” Emma lầm bầm.

Người hầu gái ngừng chải tóc và thở dài trầm ngâm. “Thình thoảng thì em vẫn nhớ về nước Nga. Hoàng Tử Nikolas dường như không bao giờ tỏ ra như vậy, nhưng em nghĩ ông ấy chắc chắn là rất nhớ. Ông ấy đã trải qua cuộc sống ở Nga mà! Ông ấy thậm chí còn giàu hơn cả Sa Hoàng, 27 toà lâu đài, và

đất đai ở khắp nơi. Có lần ông ấy còn tặng anh trai ông ấy, Hoàng Tử Mikhail, một ngọn núi vào ngày sinh nhật của Ngài ấy.”

“1 ngọn núi?”

“Dạ, một ngọn núi xinh đẹp ở Crimea.” Rashel tập trung vào một nhúm tóc bị rối, chải nhẹ nhàng cho đến khi nó mượt lại. “Chúng em đã có cuộc sống tuyệt vời ở Nga mà chắc chắn là bà không thể tưởng tượng nổi, thưa Đức Bà. Thỉnh thoảng em vẫn khao khát được nhìn lại một lần nữa. Nhưng chúng em phải tự nhủ rằng... ‘Không quan trọng nơi bạn sinh sống, chỉ cần bạn không phải nhịn đói quá lâu.’”

“Đúng rồi,” Emma nói, và cười. “Tôi mừng là chị ở đây, Rashel.”

Khi mái tóc của Emma đã được chải suôn với những lọn tóc xoắn bướng bỉnh nằm rải đều trên vai cô, Rashel giúp cô thay áo ngủ bằng vải lanh được thêu tinh tế với tấm áo choàng kèm theo.

“Bà trông rất giống người Nga, thưa Đức Bà.”

Nhận thấy đó là một lời khen ngợi, Emma mỉm cười biết ơn. “Tôi e rằng tôi là người Anh 100%.”

“Dân tộc chúng em có những trái tim phóng khoáng, và họ rất hay cười. Em nghĩ có chút Nga ẩn sau bên trong con người Bà.”

Emma định trả lời thì bao tử cô kêu lên một tiếng lớn, khiến khuôn mặt cô ửng hồng và gương mặt ngừng mỉm cười. “Tôi đã gần như không ăn gì hôm nay,” cô đáp, áp tay vào cái dạ dày trống rỗng của cô. “Tôi đã quá căng thẳng...đám cưới...”

“Em mang lên cho bà ít súp và Zakuski nhé?”

“Zakuski?” Emma lặp lại, cố gắng hiểu những từ ngữ lạ lẫm đó.

“Những miếng thức ăn nhỏ. Bà sẽ rất thích chúng, thưa Đức Bà. Em sẽ mang một ít để Bà thử.”

Người hầu gái rời đi, và Emma đi thơ thẩn quanh gian phòng. Cô lắc đầu ngạc nhiên khi khám phá ra phòng tắm được thiết kế hoàn toàn bằng đá cẩm thạch trắng. Bốn cái vòi bằng vàng có hình dạng như những con cá heo được đặt trên mép bồn tắm bằng sứ.

Cô tự hỏi liệu mẹ kế của cô có từng sống trong khung cảnh giàu sang như vậy trong những tháng ngày thơ ấu ở Nga không nhỉ. Quá khứ của Tasia hầu như vẫn rất riêng tư, chưa xác định rõ. Đây là lần đầu tiên Emma bắt đầu nhận ra Tasia đã phải kiềm nén rất nhiều chất Nga trong con người bà ấy, biết bao nhiêu ngôn ngữ mẹ đẻ và những phong tục phải bị bỏ lại đằng sau. Một nền văn hoá khác biệt...và thật khó khăn làm sao khi bắt buộc phải thích ứng với vùng đất mới, giống như Nikolas và Tasia.

Một tiếng gõ nhẹ trên cánh cửa phòng ngủ báo cho cô biết sự trở lại của Rashel. Người hầu gái mang vào một cái khay lớn với những món ăn thơm phức, bao gồm cả một cái liễn nhỏ đựng món súp cải bắp cay, những miếng xúc xích và cá hồi hun khói, những miếng bánh nhỏ nhồi nấm và thịt nghiền. Emma phần lớn theo sau Rashel vào phòng tiếp khách, và ngồi trên một cái ghế bọc da nhỏ. Người hầu gái đặt khay thức ăn trên cái bàn gần đó, chỉ ra vài món ngon mà cô ta nghĩ là Emma có thể sẽ thích, và để cô ở lại một mình.

Đồ ăn quá tuyệt, phẳng phất hương thơm của tỏi, tiêu, và hạt nhục đậu khấu. Emma cố gắng thử hết tất cả, nuốt trôi mọi thứ xuống dạ dày với những hớp rượu vang đỏ nồng. Sự no nê bao quanh khiến cô cảm thấy được thoải mái và chẳng muốn nhúc nhích chút nào. “Mình có thể quen với mấy cái này,” cô thì thầm, dựa lưng vào chiếc ghế đệm dài màu nhung.

Giọng nói của Nikolas vọng đến từ ô cửa. “Anh dĩ nhiên hy vọng là em sẽ như vậy, ruyshenka.” Anh mặc tấm áo choàng bằng lụa nâu vàng, nhạt màu hoặc đậm hơn một chút so với mái tóc của anh. Chân và bàn chân của anh không mang dép. Emma tự hỏi trong cơn hoảng loạn vì bất ngờ là liệu anh ta có mặc gì bên dưới cái áo choàng không.

Cô cố gắng che giấu sự bối rối bằng nụ cười hờn hờ, và nâng cốc lên mời anh. “Anh có muốn tham gia với em không, Nikki?”

“Miễn là em đừng có mỉm cười giống như vậy lần nữa.”

“Tại sao không?” cô hỏi, quan sát trong lo lắng khi anh tiến lại gần.

“Bởi vì,” anh thăm thẳm, trượt tay anh vòng ra sau cổ cô. “Nó khiến anh mê muội đi.”

Đôi mắt Emma run run khép lại khi cô cảm nhận môi anh đang nhắm nháp nhẹ nhàng lên đôi môi cô. Khi Nikolas kết thúc nụ hôn mê đắm đó và ngồi sát cạnh cô, cô vụng về với tay lấy một miếng bánh và mời anh, cố gắng thể hiện một cử chỉ thật thanh lịch.

“Anh có muốn ăn 1 miếng pirozhi không?”

“Pirozhki,”

Anh nói, sửa lại phát âm cho cô, và cúi đầu xuống cắn một miếng bánh trong tay cô.

Cô phì cười ngạc nhiên. “Anh là người đàn ông đầu tiên em phục vụ đấy.” Cô chờ cho đến khi anh nuốt trôi hết, và mời thêm một miếng nữa. Nikolas mỉm cười và ăn hết phần còn lại, mút sạch ngón tay cô trong miệng anh.

Mang tâm trạng bồn chồn nhưng đồng thời cũng kích thích sự thích thú, Emma hơi do dự trước khi nâng ly rượu lên và mớm cho chồng cô. Anh uống một hớp từ chiếc cốc nhỏ có lớp tráng ngoài bằng đá quý, nhìn chằm chằm vào cô qua vành ly lấp lánh. Thật thông thả, anh đón lấy ly rượu từ cô, để nó qua một bên, và nhúng đầu ngón tay anh vào ly rượu nho. Emma quan sát hành động của anh, sửng người lại. Cô cứng đờ cả người khi anh chạm vào vành môi dưới mềm mại của cô, để lại vài giọt rượu đỏ rực. Nghiêng người về trước, anh nhắm nháp những giọt rượu còn đọng trên môi cô, dịu dàng bịt kín miệng cô vào anh, hôn và liếm láp ngày càng sâu hơn, mạnh hơn, nhẹ nhàng xâm chiếm làn môi cô... cho đến khi Emma run lên và ép người vào anh. Bàn tay cô trượt lên chiếc áo choàng lụa màu hồ phách của anh, lần lên cổ anh. Anh ôm chặt lấy cô trong vòng tay anh, từ từ ép sát cô vào anh thật vững chắc.

Emma thả lỏng người, choáng váng khi bị kích thích dữ dội và khoái lạc ập đến, trong khi môi anh khoá chặt lấy môi cô. Đã 6 tuần trôi qua kể từ lần cuối cùng anh hôn cô giống như vậy. Cô dường như đã quên mất cảm giác tuyệt vời này. Đột ngột, cô uốn cong người đòi hỏi, mong muốn được trao tặng và lấp đầy, khao khát sự kỳ diệu mà cô đã từng trải qua với anh trước đây.

Nikolas nắm lấy một bàn tay của Emma và thúc giục nó lần xuống vùng trứng ngay giữa thân thể họ. Đi theo sự dẫn dắt của anh, cô vói tay vào bên trong chiếc áo choàng cho đến khi những ngón tay của cô bao bọc lấy toàn bộ chiều dài căng cứng ngọt ngào của anh. Cô thờ hớn hển và ép sát cơ thể vào anh, căng người lên với mong muốn được áp gần hơn.

Nikolas vui mặt trong tóc cô, kéo những lọn tóc xoắn mềm mại vuốt ve từ má lên trán của mình, những ngón tay nắm chặt lấy mái tóc óng ả của cô. Anh không biết tại sao anh lại có cảm xúc này với cô, khi mà anh đã từng ngủ với rất nhiều phụ nữ. Không ai trong số họ gây ảnh hưởng đến anh giống như cách mà Emma đã thể hiện.

Những ngón tay của anh nắm chặt lấy cổ tay cô, anh kéo cô đứng dậy. Emma đứng lên và áp khuôn mặt ửng đỏ của cô vào anh. “Nikki,” cô thì thầm, “anh có muốn ngủ trên giường của em đêm nay không?”

“Đó là một lời mời à?”

Emma ngập ngừng rồi hôn anh với vẻ khôi hài. “Anh có muốn em viết thư mời không?”

“Điều đó không cần thiết.” Anh kéo chiếc áo choàng ra khỏi vai cô, trượt khỏi tay, và thả rơi nó trên sàn nhà. Thật nhẹ nhàng anh trượt tay xuống cơ thể cô. Làn da cô thật mềm mại và ấm áp bên dưới chiếc áo ngủ của cô. “Emelia... vợ của anh...” Những từ ngữ tuôn trào ra thêm lần nữa, và anh nghiền nát môi cô bên dưới bờ môi anh.

Cô đi vào phòng ngủ với anh, nơi anh cởi áo khoác ra và ngồi khoả thân trên giường. Duỗi thẳng đầu gối ra, Nikolas kéo Emma đến sát cạnh giường. Cô đứng đối diện với anh, vòng tay xung quanh vai anh, trong khi anh từ từ kéo chiếc váy lần lên khỏi hông cô. Lòng bàn tay ấm áp của anh men lên cặp đùi mượt mà tuyệt đẹp của cô, những ngón tay anh vuốt ve cặp mông căng tròn của cô. Anh ép môi lên đường cong trên ngực cô. Búng lười xuyên qua lớp vải chiếc áo ngủ của cô, anh cảm nhận được đôi nhũ hoa của cô đang căng cứng lên, buồng bình chống lại lưỡi anh. Emma rên rỉ và cúi người dựa sát vào anh, bàn tay mảnh khảnh của cô vò lấy đầu anh. Cô mù quáng thúc giục miệng anh hôn lên bờ vú còn lại, thờ hớn hển khi anh cắn nhẹ vào đỉnh hồng đang nhũc nhối vì nhục dục kia.

Khi Emma run người và dường như không thể đứng nổi nữa, Nikolas kéo cô lên giường, vứt chiếc áo ngủ ra khỏi người cô. Cô vòng tay ra sau lưng anh, tìm kiếm những vết sẹo năm chần chịt trên lưng anh, nhẹ nhàng vuốt ve chúng như thể cô mong muốn được chữa lành tất cả những tổn thương rất lâu-trước kia. Anh lướt môi trên cổ cô, ngực, bụng, lưỡi của anh dịu dàng kích thích vùng cơ thể nhạy cảm ẩm ướt của cô, khiến cả cơ thể cô căng cứng và run lên.

Anh hôn lên mái tóc xoắn dày nâu vàng của cô, hơi thờ hớn hển của anh khuấy động và hoà nhập vào cô. Emma thút thít và rên rỉ trong cơn choáng váng và khoái cảm, không biết liệu cô có nên cho phép điều này không, hay lại muốn cảm giác này dừng bao giờ dừng lại.

Bàn tay cô vầy vò mái tóc anh, ngón tay của cô xoắn lấy những lọn tóc dày trong cơn run rẩy. Vạn vật mờ mịt đi trong khoảnh khắc choáng váng thoáng qua ngay khi những chuyển động của lưỡi anh vuốt ve giữa đùi cô, sự thành thạo của anh, những nụ hôn treu ghẹo vùng ẩm ướt của cô. Cô ngượng ngùng ưỡn người lên áp sát vào anh, khoái cảm cháy bỏng, trong khi từng hơi thở đứt quãng dần trở thành tiếng khóc thút thít.

Nikolas ngẩng đầu lên và nhắc cơ thể anh phủ lên người cô, gang rộng đùi Emma ra. Anh bắt đầu đẩy vào cô, và cô nhắm mắt lại vì sự chật hẹp đến không ngờ của vùng kín đó ngay khi nó mở ra để đón nhận anh. “Cẩn thận,” cô thổn thức thì thầm. Anh rất nhẹ nhàng, đẩy chậm chậm vào sâu hơn trong cô, chờ đợi cho đến khi cô thật sự thoải mái bên dưới anh. Họ cùng bắt đầu một nhịp điệu chậm chạp, cùng nhấp với nhau trong cơn đói khát ngày càng gia tăng. Đầu Emma ngã ra sau, và Nikolas hôn lên cổ và vai cô, thì thầm những cụm từ bằng giọng Nga trầm đục.

Thân thể cả hai bện chặt vào nhau, chân tay quẩn quýt, những bắp cơ cong lên và kẹp chặt lại khi cả hai cố gắng để đạt đến khoái cảm đang dần vượt tầm kiểm soát. Cảm giác căng cứng và chật chội đưa hai người dần đạt đến cơn cực khoái ngay cùng một lúc, cảm giác co giật ngọt ngào nhấn chìm cả hai. Nikolas nỗ lực đẩy sâu hơn nữa và vùi sâu vật cứng cứng mạnh mẽ vào bên trong cô, trong khi Emma rùng mình khi cơn đau giảm dần. Anh mạnh mẽ trút cạn những giọt tinh khí vào người cô, và cơn khoái cảm từ từ giảm xuống, Nikolas lăn người và nằm ngửa ra. Emma cũng đi chuyển theo anh, tay và chân vẫn ôm ngang người anh, đầu cô áp vào vùng ngực ẩm ướt và trơn láng của anh. Cô hầu như không còn chút sinh lực nào, nằm lên người anh như một con mèo uể oải.

Nikolas nhắc một cánh tay lên chạm vào mái tóc rối bù của cô, vuốt ve dịu dàng, trong khi mắt anh vẫn nhìn chằm chằm trong đêm tối. Những cảm xúc kỳ lạ đan xen và tràn ngập trong anh; đột nhiên anh có một cảm giác mâu thuẫn dữ dội, vừa muốn nghiền nát cô trong vòng tay anh và đồng thời cũng muốn thả lỏng cô ra xa.

Trọng lượng ngọt ngào bình yên của thân hình vợ anh, dấu hiệu thoải mái của cô khi cô rúc người vào sát cạnh anh... nó làm ngực anh đau nhói. Anh

không cho phép bản thân được thư giãn, không thể chấp nhận cảm giác bình yên dễ dàng mà cô ấy đáng tặng. Nếu anh để bản thân trở nên quá uỷ mị, thậm chí chỉ là trong khoảnh khắc, ngay khi những nỗi niềm được trút bỏ, thì tất cả những gì mà anh đã từng tôi luyện để chịu đựng và quên lãng bấy lâu cuối cùng sẽ tóm chặt lấy anh.

Anh tách người ra khỏi cô, rời khỏi giường và sờ soạn tìm chiếc áo khoác mà anh đã vứt xuống sàn nhà.

“Nikolas?” cô thì thầm giọng ngái ngủ.

Anh lờ đi và nhún vai mặc lại áo khoác. Anh lặng lẽ rời khỏi phòng và đi vào khu phòng trống rỗng, tối đen của anh, nằm ở cuối dãy nhà.

Emma ngồi dậy trong cơn hoảng loạn, kéo mái tóc ép sát vào khuôn mặt cô. Tại sao anh ấy lại vội vã ra đi? Mình đã làm gì sai sao? Cô cắn chặt môi để ngăn tiếng khóc chực phát ra. Mình không còn là đứa trẻ nữa, mình đã là một người phụ nữ có chồng rồi, và mình không thể lãng phí những giọt nước mắt xa xỉ này.

“Mày đã lựa chọn điều này cơ mà,” cô tự nói với bản thân về dứt khoát. “Bây giờ mày không được nản lòng.” Mất một lúc lâu cô mới nằm xuống được, và thêm một khoảng thời gian dài nữa cô mới chìm vào trong giấc ngủ, cơ thể cô cuộn tròn lại trên chiếc giường rộng mênh mông nhưng lạnh lẽo.

Bạn đang đọc truyện *Prince Of Dreams* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 5

Nikolas bị xao lãng khỏi công việc bởi những tiếng la hét phát ra từ bên ngoài cửa sổ thư viện. Anh đứng phắt dậy khỏi bàn làm việc, mặc dù đang ngồi bàn luận cùng hai nhân viên bất động sản là Ngài Meadows và Ngài Bailey, cả hai vẫn còn đang ngồi yên trên ghế với biểu hiện sững sờ hiện rõ trên khuôn mặt họ.

Tiến đến cửa sổ chỉ bằng ba bước chân dài, Nikolas nhìn ra bên ngoài với cảnh vật tháng 10 ẩm ướt và vẫn còn rất âm thấp.

“Thưa Đức Ngài,” Meadows bứt rứt hỏi. “Có ai bị thương à?”

Nikolas lắc đầu. “Đó là vợ tôi,” anh nói nhỏ. “Đang tập bài tập thể dục hàng ngày của cô ấy.” Anh ngấm nhìn nụ cười e ấp của Emma, mặc chiếc áo khoác màu trắng, mang boots, mặc quần ống túm, đang nô đùa trên bãi cỏ được xén gọn với con chó của cô, Samson.

Những ai chưa từng biết cô trước đây dường như đang xét tới việc đưa ra lời đề xuất rằng năng công nương này cần phải được thuần hoá lại. Emma đang nô đùa với con chó lai ở vườn hoa, mái tóc đỏ của cô tung bay rồi bởi ngay sau lưng cô. Trong tích tắc, cô xoay người và chạy theo hướng khác, trong khi đôi thì con chó vung về cứ nhảy chồm lên sau lưng cô.

Cuộc hôn nhân của họ đã trải qua được vài tháng, tất cả những người trong nhà Angelovsky và các gia nhân bắt đầu quen dần với tính cách hoang dã của Emma, thậm chí còn dõi theo những bước chân rào quanh khu trại trong trang phục đàn ông của cô. Đi dạo quanh khu nhà, tay trong tay với con tinh tinh già đồng thời cũng trở thành một sự kiện bình thường. Nô đùa trên bãi cỏ với con chó lai của cô có lẽ vẫn còn quá nhẹ khi so với bất cứ những việc khác mà cô đã làm.

Nikolas không bàn luận gì về những hành động lập dị của vợ anh, đơn giản là vì anh cũng rất thích chúng, đặc biệt khi nó làm cho mọi người sững sờ. Anh thích thú về lợi ích của Emma và những suy nghĩ độc đáo, sự ngạo mạn-chân thật ở cô, tính cách không hề tự phụ của cô. Cô có nguồn năng lượng vô hạn của một đứa trẻ, bản thân làm việc đến mức gần như kiệt sức, và sau đó giải toả căng thẳng bằng cách cưỡi con ngựa của cô với tốc độ gần như có thể ngã gãy cả cổ hoặc chạy hết tốc lực xuyên qua những cánh đồng trong sự đuổi bắt của Samson.

Nikolas hưởng thụ hầu như mọi khoảnh khắc được ở bên cạnh Emma... ngoại trừ những lúc cô đột nhiên trở nên im lặng và đáng yêu, muốn rúc người vào sát cạnh anh và ngả đầu thư giãn trên vai anh. Ngay khi đó, anh buộc mình phải tránh xa khỏi cô, trước khi anh bị phá huỷ bởi nỗi đau đớn vô hình nào đó. Emma không hình dung được rằng cô đang đe dọa anh, mỗi nụ cười cô gởi trao cho anh như lời hứa hẹn sẽ huỷ hoại anh. Anh sẽ không-không thể-yêu cô. Nhưng anh cũng không thể lờ phất đi đam mê của anh giành cho cô, và do đó mối quan hệ của anh với cô là sự cân bằng khó hiểu giữa sức hấp dẫn và sự kinh tởm.

Nikolas chuẩn bị quay mặt khỏi cửa sổ thì ngay lúc đó Samson bắt được Emma và nhảy chồm lên cô, những móng vuốt với kích thước sắc nhọn của con chó cào lên tấm lưng mảnh mai của cô. Cô ngã sấp xuống và không cử động.

Nikolas căng người ra trong cơn hoảng loạn bất chợt ập đến. Không nói một lời nào với hai quý ông đang dòm chăm chăm vào anh, anh chạy ào ra khỏi phòng và mở những cánh cửa kiểu Pháp đến nỗi khiến chúng gần như đứt khỏi bản lề khi phóng mình ra bên ngoài. “Emma” anh gọi với tông giọng khấp khệch, chạy đến cạnh cơ thể vẫn còn bất động của cô. Anh cúi xuống bên cạnh cô, quỳ gối trên nền cỏ xanh mềm mại.

Hơi thở của cô yếu ớt như bị nghẹt lại. Anh lật người cô lại, mặt anh cắt không còn giọt máu khi anh nhìn thấy cô đang nỗ lực để thở. “Emelia—” anh rờ rẫm khắp người cô, mở ba hạt nút trên cùng của chiếc áo khoác cô đang mặc.

“Em-ôn mà,” cô nói trong khi vẫn thở khò khè. “Chút gió đi... hạ nóc ao nhé...” Cô cố gắng ngồi dậy, nhưng Nikolas đẩy cô nằm dài ra bãi cỏ.

“Im đi. Chỉ thư giãn thôi. Em có bị đau ở đâu không? Có thấy buồn nôn không?”

Emma lắc đầu trong khi anh kiểm tra tất cả mọi nơi, tìm kiếm dấu hiệu cho thấy cô bị chảy máu hoặc gãy xương. “Đừng mà,” cô thở hổn hển, cổ đầy đôi bàn tay đang dò dẫm của anh ra xa.

Nikolas cau có khi Samson tiếp cận họ. Con chó rên ư ử biểu lộ vẻ hồi lồi và khịt mũi vào mái tóc Emma. Mất hết kiên nhẫn, Nikolas đẩy nó qua một bên. Samson lùi lại vài feet và nằm xuống, rên rĩ trong lo lắng.

“Thưa Đức Ngài,” giọng nói của người quản gia vọng ra từ cách đây vài thước. Rõ ràng là những người hầu đã thông báo cho nhau về tai nạn này. “Tôi mời bác sĩ nhé?”

“Chưa cần,” Nikolas đáp lại, nhìn chăm chăm vào khuôn mặt nhợt nhạt của Emma. “Chúng ta sẽ theo dõi cô ấy trong vài phút nữa đã. Quay vào trong đi, Stanislaus.”

“Tốt quá, thưa Ngài.”

Khiến anh ngạc nhiên, Emma bắt đầu cười khúc khích khi cô ổn định nhịp thở. “Chúng em đang giỡn mà,” cô đáp, giọng hơi yếu, t hờ gấp gáp. “Em ngã sấp... chỉ vậy thôi.”

“Ừ, anh thấy rồi.” Nikolas kéo người cô sát vào anh, nắm chặt vai cô. Anh vén những sợi tóc nghịch ngợm rơi trên mặt cô ra sau vai. Anh trầm lặng, chăm chú lắng nghe hơi thở dần trở về nhịp nhàng của cô. Ngón tay cái của anh vuốt ve đôi má mịn màng của vợ, khiến nó chuyển từ màu trắng mướt như tuyết sang màu hồng sống động. Anh nấn ná ở vài vết tàn nhang vàng rực, vuốt ve chúng với những sự đụng chạm nhẹ như tơ. Tâm trí của anh biết rằng có lẽ những người khác đang quan sát cử chỉ của cả hai trên bãi cỏ, nhưng anh dường như không thể tách rời khỏi cô được. “Em có muốn ngồi lên không?” anh nghe như đang hỏi chính bản thân mình vậy.

“Làm ơn.”

Thật nhẹ nhàng, anh giúp cô ngồi dậy, vòng tay anh vẫn khoá chặt xung quanh lưng cô. “Em ổn không?”

“Có,” Emma thì thầm. Đôi mắt xanh của cô thật mềm mại và lúng túng. Khuôn mặt họ thật gần nhau, hơi thở cả hai trộn lẫn vào nhau.

Nikolas ngụ ý khiển trách cô, đòi hỏi cô phải cẩn thận hơn, nhưng tất cả những gì anh có thể làm là nhìn chăm chăm vào đôi môi hé mở của cô... thật quá mềm mại, những đường cong quyến rũ...

“Nikki,” cô nói nhỏ, bàn tay run rẩy chạm vào ngực anh, nơi nhịp tim của anh đang đập lên những giai điệu mạnh mẽ.

Với một tiếng gừ nhẹ anh hôn lên môi cô, chà sát môi anh vào bờ môi hé mở của cô, buông thả cho nỗi đam mê nồng nàn mơ hồ điều khiển anh. Emma bị tác động bởi sự mạnh mẽ đó và rũ người trong vòng tay anh, quy phục trong im lặng, những ngón tay của cô di chuyển dần lên chỗ lồi sau cổ anh và trượt nhẹ nhàng vào mái tóc dày của anh.

Phản ứng của Nikolas thật dứt khoát và nhanh chóng, phần cơ thể khuấy động của anh ngay lập tức cương cứng lên áp chặt vào chiếc quần gò bó chật chội của anh; Anh chỉ muốn ghim chặt cô xuống nền đất và thúc sâu vào bên trong cô, ngay tại đây, bây giờ, nghiền nát hồng cô vào trong bãi cỏ thom ngát ngay dưới họ. Anh muốn làm cho cô giật nảy người lên vì cực khoái, cho đến khi cô xé bỏ lớp áo chắn ngang giữa họ với mong muốn điên cuồng được sờ vào làn da của anh. Chỉ ngay khi anh vừa chạm đến đỉnh điểm của nhục dục và nỗi đam mê, anh chợt giật mạnh người ra sau và đẩy cô ra khỏi lòng anh.

Emma quỳ gối và hoang mang nhìn chăm chăm anh.

Nikolas nói với tông giọng khô khan nhất có thể. “Hãy làm những trò khi tình nghịch với thời gian rảnh rỗi của em ngày hôm nay. Anh còn có việc phải làm. Trong trường hợp em có ý định tiêu pha cả buổi chiều để chơi đùa với con chó lai đây bộ chết này, anh khuyên em nên đi tắm ngay sau đó. Ngay lúc này, cả em và con chó đó đang có cùng một mùi hôi rất đặc trưng đấy.”

Emma cứng đờ người với lòng tự tôn bị tổn thương. “Samson đôi khi cũng hơi hôi một chút thôi, nhưng nó không có bộ chết!”

Nikolas liếc nhìn con chó, đang gãi sột soạt liên tục lên chân sau của nó. Khịt mũi về phía mai, Nikolas đứng dậy và bỏ đi.

Emma cúi người xuống vỗ nhẹ lên cái đầu bòm xòm của Samson, và nhìn trừng trừng giận dữ theo dáng người đang bước đi của Nikolas. “Anh ta thật là một gã đàn ông quá quắt,” cô cau có nhận xét với con chó đang ngoe nguẩy. “Đừng để ý đến anh ta nữa. Chúng mình chẳng thêm quan tâm đến nhận xét của anh ta làm gì cho mệt.”

Cô lắc mạnh đầu tự hỏi chuyện gì đang xảy ra với Nikolas. Một phút trước anh còn hôn cô thật say đắm, vậy mà sau đó anh lại giẫy nảy người ra như thể có cái gì đó đang dí lửa vào người anh vậy. Sau 3 tháng kết hôn, Nikolas vẫn còn quá xa lạ đối với cô. Hiếm khi anh giải thích cho cô nghe những hành động hoặc quyết định của anh, và anh ta thậm chí còn chẳng bao giờ bộc lộ cảm nghĩ của anh ta với cô. Nhưng bất chấp Emma cảm thấy giận điên lên, cô vẫn bị mê hoặc bởi người chồng của cô.

Nikolas có thể là người vô cùng thú vị, luôn khiêu khích những tiếng cười, sự ngạc nhiên, và thỉnh thoảng còn khiến cô khiếp vía khi kể những câu chuyện

về cuộc đời anh và những người anh quen biết. Anh kiên nhẫn lắng nghe cô đọc to những lá thư hiếm hoi cô viết cho gia đình và nhận được hồi âm từ Tasia, và anh thậm chí còn an ủi cô khi cô sầu não về mối quan hệ căng thẳng giữa cô với gia đình. Nhưng đồng thời anh cũng là một người rất nhẫn tâm và lạnh lùng đến không thể chịu nổi được, mà chẳng vì lý do nào rõ ràng cả. Cô cho rằng nguyên nhân dẫn đến tính khí cực kỳ khó chịu kia là do anh đã uống quá nhiều rượu. Đó là thói quen hàng đêm của anh khi uống rất nhiều rượu trong bữa ăn tối, và sau đó còn uống tiếp thêm nửa chai vodka nữa. Tuy vậy, cô chưa bao giờ nhìn thấy anh say rượu. Chất alcohol làm cho giọng nói của anh mềm mại hơn và cũng rất thận trọng, đồng thời cũng mang vẻ sâu sắc đến cay độc.

Hầu hết tầng lớp thượng lưu đều quan tâm đến Nikolas như là một kẻ rất sáng suốt, một nhà quý tộc đã giành hầu hết cuộc đời vào những trò giải trí nhàn nhã và chơi đùa với công việc kinh doanh chỉ đơn thuần như một trò tiêu khiển. Emma nhanh chóng tìm hiểu được rằng sự thật thì không hẳn hoàn toàn đúng như vậy. Nikolas là người đàn ông bận rộn nhất mà cô từng được biết, thậm chí còn bận hơn cả cha cô. Anh quản lý khối tài sản khổng lồ của anh với sự lưu tâm sâu sắc, tiến hành những cuộc đầu tư và mở rộng các hoạt động kinh doanh tài chính với mạng lưới hoạt động cực kỳ quy mô và phức tạp, đến nỗi làm cho Emma hết cả hồn khi nhìn vào những bản báo cáo được viết ra trên giấy.

Những bữa tiệc chiêu đãi kéo dài liên miên không hẳn lúc nào cũng tẻ nhạt, vì Emma dường như cũng chẳng biết mình nên làm gì. Những thói quen đã được hình thành từ nhiều năm về trước, và tất cả người hầu trong dinh thự đều làm việc rất có hiệu quả đến đáng kinh ngạc khi họ chăm sóc khu nhà này, chuẩn bị và phục vụ những bữa ăn, và đáp ứng mọi nhu cầu của những vị khách viếng thăm toà lâu đài. Nikolas đồng thời cũng thực hiện lời hứa của anh, Emma đã có thể giành phần lớn thời gian của cô để chăm sóc cho bày thú và thực hiện sự nghiệp của cô.

Có hàng đoàn khách mời kéo dài đến vô tận liên tục ghé thăm dinh thự Angelovsky, khiến nó dường như giống một cái khách sạn hơn là ngôi nhà. Chiếc bàn ăn tối liên tục phục vụ những vị khách nước ngoài, nhiều vị đến từ Châu Âu và Châu Mỹ, và thậm chí có những quý Ngài đến từ những lãnh địa của nước Nga. Buổi trò chuyện sau bữa ăn tối của những quý ông hầu hết đều nói về lĩnh vực kinh doanh, tỷ lệ phần trăm và lợi nhuận, cổ phần, các khoản đầu tư và thuế. Thành thạo Emma ngồi ngoài rìa những cuộc thảo luận phức tạp này và lặng lẽ lắng nghe. Cô có phần hơi thích thú khi chứng kiến sự kính sợ của những người khác giành cho chồng cô, cách mà bọn họ khao khát được trở thành bạn anh và đồng thời cũng rất khiếp sợ anh... và cô có phần đồng cảm với tình trạng khó xử này của họ.

Nikolas có thể rất lời cuốn lúc này và ngay sau đó lại trở nên cực kỳ gay gắt. Anh cư xử rất thô bạo với những ai cố gắng xu nịnh anh, và đáp họ bằng nụ cười mỉa mai khiến họ điếng cả người rằng anh chẳng quan tâm đến ai ngoài bản thân anh, và bất cứ ai muốn tạo nên sự khác biệt bằng cách tạo lòng tin ở anh thì đều là những thằng ngốc. Anh dường như không muốn thiết lập mối quan hệ bạn bè với bất cứ ai, và trở trêu thay chính điều đó thậm chí lại càng khiến mọi người thiết tha được gần gũi với anh hơn.

Về phần mình, Emma đã học được cách tự kiềm chế những cơn bốc đồng của cô để được nhận lấy sự âu yếm của Nikolas. Có vẻ như thành thạo cô muốn chọc tức anh khi ngẫu nhiên hôn anh. Anh là một người tình dịu dàng và khéo léo, nhưng anh không bao giờ có ý muốn ôm lấy cô sau những cuộc làm tình của họ. Mỗi đêm khi anh ghé đến giường cô, ngay khi cô dám trượt tay chạm vào cánh tay của anh dù chỉ một phút thôi, anh sẽ lập tức rời khỏi giường với những lời lầm bầm phàn nàn về không hài lòng. Sự sờ mó, vuốt ve, chỉ được chấp nhận khi anh bắt đầu trước, và thậm chí sau đó thì nó cũng không bao giờ kéo dài quá lâu. Emma dần dần cũng phải chấp nhận khoảng cách mà anh đã tạo ra giữa họ, và thậm chí cô còn tự thuyết phục bản thân rằng như vậy cũng đã là tốt nhất rồi. Cô sẽ sống tốt hơn mà không cần phải có tình yêu, và thậm chí là nỗi đau khổ và sự ham muốn mãnh liệt mà tình yêu mang lại.

Bầu không khí ẩm mốc mang hương vị cổ xưa tràn ngập khi Emma và hai cô gái nhà Sidarova, Rashel và Marinka, kéo rê một cái rương công kênh nặng trĩu ra khỏi góc nhà. Emma đã khám phá ra năm căn nhà kho được khoá chặt nằm trên tầng trên cùng của khu dinh thự Angelovsky, cô đã hỏi Nikolas chúng chứa gì trong đó. Anh nhún vai thờ ơ và đáp lại. “Những món đồ cổ xưa của gia tộc anh được mang theo từ toà lâu đài ở St.Petersburg. Những chiếc đĩa, các bức tượng điêu khắc, vài món đồ trang trí—không có gì đặc biệt đâu. Em có thể ngó sơ qua nếu thích.”

Trí tò mò của Emma dần trở nên không thể kiềm chế được với cái ý tưởng quá sức là hay ho này. Cô yêu cầu người quản gia đưa cho cô chìa khoá của những căn phòng này, bà Evstafyeva, một người phụ nữ béo tròn và vui vẻ, chạy loay quanh toà nhà với hiệu suất đáng kể. “Hãy để những chị em nhà Sidarova giúp Bà,” bà ta đề nghị. “Bất cứ vật gì Bà muốn khiêng xuống lầu và dọn sạch sẽ, họ đều làm được. Những cô gái tốt bụng, mạnh khoẻ, cả hai người bọn họ.”

Emma rất tán đồng lời đề nghị này. Rashel và Marinka đều rất giống nhau một cách đặc biệt. Cả hai cô gái đều có mái tóc màu hạt dẻ, nụ cười quyến rũ, và tính cách luôn phấn khởi khi thọc mũi vào tất cả mọi việc trong toà nhà. Sử dụng những công cụ đã xoáy được ở chuồng ngựa, một trong ba người đã tháo tung được một trong những căn phòng kho đó, mở toang những thùng gỗ và rương ra, đánh bật đi những bản lề và chìa khoá mạ vàng nhỏ xíu.

Niềm vui thích của Emma dâng cao, khi họ phát hiện ra những món đồ cổ xưa của nhà Angelovsky—một tấm thảm dày được thêu bằng những sợi chỉ vàng, bộ đồ dùng vệ sinh giành cho phái nữ bằng bạc, chiếc hộp gỗ chạm trổ bên trong chứa đầy những chiếc khăn trùm đầu tinh xảo.

“Đẹp quá!” Emma thốt lên, cẩn thận mở tung một tấm lụa mềm mại óng ả. “Tôi tự hỏi những cái này không biết để dùng làm gì nhỉ.”

Các chị em nhà Sidarova kêu lên trong thích thú và kiểm tra những món chứa trong chiếc hộp đó. “Chúng được dùng để phủ lên tóc của những quý bà, thưa Đức Bà,” Rashel nói. Cô kéo lấy chiều dài của tấm mạng và khéo léo kết thành một vành nhỏ óng ả được uốn cong lên lệch sang một bên tạo thành hình chiếc mũ với chóp nhọn thanh nhã. Một viên ngọc bích hình giọt nước nằm lủng lẳng trên đỉnh. “Đề em chỉ Bà cách đội chiếc mũ này nha?” cô gái hỏi.

Emma gật đầu và vẫn ngồi trên sàn nhà, trong khi Rashel đứng dậy để đội tấm màn được kết bằng nhiều hạt ngọc trai phủ lên mái tóc của cô. Tiếp đó cô gái đội lên chiếc vương miện để viên đá ruby nằm ngay giữa trán Emma. “Những người phụ nữ đã kết hôn bắt buộc phải che phủ mái tóc của họ, nhằm che giấu chúng khỏi những ánh mắt xa lạ,” Rashel giải thích, thật lúi lúi để ngắm nhìn cô với vẻ hài lòng. Chị ta đưa cho Emma tấm gương nhỏ từ bộ dụng cụ cá nhân bằng bạc. “Chỉ có thiếu nữ đồng trinh mới thường chau chuốt trang phục sao cho phần đỉnh đầu bên trái được phép lộ ra bên ngoài.”

Emma nhón mắt nhìn gương mặt của cô phản chiếu trên chiếc gương méo mó, mờ đục. “Tôi có cảm giác hơi kỳ cục chút,” cô phì cười đáp, với tay sờ

lên viên đá ruby nằm lũng lảng trên trán cô.

“Bà thật đẹp khi đeo nó,” Rashel bình luận.

Marinka gật đầu đồng ý. “Bà rất giống người Nga, Thưa Đức Bà.”

“Hãy tìm xem chúng ta còn phát hiện ra cái gì nữa không!” Emma tháo vương miện và tấm màn ra, rồi tiếp tục moi sâu hơn trong tấm rương. “Nhìn cái này đi,” cô đáp, ôm lên những chiếc túi nhỏ được trang trí bằng ngọc. Chiếc túi bằng lụa màu hồng được thêu có hình một chữ cái kirin tiếng Nga, có lẽ là giống với ký tự E.

Rashel quan sát chiếc túi thật tỉ mỉ. “Có lẽ chúng thuộc về người vợ của Hoàng tử Nikolas đệ nhất. Tên bà ấy là Emelia.”

“Vậy à? Nikolas đã từng đề cập về bà ta 1 lần với tôi. Bà ấy là bà cố cố nội của anh ấy. Có phải không?”

Rashel gật đầu. “Dah, Emelia đã từng là một thiếu nữ thôn quê đến từ ngôi làng gần St.Petersburg. Bà có muốn nghe câu chuyện về Nikolai và Emelia không?”

“Tất nhiên rồi,” Emma nói, vắt chéo đôi chân và tựa người thật thư giãn. Cho đến bây giờ cô để ý thấy rằng tất cả những gia nhân người Nga trong khu dinh thự này đều có thói quen chia sẻ những câu chuyện bịa đặt mang tính chất giải trí bất cứ khi nào có cơ hội. Họ đều bắt đầu chung một cách thức: Ngày xưa ngày xưa, cách đây rất lâu... hoặc thỉnh thoảng, ngày xưa ngày xưa, ở một thời đại rất xa xưa. Emma chăm chú nhìn Rashel về khắp mọi hy vọng, mong chờ câu chuyện bắt đầu. Đôi mắt cô tỷ nữ lấp lánh tia nhìn thích thú. “Ngày xưa ngày xưa, lâu ời là lâu, có một hoàng tử mang tính thần kiên định rắn rỏi như thép tên là Nikolai. Ngài ấy là người can đảm nhất trong tầng lớp quý tộc cao quý nhất ở Nga, và đẹp trai đến nỗi ngay cả mặt trời cũng phải ghen tỵ với sự rực rỡ của Ngài ấy. Nhưng Nikolai chưa bao giờ rung cảm vì tình yêu. Nhiều năm trôi qua, trái tim của Ngài càng ngày càng trở nên sắt đá, lạnh lùng.”

“Khi đến lúc Hoàng tử Nikolai buộc phải kết hôn, ngài ra lệnh mang tất cả những thiếu nữ đồng trinh từ Moskva và những vùng đất lân cận tập trung lại, và ngài sẽ lựa chọn một trong số đó. 500 thiếu nữ đồng trinh xinh đẹp đi đến với niềm hy vọng được trở thành cô dâu của ngài. Ngài dạo xung quanh họ và giải tán từng người trong số đó, ban cho mỗi người 1 đồng tiền vàng.

“Có vẻ như là cuối cùng Nikolai nghi ngờ rằng liệu có thể tìm ra được một thiếu nữ có thể làm hài lòng ngài ấy, thì ngài chợt nhìn thấy Emelia, một thiếu nữ thôn quê đáng yêu. Ánh nắng mặt trời chiếu những tia nắng rực rỡ lên mái tóc nàng ấy, và làm cho nó toả sáng lên giống như những chiếc lông vũ màu vàng-và-đỏ đầy huyền bí của con chim lửa. Hoàng tử Nikolai càng nhìn chăm chú vào đôi mắt xinh đẹp ấy, thì ngài càng cảm thấy trái tim chợt trở nên ấm áp hơn, cho đến khi lớp băng đá từ từ tan chảy ra. ‘Đây là cô dâu của ta,’ Nikolai nói, và kéo Emelia vào trong vòng tay của Ngài, mang cô ấy đến toà lâu đài. Những thiếu nữ đồng trinh mang đầy tâm trạng thất vọng thì được gọi trả về cho gia đình của họ. Hoàng tử Nikolai và Emelia kết hôn với nhau, làm cho tất cả những cư dân trên vùng đất ấy vui mừng cực độ. Họ trao cho nhau tình yêu tuyệt vời, và một đứa trẻ đã được thụ thai... nhưng sau đó thì câu chuyện trở nên thật bi thảm.”

“Tại sao?” Emma hỏi, vẻ tò mò trỗi lên dữ dội. “Chuyện gì đã xảy ra?”

“Không lâu sau cuộc hôn nhân của họ, Hoàng tử Nikolai không còn được sa hoàng yêu mến nữa và nhiều nhà quý tộc Nga đồ kỵ đã sử dụng mọi mảnh khỏe để đánh bại ngài ấy. Nikolai bị ném vào ngục thất, nơi mà sau đó ngài đã bị bệnh và chết. Công nương Emelia gần như cũng qua đời ngay sau đó, vì quá đau buồn. Bà ấy đã đến một tu viện để ẩn mình khỏi những kẻ thù, và ở đó bà đã bí mật hạ sinh con trai của Nikolai. Đứa trẻ lớn lên trở thành một người cao quý và xinh đẹp giống như cha của nó, và trở thành một trong những người đàn ông quyền lực nhất ở Nga-một trong những người kết thân với Nữ Hoàng Elizabeth.”

“Đây là 1 câu chuyện có thật hả?” Emma hỏi về hoài nghi.

“Oh, dĩ nhiên rồi, thưa Bà.”

Emma chăm chú nhìn chiếc túi thêu nhỏ xíu đang nằm trong lòng cô, đùa nghịch với những viên đá sáng lấp lánh. Cô thật sự xúc động trước câu chuyện bi thảm này, nhưng thay vì thừa nhận điều này, cô lại che giấu bằng cách hơi hơi tò mò về khinh rẽ toàn bộ câu chuyện này. “Chỉ có tổ tiên nhà Angelovsky mới ngạo mạn như vậy. Khiến cho tất cả những thiếu nữ thôn quê đứng ở đó để chờ anh ta lựa chọn... tại sao nhỉ, tôi khinh bỉ hẳn ta.”

“Có lẽ,” Rashel đáp với tia sáng lấp lánh ranh mãnh trong đôi mắt cô gái. “Nhưng có người đồn rằng Hoàng tử Nikolai là người đàn ông rất đẹp trai. Thỉnh thoảng thì điều đó lại khiến cho anh ta trở nên hơi ngạo mạn một chút, đúng không nhỉ?”

“Tôi không quan tâm anh ta đẹp trai đến cỡ nào. Toàn bộ câu chuyện nghe thật là dã man.”

“Đó là truyền thống gia đình rồi. Những ngày đó thật sự rất khác biệt. Bây giờ, dĩ nhiên, những người Nga đã hội nhập theo phong cách phương Tây rồi, và chuyện đó không còn xảy ra nữa.”

“Cảm ơn Chúa vì sự tiến bộ này,” Emma nói. Cô cúi người xuống và nhấc lên một chiếc khung được quấn lại bằng vải ra khỏi chiếc rương. Với sự giúp đỡ của những cô gái, cô mở tấm vải và khám phá ra đó là bức tranh phong cảnh cây trúc xước và cũ kỹ. Lớp sơn bị tróc vỡ và bị phủ lên một lớp bụi dày đến vài thập kỷ. Emma không thể cảm nhận được gì về bức tranh này, điều đó rõ ràng là một nỗ lực nghiệp dư để hiểu về những tác phẩm nghệ thuật. “Tại sao có ai đó lại muốn cất giữ nó nhỉ?” cô hỏi, nhăn mũi lại. “Có thể là nó đáng giá, hoặc là nó có tính chất truyền cảm nhỉ?”

Rashel và Marinka tập trung lại bên cạnh cô để nhìn bức tranh. Nó mô tả quang cảnh săn bắn của những con chó thuộc giống borzoi Nga đang đuổi theo một con chó sói xuyên qua những cánh đồng tối tăm. Có một toà lâu đài miền thôn quê làm nền cho bức tranh, nằm xa tít ở phía đường chân trời tương

phản với bầu trời màu xanh oải hương dịu nhẹ. “Nhìn kia,” Marinka kêu lên, chỉ vào góc tranh nơi mà màu sơn đã bị phai nhoà đi. “Có cái gì bên dưới nè.”

Emma nghiêng người gần sát vào bức tranh sơn dầu và cào cào lên lớp sơn bằng những móng tay của cô. Một mảnh lớn bị bung tróc, để lộ ra lớp sơn sáng lấp lánh màu nâu đồng và có một bức tranh còn tươi mới ẩn sau bên trong. “Tôi tin chắc là chị đúng,” cô nhận xét. “Ai đó đã che giấu một bức tranh khác bên trong. Tôi tự hỏi không biết nó là cái gì nhỉ.”

Cô đặt bức tranh chất đống lên sang một bên để đem xuống lầu, và tiếp tục phân loại từng vật trong phòng để đồ. Sau hơn hai giờ trôi qua, người Emma phủ đầy bụi và nhóp nhóp mồ hôi. Cô cười toe toét khi nhìn vào hai chị em nhà Sidarovas, cả hai dường như cũng một rứa cả người giống cô. “Ngày hôm nay vậy là đủ rồi nhỉ?” cô hỏi, và cả hai cô gái đều gật đầu ngay lập tức. Emma khệ nệ ôm hết vào lòng những vật mà cô vừa tìm thấy được rồi bước xuống phòng cô ở dưới lầu.

Ngay khi cô vừa dựng bức tranh lên chiếc ghế trường kỷ nhưng trong phòng khách, Emma nghe thấy tiếng gõ cửa và giọng nói của Nikolas vang lên.

“Anh đến để xem em đã sẵn sàng cho buổi tối chưa. Một nhóm những nhà sản xuất người Mỹ sẽ tham gia, và em—” Nikolas im bặt ngay khi anh chiếu tia nhìn lên bộ quần áo nhẵn nhéo và làn da bám đầy bụi của cô. Cái nhìn bức bối lướt qua khuôn mặt anh, nhưng ngay sau đó anh mỉm cười về hài hước miễn cưỡng.

“Em đã thăm thú kỹ lưỡng những căn phòng trên tầng gác mái rồi nhỉ.”

“Nó đúng là một kho tàng quý giá!”

“Em phải tắm rửa và mặc lễ phục cho bữa tối ngay lập tức,” anh nói, ném ánh nhìn hồ nghi lên cái đồng “kho báu” mà cô vừa tìm được. “Những người Mỹ--”

“Hãy đến nhìn bức tranh này nè,” Emma nài nỉ, ra hiệu cho anh lại gần chiếc ghế trường kỷ. “Nó có quen thuộc không? Nó có ý nghĩa gì với anh không?”

“Chẳng quen tý nào.”

“Hãy nhìn lớp sơn tróc ra ở góc tranh nè anh? Em nghĩ là có một bức tranh được cất giấu bên dưới.”

“Có lẽ,” anh nói với vẻ hoàn toàn dửng dưng, “Bây giờ, bữa ăn tối—”

“Chúng ta có thể yêu cầu ai đó phục hồi bức tranh giá trị này lại được không anh? Có thể đó là một bức tranh tuyệt vời đang chờ đợi được khám phá ra.”

“Nếu điều đó làm em vui, chúng ta sẽ tìm ai đó phục hồi nó. Mặc dù anh nghi ngờ là chẳng có cái gì giá trị đáng phải xem cả. Emma, em phải tắm rửa sạch sẽ ngay bây giờ và đi xuống lầu.”

“Em phải nói gì với những nhà sản xuất này đây?”

“Chỉ cần ngồi im lặng và mỉm cười là được.” Nikolas bắn ra tia nhìn đầy ý nghĩa và chiếu thẳng vào cô. “Và không bình luận bất cứ điều gì về những xác động vật nhỏ khi thức ăn chế biến từ chúng được bưng ra.”

Một nụ cười gần xuất hiện trên khuôn mặt cô. “Nếu không thì sao?” cô di chuyển đến chiếc bàn trang điểm và đội tám mạng Nga cổ xưa và chiếc vương miện lên tóc cô, chính xác như những gì Rashel đã chỉ cô làm trước đó. Nghiêng người lại nhìn anh và mỉm cười về trêu chọc, cô nói, “Nếu em xúc phạm tất cả những người khách Mỹ của anh, liệu anh có trừng phạt em không? Thật chính xác như cách vị hoàng tử Nga trừng phạt vợ ông ta đó?”

Cô im lặng khi nhìn thấy sự thay đổi lướt qua khuôn mặt Nikolas. Anh trở nên trắng bệch, đôi mắt chứa đầy vẻ tối tăm hoảng sợ khi anh nhìn chằm chằm vào cô. Emma chậm chạp dỡ chiếc khăn trùm móng ra khỏi đầu cô. “Chuyện gì vậy?” cô hỏi.

Nikolas không trả lời lại. Có một cảm giác choáng ngợp tràn ngập trong anh khiến anh không thể bật ra bất cứ lời nào. Điều gì đó đã vồ lấy anh, mang anh đi khỏi đây trong không hơn một giây, như thể anh bị kéo mạnh ra khỏi cánh cửa và đi đến một nơi khác. Anh thấy hiện lên khung cảnh Emma đang khóc lóc, khuôn mặt đỏ rực và mái tóc cô buông lỏng, rối tung lên. .

“Làm ơn trừng phạt em đi,” cô van xin.

“Kẻ ngu ngốc bé nhỏ,” câu trả lời phát ra từ giọng nói cay nghiệt của anh. Anh kéo cô lại gần hơn với nỗ lực nhằm xoa dịu cô, và vuốt ve tám lưng đang run rẩy của cô. “Thề trước tên của Đấng tối cao, sao em lại nghĩ rằng anh có thể để những dấu vết trên người em chứ? Làm sao mà anh lại đánh đập em bằng chính đôi bàn tay của anh được? Ôi, lời mời gọi đó chẳng hấp dẫn chút nào, kẻ thông minh bé nhỏ của anh. Nhưng thậm chí nếu anh cố gắng, anh cũng sẽ không bao giờ đánh em dù chỉ bằng một ngón tay.”

“Bởi vì em là vợ anh?” cô run giọng hỏi.

“Bởi vì em là của anh. Em là người duy nhất anh đam mê, dù rằng em có thể khiến anh suy sụp...”

Với một cái lắc đầu mạnh mẽ, anh đẩy lùi cảnh tượng ấy ra xa. Anh không hiểu được những cảm xúc mạnh mẽ, ngọt ngào, nhức nhối, đau đớn này, chúng cào xé bên trong cổ họng anh. Biết rằng Emma đang chờ đợi anh nói điều gì đó, anh quay lại nhìn chằm chằm vào cô, đột ngột trở nên giận dữ.

“Nikki,” cô bắt đầu trước, nhưng anh đã quay lưng đi. Anh bỏ đi với nỗi hoảng sợ luôn giam giữ anh, không có đủ khả năng để giữ thái độ xa cách giữa bản thân anh với cô vợ ngỡ ngàng của anh.

Emma chào đón những vị khách người Mỹ với vẻ vui mừng mang đầy nét giả tạo. Cô bận chiếc váy dài yêu thích nhất của cô, được thiết kế bằng loại lụa màu vàng-trắng ngà, với cổ áo hình vuông khoét sâu xuống dưới làm lộ ra vùng ngực căng tròn của cô. Những sợi ren được đính theo viền của chiếc váy và phủ lên toàn bộ chiều dài ống tay áo, đến khuỷu tay. Mái tóc cô được búi gọn trên đỉnh đầu, hai lọn tóc xoắn dài được thả lơ ra sau lưng. Toàn bộ phục trang và mái tóc của cô đã tạo ra hiệu quả sáng chói và thật hợp thời trang, và khiến cho sự tự tin của cô được gia tăng một cách đáng kể.

Nikolas đã rơi vào một tâm trạng không thể đoán trước được sau những gì đã xảy ra trong căn phòng của cô. Anh đối xử với cô thật quá mức hồ hững, nhưng có một sự khinh bỉ ngấm ngấm thể hiện qua thái độ của anh, khiến cô cảm thấy khó chịu. Emma biết rằng cô đã làm sai điều gì đó. Cô không thể tránh né điều này nữa nếu như anh cứ thỉnh thoảng như bị “bỏ bùa”-bất cứ khi nào họ làm chung việc gì đó-và chắc chắn cô không phải là nguyên nhân gây ra những chuyện này. Anh đã uống quá nhiều, hoặc có thể anh đã làm việc quá sức. Có lẽ cô phải ghé thăm Tasia càng sớm càng tốt, và kể cho bà nghe vấn đề của Nikolas. Tasia luôn luôn nói rằng người Nga rất bí ẩn và có tính cách khó hiểu. Bà có thể có khả năng làm sáng tỏ tình huống này. Giá mà Nikolas chịu giúp Emma hiểu rõ cái quái quỷ gì đang xảy ra... nhưng cô biết rõ câu trả lời của anh về điều này.

Mười vị khách ngồi dọc theo chiếc bàn ăn dài, được phủ bằng vải lanh, trong khi Nikolas và Emma ngồi đối diện nhau ở cuối bàn. Như thường lệ, bữa ăn toàn là những món ăn Nga đặc trưng, với các người hầu phục vụ những món ăn nóng hổi được bung lên từ nhà bếp và mỗi vị khách đều có một phần riêng. Quay sang phía bên trái, Emma mỉm cười với một quý ông ngồi cạnh cô, người đàn ông ánh chừng khoảng dưới 30 tuổi tên là Mr.Oliver Brixton. Anh ta nhìn không đẹp trai tẹo nào, với khuôn mặt tròn, thô kệch, và tóc của anh ta thì mỏng dính, nhưng có một sự tự tin và thân thiện bao trùm lên tính cách của anh ta, khiến anh ta trông hấp dẫn hơn.

“Đây là chuyến đi đầu tiên đến Anh Quốc của ông phải không, Mr.Brixton?” cô hỏi.

“Vâng, đúng như vậy,” anh thừa nhận với tông giọng dứt khoát của dân New York. “Tôi chưa bao giờ đi ra nước ngoài suốt từ nhỏ đến giờ. Chuyến đi của tôi bắt đầu từ Pháp, sau đó là đến Italy, và hiện giờ là Anh Quốc. Ở nơi này chưa bao thủ đến mức khiến tôi sợ hãi.”

Emma bị mê hoặc bởi sự thành thật của anh ta. “Ồ Anh thì nhiều hay là ít bảo thủ hơn ở New York?”

“Ít hơn một chút, điều đó khiến tôi rất ngạc nhiên. Tôi nghĩ đó là bởi vì những người Mỹ có quá nhiều điều để chứng minh, vì chúng tôi sống ở một quốc gia còn quá non trẻ. Trong xã hội New York chúng tôi phải ráng sức tỏ ra khoa trương hết mức có thể, hy vọng điều đó sẽ làm xao lãng những người khác khỏi tính cách thô kệch của chúng tôi.”

Muỗng súp đang trên đường tiến đến miệng cô thì đứng sững lại, Emma liếc nhìn anh ta với vẻ xét đoán trêu chọc. “Chẳng có chút thô kệch nào dưới cái nhìn của tôi, theo tất cả những gì mà tôi có thể nói.”

Brixton mỉm cười, ăn món súp có vị nấm và thảo mộc. “Thật vui khi được nghe câu nói này, thưa Đức Bà, bởi vì tôi sẽ thực hiện nhiều cuộc viếng thăm hơn nữa đến nước Anh.”

“Những lý do thương mại à, Mr.Brixton?”

“Đúng vậy, nhưng ngoài ra, tôi muốn đến thăm em gái tôi, Charlotte. Con bé đã đính hôn với một người đàn ông Anh, bà biết đấy. Một anh chàng hào hoa chúng tôi đã tình cờ gặp ở Pháp vài tháng trước đây.”

Emma đặt cái thìa xuống và nhìn chăm chăm vào anh ta, tâm trí của cô vang lên tiếng vo vo ù tai bởi một sự suy đoán gây nên cơn hoảng loạn. Brixton, Brixton... Cô đã nghe đến cái tên này ở đâu trước kia nhỉ? Không, không thể là...

Từ vị trí của anh ở bên kia chiếc bàn, Nikolas buộc phải cảnh giác bởi biểu hiện khác thường của cô. Anh tách sự chú ý của mình ra khỏi người phụ nữ đang ngồi phía bên tay phải của anh, và tập trung nhìn vào khuôn mặt tái xanh của Emma.

Hiểu sai phản ứng của Emma như là mô sự tò mò thông thường, Brixton tiếp tục giải thích. “Chỉ còn một tuần nữa thôi, em gái tôi sẽ kết hôn với Ngài Adam Milbank. Có lẽ bà biết ngài ấy, thưa Đức Bà.”

Khoá chặt trong sự im lặng đáng sợ của người, Emma gật đầu. Nikolas trả lời thay cho cô, làm cho những người khác giật mình khỏi những cuộc trò chuyện nhẹ nhàng. “Thật ra thì, Công nương biết rõ về anh ta. Trước khi chúng tôi kết hôn với nhau, công nương đã có ý với Milbank, nhưng anh ta tỏ ra quá lảng tránh... và do đó vợ tôi phải tìm kiếm một sự ổn định khác nơi tôi.”

Tia nhìn của Emma chiếu thẳng vào anh. Có một tia sáng nhấp nháy trong đôi mắt màu hổ phách của anh tố cáo sự khoái trá hiểm độc. Có phải anh đã lập kế hoạch cho điều này? Có phải anh đã nhớ rằng Brixton là tên người phụ nữ mà Adam đã đính hôn? Sự bối rối và giận dữ đan xen trong cô. Cô cố gắng che giấu những cảm xúc của cô bằng cách cầm chiếc thìa bạc lên, những ngón tay mảnh khảnh run run nhẹ nhàng.

Người đẹp ngồi phía tay phải của Nikolas lên tiếng. Cô ta có đôi mắt đen huyền mang đầy vẻ tán tỉnh khi nói với Nikolas bằng tông giọng ngọt lịm như mật. “Đức Ngài, em thật khó để nói đó là ‘sự dàn xếp’! Một người đàn ông với sự giàu có và nam tính như ngài sẽ là sự lựa chọn đầu tiên của bất cứ người phụ nữ lý trí nào.”

“Sự lựa chọn duy nhất của tôi,” Emma đáp với vẻ đáng yêu hiểm độc.

Chỉ duy nhất Nikolas hiểu rõ câu nói châm chọc này. Anh thừa nhận nó với nụ cười nhạo báng, nâng ly lên hướng về phía cô.

“Hãy để chúng tôi nói rằng cả Ngài Milbank và tôi đều được ban phúc với vận may tốt-Ngài ấy vì đã giành được Quý cô Milbank, và tôi vì đã chiến thắng trước nàng Emelia xinh đẹp.”

Nhiều phút sau, Emma ăn một cách máy móc và lắng nghe giọng nói huyền thoại của Brixton. Rất may là anh ta dường như không có vẻ đòi hỏi gì thêm ngoài nụ cười và thỉnh thoảng gật đầu.

Cuộc gặp với Brixton tối nay giống như là một sự si nhục. Trong mọi hoạt động thường nhật khi bắt đầu cuộc sống mới của cô, Emma đã điều chỉnh để không nghĩ về Adam quá thường xuyên. Nhưng có vẻ như người đàn ông này đã làm cho nó trở nên thực tế hơn, rằng thật sự có một người phụ nữ mà Adam sẽ lấy làm vợ, một tuần nữa kể từ bây giờ-1 tuần nữa... cô buộc bản thân trở nên cứng rắn hơn để giữ cho đôi mắt cô không nhỏ lệ, giấu kín đi những suy nghĩ. Chúa ơi, con muốn người đó chính là con. Mỗi lần cô liếc nhìn Nikolas, cô lại nhận thấy rằng anh đang quan sát cô, lạnh lùng phân tích màu sắc trên khuôn mặt cô, từng nhịp rung của đôi lông mi cô, từng đường nét sắc thái biểu hiện. Anh muốn gì ở cô chứ? Anh đang mong đợi nhìn thấy điều gì trên khuôn mặt cô?

“Bà dường như là một quý bà người Anh khá thú vị nhất mà tôi từng gặp,” Brixton nói. “Thật quá thân thiện và cởi mở. Một sự thay đổi đáng yêu.”

Emma buộc mình phải chuyển sự chú ý trở lại sang anh ta. “Tôi sẽ thừa nhận rằng người Anh có tiếng là dè dặt.”

“Vậy thì, tại sao bà lại không như vậy?”

“Tôi không biết,” cô trả lời, mỉm cười. “Tôi hơi kỳ quặc, tôi cho là vậy”.

Brixton gãi đến cô một cái liếc mắt ngưỡng mộ rành rành ra. “Có lẽ như vậy, Đức Bà. Nhưng theo một cách khá dễ thương nhất.”

Emma đỏ mặt và nhìn qua phía bên kia bàn. Nikolas nhìn chăm chăm vào cô vẻ đứng đưng, đôi môi của anh mím lại với nụ cười mỉa mai, như thể cô là một cô nhóc xuẩn ngốc bị anh bắt gặp khi đang làm sai điều gì đó.

Mặc dù sự tác động lẫn nhau giữa Emma và Nikolas không bao giờ có thể khiến bất cứ ai gọi đó là sự triu mến, chỉ ít họ cũng luôn luôn xoay xở để đưa cọt với nhau về hoà nhã trước mặt những người khác. Đêm này điều ấy là hoàn toàn không thể. Emma nhận thức rất rõ sự im lặng căng thẳng giữa họ. Nikolas trở nên cực kỳ đáng ghét, đối xử với cô bằng những cái nhìn chăm chăm lạnh lùng và những lời chế nhạo cay độc. Emma ước ao được tát vào mặt anh khi cô chẳng làm gì để đáng phải nhận lấy cách đối xử như vậy. Có phải bằng cách nào đó mà Nikolas đã đoán ra được rằng cô bị ảnh hưởng bởi sự xuất hiện tối nay của Oliver Brixton? Chẳng lẽ anh ta bực mình bởi vì cô vẫn còn tình cảm với Adam? Anh ta ghen sao? Không, Nikolas không bao giờ thể hiện bất cứ điều gì cho thấy anh ta quan tâm đến cô theo cái cách như vậy. Chắc chắn là bởi vì lòng tự tôn của anh ta đã bị xúc phạm.

Emma khôn khéo chịu đựng suốt cả phần còn lại của buổi tối, con phiền muộn thuyên giảm một cách sâu sắc khi những người khách cuối cùng rời đi cũng rời đi vào lúc nửa đêm. Không nói lời nào với Nikolas, cô chạy ù lên phòng và đóng sầm cửa lại. Sự nỗ lực của việc mỉm cười, ăn uống và tán chuyện phiếm hẫu như đã vắt kiệt sức lực cô. Cố gắng kiềm chế những sợi dây thần kinh chỉ đang trực chờ kêu thét lên, cô rung chuông gọi Rashel lên để giúp cô cời trang phục ra, và nhịp chân rào vòng quanh căn phòng cho đến khi người hầu gái đến. Dường như hiểu được cơn thịnh nộ điên cuồng của bà chủ, Rashel im lặng và làm việc hiệu quả khi cô gãi cời chiếc áo dạ hội ra và tháo những chiếc móc còn lại.

“Tôi có thể tự làm phần còn lại,” Emma nói ngắn gọn, ra hiệu cho người hầu rời đi. “Cảm ơn, Rashel. Spahkóynigh nóchye.”

“Chúc ngủ ngon, thưa Đức Bà,” người hầu gái đáp lại, rón rén bước ra khỏi phòng.

Emma mặc chiếc áo ngủ bằng vải lanh thêu và lên giường ngủ, chỉ tạm dừng lại để giặt những chiếc kẹp ra khỏi mái tóc và lùa những ngón tay cô vào nó. Cô nằm trong bóng tối với tấm chăn được kéo cao lên đến tận ngực, và cố gắng hồi tưởng lại khuôn mặt của Oliver Brixton một cách chi tiết. Có phải Charlotte Brixton cũng có những nét tương đồng như anh trai của cô ta? Cùng có đôi gò má tròn trĩnh, ánh mắt giống hệt nhau, mái tóc lưa thưa? Em hy vọng nàng ta có một tài sản đủ lớn để làm hài lòng anh, Adam, Emma suy nghĩ một cách dứt khoát, nếu những cái đó thật sự là điều mà anh mong muốn. Cô nhớ đến khuôn mặt Adam ở lần gặp cuối cùng của họ, tại buổi khiếu vũ của nhà Angelovsky... đôi mắt nâu ấm áp của anh, nụ cười đầy nam tính, sức ép của em trên bờ môi cô, giọng nói vang vọng của anh bên tai cô, Anh ngưỡng mộ em... một giọt nước mắt chậm chậm rơi xuống khoe mí cô, và cô vui mặt vào gối.

Cô gần như đã ngủ lơ mơ, cơ thể cô co lại và thư giãn, ngay lúc ấy cô cảm nhận được có một sự chuyển động trong bóng tối. Làm một cử chỉ ngái ngủ, phát ra âm thanh ngờ vực, Emma bắt đầu nằm ngửa người ra. Một cơ thể nặng nề thỉnh thoảng vồ lên người cô, với những cơ bắp cuộn cuộn. Trong cơn hỗn loạn ngái ngủ cô đã nghĩ rằng cô đang nằm mơ và bị tấn công bởi con hổ của cô, Manchu. Hơi thở nóng hổi của một người đàn ông hời hả áp sát tai cô, và cô choáng váng khi nhận ra rằng đó chính là chồng của cô.

“Nikolas?”

Anh ghim chặt cô xuống tấm nệm bằng chính trọng lượng cơ thể anh. Mặc dù anh vẫn còn mặc đầy đủ quần áo, nhưng cái phần nhô ra khuấy động ấy là không thể nhầm lẫn được và đang ép sát vào vùng dưới mềm mại của cô. Emma thờ hồn hển trong cơn choáng váng, vận vẹo người để cố thoát ra trong khi hơi thở sặc mùi rượu của anh thoảng nồng trên mũi cô.

“Em thuộc quyền sở hữu của ta, em có hiểu không?” giọng nói giễu cợt của Nikolas vang lên. “Ta sở hữu từng lời nguyện rủa của em. Ta biết em mong muốn điều gì tối nay—Ta thấy rõ cái cách em đùa bỡn tán tỉnh và mỉm cười trong khi Brixton nhìn xuống váy em. Em muốn làm ta phải ghen tuông, cô vợ nhỏ bé mưu đồ của ta, nhưng điều đó chẳng hiệu quả đâu. Ta sẽ không bao giờ ghen tuông vì em.”

Emma tìm lại được bình tĩnh đủ để thoát khỏi sự ngạc nhiên và thúc cùi chỏ vào xương sườn anh. “Xéo khỏi người tôi, đồ ma men ngu ngốc,” cô ghen

ngào khóc không nên lời.

Nikolas giật nhẹ trên người cô và ép sát bản thân vào giữa hai đùi cô. Hơi thở của anh ngày càng trở nên nặng nề hơn, chuyển từ con thịnh nộ sang nỗi đam mê nồng nhiệt, trộn lẫn cảm xúc của cả hai vào nhau. “Em muốn trói chặt linh hồn ta vào những mối ràng buộc,” anh thầm thì. “Nhưng em sẽ không bao giờ khiến ta cảm nhận trước bất cứ điều gì mà ta không muốn cảm nhận. Ta sẽ không bao giờ yêu em”

“Ai yêu cầu anh phải làm như vậy cơ chứ?” Emma nóng nảy đáp lại. Sau đó cô sững người lại, và một tia sáng lạ thường loé lên trong đầu cô khi cô hiểu ra rằng Nikolas đang sợ hãi, rằng anh đang liều mạng chống lại những cảm giác tuyệt vọng của chính bản thân anh. Thật kinh ngạc làm sao, cô vươn người chạm đến hình bóng mờ ảo của anh, những ngón tay cô vuốt ve mái tóc rối bù trên đầu anh. “Nikki—”

Anh giật mạnh người ra sau với giọng nói giận dữ. “Đừng gọi ta như vậy.”

“Đồ nhát gan,” cô nói, lời buộc tội dịu dàng nhưng rất rõ ràng. “Tại sao anh luôn luôn trở nên quá sợ hãi như vậy mỗi khi gần gũi em?”

Emma cảm nhận được con rung mình giận dữ của anh khi anh cúi người xuống dạng hông cô ra, con thịnh nộ làm cho xương anh cứng đờ lại và những bắp cơ căng cứng lên. Sau đó Nikolas kêu lên 5mô âm thanh như tiếng rên rỉ đầu hàng và cong người ép vào cô. Miệng anh tìm kiếm bờ môi cô, khao khát, đam mê, và những ngón tay của anh xé toạt chiếc váy ngủ để tìm kiếm cơ thể nóng bỏng sẵn sàng của cô. Cô dịch chuyển qua lại để giúp anh dễ dàng hơn, kéo văng quần áo của cô và cả của anh, xé toạc chiếc áo somi bằng vải batit màu trắng, giật mạnh chiếc quần dài của anh với mức độ khản trương đến nỗi khiến cho những hạt nút văng ra.

Khi quần áo của cả hai đã bị xé nát thành từng mảnh vụn và nằm lộn xộn bên dưới, Nikolas ép làn da trần trụi của anh áp sát vào cô. Anh áp môi lên cổ họng mịn màng ngọt ngào của cô, bú mút và liếm, di chuyển từ từ xuống bờ ngực cô. Rên rỉ trong con thở mẫn, Emma mở rộng đùi cô và vươn tay xuống dưới với ý muốn hướng dẫn anh tìm đường vào bên trong cô. Chú bé của anh giờ đã vươn cao lên và nở to ra, nhấn đẩy trong cô cho đến khi cô run bắn người lên với trạng thái ngây ngất vì những cảm giác do nó mang lại. Cô búng người lên áp sát vào anh để mong nhận lấy được nhiều hơn nữa từ anh, và thờ hồn hên khi anh lần người nằm giữa ra trong tình huống hoàn toàn không thể ngờ đến. Giờ thì cô đang cười lên người anh, nhịp nhàng nhấp nhô trên anh một cách liên tục, tự làm thỏa mãn bản thân trên cơ thể bị khuấy động như nhồi của anh.

Nikolas kéo cô nằm dài xuống ngực anh và ôm chặt cô khi anh cật lực đẩy sâu vào vùng trung tâm của cô. Emma di chuyển môi mình áp sát vào tai anh và cắn nhẹ lên vùng da tai mềm mại đó, khiến anh gầm gừ thêm muốn. Siết chặt cơ thể áp sát vào thân hình đầy sẹo, lực lờng của anh, cô cảm nhận được một luồng khoái cảm ngày càng gia tăng lên cho đến khi cô hoàn toàn đánh mất bản thân trong cơn cực khoái dâng tràn. Cô thổn thức áp sát vào cổ anh và quần quai trong khoái cảm. Gần như ngay lập tức Nikolas cũng cảm thấy rung động với cùng một cảm giác thỏa mãn, hơi thở anh rít lên qua kẽ răng chỉ ngay khi anh cố gắng lấy lại nhịp thở sắc nhọn của mình. Anh cúi thấp người hơn, nghiêng rặng và đẩy mạnh lần cuối cùng, giữ cho phần cơ thể của anh ở sâu hơn bên trong cô.

Nhận thức được anh không thích bị ôm ấp quá lâu, Emma bắt đầu lần người ra xa. Nikolas ghi chặt hông cô lại với cừ chỉ phản đối, giữ chặt cô ép sát vào người anh. Họ ôm chặt nhau trong vài phút, cùng thờ hồn hên, thư giãn, trong khi làn không khí mát mẻ hong khô bờ lưng ẩm ướt mồ hôi của cô. Một cảm giác mới mẻ dâng tràn trong cô, cảm giác của sự bình yên và tĩnh lặng mà cô chưa bao giờ biết đến trước đây. Nhịp tim của Nikolas dần ổn định bên dưới tai cô, tay anh dịu dàng vuốt ve đường cong của hông cô và vùng cơ thể bên dưới ẩm ướt của cô. Những sợi tóc ngay trán cô lay động trong cơn run rẩy vì hơi thở của anh, và môi anh dịu dàng lướt trên má cô. Đó là những cử chỉ dịu dàng nhất mà anh chưa bao giờ làm với cô trước đây. Ngay lập tức Emma lơ mơ chìm vào giấc ngủ. Cô quá mệt mỏi... quá mệt để có thể làm bất cứ điều gì ngoại trừ chút phản đối yếu ớt khi cô cảm nhận được anh rời khỏi cô suốt cả đêm.

Vật Emma nhìn thấy đầu tiên khi cô thức dậy là chiếc gối phẳng lì nằm sát cạnh. Cô nằm giữa đồng chăn nệm rối bù và trải qua cảm giác thanh thản lạ lùng, gần như chóiáng vàng. Khoảnh khắc tối qua với Nikolas thật lạ lắm khi so với bất cứ những lần mà anh đã ghé thăm cô... nó xảy ra như thể họ đã vượt qua ranh giới mà Nikolas không bao giờ có ý định chạm tới.

Hồi tưởng lại, Khuôn mặt Emma ửng đỏ với niềm phấn khích mà cô không thể giải thích nổi, ngay cả với chính bản thân cô. Liệu Nikolas sẽ nói gì với cô hôm nay nhỉ?

Cô tắm một lúc lâu và xức nước hoa mang hương thơm gọi cảm lên cổ tay và vùng cổ, sau đó cột tóc ra sau gáy bằng sợi ruy băng nhún màu quả đào. Với sự giúp đỡ của Rashel, cô mặc chiếc áo khoác gọn sóng màu trắng và chiếc váy màu hồng đào. Có một chiếc túi sâu nằm trên chiếc váy, được trang trí bằng mảnh vải lụa lớn hình hoa hồng. Hải lòng với vẻ ngoài sạch sẽ, sinh động của mình, Emma đi xuống lầu dùng bữa điểm tâm khi chuông đồng hồ điểm 9 giờ.

Cô lấy làm hải lòng khi nhận thấy Nikolas đang ngồi trên bàn điểm tâm, giấu mặt sau chiều rộng của khổ báo lớn. Anh còn không thèm ngẩng đầu lên hay thậm chí là liếc mắt nhìn cô, chỉ chúi mũi vào tờ báo với vẻ chăm chú tỉ mỉ.

“Chào buổi sáng,” Emma rạng rỡ cất tiếng.

Tờ báo hạ xuống khoảng vài inch để lộ ra 1 khuôn mặt đờ đẫn. Tóc anh ẩm ướt và vừa mới được gội sạch, làn da ửng vàng của anh nhả nhụy vì vừa cạo sạch. Emma tự hỏi liệu là, giống như cô, anh đã bỏ ra rất nhiều công sức để châu chuốt cho vẻ ngoài của anh sáng nay. “Chúng ta không thường dùng bữa sáng cùng nhau,” cô bình luận, ngồi xuống cạnh anh. “Em thường ra ngoài cùng với bảy thú giờ này.”

“Tại sao hôm nay không như vậy?”

“À thì... không có gì mà những người hầu không thể lo liệu được. Chỉ là vài công việc lật vạt hàng ngày thôi.” Đây là lần đầu tiên Emma nhớ ra rằng, cô đã từng muốn dành hầu hết buổi sáng chẳng làm gì khác ngoài việc chăm sóc bảy thú cưng của cô. Trái tim cô đập nhanh hơn một chút khi cô nghĩ rằng có lẽ Nikolas sẽ mời cô trải qua một ngày với anh. Họ có thể cười ngửa hoặc đi dạo cùng nhau, tản bộ qua khu chợ hoặc dạo chơi quanh những cửa

hàng. “Anh dự định làm gì hôm nay, Nikki?”

“Anh có công việc ở London.”

“Em có thể đi cùng với anh,” cô đáp về vấn đề.

“Để làm gì?”

“Để giành thời gian ở cạnh nhau.”

Nikolas đặt tờ báo xuống. Chân mày của anh nhướng lên một cách mỉa mai. “Tại sao chúng ta lại muốn làm cái quái quỷ đó cơ chứ?”

“Em chỉ nghĩ...” Emma bắt đầu, và lúng túng rơi vào im lặng.

Đọc được vẻ thất vọng hiển hiện trên khuôn mặt cô, Nikolas trở nên cay độc hơn. “Anh hy vọng em sẽ không giả vờ là mối quan hệ giữa hai ta đang tiến triển tốt hơn. Đừng có mà cư xử quá ngay thẳng như thế, Emma. Không cần thiết phải làm rối rắm mọi thứ lên. Chắc chắn em cũng không đủ ngây thơ để có những ảo tưởng lãng mạn về anh.”

Lòng tự trọng đang xì hơi của cô đột ngột trỗi dậy một cách nhanh chóng, cơn tức giận của Emma bắt đầu trở nên sôi sục. “Anh là người cuối cùng mà tôi từng ảo tưởng!”

“Thật nhẹ cả người. Đừng bao giờ trở nên đa cảm, Emma. Không có cách nào làm phiền lòng người đàn ông nhanh hơn cách ấy.”

“À ha, tôi ghét việc phải làm anh buồn bực,” cô đáp lại, cố gắng hết sức đối chọi lại vẻ lạnh lùng của anh ta, với giọng điệu chế giễu.

Ngay khi cuộc đấu khẩu hứa hẹn leo thang sang một cuộc tranh cãi gay gắt, Stanislaus bước vào phòng điếm tâm. Mặc dù sắc mặt và giọng nói của người quản gia có vẻ như bình thường, vẫn có sự căng thẳng trên khuôn mặt ông ta, một đường thẳng giữa hàng chân mày của ông ta, cảnh báo cả Emma và Nikolas về điều gì đó chẳng lành.

“Thưa Đức Ngài,” Stanislaus nói đều đều, “có những vị khách ở cửa chính. Một cô gái thôn quê và đứa trẻ nhỏ. Cô gái xin được gặp ngài.”

“Nói cô ta đến gặp nhân viên bất động sản nếu có bất kỳ khiếu nại nào,” giọng nói cộc lốc của Nikolas đáp lại.

“Thưa Ngài, có lẽ...” người quản gia tế nhị dừng lại. “Có lẽ ngài sẽ muốn nghe những gì cô gái ấy nói.”

Phát ra từ miệng của một người quản gia, lời gợi ý ấy thật táo bạo đến không ngờ. Chỉ có trong những hoàn cảnh báo động cao độ mới có thể thúc giục những lời ấy phát ra. Cả hai người đàn ông nhìn nhau chằm chằm một lúc lâu. Không nói lời nào Nikolas đứng dậy và rời khỏi phòng, lướt qua Stanislaus. Emma bước đi theo sau, không thể kháng cự lại cơn tò mò đang trỗi lên. Họ đi đến cổng chính của dinh thự, và rải những bước rộng đến nơi mà hai sinh vật nhỏ bé đang đứng chờ bên ngoài.

Một cô thôn nữ trong bộ trang phục đơn giản và chiếc khăn chòang mơn xóc xơ từng có thời mang màu xanh nhưng nay đã đổi thành màu xám xỉn bẩn thiu. Khuôn mặt cô ta có thể xem là xinh xắn ngoại trừ vẻ mặt tiêu tụy vì lo lắng, những quầng thâm và vẻ mệt mỏi xung quanh đôi mắt cô. Đứa trẻ gầy trơ xương đứng sát bên cạnh cô ta, là một cậu bé khoảng 5 hoặc 6 tuổi, ăn mặc cũng khá tươm tất nhưng chiếc quần dài thì hơi cũ và áo chòang bằng nhung với ống tay áo thì lại quá ngắn. Thằng nhỏ có vẻ rầu rĩ, khuôn mặt rậm rắng và đôi lông mày dày kết hợp hoàn hảo với mái tóc màu đen của nó.

Người phụ nữ trẻ tuổi nói trước, để lộ ra khuôn miệng với hàm răng vàng không bằng phẳng. “Đây là Jacob. Mẹ của ó(nó) đã chết 1 tuần trước đây, vì bệnh sốt rét. Những lời cuối cùng của à(bà) ta là nhờ ai đó mang ó(nó) đến cho ngài. Dù sao đi chăng nữa, không ai trong làng muốn nuôi ó(nó). Tôi là người duy nhất phải mất công khổ nhọc để chăm sóc cho ó.” Cô ta gơ tay ra về hy vọng, mong muốn được bồi thường cho công sức cô ta đã bỏ ra.

Nét mặt của Nikolas tối đen. Anh khéo léo ra hiệu cho người quản gia, đưa cho cô gái vài đồng. Cô ta bỏ phần thưởng vào túi của mình và bắt đầu bước lùi ra đường lớn mà không nói lời nào với đứa trẻ, thậm chí còn không thèm liếc mắt nhìn lại.

“Chuyện gì vậy?” Emma ngạc nhiên hỏi. “Đứa nhỏ là ai vậy, Nikolas?”

“Không phải việc của em. Vào trong nhà đi.” Nikolas quay lại Stanislaus. “Tìm ai đó chăm sóc nó,” anh thì thầm. “Chỉ vài ngày thôi, cho đến khi ta sắp xếp ổn thỏa.”

Emma nhìn chằm chằm thằng bé, vẫn đang đứng chờ với sự kiên nhẫn gượng ép, đôi mắt cậu vẫn khóa chặt trên bãi cỏ. Cô tiến lại gần nó giống như đang tiếp cận một con vật nhút nhát sợ hãi. Cúi mình xuống, cô ngồi trên gót chân ngang bằng với chiều cao của thằng bé. “Xin chào, Jacob,” cô nói dịu dàng. Cậu nhỏ nhìn cô không nói lại lời nào. “Đó có phải là tên của cháu không?” cô tiếp tục. “Hay cháu thích được gọi là Jake?”

Đứa trẻ có nước da mang sắc thái Nga, sạm màu và vẻ quý tộc cổ xưa, và đôi mắt u buồn màu hổ phách được che khuất bởi hàng lông mi đen nhánh. Cô chưa bao giờ nhìn thấy đôi mắt giống vậy trước kia, ngoại trừ... ngoại trừ...

Bằng cách nào đó Emma đứng thẳng người dậy và nhìn chằm chằm Nikolas về hoài nghi. Đầu gối cô run rẩy bên dưới. Cô liếm môi và nói bằng giọng khàn khàn. “Thằng nhỏ là con trai của anh.”

Bạn đang đọc truyện *Prince Of Dreams* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 6

Con trai của anh, con trai của anh... Nikolas đứng chờ người ra khi người quản gia Stanislaus vội vàng mang đứa trẻ đến nhà bếp để cho ăn. Anh lơ mơ ý thức được những câu hỏi của Emma, nhưng anh lơ tít cô đi như thể cô là một con ruồi quấy nhiễu. Sau khi đứa trẻ đã đi khuất tầm nhìn, Nikolas quay bước trở vào trong dinh thự như một người mộng du. Anh đi đến thư viện và chống tay lên chiếc tủ màu gỗ nơi cất giữ rượu. Thẩn thờ nhìn vào khuôn mặt méo mó của chính anh phản chiếu trên chiếc khay bạc đặt ở kệ rượu.

Anh đã từng nghĩ rằng anh sẽ không bao giờ nhìn thấy đứa nhỏ này. Thời gian cứ trôi rồi lại trôi, anh thật sự đã xoay sở để quên đi sự tồn tại của thằng bé. Vậy mà bây giờ anh lại phải đương đầu với nó, không có cả lời cảnh báo, thật là một cú sốc khủng khiếp. Nhưng trên hết thấy, việc nhìn thấy sự tương đồng giữa đứa trẻ và người anh trai đã chết của anh... Ôi Chúa ơi, Mikhail cũng có vẻ mặt giống y hệt như vậy vào lứa tuổi ấy: mái tóc đen rối bù, khuôn mặt ửng đỏ và vẻ đẹp hấp dẫn, cùng đôi mắt vàng sáng rực. Nikolas sờ soạn lấy ra một cái ly và chai rượu brandy. Anh nhớ lại vô số lần trong suốt thời thơ ấu của anh khi anh tìm thấy Mikhail rúc người vào góc nhà hoặc trong phòng kho, khóc lóc và chảy máu sau khi bị cha của họ quấy rối anh ấy. Nikolas ném ly rượu xuống và rót thêm một ly khác. Tội lỗi và sự giận dữ của những năm tháng niên thiếu đó vẫn dấy vò anh, mặc dù anh hiếm khi cho phép bản thân anh nghĩ về khoảng thời gian đó.

Tại sao cha họ phải khiến cho Mikhail trở thành 1 công cụ bạo lực tình dục tồi tệ đến vậy cơ chứ? “Tôi sẽ tìm ra cách để ngăn ông lại!” Nikolas đã hét lên, liều lĩnh nhảy xổ vào tấn công cha anh chỉ với một con dao nhỏ sau khi một trong những cảnh tượng đó diễn ra. “Tôi sẽ giết ông!” Nhưng cha anh chỉ cười phá lên và xoắn chặt cánh tay của anh lại cho đến khi cổ tay anh bị bẻ gãy và con dao văng ra xa, và sau đó ông ta đã đánh đập Nikolas một cách rất nhẫn tâm. Và rồi sự lạm dụng đối với Mikhail vẫn tiếp diễn. Điều đó đã hủy hoại Misha mãi mãi, làm anh trở nên cay độc hơn, một thanh niên sống không mục đích, người cuối cùng rồi cũng phải cam chịu chết yểu. Và quá khứ ấy cũng đã hủy hoại Nikolas. Điều quan trọng là mặc dù cả cha mẹ và anh trai anh đều đã qua đời, những ký ức đó vẫn sống động, và chúng đã khiến linh hồn anh trở nên thối nát đến nỗi không gì có thể sửa chữa lại được. Không tình yêu, sự sợ hãi, hối hận, đau khổ, đã từng bao trùm lên anh. Anh sẽ không bao giờ yếu đuối. Không ai có đủ sức mạnh để làm hại anh.

“Nikolas, ” giọng nói cầu bực của Emma vang lên sau lưng anh. Giật mình khỏi cơn mơ màng, anh trả lời mà không nhìn vào mặt cô. “Chuyện này chẳng đáng gì đến em hết.”

“Em chỉ muốn biết mẹ Jacob là ai, và tại sao anh chưa bao giờ kể rằng anh có một đứa con trai. Em không nghĩ rằng em đã hỏi quá nhiều!”

Nikolas quay lại và nhìn vợ anh. Emma nổi giận đùng đùng vì sự si nhục xen lẫn bối rối. Vài lọn tóc đỏ rối bù trượt ra khỏi dây ruy băng, và cô nồn nóng hắt chúng ra sau lưng.

Anh thờ dãi và trả lời cộc lốc. “Sáu năm trước, anh đã quan hệ với một phụ nữ làm việc trong khu trại chăn nuôi bò sữa nằm trên điền trang của anh. Một tháng sau đó, mối quan hệ này kết thúc, cô ta đến gặp anh để báo rằng cô ta đã có thai. Kể từ đó đến giờ, anh đã đều đặn cho cô ta tiền để chăm sóc cho bản thân cô ta và đứa trẻ. Anh không bao giờ kể ra bởi vì điều này chẳng đáng gì đến em hoặc cuộc hôn nhân của chúng ta cả.”

Emma cau mày cay đắng. “Cho vài đồng tiền—đó là cách anh giải quyết mọi vấn đề, đúng không?”

“Vậy chứ em muốn anh phải làm gì? Cưới cô ta à? Sally là một cô gái xinh đẹp làm việc trong trang trại bò sữa với vẻ quyến rũ mạnh khỏe giành cho những gã đàn ông. Anh không phải là người đầu tiên lên giường với cô ta, và cũng không phải là người cuối cùng.”

“Và do đó mà anh quyết định biến con trai anh thành một tá điền à? Không bao giờ tìm hiểu thằng nhỏ là ai hoặc đến từ đâu à? Không có một cái tên theo đúng quy cách, không được giáo dục tề chỉnh—sống trong một căn nhà được lợp bằng tranh à? Anh không cảm thấy có bất cứ trách nhiệm nào với thằng bé sao?”

“Anh đã trả tiền chu cấp cho nó ngay từ khi nó vừa mới sinh ra. Đương nhiên là anh sẽ tiếp tục làm như vậy. Và miễn cho anh phải nghe những bài diễn văn về lòng đạo đức và trách nhiệm đi. Hầu hết mọi địa chủ quý tộc ở nước Anh đều có những đứa con ngoài giá thú. Anh e rằng ngay cả cha ruột của em cũng có vài đứa con hoang ở đây và đâu đó ngoài kia—”

“Không bao giờ! Cha em sẽ chăm sóc cho những đứa con ruột của ông ấy—và ông chắc chắn cũng không bao giờ đi lòng vòng lợi dụng những cô gái vắt bò sữa!” Mối Emma bĩu ra đầy khinh miệt. “Jacob là đứa con riêng duy nhất của anh, hay là còn có những đứa khác nữa?”

“Chỉ duy nhất thằng nhỏ này thôi.” con nhừ đầu nện thỉnh thịch vào trán anh, những đường lằn thể hiện con đau nhức khắc nét trên vầng trán anh. “Bây giờ, nếu con phần nộ chính đáng của em đã nguôi rồi, làm ơn vui lòng cho phép anh giải quyết tình huống này.”

“Anh định làm gì?”

“Anh dự định gọi thằng nhỏ đi xa ngay sau khi anh tìm thấy một gia đình phù hợp để chăm sóc cho nó. Đừng lo lắng, em sẽ không bị làm phiền vì sự hiện diện của thằng nhóc lâu đâu.”

“Anh mới là người có ý như vậy đấy,” Emma nói, và rời khỏi thư viện với những bước chân sải dài. “Đồ độc ác... nhẫn tâm... quái vật,” cô rít lên qua kẽ răng.

Cô đã từng nghĩ rằng Nikolas tốt hơn như vậy. Cái loại đàn ông gì mà lại không có chút cảm xúc nào giành cho con trai ruột của hắn kia chứ? Bộ váy của cô kéo lê trên nền đất khi cô đi ra ngoài. Cũng không phải là vấn đề gì to tát nhưng cô lại ăn mặc chẳng chút phù hợp khi đi đến khu trang trại. Cô cũng không thèm quan tâm nếu bộ váy đó bị phá hỏng. Cô cần ở cạnh bây thú của mình.

Bước vào trong khu nhà được quét vôi trắng mát rượi, cô đi đến chuồng của Manchu và ngồi xuống sàn nhà sau những chấn song. Manchu đang ngâm nửa mình trong hồ bơi của nó, vẫy vẫy người giống như một con mèo đực không lò khi nó nhìn thấy cô. “Xin chào,” Emma lên tiếng, áp đầu thư giãn vào chấn song sắt. Cô nhắm mắt lại và nỗ lực để kiềm nén những giọt nước mắt đang trực trào ra. “Tasia đã đúng, tao sẽ không thừa nhận điều này với bất cứ ai ngoại trừ mày, Manchu. Nikolas không quan tâm đến những người khác trừ chính bản thân anh ta. Và điều kinh khủng nhất là anh ta chưa từng bao giờ nói dối ta. Anh ta thậm chí còn không bao giờ thêm giả vờ trong khi thực chất anh ta chỉ là gã con hoang vô lương tâm.”

Manchu trườn người lại gần hơn và quan sát cô, đầu nó hơi héch nhe lên như thể nó đang nghiền ngẫm tình huống này. “Cần phải làm gì bây giờ đây?” Emma hỏi. “Chỉ vì Nikolas muốn giải thoát khỏi Jacob không có nghĩa là tao không mắc nợ vì anh ta. Đứa trẻ bé nhỏ tội nghiệp không có nhà, mồ côi mẹ... nhưng tao chắc chắn là không phù hợp trở thành mẹ của bất kỳ ai. Và tao sẽ không bao giờ có thể nhìn đứa nhỏ mà không nghĩ rằng nó chính là con riêng của Nikolas. Thật ghê tởm và bất công. Nhưng... nếu Jacob là một con vật, có lẽ tao sẽ mở rộng vòng tay đón nhận nó mà không suy nghĩ gì. Liệu tao có nên sẵn lòng làm điều gì đó, chỉ ít cũng để giúp đỡ cho đứa trẻ bé nhỏ này không? Nó trông cũng lạc lõng như tao hoặc mày, Manchu à. Tao nghĩ là tao cảm thấy có chút trách nhiệm đối với thằng bé, dù cho Nikolas không như vậy.”

Tòa nhà rơi vào yên tĩnh khi Emma quay bước vào bên trong, ngoại trừ tiếng huýt gió mang âm điệu Nga buồn bã âm ỉ vang lên từ một người hầu khi anh ta khẽ nệ ôm những chiếc bình to bằng bạc bóng loáng vào phòng ăn. “Vasily,” cô gọi, và người hầu giặt tẩy mình quay lại.

“Vâng, thưa Đức Bà.”

“Đứa trẻ ở đâu?”

“Tôi nghĩ là nó đang ở trong nhà bếp, thưa Bà.”

Emma bước xuống dãy hành lang đi đến khu liên hợp nhà bếp, nơi bao gồm phòng rửa bát, phòng làm bánh, rất nhiều chạn chứa thức ăn, bát đĩa, một phòng ăn tối dành cho những người hầu, và một căn bếp riêng, một căn phòng thô sơ với cái bàn may bằng gỗ hình chữ nhật ngay giữa phòng. Những người hầu gái đang làm việc ở phòng rửa bát, đang rửa sạch những cái đĩa và đánh bóng bình, ấm, chai... trong khi những người khác thì đang bận rộn làm bánh ngọt và bánh bích quy.

Emma cảm giác con đau nhói của lòng ghen tỵ trào lên một cách không mong muốn khi cô nhìn thấy phom người bé nhỏ của Jacob đang ngồi trên chiếc bàn gỗ. Những bàn chân nhỏ xíu của thằng nhỏ đu đưa ở mép ghế. Có một cái đĩa thịt hầm và món bánh nhân thịt cừu đặt trước mặt đứa nhỏ, nhìn sơ qua thì có vẻ như là thức ăn vẫn chưa được đụng tới. Thằng nhỏ nhìn chăm chăm vào đĩa thịt hầm nguội lạnh mà không biểu hiện gì trong khi bàn chân nhỏ xíu liên tục lắc lư ngo nguẩy.

Sự xuất hiện bất ngờ của Emma, khiến cho đầu bếp và những tí nữ làm việc trong nhà bếp ngẩng đầu lên nhìn trong bối rối.

“Thưa Bà, người đầu bếp la lên. “Bà cần thứ gì ư?”

“Không, cảm ơn,” Emma thân thiện đáp lời. “Làm ơn, cứ tiếp tục công việc của ông đi.” Cô tiến lại gần chiếc bàn và dựa hông vào cạnh bàn, mỉm cười khi cô nhìn thấy tia nhìn chăm chăm của đứa nhỏ chiếu lấp lánh trên bộ quần áo dính đầy bùn đất của cô.

“Không đói sao?” cô hỏi vắn vơ. “Cô chắc mùi vị của những món ăn này sẽ hơi khác khi so với những thứ mà cháu đã từng ăn. Tại sao cháu không thử những ổ bánh mì nhỏ này, Jake? Chúng dễ ăn và rất mềm.”

Đôi mắt vàng nghiêm nghị nhìn chòng chọc vào cô. Cậu nhấc một ổ bánh mì lên, những ngón tay bé nhỏ của cậu cào cào bên trong ổ bánh mì.

“Chắc chắn rất đáng sợ, đi đến nơi ở mới và không quen biết một ai.” Emma quan sát trong hải lòng khi cậu cắn miếng bánh, và cắn thêm 1 miếng nữa. Thằng bé xuất hiện trong bộ dạng được nuôi dưỡng khá tốt. Làn da của cậu hồng hào khỏe mạnh, và hàm răng trông vững chắc và trắng bóng. Thật là một đứa trẻ xinh đẹp, cô nghĩ, lưu ý thấy những đường nét sáng rực đẹp kỳ diệu ở vàng trán của thằng nhỏ và đôi lông mi cong cong hình trăng lưỡi liềm.

Đứa bé lên tiếng trước, với âm giọng thôn dã khàn khàn. “Papa không muốn có áu(cháu).”

Emma đã thử nghĩ phải nói dối, bịa đặt ra vài câu chuyện để an ủi cậu bé, nhưng sự thật vẫn luôn tốt nhất. “Không, dường như là ông ta không muốn,” cô dịu dàng nói. “Nhưng cô chắc chắn là con sẽ được chăm sóc tốt, Jake. Và cô muốn trở thành bạn của con. Tên cô là Emma.”

Cậu nhỏ vẫn im lặng, nhặt lên những miếng bánh mềm mại nằm bên trong ổ bánh mì nhỏ và cắn từng miếng tròn nhỏ.

Emma ngắm nhìn cậu bé với vẻ cảm thông đầy nét thân thiện. “Con có thích những con thú không, Jake? Cô có một trang trại trong khu dinh thự này, nơi cô nuôi những con thú già và bị bệnh. Có những con ngựa nê, một con tinh tinh, một con sói, một con cáo-thậm chí là cả một con hổ nữa. Con có muốn đi xem chúng với cô không?”

“Có.” Jacob đặt ổ bánh mì trống ruột xuống và trượt khỏi ghế, liếc kỳ ngược nhìn cô. “Cô cao quá,” cậu nhận xét, và Emma bật cười.

“Cô đã quên mất phải ngừng lớn lên,” cô nháy mắt đáp lại. Nhưng thằng bé không nháy mắt cũng không mỉm cười đáp lại, chỉ nhìn cô chăm chú đầy thận trọng. Thật là một đứa trẻ rầu rĩ, tràn đầy sự hoài nghi và cô độc. Đùng là cha nào con nấy.

Jacob là một đứa trẻ kỳ quặc, thông minh nhưng không được giáo dục, tràn đầy tâm sự luôn được che giấu bên trong. Cậu có vẻ dường như không quan tâm đến việc bầu bạn cùng với những người khác, mặc dù cư xử với Emma có phần thân thiện hơn. Sau những nỗ lực thuyết phục vĩ đại, cô đã dụ ngọt được cậu cùng tham gia chơi đùa với Samson, nhưng Jacob là một cậu bé e dè, và vụng về trước khái niệm đùa giỡn với bất cứ ai. Cậu không bao giờ thổ lộ về người mẹ và ngôi làng mà cậu đã lớn lên, và Emma đã quyết định là sẽ không thúc ép cậu bé kể về quá khứ của cậu.

Khi ngày tiếp ngày dần trôi đi, như một sự phát triển theo khuôn mẫu. Emma nhận ra rằng ngay khi Jacob thức dậy trong phòng dành riêng cho trẻ nhỏ, cậu lại tự mặc đồ và đi đến khu vực phòng của cô, chờ đợi sự xuất hiện của cô một cách kiên nhẫn. Cậu bé dùng bữa sáng chung với cô tại phòng ăn, giúp những công việc vặt vãnh trong khu trại, và cam chịu chấp nhận mọi nỗ lực của cô trong việc dạy cậu nhỏ cười nưạ vào mỗi buổi chiều. Cậu theo sau cô hết như hình với bóng, mặc dù không hiểu rõ là cậu có thật sự thích công việc chăm sóc bấy thú của cô hay không, hay chỉ đơn thuần là cậu bé không hề có bất cứ chủ kiến nào. Những người hầu không biết phải cư xử với cậu ra sao, và Nikolas thì quyết định là lờ tịt đứa trẻ đi.

“Anh không bận tâm nói chuyện với thằng bé thật sao?” Emma yêu cầu khi đang dùng bữa tối, trong một dịp hiếm hoi khi cô và Nikolas ở riêng với nhau. “Đã gần 2 tuần rồi kể từ khi thằng bé đến đây. Anh không định thừa nhận nó theo một cách nào đó được sao?”

“Anh dự định tìm nơi ở mới cho nó trong vòng một tuần nữa. Em có thể thoải mái vui đùa với thằng bé cho đến lúc đó, dĩ nhiên là như vậy rồi.”

“Loại nơi ở mới như thế nào?”

“Một gia đình sẽ sẵn sàng đón nhận nó trở lại với số tiền trợ cấp hằng năm được trả cho đến khi thằng nhỏ trưởng thành.”

Emma đặt con dao ăn xuống rồi đến cái nĩa, và bắn khoản ngó nhìn ông chồng của cô. “Nhưng Jake sẽ biết được rằng gia đình đó đón nhận thằng bé chỉ vì tiền. Các đứa trẻ khác sẽ trêu chọc cậu- chúng sẽ không chấp nhận thằng bé.”

“Nó sẽ sống sót.”

Emma ngược hàm lên buớng bình. “Em có thể không muốn Jake rời đi.”

“Vậy chính xác thì em muốn làm gì với thằng bé đó? Giữ thằng nhỏ ở đây để phô trương nó ra như một bằng chứng tội lỗi trong quá khứ của anh à?”

“Em sẽ không bao giờ sử dụng một đứa trẻ theo cách đó!” cô nói trong cơn điên tiết sắp bùng nổ.

“Hoàn toàn chính xác. Em sẽ không bao giờ có cơ hội làm điều đó, bởi vì nó sẽ phải ra đi.”

Hàng đồng những từ ngữ khiếm nhã run lập bập trên môi Emma, nhưng cô kìm chế để không phun nó ra. Nhấc cái nĩa lên, cô đâm đâm vào món trứng rán phồng cái bắp trên cái đĩa của cô. “Anh dường như không bận tâm để ý đến Jake nhiều hơn những đứa trẻ khác,” cô nói, âm vực trầm lắng và cảm xúc mãnh liệt. “Nhưng anh chắc chắn phải có chút cảm giác gì đó về đứa con ruột thịt và dòng máu chảy trong người nó chứ. Đó là lý do mà anh đã lên kế hoạch để gởi nó đi xa, đúng không? Anh không hề thương yêu thằng bé hay thậm chí là thích nó. Giá mà anh hiểu rằng anh cô đơn ra sao, và cuộc sống hạn hẹp mà anh đang sống. Anh sống một cuộc đời luôn tràn ngập những sợ hãi không dứt ra được, và anh cố gắng bảo vệ bản thân bằng những lời nhạo báng, sự mỉa mai châm biếm và vẻ lạnh lùng tàn độc.”

Có một tia sáng lóe lên trong mắt anh, giống như ngọn lửa lạnh lẽo. “Vậy thì, cầu xin em hãy nói cho anh biết, em nghĩ rằng anh đang sợ hãi điều gì chứ?”

“Anh lo sợ phải chăm sóc cho ai đó. Và anh hoàn toàn khiếp sợ trước viễn cảnh được chăm sóc lại. Nhưng việc thiếu thốn tình cảm không phải là nguyên nhân chính. Nikki, chỉ cần phải đối mặt với nó thôi mà.” Những lời nói của Emma có ý nghĩa như 1mặt luồng sáng chạy dọc trên cơ thể anh, các dây thần kinh của anh xoắn chặt lấy nhau như cung tên của người thợ săn.

Nikolas ngả người đứng lên khỏi bàn. “Anh đã dùng đủ cho bữa tối hôm nay,” anh lẩm bẩm.

“Nếu anh gởi Jacob đi xa, Em sẽ đi tìm nó! Nó xứng đáng nhận được nhiều hơn thế. Nó là một đứa trẻ vô tội đã bị cướp mất quyền làm con. Và nếu như anh không hề có bất cứ ý niệm nào về việc trở thành một người cha, em hy vọng là em sẽ không bao giờ phải chịu đựng những đứa con của anh nữa!”

“Vậy thì, cứ giữ thằng nhỏ lại đi,” Nikolas mời mọc về khinh bỉ. “Anh nên xem xét đến điều này chứ nhỉ, biết được khẩu vị của em là luôn đón nhận những đứa trẻ và thú vật lạc loài. Chỉ cần phải luôn chắc chắn là em hãy giữ đứa trẻ đó cách xa khỏi anh.” Anh rời khỏi phòng trong khi Emma nhìn chăm chăm sau lưng anh với cơn giận dữ gần như không thể nói nên lời.

Cuộc tranh đấu về Jacob bị cắt ngang vào ngày hôm sau bởi sự xuất hiện của Mr. Robert Soames. Người họa sĩ trung niên đã nhanh chóng đạt được danh tiếng lẫy lừng vì khả năng phục hồi thần kỳ những tác phẩm nghệ thuật đã bị hư hỏng do thời gian và không được bảo quản tốt. Emma có cảm tình với Soames ngay lập tức. Anh ta hiền lành và khiêm tốn, không có một chút tự phụ nào mà cô cho rằng luôn gắn liền với những người hoạt động trong thế giới nghệ thuật. Khuôn mặt gầy gầy, tái xanh của anh ta trông dễ thương nhưng không nổi bật, ngoại trừ đôi mắt màu xanh sắc nhọn. Bức tranh phong cảnh mực nát dường như gây cho Soames rất nhiều cảm hứng, và anh chấp nhận công việc khám phá ra một bức tranh bị giấu bên trong với vẻ háo hức rành rành hiện hữu trên mặt.

“Có lẽ nó là một bức tranh không có gì đáng giá,” anh nói với Emma với một cái nhún vai thực dụng.

“Hoặc có thể là một cái gì đó khá đặc biệt. Tôi nghĩ là trong vòng 2 tuần nữa thôi chúng tôi sẽ khám phá ra được cái gì đang ẩn giấu phía sau bức tranh phong cảnh này, Thưa Bà.”

Một căn phòng dành cho khách đã được chuẩn bị sẵn, và Mr. Soames sẽ chuyển tới dinh thự một số đồ dùng cá nhân trong suốt thời gian anh thực hiện công việc của mình. Emma và Jacob ghé thăm phòng làm việc của anh mỗi ngày chỉ để quan sát thoáng qua hình ảnh bức tranh đang từ từ hiện ra. Họ không bao giờ ở lại quá lâu, bởi vì mặc dù cửa sổ đã mở rộng toang ra, loại dung môi mà Soames sử dụng vẫn bốc mùi nồng nặc và hăng hăng bao trùm lên bầu không khí trong phòng.

“Bí quyết là trong khi loại bỏ những lớp trên cùng thì không được đụng đến những phần bên dưới,” Soames nói với họ, khi vẫn đang làm việc trên bức tranh sơn dầu với những lớp quét tinh tế. “Không thể khôi phục được gì nếu bị mất đi một chút nguyên bản chính, ngay cả khi nó chỉ là phần nhỏ nhất của bức tranh. Tôi phải cực kỳ cẩn thận không sây tay làm hỏng đi kết cấu của bức chân dung mà một người họa sĩ mong đợi.”

“Đó là một bức chân dung sao?” Emma hỏi.

“Ồ, không nghi ngờ gì nữa. Bà có thấy cái góc này không? Đó chắc chắn là một phần bàn tay của một người đàn ông.”

“Tôi hy vọng đó là một vị tổ tiên của nhà Angelovsky,” Emma nói, và vỗ nhẹ lên vai của Jacob khi cậu tiến lại gần hơn để xem xét kỹ bức tranh. “Một trong những người họ hàng của con đó, Jake. Thú vị không?”

Đứa trẻ phản ứng lại với tiếng căn năn không bày tỏ điều cậu đang nghĩ trong đầu. Cậu bé hoặc là không hiểu rõ hoặc là không quan tâm đến ý niệm trở thành hậu duệ của nhà Angelovsky.

“Đúng vậy, nó rất thú vị,” Emma nói kiên quyết, tự trả lời câu hỏi của chính cô. Cô đi thơ thẩn đến cửa sổ gần đó, rồi ngồi nửa người trên cạnh cửa sổ. “Thật ra thì, Jake, con luôn bỏ ngoài tai những lời mà cô đã nói. Con phải cố gắng giữ cho miệng con đừng chạy xa khỏi con chứ.”

Sự trêu chọc của cô khiến cho cơ mặt của cậu bé giật lên thành một nụ cười nhỏ trên miệng Jacob, và cậu nhỏ trả lời với âm vực miền quê cộc cằn. “Con không thể nói gì khi cô lúc nào cũng nói luôn miệng.”

Emma cười phì, nhịp nhịp một bên chân. “Không lịch sự chút nào khi nói với một quý cô rằng cô ta nói quá nhiều, Jacob.”

“Những quý cô không mặc quần dài,” cậu nói trả lại, nhìn thoáng qua bộ quần áo của cô gồm chiếc áo somi trắng dành riêng cho đàn ông, chiếc quần dài màu than, và đôi giày đen sáng bóng.

“Nhưng cô là một công nương, và công nương có thể mặc bất cứ thứ gì cô ta muốn. Đúng không, Mr. Soames?”

Người họa sĩ ngược lên khỏi công việc của anh ta với một nụ cười khi anh chứng kiến sự thành công của Emma trong việc lôi kéo thằng bé vào cuộc nói chuyện. “Tôi hoàn toàn đồng ý, Thưa Bà.” Tia nhìn chiêm ngưỡng của anh chiếu lên Emma trong khoảnh khắc khi cô ngồi uể oải một cách ngẫu nhiên cạnh cửa sổ với đôi chân dài trẻ trung xoắn lại. Ánh sáng mặt trời chiếu rọi trên làn da trần của cô cho đến khi những nốt tàn nhang vàng nhỏ của cô sáng lấp lánh lên. Với nụ cười rạng rỡ đó và những lọn tóc xoắn màu đồng đỏ được buộc cao lên sau lưng, cô là một tạo vật quyến rũ đầy lực hút.

“Công nương Emma,” Soames ngập ngừng nói, “Liệu tôi có thể nêu ra một đề nghị mang tính chất cá nhân...”

“Vâng, chắc chắn rồi. Nó có thể làm cho buổi sáng của tôi sinh động hẳn lên.”

“Bà là người phụ nữ hấp dẫn một cách lạ thường, Thưa Bà. Tôi mong có được vinh dự sẽ vẽ Bà vào một ngày nào đó. Với chính đáng về xinh đẹp hiện giờ.”

Emma mỉm cười với ý kiến này. “Và ngài sẽ đặt tên cho bức tranh là gì? ‘Người đàn bà điên rồ’? hay là ‘Kẻ lập dị’?”

“Tôi chân thành tin rằng, Thưa Bà. Bà có một vẻ đẹp hiếm có và độc đáo khiến cho bất kỳ người họa sĩ nào cũng muốn giành lấy.”

Emma mỉm cười hoài nghi. “Tôi có thể chỉ cho Ngài thấy hàng trăm người phụ nữ còn xinh đẹp hơn tôi, bắt đầu với người mẹ kế của tôi.”

Soames lắc đầu. “Khuôn mặt theo khía cạnh đẹp thông thường và hình thái rất dễ dàng tìm thấy. Họ chỉ gây cho tôi chút ít hứng thú thôi. Nhưng Bà...” Anh dừng lại khi thấy chiếc bóng thấp thoáng ở khung cửa, và anh ta phát hiện ra rằng Nikolas đang đứng ở đó.

“Ta đồng ý,” Nikolas nói, nghe lôm đôm được những câu nhận xét cuối cùng. “Ta muốn bức chân dung của công nương được vẽ bởi ai đó đánh giá cao về đẹp của cô ấy. Nhiệm vụ đó là của ông, nếu ông có thể cho ta thấy cái gì đó đạt yêu cầu từ chính công việc của ông.”

“Dĩ nhiên T-“ Mr. Soames bắt đầu

“Tôi không muốn vẽ chân dung,” Emma nói, cúi kinh nhìn chồng cô.

“Nhưng anh muốn nó.” Nikolas vô tình liếc nhìn thấy đứa trẻ, bây giờ đang đứng sát cạnh Emma, và nụ cười của anh nhạt dần. Đột ngột anh quay lại và tiến đến gần bức tranh đang được khôi phục lại. “Tôi đến để xem sự tiến bộ của ông, Soames.”

“Công việc sẽ được thúc đẩy nhanh hơn thôi từ bây giờ vì tôi đã tìm ra được cách thức hiệu quả nhất để làm biến đi những lớp trên cùng,” Soames giải thích. “Cho đến nay thì tôi đã khám phá ra một phần bàn tay trái của một người đàn ông.”

“Đúng vậy ta thấy rồi.” Nikolas nhìn chăm chăm vào phần chưa hoàn thành của bức chân dung, đột ngột bị mê hoặc bởi hình ảnh đó. Bàn tay trái của chính anh bắt đầu ngứa ran lên và nóng rùng rợn. Anh gập những ngón tay lại và vòng tay trước ngực. Một cơn chóng váng lướt qua, và anh giật mạnh tia nhìn ra khỏi bức tranh. “Chúng ta sẽ thảo luận về bức chân dung của vợ ta sau,” anh nói khẽ với Soames. “Bây giờ, đừng để họ làm cho ông phân tâm khỏi công việc nữa.”

“Họ không quấy rầy...” giọng nói khập khiễng của Soames với theo khi Nikolas đột ngột sai bước ra khỏi phòng. Người họa sĩ chiếu tia nhìn dò hỏi lên Emma, cô trả lời lại với nụ cười chua chát.

“Một con người lịch thiệp, chồng tôi đấy...ngài đồng ý không?”

Nhưng cô đã rời khỏi phòng làm việc trước khi Soames có thể đáp lại, thằng bé lót tót chạy theo sau cô.

Vào đêm sau đó, Nikolas cuối cùng đã buộc mình phải nói chuyện trực tiếp với con trai của anh. Anh đang uống rượu một mình trong dãy phòng, uống từng ngụm rượu Vodka lạnh một cách chậm chạp, trầm mặc suy tư, hy vọng rằng mỗi ly rượu sẽ làm tê liệt đi sự bức rứt không yên trong anh. Chẳng có việc gì là đúng cả. Tất cả đều bị đá văng ra khỏi quỹ đạo trật tự rồi, và lần đầu tiên trong đời anh có cảm giác thích ứng quá chậm chạp đối với sự thay đổi của hoàn cảnh xung quanh anh. Anh đã không ghé qua giường của Emma được một tuần rồi, và khao khát có được cô trong vòng tay đang bắt đầu gặm nhấm anh. Anh muốn được chạm vào cô, hôn lên làn da cô và vấy vò những lọn tóc xoắn đỏ rực trong bàn tay anh, và cảm nhận được cơ thể mảnh mai của cô run lên trong đam mê khi anh đâm sâu vào trong cô. Nhưng anh không muốn cô biết rằng anh cần cô nhiều như thế nào, khao khát cô ra sao, vì cô có thể sẽ tìm ra cách để sử dụng nó như một vũ khí lợi hại chống lại anh. Điều khiến anh tức điên lên được là Emma đã quá khôn lanh quý quyết khi khám phá ra đứa con riêng của anh một cách nhanh chóng và tài tình như vậy, đầu tiên là diễn vở kịch người vợ bị phản bội, sau đó thì lại quyết định rằng cô ta muốn giữ đứa trẻ lại. Cô không có khả năng thật sự để chăm sóc cho Jacob, dĩ nhiên rồi. Nikolas đã có thể gọi thằng nhỏ đi vào ngày mai, nếu anh quyết định. Cái quái quỷ gì thế này, anh gần như có cảm giác biết on-biết on-vì Emma quyết tâm giữ đứa trẻ ở lại. Thỉnh thoảng Nikolas nhận ra rằng anh đã nhìn chăm chăm vào đứa nhỏ, khao khát được nói chuyện với nó, và cũng đồng thời bị đau khổ dần vấy bởi Jacob giống y hệt Mikhail như hai giọt nước.

Một âm thanh yếu ớt, xa lạ cắt ngang suy nghĩ của anh. Nikolas đặt ly rượu vodka của anh xuống và chăm chú lắng nghe. Nó như một tiếng khóc nức nở nghẹn ngào như bị mắc nghẹn.

“Misha”, anh thì thầm trong kinh hoàng, theo bản năng áp đặt ngay tiếng khóc đó chính là anh trai anh. Không phải là anh ấy...nhưng tiếng sụt sịt và những giọt nước mắt...những tiếng nức nở của một đứa trẻ nhỏ.

Nikolas đứng bật người dậy trên hai chân và suýt vấp ngã trên cửa, bị kiềm chặt bởi cảm giác khiếp sợ đến đau đớn mà anh chưa từng cảm nhận đến kể từ thời thơ ấu. Anh lần theo tiếng khóc thổn thức dọc hành lang, vòng qua góc cửa, cho đến khi anh nhìn thấy một thân hình nhỏ xíu nằm rúc vào cánh cửa phòng Emma.

“Jacob,” Nikolas khó nhọc cất tiếng. Cái tên tạo nên cảm giác xa lạ trên môi anh.

Cậu bé ngẩng đầu lên giật nảy người theo phản xạ, khuôn mặt buồn rầu và những giọt nước mắt-chảy thành vệt dài. Cái nhìn chăm chăm mờ mịt của thằng bé chạm đến tâm can của Nikolas, xuyên thẳng vào nỗi đau mơ hồ của anh.

“Có chuyện gì sao?” Nikolas hỏi câu kinh. “Con đau à?”

Jacob lắc đầu và rúc người áp sát hơn vào khung cửa, gập bàn chân của cậu bên dưới chiếc áo ngủ.

“Con muốn gì? Con đói à? Hay là khát nước?”

Ngay lúc đó cánh cửa hé mở để lộ ra Emma đang mặc chiếc áo chòang và vấy ngủ màu trắng, khuôn mặt cô mịn màng và vẫn còn lảo đảo trong cơn ngái ngủ. Cô nhìn Nikolas trước và câu hỏi phát ra mập mờ trên khuôn miệng cô. Tia nhìn của cô từ từ rơi xuống cái đồng bèo nheo đáng thương nằm ngay dưới chân cô. “Jake?” Cô cúi xuống sàn nhà, kéo thằng nhỏ vào lòng, sau đó chiếu thẳng cái nhìn trừng trừng buộc tội vào Nikolas. “Anh đã làm gì thằng nhỏ vậy?”

“Không làm gì cả,” Nikolas găm giữ. Anh quan sát, bàn chân của anh như bị mất kẹt trên sàn nhà, trong khi Emma bao bọc thằng nhỏ trong vòng tay rộng mở của cô.

“Chuyện gì xảy ra vậy, Jake?” cô hỏi. “Nói cô nghe đi chuyện gì vậy con?”

Jacob vật lộn với những câu chữ, miệng cậu bé run lấy bầy. Nước mắt thi nhau tuôn trào xuống mặt cậu. “Con m-muốn Mama!” Cậu vòng tay quanh cổ Emma, những ngón tay nhỏ bé xương xẩu của cậu lùa vào trong tóc Emma.

“Dĩ nhiên là vậy rồi, con yêu,” Cô thì thầm, ôm cậu bé chặt hơn.

“Dĩ nhiên rồi.” Cô đu đưa đứa trẻ trong lòng, hoàn toàn không chú ý đến cái mũi chảy dãi và khuôn mặt ẩm ướt của cậu.

Cảnh tượng về người phụ nữ-đặc biệt là người thuộc tầng lớp cao quý như Emma-đang an ủi đứa trẻ là một chuyện hiếm hoi đối với Nikolas. Người mẹ ruột của anh đã rũ bỏ việc chăm sóc những đứa con của bà ta cho người hầu và gia sư, tha thiết từ chối trách nhiệm giáo dục chúng. Điều đó đã khiến cho Nikolas không bao giờ có cơ hội chia sẻ những khoảnh khắc riêng tư đối với những người thân khác của anh, ngoại trừ những cuộc viếng thăm hiếm hoi đến những người trong gia tộc Stokehurst. Việc khám phá ra rằng Emma có đầy đủ tố chất của tình mẫu tử nằm ngoài sự mong đợi của anh, và điều đó lấp đầy trong anh sự thương cảm đi kèm với sự giận dữ phi lý. Giá như có ai đó giống như cô chiến đấu vì anh và Mikhail. Cô sẽ không bao giờ cho phép bất cứ ai ngược đãi một đứa trẻ nhỏ. Cô đã có thể an ủi và bảo vệ Misha.

Nikolas chiến đấu với sự ham muốn điên cuồng được quý sụp xuống bên cạnh cô, giang rộng vòng tay ôm lấy vợ anh và đứa trẻ đang khóc lóc kia vào lòng, bằng cách nào đó anh khiến chính bản thân mình chìm ngập trong cảnh tượng đó. Một cơn ớn lạnh của nỗi cô đơn trống trải khiến anh rùng mình run rẩy. Ngay sau đó Emma ngược lên nhìn anh như thể anh là một người thừa thừa. Những suy nghĩ của cô không biểu lộ ra bằng lời nói nhưng rất rõ ràng. Anh không thể làm gì cho chúng tôi...anh không được chào đón.

Nikolas rời đi mà không nói lời nào, quay lưng bước xuống đại sảnh và vòng qua khúc cua. Anh dừng lại đó, và dựa lưng vào tường, run rẩy, đau đớn vì những ký ức. Anh nghĩ về cái đêm ở Nga khi anh bị đánh thức từ chiếc giường của cô tình nhân của anh và nhận lấy lời nhắn về Misha. “Anh của ngài đã bị giết, thưa Ngài. Bị đâm qua cổ họng...” Và cuộc điều tra vì công lý kéo dài một khoảng thời gian, đỉnh điểm là sự trả thù của anh đối với Bá Tước Shurikovsky. Không, đừng nghĩ về điều đó nữa-nhưng cái ký ức đó vẫn tràn về trong một tia chớp nổ tung đau nhói, và anh nhận thấy bản thân đang đi về phía đáng người say xỉn của Shurikovsky đang nằm dài ra trên chiếc giường nhàu nát. Có một mùi hôi thối đặc biệt bao trùm lên toàn bộ căn phòng, mùi rượu và mồ hôi chua lè, và tìm Nikolas đập thình thịch với nỗi khiếp sợ và ham muốn giết người chảy tràn trong anh cho đến khi anh không thể nghe thấy tiếng gì nữa ngoài những cú đập nặng mạnh xuống, thậm chí không lưu ý đến khuôn mặt khóc lóc của Shurikovsky khi hắn trông thấy mặt của kẻ sát nhân.

Vẫn dựa lưng áp sát vào tường, Nikolas trượt người từ từ cho đến khi anh ngồi bệch xuống sàn nhà. Anh nguyền rủa người từng sống tự hỏi anh đã nghĩ về điều gì trong suốt quãng thời gian bị bắt giam, chất vấn, hàng giờ liền bị tra tấn và đau đớn. Anh không thể nhớ gì nhiều về những điều đó. Họ đã hỏi anh về những mối quan hệ yêu đương của Misha, đặc biệt trong số đó là với Shurikovsky. Đối với Nikolas, chuyện anh trai anh lên giường với một người đàn ông hoàn toàn không phải là vấn đề quan trọng gì. Sau những nỗi đau đớn mà Misha phải chịu đựng trong suốt thời thơ ấu, anh ấy xứng đáng được tận hưởng niềm vui ở bất cứ nơi đâu mà anh có thể tìm thấy.

Nikolas kéo mạnh ống tay áo lên trên và nhìn chăm chăm vào những vết sẹo hằn sâu lên cổ tay anh, nơi những sợi dây từng siết chặt lại đã xé toan từng lớp da và bắp thịt của anh ra. Những kẻ thẩm vấn của chính phủ đã rất tức giận khi anh không đáp lại những lời chế giễu của bọn chúng về sở thích tình dục của Misha. “Có lẽ mày không nhận thấy sai trái gì trong việc quan hệ với những đứa con trai,” bọn chúng nói. “Chắc chắn mày cũng mang cùng một chứng bệnh giống như vậy. Mày có thèm khát những thằng đàn ông khác không, đồ chó hoang trụy lạc?”

Nikolas đã lắc mạnh đầu, miệng anh run rẩy đến nỗi không thể nhả ra được bất cứ chữ gì. Cả thân người anh lạnh toát lên vì cơn choáng váng và mất máu quá nhiều. Không, anh không bao giờ ham muốn những người đàn ông, anh luôn luôn yêu thích những người phụ nữ mềm mại và duyên dáng, sự thoải mái được gói đầu lên cặp vú mịn màng, cảm thụ được suy nghĩ của phái nữ. Những người phụ nữ lớn tuổi luôn là sự lựa chọn tốt nhất, bởi vì họ hiếm khi có khuynh hướng đòi hỏi này nọ, họ thấu hiểu được thực tại và sự phức tạp của cuộc sống, và họ là những người tình say đắm nồng nàn nhất.

Nhưng anh chưa bao giờ có ý định kết hôn với bất cứ ai, cho đến khi gặp Emma. Anh đã chờ đợi 7 năm để có được cô, không nghi ngờ gì về việc cô sẽ thuộc về anh. Anh muốn cô theo cách mà anh xác định rõ không phải tình yêu nhưng là một nhu cầu cơ bản, giống như việc thở hay ăn và ngủ. Vấn đề là, cô đang bắt đầu trở thành điểm yếu của anh. Anh muốn vứt bỏ cô ra khỏi cuộc sống của anh, hoặc hoàn toàn đánh mất bản thân mình.

Nikolas đứng dậy và đi xuống lầu, cộc lốc nói với Stanislaus và một người hầu đang đứng chờ. “Chuẩn bị xe ngựa đi.” Anh sẽ đi khỏi đây ngay bây giờ, để bài bạc và uống rượu, rồi tìm kiếm một người phụ nữ. Bất cứ ai cũng được, miễn không phải là Emma.

Sau khi an ủi Jacob xong, Emma ẵm thằng bé lên bế vào phòng ngủ ở tầng 3. Phủ lên người cậu tắm chăn bằng vải len mềm mại, cô quý cạnh giường và dịu dàng vuốt ve phần tóc ngay giữa trán của cậu. “Cô hiểu rõ cảm giác mất mát người mẹ là như thế nào,” cô thì thầm. “Mẹ của cô đã chết khi cô thậm chí còn nhỏ tuổi hơn con. Tình huống cô đã khóc khi cô nhớ bà ấy, và cô thậm chí còn không nhớ rõ khuôn mặt của bà.”

Jake gấp tay lại cọ lên mắt cậu. “Con muốn mẹ trở về với con,” cậu méo mào nói. “Con không thích ở đây.”

Emma thờ dãi. “Tình huống cô không thể tự quyết được, Jake. Nhưng Nikolas là cha con, và con thuộc về nơi này.”

“Con sẽ bỏ trốn.”

“Và rồi bỏ cô cùng Samson sao?Điều đó sẽ khiến cô rất buồn, Jake.”

Cậu bé im lặng vùi người sâu hơn vào chiếc gối của cậu, mí mắt cậu run run vì kiệt sức.

“Cô có ý này,” Emma tiếp tục. “Tại sao chúng ta lại không bỏ trốn một chút xíu vào ngày mai nhỉ, và mang bữa trưa theo cùng? Chúng ta sẽ tìm thấy một cái ao để thả hồ mà vùng vẫy nước, và rồi cô và con sẽ đi bắt ếch.”

“Những quý bà không thích ếch,” thằng nhỏ uể oải nói.

“Cô thích. Cô còn thích cả những con rệp, giun, chuột...tất cả mọi thứ trừ rắn.”

“Con thích rắn.”

Emma mỉm cười và cúi người hôn lên tóc cậu. Nó có mùi tươi mát và ngọt ngào, sau khi cô đã khăng khăng quyết liệt chà sát xà phòng lên mái tóc cậu vào sáng nay. Cô chưa bao giờ cảm nhận được khuynh hướng che chở cho một đứa trẻ trước đây, thậm chí đối với những đứa em ruột của cô. Nhưng chúng còn có tình yêu thương của gia đình, còn đứa trẻ này chẳng có ai trên thế giới này, ngoại trừ một người cha bằng quan lạnh nhạt. “Ngủ ngon, Jake,” cô thì thầm. “Mọi thứ rồi sẽ tốt đẹp. Cô sẽ luôn luôn chăm sóc cho con.”

“Ngủ ngon, Emma.” cậu thầm thì, chìm dần vào trong giấc ngủ.

Emma tắt đèn và nhẹ nhàng rời khỏi phòng. Tiến thẳng về hướng dãy phòng của Nikolas. Con giận dữ điên cuồng phun trào ào ạt trong cô. Đã đến lúc phải đương đầu với anh về đứa trẻ một cách dứt khoát. Cô chắc chắn sẽ làm cho anh hiểu rằng Jake sẽ ở đây, và Nikolas phải có bốn phần nói chuyện với thằng nhỏ. Thật không công bằng khi đứa trẻ này phải gánh chịu sai lầm hờ hênh của cha mẹ nó. Jacob là một Angelovsky. Nó mặc nhiên được thừa hưởng tất cả mọi thứ. Một nền giáo dục, quyền thừa kế, một số kiến thức về những tài sản thuộc quyền sở hữu của nó... tất cả những gì mà đứa trẻ cần và xứng đáng được hưởng, và Nikolas không có quyền chối bỏ chúng.

Cô chán nản khi khám phá ra được Nikolas không ở trong phòng. Cô đã tìm kiếm cả khu nhà và đi xuống tầng trệt, hỏi Stanislaus là liệu ông có thấy Nikolas không.

Không có bất cứ biểu hiện nào trên khuôn mặt người quản gia. “Hàng Tử đã rời đi trong đêm, Thưa Bà.”

“Tôi hiểu rồi.” Emma quay lưng lại, che giấu đi sự bối rối và tổn thương của cô. Đã quá trễ rồi... lý do duy nhất Nikolas bỏ đi vào cái giờ này là ghé thăm chiếc giường của một người phụ nữ khác. Thậm chí khi họ có những cuộc cãi cọ lật vật và thái độ xa cách với nhau, anh cũng không bao giờ phản bội cô trước đây. Đột nhiên cô có cảm giác muốn khóc. Giá mà cô có thể theo dõi anh, và nói với anh—nói gì chứ? Nếu như Nikolas muốn ai đó khác, một cơ thể đàn bà nào đó, không cách gì cô có thể ngăn cản anh. Rõ ràng anh đã mệt mỏi với cô. Cô đã không làm anh hài lòng. Đức Ngài này giờ đã chán ngán việc ghé thăm chiếc giường của vợ ông ta. “Đồ khốn kiếp, Nikolas,” cô thì thầm. “Tôi cho rằng tôi cũng chán ghét bản thân tôi nhiều như anh.”

Cô rảo quanh phòng cả tiếng đồng hồ, cho đến khi những người hầu nghỉ ngơi và tòa lâu đài chìm dần trong mờ mịt và bóng tối. Cuối cùng thì cô cũng hiểu rõ rằng kết hôn với Nikolas là một sai lầm thâm thương. Cuộc hôn nhân của họ sẽ không bao giờ tốt đẹp hơn bây giờ. Thực tế thì, gần như chắc chắn là nó đang trở nên tồi tệ hơn. Sự phản bội của Nikolas sẽ làm nhục cô, và sẽ có nhiều cuộc cãi cọ hơn, nỗi đau đớn càng sắc nét hơn, trừ phi cô tìm được cách nào đó để trở nên khắc nghiệt và vô cảm giống như anh. Gia đình cô đã đứng về Nikolas, nhưng niềm kiêu hãnh không bao giờ cho phép cô thừa nhận nó. Cô ước gì mình có một người bạn để tâm sự, ai đó để dựa dẫm.

Bước lần từng bước lên cầu thang lớn. Emma ngồi trên bậc thang gần thấp phía dưới, ôm gối ngồi chờ chồng cô trở về. Tất cả những gì cô cần là liếc nhìn thoáng qua trên mặt anh, và cô sẽ biết được liệu anh có bội phản cô không.

Ngay khi bình minh vừa hé rạng lên, âm thanh của tiếng bánh xe ngựa và bộ yên cương kêu chổi tai đã đánh thức cô khỏi cơn ngủ gật. Cô vẫn ngồi trên những bậc thang, nhắm mắt lại vì sự đau nhức của cơ bắp. Chớp mắt khó khăn, cô nhìn chăm chăm vào cửa chính. Xương sống cứng đờ lại trong lo sợ.

Nikolas bước vào trong, đầu tóc rối bù và khuôn mặt tái xanh, vẻ đẹp long lẫy quý tộc của anh chìm trong bóng tối. Mùi cồn, nước hoa và tình dục trộn lẫn vào nhau bay xộc đến Emma, dù cách nhau nhiều bước chân vẫn có thể ngửi thấy hương vị đặc trưng của chúng. Vậy là anh ta đã làm rồi, cô nghĩ, và chùn bước lại khi một nỗi đau đớn đột ngột đập thẳng vào ngực cô.

Nikolas không nhìn thấy cô cho đến khi anh bắt đầu ngược nhìn lên cầu thang. Anh đứng sững lại, khuôn mặt gợn lên vẻ thách thức buồn bực. “Em muốn gì?”

“Không gì từ anh.” Giọng nói run run ghê tởm và oán hận. “Không cần gì cả. Tôi sẽ không cố gắng lờ đi chuyện này, Nikolas. Anh không cần phải nhắc nhở tôi rằng những chuyện này luôn luôn xảy ra đối với những cuộc hôn nhân của tầng lớp thượng lưu. Nhưng anh tốt nhất nên quen với việc lang chạ với những người phụ nữ khác đi, bởi vì anh sẽ bị tống xuống địa ngục trước khi được chào đón quay trở lại cái giường của tôi.”

“Anh sẽ làm bất cứ điều gì anh muốn với em,” Nikolas nhếch mép, tiến lại gần cô hơn, đáng vẻ to lớn đe dọa. “Em là vợ anh. Anh sở hữu cơ thể và linh hồn em—và khi anh búng ngón tay, em sẽ phải dạng chân ra cho anh ở bất cứ đâu và bất cứ lúc nào anh muốn.”

Con giận dữ mãnh liệt lướt quét sạch ý chí Emma. Cô đâm thẳng ra với bàn tay nắm chặt lại, nhắm vào khuôn mặt đáng ghét và nham nhám của anh. Sức mạnh của nó làm rung chuyển cả bàn tay cô lan rộng lên đến khuỷu tay. Cú thoi đó bay thẳng chính xác vào quý ngài Nikolas—chóang váng, và anh lạng chạng bước lùi lại vài bậc thang. Biểu hiện của anh trông đờ đẫn vì sốc nặng. Emma nhìn chăm chăm vào anh với vẻ mặt cũng sững sốt, chóang váng không kém, tự hỏi liệu anh có đề nghị cô xuống không. Cô điếng người chờ đợi, chà sát cổ tay đau nhói của cô.

Nikolas im lặng. Hơi thở cả hai đều nặng nề khi họ nhìn chăm chăm vào nhau. Nhấc một tay lên sờ vào hàm, Nikolas nhếch mép cười nhạt. Emma không nhúc nhích người khi chồng cô lách người bước qua cô, đi lên cầu thang để đến phòng anh. Khi tiếng bước chân của anh càng lúc càng mất dần, cô ngồi thụp xuống và gục đầu lên đầu gối. Chưa bao giờ có cảm giác quá bế tắc và vô vọng như lúc này.

Những tuần sau trôi qua, không có cuộc chuyện trò nào giữa Emma và Nikolas, ngoại trừ vài tia nhìn trao đổi sắc nhọn khi cả hai tình cờ nhìn nhau. Thật khó khăn cho Emma khi ăn và ngủ. Cô có cảm giác như cô đang sống trong doanh trại của kẻ thù, chắn mình sau những tấm cửa đã được khóa chặt vào ban đêm, chạy như ma đuổi qua những hành lang suốt cả ngày để tránh phải đối mặt với Nikolas. Cô biết rằng cô đang bắt đầu trông phờ phạc cả người, thậm chí ngay trước khi Mr. Soames ngập ngừng hỏi liệu cô có khỏe không. Nikolas, ngược lại, dường như có vẻ tỉnh táo và thư thái, làm cho Emma tức điên cả người khi nhận ra rằng anh hoàn toàn thoải mái trước tình cảnh này. Anh đã thận trọng đặt ra chương ngại giữa họ, và dự định ở luôn trong đó. Emma nỗ lực hết sức để lờ phất việc đi đi về về của chồng cô. Tự nhủ với bản thân rằng không việc gì phải nhúng mũi vào công việc của anh ta. Không chỉ vì anh đã phá hỏng đi lời thề nguyện của họ, mà còn vì anh dường như không hề coi trọng sự hiện diện thân thiện của cô. Tất cả mọi thứ đều ổn cho đến khi Jacob xuất hiện. Tại sao lại có vẻ quá khó khăn cho Nikolas khi chịu đựng sự hiện diện của đứa trẻ chứ? Tại sao anh trông lại quá đau

đón mỗi khi nhìn thấy thẳng bé?

Trở trên thay, trong khi cuộc hôn nhân của Emma và Nikolas đang ngày càng tệ đi, thì mối quan giữa cô và Jacob lại trở nên khăng khít hơn mỗi ngày. Cậu đang dần dần tin tưởng vào cô. Cô cũng xác định rõ sẽ không phản bội lại lòng tin ấy ngay cả khi cậu bé bắt đầu hỏi những câu hỏi không thể lảng tránh được về Nikolas. Tạo sao cha cậu không nói chuyện với cậu? Tại sao ông lúc nào cũng cau có và trầm lặng?

“Cha con là một người đàn ông kỳ cục.” Emma giải thích với cậu nhóc, cố gắng tìm kiếm sự dung hòa giữa lòng tốt và sự trung thực. “Ông ấy đã có một cuộc sống khó khăn. Con có để ý thấy những vết lằn kỳ lạ trên cánh tay, hay có lẽ là trên ngực của ông ấy không? Đó là những vết sẹo từ một hồi ức rất đáng sợ trong quá khứ của ông ấy, khi đó cha con đã phải gánh chịu những nỗi đau đớn tột cùng. Con phải cố gắng ghi nhớ điều này, đặc biệt khi ông trở nên lạnh lùng và bất công. Tất cả chúng ta đều chịu ảnh hưởng bởi những sự kiện xảy ra với chúng ta. Tựa như bầy thú trong gánh xiếc vậy. Một trong số chúng trở nên hung dữ và hèn hạ bởi vì trước kia chúng đã từng bị tổn thương... bởi vì chúng sợ.”

“Cha con cũng sợ hãi cô?” Jacob hỏi về nghiêm nghị, cậu bé nhìn chăm chăm vào khuôn mặt của cô.

“Ừ,” cô thì thầm. “Cô nghĩ vậy.”

“Liệu ông ấy có bao giờ thay đổi không cô?”

“Cô không biết nữa con à.”

Họ thông thả sánh vai nhau đi đến khu trại để kiểm tra lại khu chuồng được rào lại bằng kim loại rộng rãi của con tinh tinh. Cleo đã tìm cách gỡ những thanh chắn ra và tạo ra một không gian đủ rộng để thoát ra ngoài. “Cô nàng hư đốn,” Emma nắc nheo mắt, xem xét thiệt hại. Cleo quay mặt đi chỗ khác không nhìn vào cô với vẻ vô tư lự, nhìn chăm chăm vào khung cửa sổ ở trên mái nhà. Một lúc sau, con tinh tinh nhặt một quả cam lên, và bắt đầu bóc vỏ cam với vẻ tập trung cao độ. Emma vụt cười nhanh với Jake. “Thật là đồ khi già thông minh. Cô nàng chắc chắn là đã tìm thấy một thanh chắn bị tách rời và bắt đầu tháo lòi ra. Chúng ta phải sửa lại thôi, Jake. Những công cụ chúng ta cần là...” Cô ngừng lại khi có một cảm giác khó chịu, lạ lùng lướt qua người, và cô gắng tiếp tục. “Có lẽ chúng nằm trong chuồng ngựa.”

“Emma.” Giọng nói của một người đàn ông phát ra từ cửa ra vào.

Emma đứng sững lại một hồi lâu. Vẫn giữ khuôn mặt hướng về cái chuồng rào của con tinh tinh. Cleo nhìn chăm chăm vào kẻ mới đến, bấu môi ra, tạo thành một âm thanh giống như nụ hôn đầy ẩm ướt. Emma cuối cùng cũng đủ bình tĩnh để đối mặt với kẻ không mời mà đến này. “Ngài Milbank,” cô lạnh lùng cất tiếng và quay lại.

Adam trông không thay đổi tí nào, ngoại trừ tóc của hắn dài hơn, rơi phủ trên vai hắn như những đợt sóng màu nâu mượt mà. Hắn có vẻ đẹp trai u ám với chiếc quần sọc vằn, áo gi-lê màu xám, và chiếc áo choàng len dài tới gối. Vẻ mặt u ám, đôi mắt tùy mị và lảo lộn. “Em trông xinh đẹp hơn bao giờ hết, Em”

Tia nhìn của Emma rơi xuống bàn tay trái của hắn. Thấy chiếc nhẫn cưới lấp lánh trên ngón tay áp út của hắn tựa như giọt nước lạnh ném vào khuôn mặt cô. “Làm sao ông biết tìm ra tôi ở đây? Những người hầu không được phép...”

“Họ không làm vậy. Anh đã đỗ xe ngựa bên ngoài trước khi đi đến dinh thự và đi dọc theo con đường phía trước. Anh biết em đang ở cạnh những con thú của em. Anh đã chờ để chắc chắn rằng không có bất cứ ai theo dõi, sau đó đi qua cánh cổng trước, và băng xuyên qua khu vườn—”

“Cánh cổng đáng lẽ ra đã bị khóa lại rồi.”

“Họ đã không khóa lại.” Hắn nhún vai. Khu trại không khó để tìm thấy. Hoàn toàn gây ấn tượng với hàng dãy khu chuồng trại. Đương đầu với sự im lặng sắc đá của Emma, Adam chuyển tia nhìn của hắn sang cậu bé đang lượn lờ bên cạnh cô. “Và ai đây nhỉ? Đứa em trai William của em. . . hay là Zachary?”

“Không là ai cả. Thằng bé là con riêng của chồng tôi, Jacob.”

Emma quan sát về bất ngờ, thất vọng rồi sau đó là biểu hiện của lòng thương hại lướt qua nét mặt của Adam. Lòng thương tiếc đó tác động lên cô nhiều nhất, khiến cô cảm thấy sự tự tôn bị xúc phạm. Cô sẽ chết phắc đi trước khi cho phép bất kỳ ai, đặc biệt là Adam, thương hại cô. “Chúc mừng cuộc hôn nhân của ngài nhé,” cô nói với giọng điệu mỉa mai dịu dàng, điều mà cô đã học được từ Nikolas. “Gần đây tôi đã may mắn được gặp anh rể của ngài. Ông ấy miêu tả ngài là một anh chàng duyên dáng. Ông ấy có lẽ chưa biết một nửa về những điều đó nhỉ.”

Adam, người chưa từng nhận ra bất cứ gì, ngoại trừ cảm nhận nét khát khao của cô, dường như có vẻ ngạc nhiên. “Emma, giọng điệu không giống của em chút nào.”

“Tôi đã thay đổi rất nhiều vài tháng gần đây, nhờ ngài và chồng tôi đấy.”

“Emma,” cắt ngang giọng nói cộc lốc của cô. “Emma, chuyện gì vậy cô?”

Cô dịu giọng xuống khi nhìn xuống gương mặt căng thẳng của đứa trẻ. “Mọi thứ đều ổn cả con à.” cô thì thầm. “Ngài Milbank là người quen cũ của cô. Tại sao con không quay trở về nhà và nói đầu bếp cho con ít kẹo nhỉ? Nói với bà ấy rằng cô cho phép điều đó.”

“Không, con không muốn—”

“Bây giờ, Jake,” cô nói một cách kiên quyết, và gọi đến cậu nhóc nụ cười khuyển khích. “Đi đi con.”

Cậu bé nghe lời cô, lê chân bước đi và vẫn liếc nhìn cô qua vai khi cậu bỏ đi. Cleo ngồi yên trong góc khu chuồng của nó, chuyên tâm vào công việc tách từng múi cam ra.

“Anh phải gặp em,” Adam nói lạnh lẽ. Anh phải chắc chắn rằng em hiểu rõ tất cả những gì thật sự đã xảy ra trong vài tháng trước đó.”

“Tôi cực kỳ hiểu rõ. Tôi không muốn nghe lời giải thích của ngài. Bây giờ tôi đã kết hôn, và ngài cũng vậy. Dù cho ngài có nói gì thì cũng không còn quan trọng nữa rồi.”

“Sự thật rất quan trọng.” Adam nhấn mạnh, với sự xúc cảm mãnh liệt khiến Emma cảm thấy lạ lẫm khi so với trước kia. Cô luôn luôn có 1 tính cách dửng dưng, trong khi Adam thì lại trầm lắng và khó hiểu. “Anh sẽ không đi cho đến khi nào em chịu lắng nghe anh. Không đêm xia tới bất cứ ai, anh đã rất yêu em. Và bây giờ cũng vậy. Anh đã không nhận ra anh yêu em nhiều như thế nào cho đến khi anh đánh mất em. Em là 1 người phụ nữ rất đặc biệt. 1 tạo vật thật dễ khiến người ta yêu thương biết bao.”

“Và cũng dễ bị bỏ rơi nữa, ý ngài là vậy nhì.”

Hắn lờ đi lời chế nhạo mỉa mai của cô. “Anh đã bị đe dọa phải rời khỏi em. Anh không bao giờ muốn như vậy, nhưng anh không đủ mạnh để đối đầu với hắn. Anh sẽ hối tiếc về điều đó mỗi ngày trong suốt cuộc đời còn lại của anh.”

“Đe dọa bởi ai? Cha tôi à?”

“Bởi chồng em. Ông ta đã đến gặp anh vào buổi sáng ngay sau vũ hội nhà Angelovsky.”

“Và anh ấy đã nói gì?” Emma dịu dàng hỏi.

“Nikolas bảo anh hãy để cho em yên, mãi mãi, nếu không ông ấy sẽ làm cho đời anh biến thành địa ngục trần gian. Ông ta nói rằng anh nên kết hôn với người khác, bởi vì anh không có quyền gì để dính dáng đến em. Ông ta hàm ý rằng nếu như anh vẫn còn tiếp tục tán tỉnh em, ai đó sẽ bị bắt lợi. Anh đã lo sợ, Emma. Lo sợ cho cả 2 ta. Em có thể căm ghét vì anh là 1 kẻ hèn nhát, nhưng ít nhất em phải hiểu rằng anh yêu em.”

Emma có cảm giác người cô trắng bệch đi vì sốc. Câu chuyện của Adam trùng khớp với tất cả những điều mà cô đã biết về gã chồng dối trá, quỷ quyết của cô. Cô nghĩ về cái cách mà Nikolas đã an ủi cô sau sự ruồng bỏ của Adam, lợi dụng sự tổn thương và lòng tự tôn bị làm nhục của cô... dù đồ cô vào cái đêm cô phát hiện ra bản thông cáo đính hôn của Adam. Tất cả mọi động thái đó đều được tính toán hết rồi. Nikolas đã phá hủy tình yêu của cô với Adam, cẩn thận tháo rời từng phần cuộc sống của cô ra, nhằm đạt được những gì anh ta muốn. Và anh thậm chí còn khuyến khích cô đổ hết tất cả tội lỗi cho cha cô.

“Làm ơn đi đi,” cô cất giọng khàn khàn.

“Emma, hãy nói rằng em tin anh.”

“Tôi tin ngài. Nhưng cũng chẳng thay đổi được gì nữa đâu. Quá trễ cho cả 2 ta.”

“Không cần phải như vậy. Chúng ta có thể lấy lại những gì đã thuộc về chúng ta.”

Emma nhìn chằm chằm hắn 1 cách ngờ vực. Cần phải lấy lại cái gì chứ? Hắn muốn gì ở cô chứ? “Ngài đang đề nghị đến chuyện yêu đương à?”

Lời nói phát ra khiến Adam giật nảy người, và cô nhận thấy rằng hắn không mong đợi những điều đó được nói ra 1 cách thẳng thắn như vậy. “Lúc nào cũng rất thẳng thắn,” hắn thì thầm, đôi mắt nâu lóe sáng về thích thú. “Đó là một trong những tính cách khiến anh rất yêu thích. Những gì anh đang cố nói là anh muốn trở thành một phần cuộc sống của em. Anh nhớ em, Emma.”

Cô nhắm mắt, hồi tưởng lại sự quan tâm và ảm áp mà Adam đã giành cho cô. Cô cũng nhớ hắn chứ. Giá mà cô có thể vui mình trong vòng tay ảm nóng của hắn ngay bây giờ, để hắn hôn và dỗ dành cô. Nhưng cô đã đánh mất quyền tự do riêng tư rồi. Chỉ bởi vì chồng cô đã phản bội cô, không có nghĩa là cô phá bỏ nguyên tắc của chính cô. Chẳng có lời biện hộ nào cho tội thông dâm cả. Cô cũng sẽ không bao giờ tha thứ cho bản thân nếu cô làm vậy.

“Tôi không nghĩ tôi có thể cho ngài bất cứ cái gì,” cô thì thầm.

“Anh sẽ bằng lòng với phần nhỏ nhất trong trái tim em. Em là tình yêu đích thực của anh, Em. Và sẽ luôn như vậy cho đến tận cuối cuộc đời. Không ai có thể thay đổi điều đó-thậm chí là Nikolas Angelovsky.” Khuôn mặt hắn trở nên cứng rắn, điều cô chưa bao giờ nhìn thấy trước kia. “Chúa ơi, ai đó nên được ban một ân huệ và tổng khứ hắn đi-trước khi hắn phá hỏng cuộc sống của những cô gái ngây thơ khác nữa.”

Nikolas nghe thấy tiếng gõ cửa ở phòng thư viện và quay đầu khỏi bàn làm việc với tiếng gầm gừ nồm nồm. Anh đã đau đầu suốt cả buổi sáng nay, và khiến cho công việc của anh trở nên khó khăn hơn. Những con số và chữ viết nguệch ngoạc dường như nhảy múa trước mắt anh. Dư vị chết tiệt, anh nghĩ, và quyết định sẽ hạn chế thói quen uống rượu vodka sau-bữa tối kể từ bây giờ.

“Chuyện gì vậy?” anh hỏi.

Robert Soames ló đầu vào sau cánh cửa, nhìn anh với vẻ kỳ lạ phấn khích. “Hòang thân Nikolas, tôi đến để báo với ngài rằng tôi gần như khám phá ra

bức họa rồi. Cần phải chỉnh sửa lại một chút nữa thôi, dĩ nhiên rồi. Nhưng tôi có ấn tượng tuyệt vời về bức chân dung nguyên bản này.”

“Ta sẽ xem sau.”

“Thưa Ngài, Ngài có thể cho phép tôi mang bức tranh xuống dưới lầu để Ngài kiểm tra liên bây giờ được không? Tôi nghĩ ngài sẽ khá ngạc nhiên đấy.”

Nikolas theo thói tật nhường nhường cặp chân mày của anh về phía mai. “Rất tốt.”

Người họa sĩ vội vã rời đi trong khi vẫn để cánh cửa tiếp tục mở. Anh cau có giận dữ và chúi mũi vào công việc lần nữa, nhưng những số liệu kế toán dường như đang trở nên không thể hiểu nổi. Anh nghe thấy tiếng ồn nhỏ thoang thoảng bên tai, và lại nhìn ra lối vào lần nữa.

Đứa trẻ, Jacob, đứng ở đó với cái bánh tạc phủ đường trên tay cậu. Những mảnh vụn rải rác trên thảm trải sàn nhà với những miếng nhỏ xiu, bám vào tấm thảm.

“Con muốn gì?” Nikolas lầm bầm.

Jacob không trả lời, chỉ đứng đó tiếp tục nhìn anh với sự hiếu kỳ can đảm.

“Emma đâu rồi? Con thường ở với cô ta lúc này mà.”

Jacob mở lời, với tông giọng đồng quê thô cứng lúc nào cũng khiến Nikolas bất ngờ, từ một đứa trẻ với khuôn mặt Nga cổ điển.

“Cô ấy đang ở với bảy thú. Một người đàn ông đã đến ‘er’

Nikolas có cảm giác là thằng bé đã nói với anh 1 cách cố tình, có vẻ như cậu hy vọng Nikolas sẽ đi ra ngoài và tổng khứ người lạ mặt đó đi. “Chỗ nào của khu trại?” anh kiểm giọng hỏi. “Cô ấy ở với con hổ à?”

“Không... với Cleo.”

Nikolas đứng bật dậy và sai bước ra khỏi phòng, mở cánh cửa kiểu Pháp để bước ra khoảng đất bên ngoài. Anh đang trên đường đi đến giữa vườn thì thấy Emma đi ra từ chuồng ngựa. Tiếng cánh cổng kêu leng keng inh ỏi gần ngôi nhà báo động cho anh rằng ai đó đang tiến ra đường chính. Giằng xé giữa việc đuổi theo vị khách và dôn Emma vào chân tường vì việc rắc rối này, anh quyết định chọn về sau. Anh đi về phía vợ mình với những bước sai chân dài vội vã.

“Ai đấy?” anh gắng hỏi.

“Một người bạn cũ. Ngài Milbank. Thực tế đấy.” Emma tiếp tục rào bước, Nikolas nắm lấy tay cô, và cô hất tay anh ra. “Đừng chạm vào tôi!”

“Hắn muốn gì?”

“Không gì cả.”

Một làn sóng của lòng ghen tị chói lóa dâng tràn lên trong anh. Anh theo cô vào nhà. “Anh muốn nói chuyện với em,” anh nói, nắm chặt cổ tay cô và kéo mạnh vào thư viện.

“Đừng có mà thử thách trí thông minh của tôi với cái thói giả vờ này.” Emma khinh bỉ nói. “Anh không có cái quyền đêch gì mà chỉ trách về tôi, hay những gì mà tôi làm.”

“Nói anh nghe lý do hắn đến đây.”

Đôi mắt xanh dương của cô lóe lên tia hận thù. “Adam đã kể tôi nghe những gì mà anh đã làm. Cách anh đe dọa anh ta, và khiến anh ấy tránh xa khỏi tôi. Anh đã chia cắt chúng tôi, và sau đó lôi kéo tôi phải kết hôn với anh.”

“Milbank không cần phải bỏ rơi em. Hắn đã được lựa chọn.”

“Adam khiếp sợ anh. Và tôi không trách anh ta. Anh là kẻ suy đồi, ích kỷ, và thế giới này sẽ trở nên tốt đẹp hơn khi không có anh!” Giọng cô hạ thấp xuống thành tiếng thì thầm rín rít. “Tôi khinh bỉ tất cả những gì anh đã làm với tôi. Anh đã hủy hoại cuộc đời tôi.”

Bất chấp sự nhần tâm của bản thân, Nikolas chùn người lại khi nhìn vào khuôn mặt của vợ anh. Đó chính là sự thật, anh chán chường nhận ra. Cô ấy ghét anh. Tất cả những gì mà anh đang làm... đều cần thiết nhằm đẩy vợ anh ra xa khỏi anh, để tự bảo vệ chính bản thân... nhưng dù vậy, bằng chứng của sự thành công ấy không làm anh vui lòng chút nào. Anh chưa bao giờ phiền muộn nhiều như vậy từ trước đến giờ. Đầu anh đập thình thịch nặng nề, và có âm thanh vang lên trong tai anh, chóiang vẳng, tông giọng với âm vực cao dường như ngày càng tệ hơn khi mỗi phút trôi đi. Anh xoa mạnh trán với nỗ lực làm dịu đi cơn đau. Không muốn tranh cãi gì nữa lúc này- Anh sẽ đối phó với vợ anh sau. Ra khỏi đây đi, anh cố gắng nói, nhưng lạ kỳ làm sao, những từ ngữ phát ra xuyên tạc trộn lẫn giữa tiếng Anh và tiếng Nga. Tâm trí của anh không còn minh bạch, không còn sáng suốt nữa... mọi thứ không biết vì sao lại trở nên lộn xộn như vậy.

“Chuyện gì vậy?” Emma gay gắt hỏi, nhưng anh bối rối lắc đầu.

Sự im lặng vẫn tỏa lan tiếp theo sau đó, cho đến khi Mr. Soames bước vào thư viện với bức tranh sơn dầu mà anh ta đang hồi phục lại. “Thưa Ngài,” anh ta bắt đầu, hoàn toàn không để ý đến khung cảnh mà anh vừa xen ngang vào. Anh mỉm cười khi nhìn thấy Emma ở đó.

“Công nương Emma, tôi đã khám phá ra bức chân dung rồi. Bà nhất định phải xem nó. Thật đặc biệt.” Anh ta cẩn thận dựng đứng bức tranh trên bàn Nikolas và lùi lại. “Bà thấy không?”

Nikolas chú ý nhìn vào bức chân dung, một người đàn ông đang bước vào ngưỡng 30 tuổi với mái tóc vàng-nâu, đôi mắt màu hổ phách... khuôn miệng răn ròi, và quai hàm sắc cạnh.

Ôi Chúa ơi... Giống như anh đang nhìn vào trong gương vậy. Bức chân dung giống tạc như anh. Đó chính là khuôn mặt của mình, đôi mắt của mình.

Đột nhiên, đầu anh nhức nhối đến phát điên lên. Anh cố gắng gạt mạnh tia nhìn ra khỏi bức tranh, nhưng anh không thể.

Anh mơ hồ nhận thức được hơi thở hỗn hển vì choáng váng của Emma. “Chính là anh mà,” cô nói, và những lời cuối cùng vang vọng trong não anh

Nikolas cố gắng đến vô vọng để vùng chạy đi, nhưng thân thể anh không còn nghe theo lệnh của anh nữa rồi. Anh trượt chân và ngã lăn xuống sàn nhà. Bức họa dường như đang kéo anh vào bên trong nó, như nam châm hút lấy linh hồn anh, lôi kéo chút hơi thở cuộc sống pháp phông ra khỏi cơ thể anh. Anh đang chìm sâu vào trong đêm tối, màu trắng xóa, những xúc cảm, thời gian của chính bức tranh, bắn anh xuyên vào làn không khí ào ạt xoay tít.

Mình đang chết dần chết mòn, anh nghĩ, và anh cảm thấy rất hối tiếc lẫn lo sợ. Cuộc sống trống rỗng mà anh đã trải qua, không ai than khóc cho sự ra đi của anh. Đột nhiên anh mong muốn Emma: anh cần được cảm nhận cơ thể mảnh mai của cô, vòng tay mạnh mẽ quấn chặt quanh anh, hơi ấm của cô... nhưng chẳng còn gì nữa rồi... chỉ còn lại nỗi dày vò đau đớn với những suy nghĩ của chính anh đang từ từ mờ dần đi.

Bạn đang đọc truyện *Prince Of Dreams* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 7

PART III

My pulses bound in exultation,

And in my heart once more

unfold

The sense of awe and inspiration,

The life, the tears, the love of old.

—PUSHKIN

Bạn đang đọc truyện *Prince Of Dreams* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 7

1707, tháng 11, Moscow.

Ai đó đang nói bằng giọng Nga. “Thưa Ngài, đến lúc phải đi rồi. Thưa Ngài?”

Người lạ mặt vẫn kiên trì nói đi nói lại đến phát bực lên được. Nikolas từ từ tỉnh dậy, rên rĩ với những tiếng gõ thỉnh thoảng trong đầu anh. Mùi rượu nồng nặc, và chua gắt trong miệng anh. Chớp mắt một cách khó nhọc, anh nhận ra rằng anh đang nằm ngòai trên chiếc bàn bằng đá lát, đầu và cánh tay anh tựa lên bề mặt đá cứng ngắt.

“Ngài đã uống suốt cả đêm qua,” giọng người đàn ông quở trách. “Không còn thời gian để cạo râu nữa rồi hay thậm chí là thay đổi trang phục trước buổi lựa chọn-cô dâu. Làm ơn đi, Hoàng tử Nikolai, Ngài phải dậy liền đi.”

“Ông đang nói gì vậy?” Nikolas lăm lăm, loạng choạng vì ngái ngủ và lúng túng. Có một mùi thơm quen thuộc và dễ chịu phảng phất trong không khí, không phải mùi tinh bột-và-len ngọt ngào như ngôi nhà bên Anh của anh, nhưng là mùi gỗ bạch dương và đèn cây sáp ong, còn có mùi của cây việt quất lan tỏa khắp phòng. Điều này gợi anh nhớ về ngôi nhà thân quen lúc xưa nhiều đến nỗi khiến anh nhắm mắt lại và hít sâu vào. Dần dần anh hồi tưởng lại chuyện gì đang xảy ra... cuộc tranh cãi với vợ anh, bức chân dung... “Emma,” anh kêu, nỗ lực ngược đầu dậy. Dụi mạnh lên đôi mắt đau rát của anh. “Vợ ta đâu rồi? Đây...”

Những từ ngữ chết sững lại ngay khòe miệng khi anh nhìn thấy anh đang ở trong một căn phòng xa lạ. Một người đàn ông trẻ, ốm nhách ăn mặc gọn gàng trong bộ trang phục lỗi thời, đứng chờ cạnh đó. Đôi mắt anh ta màu đen, tiếp màu với mái tóc màu sôcôla của anh ta, lóe sáng lên vì bức tức. “Chúng ta sẽ tìm được vợ ngài ngay khi ngài thức tỉnh và đi đến buổi tuyển chọn-cô dâu, Thưa Ngài.”

Nikolas gắng hết sức nhấc đầu lên bằng một tay và neho mắt nhìn chăm chăm kẻ lạ mặt về gần dũ. “Người là ai?”

Người đàn ông thở dài. “Tôi e rằng Ngài đã uống rượu quá nhiều rồi đấy! Khi một người đàn ông quên mất tên của viên quản gia thân tín nhất của ông ta, cách an toàn nhất để nói là óc ông ta đã say bết nêe rồi. Ngài biết rõ rồi đấy, tôi tên là Feodor Vasilievich Sidarov.” Người đàn ông chạm vào tay của Nikolas nhằm giúp anh đứng lên khỏi cái bàn.

Nikolas hất tay anh ta ra với tiếng gầm gừ nhỏ. “Đừng đụng vào ta.”

“Tôi đang cố để giúp ngài, Hoàng Tử Nikolai.”

“Vậ thì hãy nói cho ta biết ta đang ở đâu, và chuyện gì đã xảy ra sau khi-” Nikolas im bặt khi anh nhìn xuống bộ quần áo anh đang mặc. Anh đang mặc một cái áo chên bằng nhung, quần ống túm hẹp, và một cái áo somi trắng với tay áo căng phồng ra, bộ áo quần nhìn trông cũng rất lố lăng và buồn cười giống như trang phục lỗi thời mà tên người hầu đang mặc. Anh đỏ bừng mặt trong cơn giận dữ bối rối, nghĩ rằng ai đó đang cố tình trêu chọc anh. Tuy nhiên, khi anh nhìn ngó xung quanh, cảm xúc của anh từ từ trôi tuột đi chỉ còn lại sự ngạc nhiên sững sờ.

Căn phòng được sao chép giống y hệt một trong những căn nhà thuộc sở hữu của gia tộc Angelovsky ở Moscow đến từng chi tiết. Cái sàn gỗ lát ván, tấm thảm hiệu Persian trông giống y hệt được thiết kế theo hình dạng khứa gỗ tinh tế và phức tạp, những đường nét trang trí hình cuộn trên đồ đạc trong phòng, những bức chạm khắc trên tường-tất cả những thứ đã hiện diện trong suốt quãng thời gian thơ ấu của anh. Anh đã bỏ lại tất cả sau khi bị trục xuất khỏi Nga quốc.

Nikolas lao đảo đứng lên. “Chuyện gì đang xảy ra vậy?” anh thẳm thì. “Mình đang ở đâu thế này?” Giọng nói của anh rít cao lên. “Emma, em đang ở chỗ quái nào rồi?”

Sidarov bắt đầu trông sợ hết cả hồn. “Hoàng Tử Nikolai, ngài có khỏe không? Có lẽ ngài cần ăn cái gì đó... bánh mì nhé? Cá? hay là bánh mì hun khói?”

Nikolas sải chân bước qua người quản gia với sự hấp tấp vội vàng, giắt mình đứng sững lại nơi ngưỡng cửa. Anh bắt đầu đi lang thang xuyên qua những hành lang và phòng giống như một con thú vừa bị sập bẫy, mất phương hướng, mồ hôi rơi đầm đìa, cảm giác như thể trái tim anh nổ tung ra khỏi lồng ngực. Tất cả chúng đều ở đây, đồ nội thất, những đồ vật chạm khắc bằng gỗ, tất cả những thứ mà anh chưa bao giờ nghĩ sẽ được nhìn thấy lần nữa. Một vài người hầu Âu phục trang kỳ lạ cúi chào anh trong bối rối khi họ nhìn thấy anh, nhưng không ai trong số họ dám lên tiếng.

“Hoàng Tử Nikolai?” giọng nói lo lắng của người quản gia vang lên sau lưng anh.

Anh không dừng lại mà vẫn tiếp tục đi nhanh hơn một cách vội vã cho đến khi anh đi đến căn phòng trước mặt và đẩy cửa ra. Một luồng không khí lạnh thấu xương đập thẳng vào anh, chích râm ran lên khuôn mặt anh, lùa xuyên qua làn tay áo mỏng tanh.

Tất cả cảnh vật Moscow trải rộng trước mắt anh, những thảm cỏ lấp lánh màu vàng và trắng.

Khu dinh thự nằm trên một ngọn đồi giáp với thành phố, nổi bật lên trên khu đất rộng mênh mông là ngôi nhà thờ với những mái vòm sáng ngời lấp lánh và cây thánh giá phủ vàng nằm trên đỉnh nóc. Ngay chính giữa nhà thờ là những căn nhà bằng gỗ và đá, mái nhà được trang trí bằng màu xanh lá cây, xanh nước biển và màu đỏ. Khói từ hàng ngàn bếp lò bay lên cao lảng vảng trong không khí, trộn lẫn với mùi tuyết tươi mát bay vào lỗ mũi của Nikolas. Anh lặng người khi quan sát một chùm những bông tuyết bay lượn uyển chuyển như lông chim rồi từ từ hạ mình nhẹ nhàng xuống nền đất thô cứng. Lốp bông tuyết vỡ tung ra tạo thành hàng tỉ ti những viên pha lê trong suốt sáng lấp lánh.

Đầu gối của Nikolas rung lên dữ dội đến nỗi anh buộc phải ngồi bệt xuống ngưỡng cửa bảm đầy-tuyết. “Mình đã chết rồi sao?” anh tự hỏi, không hề nhận ra rằng mình đã nói to như thế nào cho đến khi câu trả lời mỉa mai của Sidarov vang lên sau lưng.

“Không đâu, mặc dù ngược lại là đằng khác ấy chứ. Và ngài chắc chắn sẽ chết công nếu như vẫn còn ngồi ngoài này mà không mặc áo chòang.” Người quản gia nhẹ nhàng chạm khê lên vai anh. “Hoàng Tử Nikolai. Ngài phải vào trong ngay thôi. Ngài đã bỏ nhiệm cho tôi chăm nom mọi việc trong ngôi nhà này, và cả những vấn đề riêng tư của ngài nữa. Tôi sẽ không đáng nhận lấy đồng tiền công nào nếu tôi để cho ngài bị bệnh. Đi thôi nào, xe ngựa đã được chuẩn bị từ sớm rồi... và ngài sẽ đi đến buổi tuyển chọn-cô dâu, như ngài mong muốn.”

Nikolas đứng dậy và vẫn tiếp tục nhìn chăm chăm thành phố Moscow. Anh có cảm giác muốn khóc vì sợ hãi và hạnh phúc, và hôn lên nền đất thô cứng. Nước Nga, quê cha đất mẹ của anh... hiện lúc này thì Moscow trông non trẻ hơn, lạc hậu hơn, hơn những gì mà anh từng biết từ trước đến giờ. Bóng tối và những khu rừng ban sơ bao quanh thành phố vẫn chưa được dọn chặt và dọn sạch. Đường phố đầy rẫy những tiếng âm ỉ của xe kéo, thú vật, người bán hàng rong, tu sĩ và những kẻ ăn xin. Không có những ngôi nhà hoặc những cỗ xe ngựa với thiết kế hiện đại. Những ngôi làng ở xa xa thì trông thưa thớt và biệt lập, hoàn toàn khác xa sự sầm uất mà anh đã từng nhớ.

Có lẽ đây chỉ là một giấc mơ mà thôi. Có lẽ nó sẽ kết thúc sớm. Mình đã đến đây bằng cách nào cơ chứ? Chuyện gì đã xảy ra với Emma và Jacob?

Ngươi giận, ngờ vực, anh theo Sidarov vào trong nhà. Người quả gia đưa chiếc áo khoác cho Nikolas, có cùng màu xanh đậm nhưng như chiếc áo chen mà Nikolas đang mặc. “Cho phép tôi được giúp ngài, Thưa Ngài.” Bộ quần áo nặng nề ảm áp phủ lên người Nikolas. Những hàng nút đính trên chiếc áo trải dài từ ngực đến giữa đùi anh. Lùi lại ngắm nhìn anh một cách nghiêm túc, Sidarov cầu nhàu vế hài lòng. “Trông cũng xứng với danh tiếng của ngài đấy, nhưng tôi ngờ rằng cô dâu tương lai sẽ không hài lòng với dáng vẻ hiên giờ của ngài.”

“Cô dâu của ai?”

Sidarov mỉm cười, như thể Nikolas vừa mới nói đùa. “Cô dâu của ngài, Hoàng Tử Nikolai. Bất cứ người nào ngài chọn sẽ trở thành vợ của ngài.”

“Ta đã kết hôn rồi.”

Viên quân gia bắt đầu cười phá lên nhiều hơn. “Tôi rất vui vì óc hài hước của ngài đã quay trở lại.”

Nikolas không hề cười chút nào. “Ta sẽ không lựa chọn cô dâu,” anh nói, mím chặt môi.

Sidarov hoang mang và lo lắng một cách bất ngờ. “Nhưng, Hoàng Tử Nikolai... Ngài đã tự nói với bản thân rằng đã đến lúc ngài phải lập gia đình mà! Ngài đã gởi những phái viên đi đến mọi nơi để tập hợp những thiếu nữ xinh đẹp chưa kết hôn từ những ngôi làng vòng quanh Moscow. Bây giờ tất cả họ đều ở đây, đang chờ đợi ngài. Gia đình của họ đã dẫn họ đến đây từ Suzdal, Vladimir-1 vài nơi thậm chí còn xa hơn như là Kiev và Ukraine! Và giờ ngài đang nói rằng ngài thậm chí còn chẳng buồn ghé mắt nhìn họ sao?” anh ta nhìn chằm chằm vào khuôn mặt nhợt nhạt của Nikolas và kêu cục tác lên phản đối. “Đó là rượu rồi! Ngài chẳng biết ngài đang nói cái gì đâu. Giống như tất cả những người Nga vẫn hay làm, ngài yêu cầu mỗi ngày đều say xỉn, mỗi ngày để tận hưởng nó, và mỗi ngày để hồi phục lại.”

“Ta đang không tận hưởng nó đây,” Nikolas lẩm bẩm, hy vọng nồng nhiệt rằng anh đang say rượu. Con say xỉn tồi tệ, bản thủ. Có lẽ khi anh tỉnh táo lại, tất cả chuyện này sẽ như là một giấc mộng thôi. Trong lúc ấy thì, có lẽ dường như anh đang hoàn toàn lâm vào thế bị động rồi.

“Đi thôi nào,” viên quân gia dỗ ngọt, “chúng ta phải đi đến buổi tuyển chọn-cô dâu. Ít nhất cũng hãy ủng hộ họ bằng cách rảo bước một vòng thôi. Ai biết được chứ? Ngài có thể tìm thấy một cô gái xinh đẹp và yêu từ cái nhìn đầu tiên thì sao.”

Nikolas cúi đầu cúi cả hai tay đào bới lên mái tóc bù xù của anh. Anh không muốn tham gia vào trò hề lộ liễu này. Anh đã có đủ phiền toái với cô vợ mới cưới của anh rồi. Nhưng anh quyết định rằng anh sẽ tạm thời hợp tác cho đến khi giấc mơ này kết thúc.

“Vậy thì hãy hoàn thành nó cho xong đi,” anh cộc cằn nói. “Ta sẽ đi-nhưng ta sẽ không chọn bất cứ ai trong số họ.”

“Tốt thôi,” Sidarov xoa dịu. “Chỉ cần nhìn chút thôi mà. Để cho công bằng, sau khi họ đã phải đi một quãng đường dài đến đây.”

Một nhóm nhỏ người hầu xuất hiện để hộ tống Nikolas đến xe ngựa, hướng dẫn anh đi xuống những bậc thang trơn trượt. Nhanh nhẹn nhét áo choàng bằng lông thú vòng quanh chân và người anh, đặt đá nóng xuống dưới chân anh và ấn một ly rượu vào tay anh.

“Không uống rượu nữa-” Sidarov bắt đầu khi anh ta trèo vào bên trong chiếc xe.

Nikolas khiến anh ta im lặng với một cử chỉ đe dọa, và nhìn trừng trừng viên quân gia qua vành ly nạm ngọc. Anh rất cần phải uống rượu, và anh chán ngấy cùng cực tên hầu nhỏ hách dịch này. Men rượu nóng có tác dụng mạnh và khiến anh khỏe hẳn ra, làm mòn đi cơn sợ hãi của anh.

Chiếc xe ngựa hào nhoáng này được kéo bởi 6 con ngựa đen và những người tài ngựa cho phép nó lướt nhanh chóng trên nền thảm tuyết phủ dày đặc. Huy hiệu nhà Angelovsky được thêu lên những miếng đệm bằng nhung, được lặp lại trên trần nhà và những bức vách phủ đá quý, pha lê và vàng. “Ta là một Angelovsky,” Nikolas nói thăm dò, đặt bàn tay lên bức huy hiệu.

“Chắc chắn là như vậy rồi,” Sidarov đồng ý với tông giọng xúc động.

Nikolas đi chuyển ánh nhìn hướng lên người quân gia, trong lúc này gọi cho anh cảm giác ngờ vực quen thuộc. Sidarov đã làm việc cho gia đình anh qua nhiều thế hệ rồi, thậm chí còn đi theo anh sống lưu vong, nhưng Nikolas không thể nhớ bất cứ ai có tên là Feodor. Từ khi... trong suốt thời niên thiếu của anh, anh nhớ đến người già nhất trong nhà Sidarov, có tên là Vitya Feodorovich. Có lẽ đây là cha của Vitya? Ông nội chăng?

Vậy thì mình là hậu duệ của ai đây? Nikolas nuốt nhanh phần rượu còn lại để ngăn chặn đi cơn lạnh lẽo thấu tận tâm can anh. Người hầu đã gọi anh là Nikolai... Hoàng Tử Nikolai... nhưng đó là tên của ông cố-cố-cố nội anh.

Chiếc xe ngựa đi đến những ngôi nhà và khu chợ của posád, khu vực trung tâm của thành phố, nằm giữa những bức tường pháo đài và những thành lũy bằng đất nung vây quanh Moscow. Mọi người khoác lên những chiếc áo choàng dài, áo khoác to lớn cồng kềnh, những chiếc mũ lông thú bắt đầu xuất hiện ở cả hai bên dãy phố và hoan hô, vẫy tay theo chiếc xe. Cảnh tượng này gọi Nikolas nhớ đến cảm giác khó chịu khi những đám đông tò mò đã tập hợp lại để quan sát anh rời khỏi St. Petersburg lúc khởi hành cuộc sống lưu vong.

“Chúng ta đang đi đâu?” anh hỏi cụt ngắn.

“Ngài không nhớ sao? Bạn của ngài Hoàng Tử Golorkov là người duy nhất ở Moscow có khu dinh thự đủ lớn để chứa tất cả phụ nữ. Ngài ấy rất vui lòng đề xuất sử dụng phòng khiêu vũ và sảnh đường rộng lớn của Ngài ấy cho buổi tuyển chọn-cô dâu.”

“Rất chu đáo,” Nikolas lặp lại buồn rầu, kẹp chặt chiếc ly rỗng trong đôi bàn tay lạnh toát của anh. Chiếc xe ngựa chạy xuyên qua thành phố, được xây dựng theo hình tròn giống như những lớp của một củ hành, điện Kremlin được đặt ngay trung tâm. Một số khu vực bao gồm những cụm nhà của tầng lớp

quý tộc và vườn cây ăn quả xinh đẹp nhỏ gọn. Trong khi đó, những mái vòm của nhà thờ vàng rực được tập hợp lại trông giống như những bông hoa kỳ lạ, khiến những ngôi nhà tranh gần đó trông có vẻ thu nhỏ lại. Những con đường vẫn chưa được lát gạch và hiện đại hóa, và những tòa nhà được xây dựng bằng gỗ.

Xúc động với những hình ảnh lung linh huyền ảo trước mặt, Nikolas lắng nghe những hồi chuông vang lên khi nhà thờ Thiên Chúa Giáo Chính Thống báo hiệu đến buổi Lễ sáng. Không thành phố nào trên thế giới lại rung chuông thường xuyên như ở đây, tràn ngập không khí tiếng chuông ngân vang hạnh phúc. Nếu đây là một giấc mơ, nó đã trở nên chi tiết và sống động hơn bất kỳ điều gì anh đã trải nghiệm từ trước đến nay.

Cuối cùng chiếc xe ngựa-trượt tuyết đã dừng lại mặt trước một ngôi nhà to lớn với hàng dãy cột thon thả và những căn lầu 8 cạnh ở cả hai bên. Mọi người tụ tập ở hai bên con đường và ngay công chính, reo hò khi họ nhìn thấy Nikolas ló người qua cửa sổ xe ngựa. Anh hạ người thấp hơn xuống ghế, khuôn mặt chán nản và đăm chiêu.

“Ngài chắc chắn là căng thẳng lắm,” Sidarov nhận xét. “Đừng lo lắng, Thưa Đức Ngài. Chuyện này sẽ kết thúc nhanh thôi.”

“Tốt nhất là nên vậy.”

Thêm thất vào con run lấy bấy đó, một người hầu phủ đầy-gấm thêu kim tuyến mở cửa xe ngựa ra và hộ tống Nikolas vào nhà. Sidarov theo sát bên cạnh, vác theo một hộp gỗ với những cái chốt bằng vàng. Chủ nhà của họ, có lẽ là Hoàng Tử Golorkov đang đứng chờ ở lối vào với trần nhà-thấp, rộng lớn. Golorkov đang ngấp nghé ngưỡng một ông lão hói đầu với ria mép xám mỏng cong lên trên môi mỗi khi ông ta mỉm cười. “Nikolai, bạn của tôi,” ông ta nói, khỏe mắt lóe lên tia ranh mãnh quý quyết. Ông ta tiến lên ôm chặt Nikolas, và sau đó lùi lại để nhìn anh. “Anh sẽ rất hài lòng bởi những phụ nữ trong kia, tôi cả quyết như vậy. Hàng dãy những sắc đẹp tuyệt vời mà tôi chưa từng nhìn thấy trước đây. Mái tóc như tấm lụa mượt mà, bộ ngực căng tràn như trái cây chất lượng cao ấy-anh sẽ không gặp khó khăn gì trong việc tìm kiếm người phụ nữ hợp với anh. Anh có muốn uống rượu trước không, hay là đi thẳng đến phòng khiêu vũ luôn?”

“Không uống gì nữa,” Sidarov vội vàng can thiệp vào, lờ đi ánh mắt giận dữ của Nikolas. “Tôi chắc chắn rằng Hoàng Tử Nikolai, với sự hào hức to lớn, sẽ muốn nhìn thấy những cô gái đó ngay lập tức.”

Golorkov cười phá lên. “Và ai có thể khiển trách anh ấy cơ chứ? Theo tôi nào, Nikolai, và để tôi dẫn anh đến thiên đường nhé.”

Hành lang vang dội những tiếng la hét của đám người phụ nữ phấn khích đang trò chuyện luôn mồm, tiếng ồn ngày càng to hơn khi họ đến gần phòng khiêu vũ. Golorkov tự mãn nắm lấy tay cầm hình đầu-con sư tử, và đẩy cánh cửa mở rộng ra. Hàng loạt tiếng thờ hồn hèn đồng thanh vang lên, và sau đó sự im lặng tràn ngập căn phòng. Nikolas do dự trước khi bước vào, cho đến khi Sidarov và Golorkov phải đẩy anh vào trong.

“Ôi Chúa ơi,” Nikolas lẩm bẩm. Có ít nhất 500 phụ nữ trong phòng khiêu vũ, có thể nhiều hơn. Họ đứng thành hàng lộn xộn, nhìn anh chăm chăm, chờ đợi sự xét duyệt của anh. Hầu hết họ đều mặc áo lót và áo choàng màu đỏ, tông màu yêu thích của tất cả người Nga. Mỗi cô gái đều bện tóc theo kiểu truyền thống, được trang trí bằng những dải ruy băng hay khăn choàng cổ, hoặc bằng những vương miện bằng vàng hoặc bạc. Vài người phụ nữ táo bạo nhất thờ dài ngưỡng mộ khi Nikolas bước đến gần họ.

Nikolas cảm thấy làn sóng của sự xấu hổ đến rất mặt đỏ bừng từ cổ lên mặt anh. Anh quay lại Sidarov, người vẫn đang đứng sát bên cạnh anh. “Ta không thể-” anh bắt đầu, và viên quân gia thúc mạnh vào khuỷu tay căng cứng của anh.

“Chỉ cần liếc nhìn sơ qua thôi mà, thưa Đức Ngài.”

“Mắc cỡ hả?” Golorkov hỏi với tròng cười chế giễu.

“Điều này chẳng giống anh tí nào cả, Nikolai. Hay là anh vẫn còn miễn cưỡng phải kết hôn? Tôi thề với anh đấy, nó chẳng tệ lắm đâu. Bên cạnh đó, dòng họ Anglovsky cần phải được duy trì chứ. Hãy chọn lấy một người vợ đi nào, bạn của tôi. Và rồi chúng ta sẽ cùng nhau chia sẻ chai Vodka này.”

“Chọn một người vợ?”...những lời nói thốt ra một cách ngẫu nhiên như thể anh đang được đề nghị chọn lấy một miếng ngon lành từ cái khay đựng những món ăn khai vị của Nga vậy. Nikolas nuốt ực khó khăn và tiến đến hàng đầu tiên. Chân anh có cảm giác nặng như chì. Anh ngập ngừng đi qua một cô gái khác ở dãy sau, chỉ dám liếc nhìn họ qua khóe mắt. Hàng loạt tiếng cười rúc rích, những cái liếc mắt mỉm cười, những lời thì thầm khích lệ thì nhau trút xuống người anh-và thỉnh thoảng, vẻ ngoài khiếp sợ của một cô gái rõ ràng không hề ham muốn ở lại nơi này cũng nhiều như chính bản thân Nikolas. Khi anh đi dọc theo từng dãy, những khớp xương sống vươn thẳng dậy nhằm khoe khoang dáng vẻ giàu có, và những ngón tay thanh mảnh căng thẳng kéo vỏ khăn quàng cổ và vạt áo. Đối với mỗi cô gái mà Nikolas từ chối và bước qua, đều được nhận lấy một lời an ủi từ Sidarov, cũng như một đồng tiền vàng từ chiếc hộp mà anh ta mang theo.

Đi ngang qua giữa đám đông những cô dâu tương lai, Nikolas nhìn thấy một cô gái với mái tóc đỏ rực, cao hơn những người còn lại. Cô ấy đang đứng cùng với những người khác ở cuối hàng, dễ chú ý bởi dáng vẻ cực kỳ tĩnh lặng, trong khi những người khác thì lại bồn chồn, nhúc nhích liên tục. Khuôn mặt của cô xoay lại không nhìn vào anh, ngoại trừ cái cách mà cô rục vai lại để che giấu đi chiều cao của cô.

Anh sai bước thẳng đến chỗ cô gái đó. Sidarov sững sờ bước theo sau, kêu lên. “Hoàng tử Nikolai, ngài đã bỏ sót những cô gái rất dễ thương này nè.”

Ngay khi Nikolas bước đến gần cô gái trẻ này, anh tóm lấy cô chi bằng một tay, nhìn chăm chăm vào đôi mắt xanh hoàng hốt của cô gái, và lắc nhẹ người cô. Con giận dữ điên cuồng hòa lẫn với cảm giác nhẹ nhõm chạy dọc người anh. “Emma,” anh cúi kính, tự động chuyển sang nói tiếng Anh với cô. “Chuyện gì đang xảy ra vậy? Em đang làm gì ở đây?”

Cô gái lắc đầu sững sờ và trả lời bằng chất giọng Nga trong trẻo hoàn mỹ. “Thưa Đức Ngài... Em không hiểu. Xin hãy tha thứ cho em nếu em làm cho Ngài khó chịu.”

Nikolas thả cô ra như thể anh vừa bị điện giật. Emma không nói được tiếng Nga. Nhưng đó chính là giọng nói của cô, khuôn mặt và cơ thể cô, đôi mắt cô. Anh lặng người, bối rối, nhìn chòng chọc vào cô trong khi đám đông còn lại rầm rì dò hỏi.

Sidarov tự ý hướng đến cô gái. “Cô gái với mái tóc đỏ,” anh điềm tĩnh nói. “Tên cô là gì?”

Cô gái trả lời trong khi vẫn ngược nhìn Nikolas. “Emelia”.

“Ta muốn nói chuyện với em,” Nikolas nói trầm giọng. “Ngay bây giờ.”

Trước khi mọi người có thời gian để phản ứng lại, Nikolas lôi tuột cô gái ra khỏi phòng khiêu vũ. Đám đông những người phụ nữ ứa vào nhau hỗn loạn, những dây hàng thẳng lối giờ tan ra thành đám đông lộn xộn. Hoàng Tử Golorkov bắt đầu cười toác cả miệng ra. “Nikolai,” ông ta gọi với theo. “Anh lẽ ra phải đợi cho đến khi lễ cưới được tổ chức rồi mới làm việc đó chứ!”

Nikolas lờ tịt đám đông đó và vẫn tiếp tục kéo mạnh cổ tay cô gái kéo đi. Cô hầu như ngoan ngoãn bước theo anh khi anh đưa cô đến căn phòng trống đầu tiên và đóng sầm cửa lại sau lưng họ. Chỉ lúc đó cô gái mới vùng vẫy, vịn vào cổ tay để thoát ra khỏi vòng tay siết chặt của anh.

“Chuyện gì đã xảy ra vậy?” Nikolas hỏi gặng, áp đảo cô. “Chúng ta đang tranh cãi trong phòng khách, và Soames mang cái bức chân dung chết tiệt đó vào, rồi mọi thứ trở nên tồi tệ hơn.”

“Em xin lỗi, em không hiểu,” cô nói bằng giọng Nga, xoa nhẹ lên cổ tay đỏ ửng. Cô chăm chú nhìn anh trong lo lắng, như thể đang phân vân về sự minh mẫn của anh.

Nikolas giận điên lên bởi tâm trạng dễ chịu thoải mái sau những gì mà cô đã nói. “Lần cuối cùng ta gặp em, em thậm chí còn không nói được hơn 10 câu bằng tiếng Nga.”

Cô gái bắt đầu tránh xa khỏi anh. “Em không nghĩ chúng ta đã từng gặp nhau trước đây,” cô thì thào, tia nhìn âm thầm sợ hãi. “Thưa Đức Ngài, làm ơn hãy để em đi.”

“Chờ. Chờ đã. Đừng sợ ta.” Nikolas kéo giật người Emma lại và ôm chặt lấy cơ thể căng cứng của cô, tựa sát vào anh. Anh cố gắng trấn tĩnh lại. “Em không biết ta sao, Emma?”

“Em... Em biết ngài, Hoàng Tử Nikolai. Tất cả mọi người đều tôn trọng và khiếp sợ ngài.”

Nikolas thả rơi một tay và nắm chặt bên tóc dày đỏ rơi sau lưng cô. “Mái tóc cũng giống,” anh thăm thẳm. Những ngón tay anh lướt nhẹ lên một bên má mịn màng đầy lông tơ, tái xanh của cô. “Làn da cũng giống... những vết tàn nhang... cả đôi mắt xanh cũng giống hệt...” anh cảm nhận niềm vui thích trào sâu bên trong anh khi được ôm cô trong vòng tay anh, thật quá xinh đẹp, quá thân thuộc. Đôi môi của cô, hé mở ra trong bàng hoàng, thật đầy đặn và hấp dẫn hơn bao giờ hết. Anh cúi mình xuống và đột ngột hôn lên môi cô. Cô thờ hồn hên bàng hoàng, không đáp lại cũng không từ chối. Nikolas kết thúc nụ hôn bằng một cái mút nhẹ nhàng lên bờ môi cô và ngẩng đầu lên. “Mùi vị cũng giống,” anh nói khàn khàn. “Đúng là em rồi. Em không nhớ ta sao?”

Có tiếng gõ nhẹ ở cửa, và giọng nói lo lắng của Sidarov vang lên. “Hoàng Tử Nikolai? Thưa Đức Ngài.”

“Không phải lúc này!” Nikolas gầm gừ. Anh chờ cho đến khi nghe thấy âm thanh những bước chân lui đi ra xa. Anh chuyển sự chú ý trở lại với cô gái trong vòng tay anh, Nikolas kéo cô dựa sát vào người. Anh nhắm mắt lại và hít vào thật sự mùi thơm tươi ngát từ làn da của cô tỏa ra. “Ta không biết chuyện gì đang xảy ra,” anh thăm thẳm vào vùng da mịn màng ngay dưới tai cô. “Không còn quan trọng nữa rồi.”

Emelia vùng vẫy dữ dội với nguồn năng lượng dồi dào để thoát ra khỏi vòng tay anh. Lùi xa ra khoảng vài feet, cô nhìn chăm chăm vào anh và giờ bàn tay run run để lên miệng cô. Đôi mắt cô mở to ra và xanh thẫm. “Thưa Đức Ngài... Ngài đã chọn em rồi sao? Đó là lý do ngài kéo em đến một chỗ như thế này?”

Nikolas im lặng, cố gắng thấu hiểu chuyện gì đang diễn ra.

Không hiểu vì sao cô lại đọc được câu trả lời trên khuôn mặt của anh, Emelia gật nhẹ, như thể điều mà cô từng phân vân trong một thời gian dài cuối cùng cũng đã được chứng thực rồi. “Em nghĩ ngài sẽ như vậy,” cô nghiêm trang nói. “Không hiểu vì sao... em biết rằng nếu em đến Moscow, ngài sẽ chọn em.”

“Làm thế nào em biết được?” Nikolas hỏi với tông giọng khàn khàn.

“Chỉ là cảm giác thôi. Em đã nghe những điều người ta nói về ngài, và em nghĩ rằng... em sẽ trở thành người vợ tốt dành cho mẫu đàn ông như ngài.”

Nikolas dịch người về phía cô, và cô thật lùi lại với những bước chân nhỏ. Anh buộc mình phải đứng yên, mặc dù khao khát đến cháy bỏng được chạm vào cô lần nữa. “Họ nói gì về ta?”

“Rằng Ngài rất thông minh và hiện đại. Họ cũng nói rằng ngài rất được Sa Hoàng sủng ái bởi vì ngài dành phần lớn thời gian ở Phương Tây và ngài hiểu rõ những người nước ngoài. Ngài thậm chí còn cao sạch râu giống như họ.” Emelia nhìn chăm chăm vào khuôn hàm dứt khoát, góc cạnh của anh với sự tò mò không hề kiềm nén. “Tất cả những người đàn ông trong làng em đều để râu.” Cô chậm chạp tiến gần lại anh, đưa tay chạm lên khuôn mặt anh. Cô vuốt ve bề mặt cảm nhận nhụi của anh một lần, rồi hai lần, những đầu ngón tay của cô dịu dàng lướt trên làn da anh. Nụ cười nhút nhát, ngượng ngùng

chập chòn trên bờ môi cô. “Nó tron mịn, giống như trẻ con vậy.”

Nikolas giữ tay cô lại và áp lòng bàn tay tựa sát vào má anh. Cô thật ảm áp, sống động. . . quá thật để chỉ là giấc mơ. “Emma, nhìn ta này. Hãy nói rằng em chưa bao giờ ở cạnh ta trước đây. Nói rằng chúng ta chưa bao giờ chạm vào nhau, chưa bao giờ hôn nhau. Nói rằng em không biết ta.”

“Em. . .” cô lắc đầu bất lực, chiếu tia nhìn chăm chăm bất động lên khuôn mặt anh.

Anh thả cô ra và đi vòng vẩn quanh căn phòng hình tròn rộng lớn, khiến cô phải xoay người lại để quan sát anh. “Vậy thì em là ai?” anh thấp giọng hỏi, cảm giác tức giận và hụt hẫng.

“Em tên là Emelia Vasilievna.”

“Thế còn gia đình của em thì sao?”

“Cha em đã mất rồi. Chú và anh trai của em đã bỏ đi khỏi làng và làm việc tại thành phố mới ở Neva. Em không thể sống một mình ở ngôi làng đó được, và em cũng không muốn kết hôn với bất kỳ người nông dân nào ở đó.”

“Tại sao không?”

“Hầu hết nam giới đều bị Sa hoàng đưa đi, để xây dựng Petersburg. Những người còn lại thì không muốn kết hôn với em.” Đối mặt với sự im lặng dò hỏi của anh, cô ngập ngừng nói tiếp. “Gia đình của em không được nhiều người quý mến bởi vì tính cách đối địch của cha em. Nhưng điều đó cũng không sao khi chẳng ai tỏ ý yêu thích em. Những người đó, người thì quá già, người thì lại quá trẻ, và chẳng có ai phù hợp cả. Và tất cả những người đó đều rất nghèo. Em muốn nhiều hơn những điều đó.”

“Nhiều tiền hơn?”

“Không phải,” cô phản đối. “Em muốn ai đó để nói chuyện. Em muốn học hỏi nhiều thứ, và khám phá thế giới bên ngoài cánh rừng đó trông như thế nào.” Cô cúi đầu, và nói thêm với vẻ chân thật ngượng ngùng. “Dĩ nhiên, em sẽ không phản đối được trở nên giàu có. Em nghĩ là em sẽ muốn được thử nó.”

Đột nhiên Nikolas mỉm cười thích thú với tính cách chân thật này. Câu chú thích này thật giống y hệt với tính cách của Emma, có uy lực gọi anh nhớ đến cô vợ ngay thẳng quyền rũ của anh.

“Well, tham vọng không hề kiềm nén này rất đáng được khen thưởng.”

“Thưa Đức Ngài?” cô nói, rõ ràng không hiểu ý anh.

Nikolas hít vào 1 hơi thật sâu. “Ý của ta là, ta sẽ kết hôn với em. Tôi sẽ tiếp tục giấc mơ này. Cầu Chúa phù hộ. Chuyện này sớm muộn gì cũng phải kết thúc thôi.”

“Cái gì kết thúc chứ?”

“Con ác mộng,” anh lầm bầm. “Ào anh. Bất cứ cái gì em muốn gọi. Tất cả chuyện này dường như có vẻ thật sự sống động đến nỗi ta đang bắt đầu nghĩ rằng ta dần trở nên mất trí rồi. Nhưng ta đâu thể làm được gì nhiều, đúng không? Ta chọn em, Emma. . . Emelia. . . dù em là ai. Ta sẽ luôn luôn chọn em, dù cho có lẽ sau này em sẽ chỉ trích ta vì điều đó.”

“Em không hiểu-”

“Đừng bận tâm” Anh đưa tay cho cô. “Chỉ cần đi cùng ta thôi.”

Cô do dự và rồi đưa tay ra cho anh, những ngón tay dài của cô bám vào bàn tay anh.

Nikolas dẫn cô trở lại phòng khiêu vũ, nơi mà Golorkov, Sidorov, và toàn bộ đám phụ nữ đang chờ đợi một cách hy vọng. Với một cái khoác tay mạnh mẽ, Nikolas chỉ vào người phụ nữ thẹn thùng bên cạnh anh. “Đây là cô dâu của ta,” anh bắt chước với dáng vẻ nhạo báng của một chú rể hài lòng, thỏa mãn.

Hoàng tử Golorkov vỗ tay hoan nghênh. “Sự lựa chọn tuyệt vời, Nikolai! Thật là một thiếu nữ xinh đẹp. Nàng ấy chắc chắn sẽ sinh cho anh những đứa con trai khỏe mạnh.”

Nikolas xoay người về phía Sidorov và nhướn mày hỏi. “Khi nào đám cưới diễn ra?”

Câu hỏi đó khiến Golorkov phá lên cười dữ dội hơn. “Thật là hóm hỉnh quá sức!”

Sidorov cố che giấu sự lo lắng của anh bằng nụ cười nhẹ. “Đêm nay, dĩ nhiên rồi. Tại dinh thự nhà Angelovsky, trừ khi Đức Ngài muốn đợi-”

“Ngay tối nay,” Nikolas đột ngột nói. “Ta muốn trở về nhà ngay bây giờ.”

“Vậy còn rượu của chúng ta. . .” Golorkov phản đối.

Nikolas cố gắng nở một nụ cười thân thiện. “Anh sẽ không phiền nếu chúng ta cùng uống rượu vào dịp khác chứ?”

“Bất cứ khi nào anh muốn,” người đàn ông già trả lời, vẫn cười thầm.

Nikolas quay trở về nhà trên chiếc xe ngựa của anh, với Emelia ngồi nép người bên cạnh. Sidarov ngồi trên ghế đối diện. Emelia nói rất ít, ngoại trừ thái độ khước từ việc chia sẻ chiếc áo chòang lông thú với Nikolas.

“Em không lạnh,” cô nói.

Nikolas khịt mũi mỉa mai. “Thật à? Vậy thì tại sao trông em lại tái mét và run rẩy như vậy chứ?” Anh nâng một bên áo chòang lên và ra hiệu cho cô nhích vào bên trong. “Tinh e thẹn của em hoàn toàn không cần thiết đâu. Ta khó có thể cảm dỗ được em khi tên quán gia cứ ngồi kề bên cạnh như thế này- và bất luận thế nào đi nữa, chúng ta cũng sẽ cưới nhau trong vài giờ nữa. Hãy đến ngồi cạnh ta đi nào.”

“Em không lạnh,” cô lặp lại một cách ương ngạnh, răng cô bắt đầu va vào nhau lập cập.

“Tốt thôi. Vậy thì đừng có trách cứ gì ta nếu như em bị đông cứng đến chết trước khi chúng ta kịp về đến nhà đấy nhé.”

“Sẽ ít nguy hiểm hơn cho em khi ở ngoài này,” cô trả lời. “Đỡ hơn là ở trong đó.” Cô chỉ một cách đầy ý nghĩa vào vạt áo chòang, sau đó quay mặt đi tỏ ý cuộc tranh luận đã đến hồi kết thúc.

Sidarov quan sát cuộc tranh cãi của cả hai với sự xét đoán và dấu hiệu bất ngờ thỏa mãn hiện hữu trên khuôn mặt anh ta. “Có vẻ như ngài đã lựa chọn rất tốt, Hoàng Tử Nikolai,” anh ta nhận xét. “Một người phụ nữ sinh động và mạnh mẽ là tất cả những gì mà người đàn ông nên cưới.”

Nikolas cúi kính nhìn trả lại anh ta và không đáp lời.

Ngay khi họ trở về dinh thự Angelovsky, Nikolas bị tách ra khỏi Emelia bởi một nhóm người hầu đang quyết tâm chuẩn bị cho lễ cưới ngay tối hôm đó. Anh lánh vào căn phòng riêng của anh và yêu cầu một chai rượu vodka cùng một khay những món ăn khai vị. Đồ ăn thức uống được mang đến cho anh một cách nhanh chóng, kèm theo lời cảnh báo từ Sidarov rằng không được trở nên quá say xỉn trước đám cưới.

Nikolas đi lang thang trong căn phòng ngủ, nốc chai rượu vodka trong tay anh. Anh có thể nghe thấy âm thanh vang lên từ những căn phòng bên dưới lầu- những bước chân hối hả và giọng nói nhanh lẹ, thỉnh thoảng lại vang lên những tràng cười phấn khích. Tâm trạng của anh càng lúc càng tệ với mỗi phút trôi qua.

Kiểm tra những thứ xung quanh anh, Nikolas nhìn chăm chăm vào những chiếc rèm trên giường ngủ, được thiết kế bằng loại lụa Byzantine cổ xưa và đính kèm lên những hạt ngọc trai và sợi dây màu vàng. Một chữ cái A viết theo mẫu tự Kirin được thêu lên ngay chính giữa tấm lụa mềm mại đó. Một chiếc tủ được làm bằng gỗ nằm ngay góc phòng để một bộ sưu tầm súng lục với những tay nắm bằng vàng và cò súng có hình dạng-con rồng, một đồng hồ chân bằng lông thú, những cung tên được sơn bóng và bao đựng tên màu vàng. Không thứ gì ở đây quen thuộc với anh.

Khi Nikolas đóng chiếc tủ lại và nghiêng chai rượu vodka để lên môi anh, tia sáng yếu ớt phát ra từ bức tranh trên tường thu hút sự chú ý của anh, màu vàng của món đồ cổ tỏa sáng và một biểu tượng nhỏ xíu với màu đỏ chói lọi sáng rực lên. Khi anh nhìn chăm chú vào bức tranh, những giọt rượu vodka chảy xuống cổ họng anh như bị mắc nghẹn lại. Anh đã nhìn thấy biểu tượng này trước kia, hàng nghìn lần. Nó đã được treo lên bức tường trong phòng suốt cả quãng thời gian thơ ấu của anh. Anh đã chuyển nó xuống phòng ngủ khi anh bước vào tuổi trưởng thành, và anh cũng mang nó đến Anh khi bị trục xuất ra khỏi nước Nga. “Ôi Thánh thần ơi,” anh la to lên, suýt trượt chân khi bước lại gần biểu tượng đó. “Tại sao cái này lại ở đây? Có chuyện gì vậy chứ?”

Bức tranh vẽ nhà tiên nữ Elias(**) thật thanh nhã, được bao quanh bởi những đám mây nhuộm màu đỏ thẫm rực rỡ khi ông ấy bay lên thiên đường bằng chiếc xe ngựa vàng rực rỡ được kéo bằng những con ngựa có màu-đỏ rực như lửa. Nikolas đã luôn luôn yêu chuộng hình ảnh này bởi vì màu sắc sống động và nghệ thuật hội họa cầu kỳ của nó. Anh chưa từng nhìn thấy biểu tượng thần thánh giống như vậy ở bất cứ đâu.

Nhận ra vị thánh, chắc chắn và không thể lầm lẫn này, đột ngột khiến anh cảm thấy dường như anh còn có một cuộc sống khác, trong khi cuộc sống hiện tại của anh, đã biết mất vĩnh viễn. “Mình không muốn điều này,” anh nói qua hơi thở đang dần châm ngòi cho một tiếng thét dữ dội. “Mình không mong muốn điều này. Quỷ tha ma bắt, mình không lựa chọn gì cả!” Anh nhìn chăm chăm vào vòng tròn đỏ rực lửa, lùi lại và ném thẳng ly rượu vào bức tranh. Chai rượu vỡ tan khi nó đập mạnh vào biểu tượng thần thánh đó, rơi loảng xoảng trên bức tường.

Ngay lập tức một người hầu gõ cửa và hỏi liệu mọi việc có ổn hay không. Nikolas trả lời với tiếng gầm gừ cúi kính, và người hầu vội vàng rút lui. Giẩm lên bức tranh vị thánh, Nikolas nhìn chăm chăm vào vết trầy sâu do chai rượu gây ra, làm hồng đi một góc cạnh của đám mây đỏ rực. Có phải vết xước đó sẽ tồn tại hàng trăm năm kể từ bây giờ không? 150 năm, hay có lẽ còn lâu hơn?

Chuyện gì sẽ xảy ra nếu tất cả những điều này là sự thật? Có lẽ anh đã chết rồi và bị đẩy xuống địa ngục. Có lẽ địa ngục đang chứng kiến lịch sử bất hạnh của gia đình anh từ chính đôi mắt của tổ tiên anh.

Một ý nghĩ mới mẻ chợt lóe lên trong đầu Nikolas, và anh có cảm giác đầu gối trở nên mềm nhũn đi. Anh đi về phía giường ngủ và chậm chạp ngồi xuống. Nếu anh thật sự là Hoàng Tử Nikolai, chuẩn bị kết hôn với một cô gái thôn quê có tên là Emelia, vậy thì sau đó lịch sử vẫn còn tiếp diễn. Đứa con trai của họ là Alexei, và con trai của nó sẽ là Sergei, tiếp theo là Sergei II rồi Dimitri. . . “và cuối cùng,” Nikolas kêu to lên, “mình sẽ được sinh ra. Cùng với Mikhail.”

Nếu anh có thể giữ không có con với Emelia, vậy thì dòng giống của nhà Angelovsky sẽ bị tuyệt hậu. Sự lạm dụng và cái chết của Mikhail sẽ không thể

diễn ra được. Và tội lỗi của chính Nikolas, cuộc sống đầy đau khổ sẽ không bao giờ diễn ra.

Con rùng mình khiếp sợ chạy dọc sống lưng Nikolas. Có lẽ anh đã được ban cho quyền lực khiến cho bản thân không bao giờ sinh ra trên cõi đời này.

Bất chấp sự nài nỉ của Sidorov, Nikolas vẫn không thèm tắm rửa trước lễ cưới, cạo râu, hay thậm chí là thay quần áo. Đứng chặn người trước cửa phòng, anh uống chậm chậm từng ngụm rượu với nỗ lực làm cho con ác mộng biết mất đi. Thật bất khả thi cho anh khi tiến đến lễ cưới này. Anh có thể đã làm rất nhiều điều, nhưng phạm tội song hôn không phải là một trong những thứ đó. Anh không phải là Nikolai Đệ Nhất, anh là Nikolas Dmitriyevich Angelovsky, và anh nên ở London mới đúng, vào năm 1877... với Emma Stokehurst.

Giọng nói khàn khàn của Sidorov vang lên từ phía cửa. “Những vị khách đã đến rồi, Hoàng Tử Nikolai. Lễ cưới sẽ bắt đầu ngay khi ngài quyết định. Ngài sẽ không bắt họ phải chờ lâu đâu, đúng không ạ?”

“Ta sẽ không kết hôn với bất kỳ ai cả.” Nikolas nói khi vẫn nằm uể oải trên chiếc ghế.

Một khoảng lặng im chìm ngập căn phòng, và rồi Sidorov đáp lại với giọng điệu lo lắng, “Tốt thôi, thưa Đức Ngài. Nhưng ngài phải thông báo cho tất cả những vị khách- và cô dâu- của ngài biết. Tôi xin từ chối làm điều này, cho dù ngài có tống cổ tôi ra ngoài đường và tôi sẽ phải chết trong khốn khổ và lạnh cóng. Không, tôi tuyệt đối sẽ không thông báo điều này với họ.”

Nikolas lao đảo đứng dậy trên hai chân và đi đến cửa, mở rộng ra. Anh cúi xuống nhìn trừng trừng vào viên quân gia, lúc này trông rất nhợt nhạt và bối rối. “Chẳng vấn đề gì cả, ta sẽ đi nói với bọn họ,” anh nói với vẻ khinh miệt. “Chỉ cho ta biết mọi người đang ở đâu.”

Miệng Sidorov mím chặt lại. “Vâng, Thưa Đức Ngài.”

Người quân gia dẫn Nikolas đến căn phòng tổ chức tiệc rộng mênh mông nằm ở tầng trệt. Nó đã được treo đầy những biểu tượng đến nỗi chỉ còn lại một chút xíu khoảng trống trên tường được để hở ra. Chiếc bàn lớn ở cuối phòng để chiếc bánh ngọt mật ong to vĩ đại, những đĩa đựng quả hạnh, quả sung, và những món ăn cao lương mỹ vị khác, và nhiều ly nhỏ để uống rượu.

Một nhóm những vị khách với trang phục lộng lẫy, bao gồm cả Hoàng Tử Golorkov, đứng xung quanh một vị linh mục trong chiếc áo chòang đen và bệ thờ được làm tạm bợ bởi sự chống đỡ của hàng đồng sách kinh thánh khổng lồ. Tất cả mọi người đều mỉm cười và kêu lên khi Nikolas xuất hiện. Anh liếc một vòng rào nhanh qua đám đông này, tia nhìn của anh tập trung vào Emelia.

Tim anh thất lại đau đớn khi nhìn thấy cô. Cô mặc chiếc váy dài Sarafan** gấm thêu kim tuyến màu kem, và áo khoác màu vàng nhưng ống tay áo thì lại quá ngắn. Một nhà hào tâm tốt bụng nào đó, có lẽ là Golorkov và vợ của ông ta, đã đưa bộ váy cưới cho cô mặc. Một viên ngọc-được đính vào chiếc mạng phủ lên mái tóc cô được giữ lại bởi chiếc vương miện mạ vàng với hàng dãy những viên ruby nhỏ xíu chiếu lấp lánh trên trán cô. Cô xuất hiện với dáng vẻ trông hoàn toàn điềm tĩnh, ngoại trừ bó hoa khô và những dải ruybăng hồng mà cô đang cầm trong tay. Những bông hoa rõ ràng đang run lên, chỉ một chút xíu thôi, những cánh hoa mỏng manh rụng lá tã trên sàn nhà.

Đó chính là dấu hiệu của sự sợ hãi khiến Nikolas không thể làm hại đến thanh danh của cô. Anh không thể cự tuyệt Emelia bây giờ, ngay trước mặt những vị khách này. Anh không thể ruồng bỏ cô. Cô đang nhìn anh chằm chằm với tia sáng hy vọng mong manh lấp lánh nơi đôi mắt màu xanh của cô và nụ cười ngượng ngập bắt đầu nở trên môi cô... giống hệt như Emma Stokehurst đã từng có lần nhìn anh như vậy.

Cảm giác mê mụ chóiang vánh, Nikolas tiến lên và đứng vào vị trí ngay bên cạnh cô. Giữa những lời động viên và ca tụng của những vị khách mời, Hoàng thân Golorkov tiến trao lên để trao cho Nikolas chiếc roi bằng bạc theo đúng trình tự nghi lễ, biểu tượng về quyền lực người chồng để cảnh cáo và răn dạy người vợ của anh. Nikolas lắc đầu khi anh nhìn thấy nó.

Golorkov cau mày. “Nhưng, Nikolai-”

“Không,” Nikolas cộc lốc nói, xoay người khỏi Golorkov để hướng về phía Emelia. Anh nhìn chằm chằm vào đôi mắt xanh hoảng hốt của cô. “Chúng ta sẽ kết hôn như những người phương Tây hay làm. Ta sẽ không mang theo cây roi này.”

Những tiếng rì rầm dò hỏi vang lên từ đám đông, cho đến khi vị tu sĩ gạt đầu, hàm râu dài của ông ta đập sạt vào ngực ông. “Nó sẽ theo như mệnh lệnh của Hoàng Tử.”

Vị linh mục bắt đầu lễ cưới bằng giọng nói đều đều lạnh lẽ. Nikolas và Emelia trao cho nhau một tượng thánh nhỏ xíu và cùng cắn chung một miếng bánh mì muối đen. Những chiếc nhẫn cưới, đồ vật bằng vàng nặng nề mà Nikolas ngờ ngợ nhận ra chúng đến từ bộ sưu tập của dòng họ Angelovsky, đều được ban phúc và trao đổi cho nhau. Anh không nhìn Emelia, ngoại trừ tập trung vào buổi lễ, nắm chặt tay anh lại khi cổ tay của họ được bao bọc trong một mảnh vải bằng lụa.

Với vẻ hết sức nghiêm trang, vị linh mục dẫn họ đi một vòng nhỏ, sát ngay bệ thờ, và mở sợi dây lục buộc cổ tay ra. Làm theo dấu hiệu của vị tu sĩ, Emelia bắt đầu quỳ trên mặt đất. Theo truyền thống, cô dâu phải đặt trán cô lên trên giày của chú rể nhằm thể hiện sự phục tùng hoàn toàn.

Nhận thức được chuyện gì đang xảy ra, Nikolas nắm lấy khuỷu tay của Emelia và kéo mạnh cô đứng dậy trước khi đầu gối cô chạm trên sàn nhà. Cô thờ hồn hển vì ngạc nhiên và vùng vẫy người chống lại anh.

“Phong tục của người phương Tây là trao cho nhau một nụ hôn,” Nikolas nói to lên đủ để cho tất cả mọi người đều nghe rõ. “Vợ ta sẽ không phải là nô lệ của ta, nhưng là người bạn đồng hành và bình đẳng của ta.”

Có sự bức dọc và tiếng cười văng vẳng trong căn phòng, trong khi một ít khách mời thì nghĩ rằng anh đang đùa giỡn trong hoàn cảnh không thích hợp

chút nào. Nikolas không mỉm cười, chỉ bắt lấy tia nhìn của Emelia và đợi chờ cô đáp lại.

“Vâng, Nikolai,” cuối cùng cô cũng cất lời với tiếng thì thầm ngạt thở. Đôi mắt cô nhắm khẽ khi anh cúi đầu và hôn cô.

Đôi môi cô mềm mại và ngây thơ, tách ra bên dưới áp lực thúc ép của anh. Nikolas đẩy tay anh vòng quanh cổ cô, những ngón tay xoa rộng ra trên làn da mượt mà, ấm áp của cô khi anh kéo cô lại gần hơn. Trọng lượng bờ ngực căng tròn của cô chạm vào ngực anh. Âm thanh của sự vui sướng rít lên trong cổ họng của Nikolas. Anh ham muốn cô vô cùng, tuyệt vọng khủng khiếp, đến nỗi háng anh, những dây thần kinh và chính tâm hồn anh như nhói lên vì nỗi đam mê này. Bằng cách nào đó anh xoay xở để thả cô ra. Vị linh mục trao cho họ 1 cái chén bratina** bằng gỗ đỏ để uống, và khi 1 ngụm rượu may mắn đã được uống để đảm bảo, những khách mời vỗ tay vui mừng buổi lễ đã được hoàn thành.

“Đến lúc ăn mừng rồi!” ai đó la lên, và đám đông di chuyển về phía chiếc bánh mật ong và những cốc rượu.

Nikolas nhìn chăm chăm vào cô dâu mới của anh, máu anh chảy chậm khó khăn, những ngón tay của anh nắm chặt lại khi anh nghĩ về tất cả những điều anh muốn làm với cô. Tâm trí anh tràn ngập sự thèm khát. Chẳng quan trọng việc tên của cô là gì. Những giác quan của anh mách bảo với anh rằng đó chính là Emma. Cơ thể cô, tâm hồn quyền rũ của cô, và sự hiện diện của cô luôn khuấy động anh đúng như những gì họ từng có cùng nhau.

Sidarov xuất hiện bên cạnh anh, thúc nhẹ vào khuỷu tay của anh. “Thưa Đức Ngài,” anh lầm bầm bên khóe miệng. “Ngài có thể mang cô dâu của ngài lên lầu ngay bây giờ. Ngài có yêu cầu bất cứ điều gì nữa không ạ?”

Nikolas gắng sự chú ý ra khỏi Emelia đủ lâu để trả lời lại. “Sự riêng tư,” anh nói đầy ý nghĩa. “Nếu bất cứ ai dám đến phòng của ta, ta sẽ giết hắn. Rõ chưa?”

“Nhưng mà, Hoàng Tử Nikolas, theo truyền thống, những vị khách có quyền phá rối trong vòng 2 giờ-”

“Không phải là truyền thống của người phương Tây.”

Sidarov gật đầu, khuôn mặt biểu lộ sự nhăn nhó nguy khốn. “Không dễ để trở thành người hầu của một quý ngài tân tiến. Vâng, thưa Đức Ngài, tôi sẽ xua đuổi mọi người tránh xa khỏi ngài.”

Nikolas gỡ tay ra khỏi Emelia, và cô đặt tay vào ngay lập tức, cúi đầu xuống để tấm màn che giấu đi khuôn mặt đỏ bừng của cô. Những tiếng hô reo lời tạm biệt đồng thanh vang lên sau lưng họ khi cả hai rời khỏi đám đông. Nhận thức được sự lo lắng của Emelia trong vòng tay anh, cách mà những bước chân của cô đuổi theo ăn khớp với bước đi của anh, Nikolas tràn ngập sự đề phòng ham muốn. Anh khao khát cô quá nhiều để không cho bất cứ ai hay bất cứ cái gì có thể can thiệp vào-bất chấp hậu quả ra sao.

Chỉ vài giờ thôi những gì trên thế giới này sẽ biến mất, và anh sẽ đánh mất bản thân mình trong khoái lạc tình dục nơi cơ thể cô mang lại. Anh dẫn cô lên phòng ngủ của mình và đóng cửa lại. Những người hầu đã đổ đầy những bình nước và rượu, trong khi những ngọn nến vàng to thì tràn ngập căn phòng với làn ánh sáng màu hổ phách.

Emelia vẫn đứng yên, thờ hồn hèn khi cô ngắm nhìn anh với đôi mắt mở to. Nikolas nhẹ nhàng tháo chiếc vương miện ra khỏi đầu cô rồi nâng chiếc mạng đính ngọc trai lên. Anh để tất cả những thứ đó qua một bên rồi quay trở lại với cô. “Quay vòng đi,” anh dịu dàng nói.

Cô vâng theo, và anh nghe thấy hơi thở hít nhanh thật sâu của cô khi cô cảm nhận anh túm lấy bím tóc của cô đang thả lỏng sau lưng. Anh tháo sỏ bím tóc dày đỏ ra, để những sợi tóc xoắn lấp lánh xoắn tung ra, và lùa tay anh vào bím tóc xoắn lỏng lẻo đó. Mỗi động tác thật chậm rãi, cẩn thận, mặc dù anh khao khát được ném cô lên giường và chiếm lấy cô ngay lập tức. Kéo chiếc áo khoác vàng ra khỏi vai cô, anh thả rơi nó xuống sàn nhà. Anh kéo lưng cô dựa sát vào anh và trượt tay lên phía trước cơ thể cô, cảm nhận xuyên qua những lớp váy sarafan đó là hình dáng cơ thể cô. Cô thờ hồn hèn, áp sát lưng cô tựa vào người anh, trong khi anh khum tay lên đôi vú căng tròn của cô cho đến khi nụ hoa cô căng cứng lên vì sự vuốt ve nhẹ nhàng đó.

Nikolas sững sờ bởi biểu hiện tin cậy khi cô phó thác thân thể cô cho anh. Anh cúi đầu dựa lên vai cô, vùi mặt vào cổ cô, trong khi tìm anh đập lên giai điệu của sự sợ hãi. Anh để tay anh phiêu du lên cơ thể cô, vùng bụng nhỏ thon của cô, lần xuống vùng trứng trên người giữa đùi cô. Rùng mình, Emelia trườn người áp sát vào anh hơn, hơi thở cô vội vàng run rẩy khi anh ấn lòng bàn tay lên vùng đùi đầy đặn mềm mại đó, cho đến khi sức nóng tích tụ lại giữa tay anh và cơ thể cô.

Nikolas luôn luôn thích làm tình trong im lặng, thể hiện hành động tình dục thông thường hơn là có kinh nghiệm trong việc chia sẻ cảm xúc. Những lời nói phát ra ngay tại thời điểm này thật quá thân mật và dễ khám phá. Nhưng anh cảm nhận được sự cần thiết phải nói điều gì đó với cô ngay bây giờ, để làm dịu đi sự căng thẳng khiến cho xương sống cô đột ngột cứng đờ lên. “Anh sẽ không làm đau em, ruysyka.”

“Em không sợ đâu,” cô đáp lại, quay sang nhìn anh. “Chỉ là... chúng ta không biết gì về nhau.”

Không biết gì ư? anh muốn trả lời lại. Anh đã ôm em trong vòng tay anh nhiều lần đến không thể đếm xuê được. Anh thấu hiểu em, Emma. Mọi góc ngách trên cơ thể em, mỗi biểu hiện trên khuôn mặt em. Anh biết làm thế nào để lôi kéo cô, cách làm cho cô cảm thấy vui sướng, xấu hổ, tức giận... nhưng tất cả những điều đó có nghĩa rằng anh đã thật sự hiểu biết về cô sao? Những bí mật chôn giấu trong trái tim và tâm trí cô, những điều cô đã từng mơ ước và hy vọng, là sự bí ẩn đối với anh.

Anh nhìn chăm chăm vào người phụ nữ đứng trước mặt anh, đang vuốt những lọn tóc xoắn màu nâu vàng xoắn rộng trên vai cô. “Em nói đúng,” anh lặng lẽ nói. “Chúng ta là những người xa lạ. Đây sẽ là sự khởi đầu mới cho cả hai ta. Chúng ta sẽ phải tin tưởng vào nhau nhé, kharashó?”

“Dạ,” cô ngập ngừng mỉm cười, vươn tay ra nắm lấy áo chòang của anh với tiếng thì thầm e lệ. Anh giúp cô cởi quần áo ra và kéo viền áo sơ mi ra khỏi chiếc quần ống túm chặt chẽ của anh. Thật táo bạo, Emelia loay hoay mở cổ tay áo đính ngọc nhỏ xíu đã buộc tay áo sơ mi căng phồng lên. Khi những

hột nút bung ra, Nikolas kéo chiếc áo ra khỏi đầu anh, để nó rơi trên sàn nhà. Anh cố gắng giữ không để bản thân di chuyển khi tia nhìn chăm chú của cô lan man lên vùng ngực trần của anh, và anh chờ đợi phản ứng của cô khi nhìn thấy những vết sẹo đó.

Nhưng không có bất kỳ biểu hiện nào trên khuôn mặt Emma ngoại trừ cảm xúc bất ngờ của tính hiếu kỳ rụt rè. Cô chạm vào ngực anh và đường cong nơi những bó cơ săn chắc ẩn hiện bên dưới, những đầu ngón tay của cô giống như những vật lửa nóng bỏng dịu êm. “Ngài là một người đàn ông quyền rũ,” cô thì thầm. Bị bất ngờ bởi trò đùa khôi hài này, chưa từng có ai nghĩ rằng những vết sẹo của anh là xinh đẹp bởi bất kỳ trí tưởng tượng phóng đại nào, Nikolas nhìn theo ánh mắt của cô chiếu lên ngực anh. Ngay lập tức, anh giật mình sững sốt trong kinh ngạc.

Không có vết sẹo nào cả, chẳng có gì ngoại trừ làn da nhẵn nhụi không tỳ vết ánh lên nhờ tia sáng lấp lờ từ ngọn nến. Nikolas nâng bàn tay run rẩy lên chạm vào ngực anh. Cúi nhìn xuống cả hai cô tay của anh, chúng trơn láng và không tỳ vết. “Ồi Chúa ơi,” anh kêu lên bằng giọng khàn khàn, trong khi những bàn chân anh muốn khụy xuống trên nền nhà. “Chuyện quái gì đang xảy ra với ta thế này?”

Emelia lùi lại vài bước và nhìn anh chăm chăm trong bối rối.

“Hoàng Tử Nikolai? Ngài ốm à?”

“Ra ngoài,” anh nói, tông giọng gay gắt hoảng loạn.

Da cô xanh tái đi. “Gì vậy?”

“Ra ngoài ngay,” anh điệp người lặp lại. “Làm ơn đi. Hãy tìm một phòng khác để ngủ.”

Emelia thờ dốc, và lau đi những giọt nước mắt lấp lánh, đột ngột rơi ra nơi khóe mắt cô. “Em đã làm gì sai chứ? Em đã làm phật ý ngài sao?”

“Chẳng liên quan gì đến em cả. Ta xin lỗi. Ta...” Nikolas lắc đầu, không thể nói thêm điều gì nữa. Anh mù quáng quay lưng đi khỏi cô, chờ đợi cho đến khi anh nghe thấy cô rời khỏi phòng. Có nỗi đau nhức dầy vò thái dương anh, như thể có ai đó đang cào móng tay lên óc anh. “Chúa ơi,” anh thì thầm, lăm bầm những lời cầu nguyện trong sợ hãi và ngạc nhiên vì đọc rõ từng âm tiết trong câu kinh ra. Anh cảm giác những vết sẹo đang quay trở lại, và anh lại một lần nữa chóng váng khi những ngón tay của anh chạm vào làn da nhẵn nhụi đó.

Những dấu vết-rơi da đỏ và những vết bỏng đã là một phần cơ thể anh hàng mấy năm trời. Anh đã từng nhìn chăm chăm vào chúng bất cứ khi nào anh cần gọi nhớ về những con người có khả năng trở nên tàn ác nhẵn tâm. Làm thế nào mà những vết sẹo biến mất rồi? Những trải nghiệm về ảo tưởng từng hiện hữu trong anh giờ đã biến mất rồi, và không cần chúng, lai lịch của anh cuối cùng cũng đã được xác định rõ.

Nikolas đi đến chiếc ghế gần đó và u buồn ngồi cuộn người lại. Anh chưa bao giờ có cảm giác quá đơn độc như vậy trong đời. Dường như không có cách nào quay trở lại cuộc sống mà anh đã từng hiện hữu. Anh thậm chí còn không chắc là anh muốn gì nữa. Anh chẳng có gì phải vương bận đối với cuộc sống đó, không có ai cả, và anh đã cố tình phá vỡ tất cả các cơ hội để gắn kết tình yêu với Emma Stokehurst. Vậy thì quay trở lại để làm gì cơ chứ?

Một lý do chợt bất thành linh lóe lên trong anh đầy mâu thuẫn. Sẽ là sai lầm bi thảm khi lên giường với Emelia. Anh sẽ không làm gì liều lĩnh để khiến cho cô mang thai. Anh sẽ không đụng một ngón tay lên người cô. Huyết mạch nhà Angelovsky sẽ tuyệt tử với anh, và thế giới sẽ trở nên tốt đẹp hơn rất nhiều.

Anh nghĩ về Emma Stokehurst vẫn đang chờ đợi ở tương lai, sẽ không bao giờ kết hôn với cô, không bao giờ có cô, và anh lờ đi cơn buốt lạnh nhói lên nơi bụng anh.

Nhìn chăm chăm vào bình rượu vang, Nikolas nghĩ rằng anh sẽ khiến cho bản thân say xỉn. Nhưng cũng không thể thay đổi bất cứ điều gì cả. May mắn lắm thì nó sẽ khiến anh được tạm thời nghỉ ngơi, rồi từ đó anh sẽ thức dậy để đối mặt với vấn đề này-anh sẽ phải làm gì tiếp theo đây?

Mặc dù Sidarov biết rõ hoặc chỉ đơn thuần nghi ngờ rằng Nikolas đã không ngủ với Emelia, anh ta cũng không nói gì về điều đó vào sáng hôm sau. Khuôn mặt gầy còm của anh ta vô cảm một cách ý tứ, nhưng đôi mắt nâu sẫm thì xét đoán khi nhìn chăm chăm vào đầu tóc rối bù của Nikolas. “Chào buổi sáng, thưa Đức Ngài,” anh nói. “Tôi đã mạn phép chuẩn bị bồn tắm cho ngài, trong trường hợp ngài muốn đi tắm hôm nay.”

Nikolas gật đầu và đi theo viên quản gia đến nhà tắm riêng liền kề với khu dinh thự chính. “Ngài đã không thay quần áo hai ngày rồi,” Sidarov nhận xét, hất đồng quần áo lên khi Nikolas cởi bỏ chúng ra. “Tin tức về việc tắm rửa của ngài sẽ được toàn bộ gia nhân trong nhà rất hoan nghênh.”

Lời bình luận gợi cho Nikolas nhớ đến tiêu chuẩn về sự sạch sẽ tỉ mỉ đến từng chi tiết của người Nga. Thậm chí những người nông dân hèn mọn nhất cũng tắm rửa thường xuyên. Đó là một trong số ít những lĩnh vực mà người Đông Âu có vẻ tiến bộ hơn so với phương Tây, đặc biệt là ngay tại thời điểm lịch sử này. Những người Anh thật sự sợ phải tắm rửa quá thường xuyên, tin rằng việc đó có thể làm cho họ dễ bị bệnh tật tấn công.

Nhà tắm bằng gỗ đã được lau chùi sạch sẽ và rộng rãi, với những cửa sổ bằng kính lắp trên cao cho phép ánh sáng mặt trời chiếu rọi vào bên trong. Nó thông với căn phòng ngủ thoáng rộng chứa đầy đồ nội thất chạm gỗ sang trọng và những lò sưởi lớn. Ngay lúc này, tất cả các cánh cửa đều được đóng lại để giữ hơi nóng cho bồn tắm. Hơi nước bốc lên phủ kín những khung cửa sổ và chảy xuống như những dòng nước sáng ngời rục rờ. Nikolas thờ dãi thoải mái khi anh bước vào bên trong chiếc bồn và ngồi ngập sâu đến ngực trong làn nước được ngâm bằng thảo dược. Hơi nóng của dòng nước ngấm vào cơ thể anh, làm dịu đi các bắp cơ căng cứng và vô số những cơn đau nhức chạy dọc sống lưng anh. Anh nhắm mắt lại và ngả đầu ra sau dựa vào thành bồn tắm bằng gỗ đó.

“Tôi để ngài lại một lát nhé?” Sidarov hỏi.

“Ừ,” Nikolas đáp, vẫn nhắm nghiền mắt lại.

“Tôi sẽ quay trở lại với những dụng cụ để cạo râu cho ngài ngay khi râu ngài trở nên mềm hơn.”

Một lát sau căn phòng chìm trong tĩnh lặng ngoại trừ tiếng nước chảy nhỏ giọt trên cửa sổ, và âm thanh bì bõm của những đợt sóng nhỏ trong bồn tắm khi Nikolas di chuyển chân anh qua lại. Hơi nước phập phùng dâng lên từ chiếc lò sưởi lát đá. Ngủ gà ngủ gật, đắm mình vào dòng nước ấm áp, Nikolas để tâm trí trôi giạt đi, cho đến khi anh nghe thấy tiếng bước chân kêu sột sọat trên sàn nhà. “Sidarov à?” anh lầm bầm.

“Không ạ,” giọng nói mềm mại của một người phụ nữ đáp lời lại.

Nikolas mở mắt ra, xuyên qua làn hơi nước nóng ẩm và sáng rực, anh nhìn thấy Emelia bước lại gần bồn tắm. Cô mặc chiếc váy thôn quê màu xanh đơn giản. Đôi mắt đỏ mọng vì khóc và khuôn miệng mím lại quyết tâm khiến anh dễ dàng nhận ra. Anh ngồi bật dậy và thận trọng nhìn cô chăm chú, tự hỏi liệu cô phải cô đến đây để trách mắng anh. Chưa biết rõ rằng cô có quyền làm như vậy.

Giọng cô hơi run rẩy một chút. “Em đã hỏi Sidarov ngài đang ở đâu. Em... phải nói chuyện với ngài ngay bây giờ, để hỏi ngài...”

“Hỏi ta điều gì?” Nikolas lầm bầm, chết sững người bởi sự xuất hiện bất thành hình của cô, vóc dáng thanh mảnh của cô rọi bóng lên làn hơi nước mù mịt.

“Nếu ngài thấy tiếc vì đã chọn em” Emelia cau mày lo lắng và vội vã nói tiếp. “Em có thể không được xinh đẹp lắm, hoặc có lẽ em có vẻ hơi kỳ quặc, nhưng em xin hứa với ngài, em sẽ là một người vợ rất đảm đang! Em có thể học để trở nên giống như những người phụ nữ phương Tây-”

“Emelia,” anh cắt ngang, “lại đây nào.” Cô do dự và tiến lên phía trước, dựa hông vào mép bồn tắm. Nikolas trườn người tới và bao bọc những ngón tay thanh mảnh đó vào bàn tay ẩm ướt của anh. Anh buộc bản thân phải nhìn thẳng vào mắt cô. “Ta... Ta rất xin lỗi về đêm qua. Về việc đã đuổi em đi.” Anh hầu như nặng giọng vì những từ ngữ vừa phát ra. Những lời xin lỗi chưa bao giờ là dễ dàng đối với anh. “Em không làm gì sai cả,” anh nỗ lực nói thêm.

Cô nghi ngờ nhìn anh chăm chú, những ngón tay của cô nắm chặt lại trong lòng bàn tay anh. “Em hy vọng đó là sự thật, nhưng...”

“Em là người phụ nữ duy nhất ta muốn. Nếu em không có mặt tại dinh thự Golorkov ngày hôm qua. Ta sẽ không chọn bất kỳ ai cả.”

một màu hồng nổi bật lên trên làn da xanh tái của cô. “Có thật không ạ?”

“Em là người phụ nữ xinh đẹp. Chưa chứng giám cho ta rằng ta luôn bị em hấp dẫn.”

“Vậy thì đêm qua, tại sao ngài không-”

“Có vài điều rất... phức tạp đối với ta.” Nikolas nhấn nhá vì sự ngớ ngẩn của chính anh. “Ta không thể giải thích điều đó theo cách mà em có thể hiểu được. Chết tiệt, ước chi ta có thể hiểu được.”

Emelia chăm chú tiếp thu một lúc lâu, tia nhìn của cô khóa chặt khuôn mặt anh. “Tất cả những gì em muốn biết là... ngài có muốn giữ em lại như là vợ của ngài không?”

Nikolas bị mắc bẫy bởi đôi mắt xanh dương dữ dội của cô.

“Có,” anh nghe bản thân cất tiếng nói.

Cô gật đầu, nhẹ nhõm hẳn đi. “Vậy thì em sẽ ở lại. Và em sẽ tuân theo những mệnh lệnh của ngài. Khi ngài muốn em đến bên giường của ngài, chỉ cần nói em một tiếng thôi.”

Nuốt ực khó khăn, Nikola thả bàn tay đang kiềm chặt ra khỏi những ngón tay của cô và rồi rít vỡ dòng nước nóng tung tóe lên khuôn mặt anh. Có cô trên giường với anh, làm dịu hẳn đi nhu cầu nhức nhối thiếu vắng cô một khoảng thời gian vừa rồi, nhưng lại không phải là một đề tài có thể cho phép anh nghĩ về điều đó. Anh không được phép làm như vậy, trừ phi anh có ý muốn bắt đầu chuỗi sự kiện bi thảm mà đỉnh điểm là tương lai đầy bất hạnh của chính anh. “Sidarov đáng lẽ phải mang dao cạo vào cho ta từ sớm rồi chứ nhỉ,” anh nói, vỗ nước lên khuôn mặt và cằm anh.

Emelia rút rỏ chỉ tay vào cái đĩa đựng bánh xà phòng nằm cạnh bồn tắm. “Em gọi đầu cho ngài nhé, Hoàng Tử Nikolai?”

“Không, ta có thể tự làm được.”

“Sẽ không khó nhọc gì đâu mà. Một người vợ nên học những điều này để làm chiều lòng chồng của cô.” Cô nhắc xô nước đang đặt trên thành lò sưởi và đưa nó cho anh.

Nikolas lưỡng lự, tự hỏi làm thế nào để từ chối cô đây. Anh nhìn thấy ánh mắt đầy mong đợi của cô và dịu người lại với tiếng thở dài căng thẳng. Tại sao lại không để cô ấy giúp anh chứ? Chẳng có hại gì cả mà? Anh cúi đầu về phía trước, nhón nhẹ người vì làn nước nóng khi Emma đổ nó trên đầu anh.

“Thật là một mái tóc xinh đẹp,” cô nhận xét, vén những lọn tóc ướt đầm ra khỏi khuôn mặt anh. “Màu mặt ong đen sẫm, ngoại trừ những lọn tóc sáng màu trên đỉnh đầu.”

“Chẳng có gì đặc biệt cả,” anh quan sát thận trọng khi Emelia sẵn tay áo của chiếc váy lên đến khuỷu tay cô.

Cô với lấy bánh xà phòng trơn trượt. “Thật vui khi ngài không hề kiêu ngạo tý nào.” Có nụ cười ẩn trong giọng nói của cô khi cô tiếp tục. “Em nghĩ rằng những người đàn ông với dáng vẻ như ngài sẽ rất tự phụ,” cô di chuyển ra sau lưng anh, chà xà phòng lên đầu anh, rồi cào bọt xà phòng lùa vào mái tóc anh. “Nhắm mắt ngài lại đi, làm ơn. Em không muốn bọt xà phòng làm cay mắt ngài.”

Nikolas dựa lưng vào thành bồn tắm trong khi Emelia gọi đầu cho anh. Những ngón tay của cô trượt nhẹ lên da đầu và phía sau cổ anh, dịu dàng chà vào phía sau gáy tai anh. Anh đã luôn luôn yêu thích đôi bàn tay cô, mạnh mẽ, thon thả và duyên dáng. Đột nhiên anh ham muốn cô cực độ đến nỗi hầu như không thể thờ nổi. Nếu anh quay đầu lại, anh có thể chạm vào ngực cô bằng miệng anh, cắn và mút nụ hoa cô cho đến khi chúng cương cứng lên chống lại lưỡi anh. Cô sẽ tạo nên âm thanh gừ gừ mà anh vô cùng mong nhớ, và uốn cong người lên, dâng hiến cơ thể cô cho anh.

Anh tưởng tượng cơ thể trần truồng của cô đang tắm cùng với anh, làn da bóng mượt và ẩm ướt, mái tóc cô nổi lên bông bèo màu đỏ sẫm xung quanh họ. Anh sẽ thúc vào cô cả trên lẫn dưới bằng chính cơ thể anh, cho đến khi nước văng tung tóe ra khắp mọi nơi từ con khát khao đam mê của cả anh và cô-

“Đủ rồi,” anh nói, giọng khàn đi, ngồi thẳng dậy. “Em gần xong rồi chứ?”

“Dạ, Hoàng Tử Nikolai.”

Anh lắng nghe bước chân cô đi đến bếp lò. Cô quay trở lại, và gội sạch tóc anh bằng nước nóng hơn, sau đó đưa cho anh một cái khăn khô để lau khuôn mặt sưng nước của anh. Khi mở mắt ra, anh để ý khuôn mặt lúng túng ngượng ngáp của cô với tia nhìn tò mò lướt trên đường nét cơ thể đang ngập dưới nước của anh. Đồ mặt ẹ thẹn lấm đôi má cô ửng hồng sáng rực rỡ. Nikolas hơi hoảng sợ rằng anh sẽ không thể kiểm soát nỗi sự bốc đồng của chính anh.

“Cảm ơn em,” anh xoa xở cát lời. “Hãy đi tìm Sidarov ngay bây giờ, và nói với anh ta rằng ta muốn cạo râu.”

“Dạ, nhưng trước tiên, ngài có muốn em-”

“Ngay bây giờ,” anh lặp lại cộc cằn.

Emelia ngoan ngoãn gật đầu và rời đi, còn Nikolas thì thở dài nhẹ nhõm như vừa thoát khỏi sự tra tấn. Anh chìm người xuống nước và để cơ thể anh lắng dịu lại. “Mình không biết là còn có thể chịu đựng được bao lâu nữa đây,” anh lầm bầm. Anh gần như giật bắn người hoảng sợ khi một tiếng cười to vang dội xuyên qua nhà tắm.

“Nói chuyện một mình hả, Nikolai?”

Nikolas quay lại và nhìn chăm chăm vào kẻ lạ mặt. Anh cố gắng kiểm soát biểu hiện trên khuôn mặt mình, giấu đi sự kinh ngạc của anh.

Một người đàn ông cao gần 7 feet, nhìn bên ngoài thì có vẻ như khoảng hơn 30 tuổi, sải chân bước đến bồn tắm và quan sát anh với vẻ thích thú thân mật. “Ta vừa nhìn thấy người vợ mới cưới của anh,” kẻ khổng lồ thông báo cho anh biết. “Tô mĩ nhân, vui vẻ, đáng vốc khỏe mạnh, giống như Catherine của ta. Chúa lòng lành đã ban cho anh sự lựa chọn sáng suốt đấy, bạn của ta.”

Khuôn mặt của kẻ xa lạ, nhỏ và tròn trịa một cách lạ lùng nếu so với khổ người to lớn như vậy, trông quen thuộc đến kỳ quặc. Mái tóc thẳng màu hạt dẻ, bù xù thả rơi trên đôi vai gầy của ông ta. Ria mép nhỏ xíu nằm vắt vẻo ở môi trên, nhưng không có sợi râu nào để làm dịu đi đường viền khuôn hàm chắc nịch cứng rắn của ông ta. Đôi mắt màu nâu lục nhạt của ông ta gần như nháy múa đầy nghị lực, cũng như sự hiếu động dường như ngấm vào toàn bộ con người ông. Ông ta mặc quần áo phương Tây, nhưng nói bằng giọng Nga đặc sệt, tông giọng vang rền của người Đông Âu bẩm sinh.

“Ta đã mang đoàn tùy tùng đến đây để ghé thăm anh một khoảng thời gian ngắn thôi,” người đàn ông thông báo cho Nikolas biết. “Chúng ta cần một trong những bữa ăn ngon lành của anh và giải trí. Menshikov quay trở về từ đội quân của anh ta ở Ba Lan, và ta muốn mang lại cho hắn một khoảng thời gian thú vị.” Người đàn ông nháy mắt. “Ta nợ Alexashka của ta rất nhiều sau chiến thắng của anh ta đánh bại bọn Thụy Điển trong trận đấu của Kalisz. Bây giờ, giá mà anh chấp nhận mệnh lệnh, chúng ta sẽ chiến thắng cuộc chiến này ngay lập tức!”

“Tôi không phải là quân nhân.” Nikolas cố gắng đáp lại, trong khi não anh không ngừng làm việc hối hả. Menshikov... tên của người hầu cận và người bạn thân thiết nhất của Sa Hoàng Peter.

Người đàn ông đang đứng trong nhà tắm ngay trước mặt anh là Hoàng Đế Uy Quyền, Peter Vĩ Đại.

Bạn đang đọc truyện *Prince Of Dreams* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 8

Biết ơn vì Sidarov đã đến kịp lúc, Nikolas tạm thời thoát khỏi cuộc trò chuyện cho đến khi anh có thể trấn tĩnh lại. Anh ngồi thẳng trong bồn tắm, tìm đập thỉnh thoảng rộn ràng trong khi người hầu thành thạo cạo râu cho anh. Peter, trong khi chờ đợi, thong thả vừa dạo quanh vừa đọc thoải mái mẽ với vị thính giả bắt buộc dĩ của ông ta.

Nikolas vừa kinh hoàng vừa thích thú. Anh đã luôn luôn ngưỡng mộ thành tựu của Sa Hoàng Peter. Anh từng đọc trong sách giáo khoa của anh về việc Peter đã tạo nên lực lượng hải quân Nga hùng mạnh, lãnh đạo đất nước đến chiến thắng trong cuộc chiến với người Thụy Điển kéo dài ròng rã 20 năm trời, và xây dựng thành phố St.Petersburg lộng lẫy. Sự pha trộn của bậc kỳ tài và sự hoang dã sẽ làm được tất cả, và cả hai phẩm chất đó đều hiện hữu rành rành trong người đàn ông đang đứng trước mặt anh. Vị Sa Hoàng nói liên tục về chiến tranh, sự tự tin-quá mức của Charles, Vua Thụy Điển, và thành công gần đây nhất của người Nga với chính sách “san bằng mọi thứ”. “Những kẻ ngu ngốc ương ngạnh đang cố gắng siết chặt con đường tiến lên xuyên qua Ba Lan, thậm chí bọn chúng còn không cung cấp nổi lương thực cho quân đội nữa.” Peter nói với nụ cười nham hiểm. “Chúng sẽ không thể chịu đựng lâu đâu, những tên Thụy Điển ngu ngốc. Chúng sẽ phải chấp nhận sự thất bại sớm thôi, còn không thì mùa đông khắc nghiệt sẽ tiêu diệt tất cả.”

“Charles có lẽ sẽ hành quân lên Đông Bắc,” Nikolas bình luận, cố gắng nhớ lại chút ít kiến thức lịch sử về quân đội Nga mà anh đã từng được học trong suốt thời niên thiếu của anh. “Hắn sẽ cố gắng đánh lấn vào mạng sườn tuyến phòng thủ của ngài tại Marsaw và tiến đến Lithuania-” giọng của anh tạm thời bị bóp nghẹn lại vì chiếc khăn tươi mát mà Sidarov ép vào mặt anh.

“Hắn sẽ không bao giờ vượt qua tất cả sông suối và đầm lầy được. Và thậm chí nếu hắn làm được đi chăng nữa, chúng ta sẽ chặn hắn ngay tại biên giới của thị trấn Grodno.”

Nikolas nhún vai, nhớ lại Charles đã vượt qua Ba Lan và chiếm được Grodno một cách dễ dàng. “Chỉ có Chúa lòng lành và Sa Hoàng là biết rõ thôi,” anh nói, trích dẫn câu ngôn ngữ Nga cổ xưa. Anh lơ tị đi đôi mắt đảo tròn của Sidarov vì một chút xu nịnh đó.

Nụ cười nở trên đôi môi mỏng của Peter. “Ta đã rất nhớ anh, Nikolai. Ta sẽ gặp anh thường xuyên trong suốt kỳ nghỉ của ta ở Moscow. Ta đã không ở thủ đô hai năm rồi. Có quá nhiều chuyện phải làm, đủ để giữ ta ở đây qua ngày lễ Giáng Sinh. Tiếc là Menshikov sẽ phải quay trở về trung đoàn của anh ta ở Ba Lan.”

“Chán thật,” Nikolas đáp nhẹ, đứng lên khỏi bồn tắm và khoác áo chòang Sidarov đưa cho anh.

Peter cười phá ra như thể Nikolas vừa mới nói đùa. “Không cần phải giả đò rằng anh nhớ đến hắn ta, Nikolai. Tất cả mọi người đều biết rõ sự bất hòa giữa anh và Menshikov. Nhưng anh phải đặt thù hận của anh qua một bên, ít nhất là cho đêm nay. Menshikov đã làm rất tốt vì đất nước này, và anh ta cần phải được tôn trọng vì những thành tích đã đạt được trên chiến trường của anh ta.”

Nikolas đồng ý với tiếng lẩm bẩm lừng chừng, không thoải mái với trải nghiệm mới mẻ về việc tôn sùng một gã đàn ông khác. Chiều cao của chính ông ta thì nhỏ bé, nhưng sa hoàng thật sự là một gã khổng lồ.

“Hơn nữa,” Peter tiếp tục, “không có lý do gì mà cả hai người lại không thích lẫn nhau. Anh và Menshikov đều có rất nhiều điểm chung. Cả hai đều rất thông minh và đầy tham vọng- và sẵn sàng đập bỏ những lễ thói cũ kỹ để làm cho nước Nga sánh ngang hàng với các nước phương Tây. Cứ cho là Alexashka thiếu hụt đi về tao nhã và đẹp trai giống như anh, nhưng hắn có tài năng riêng của chính hắn.”

“Đặc biệt khi điều đó đi kèm với của cải mà hắn đã giành được,” Nikolas nói vu vơ, nhớ đến danh tiếng lẫy lừng trong lịch sử của Menshikov về tính tình tham lam vô độ, và sự lạm dụng quyền lực của hắn trong việc vơ vét tiền bạc từ người dân Nga và cả chính phủ. Anh nghe thấy Sidarov hít nhẹ vào vì lời nhận xét đầy hỗn xược của anh.

Khuôn mặt bên trái của Peter co rúm lại như thể gặp phải điều trái ý bức mình, nhưng ngay lập tức ông ta lại cười phá lên. Ông ta gọi đến Nikolas cái nhìn cảnh báo. “Alexashka của ta có những lỗi lầm, nhưng hắn đã phục vụ ta rất tốt. Còn về phần anh, người bạn thông minh của ta... Việc hợp tác với những thương gia Moscow tiến triển đến đâu rồi? Anh có thuyết phục được họ thành lập những công ty thương mại giống như Anh và Hà Lan chưa?”

Nikolas ngáp ngừng, nghĩ cách làm thế nào để vượt qua tình huống khó khăn này bằng câu trả lời dối trá. “Tôi không tin là họ sẽ làm điều đó một cách tự nguyện,” anh nói, bắt gặp tia nhìn trực diện của Peter. “Sự chuyển tiếp từ khu chợ tự do posád đến ngành công nghiệp sẽ không dễ dàng đâu.”

Peter cau mày về chề bai, mặc dù ông ta bộc lộ thái độ không ngạc nhiên gì cho lắm. “Luôn luôn có cách để cư xử với thần dân của ta. Họ bắt buộc phải tiến bộ, cho dù không mong muốn lựa chọn điều đó một cách tự nguyện. À, hãy chuẩn bị để nhận lấy một nhiệm vụ mới, Nikolai. Từ giờ trở đi ta muốn anh sẽ kiểm soát công việc thương mại và tài chính của thành phố. Anh sẽ đưa ra những lời khuyên cho thống đốc, kẻ dường như chẳng hiểu biết tý gì về đường lối phát triển của phương Tây.”

“Nhưng tôi không-” Nikolas bắt đầu phản đối, hoàn toàn không có mong muốn nhận nhiệm vụ của chính phủ.

“Đúng vậy, ta biết anh rất sẵn lòng mà,” sa hoàng cắt ngang, và sai chân bước đến cửa phòng tắm. “Ta phải đi tham quan những khu công sự mới trong thành phố, và xem xét việc xây dựng tiến triển đến đâu rồi. Ta sẽ trở lại sau vào tối nay, để tận hưởng một trong những bữa ăn tối tuyệt vời nhất gồm thức ăn và trò giải trí. Ta nghe nói rằng anh đã tân trang lại nhà hát tư nhân của anh- ta rất mong được chiêm ngưỡng nó đấy-”

Khi kẻ khổng lồ cấu kinh đã rời khỏi, Nikolas ngồi lên thành bồn tắm và lắc mạnh đầu trong hoài nghi. “Ta đã bị mất trí rồi,” anh lẩm bẩm.

Sidarov ra hiệu cho anh đi đến và thay trang phục trong căn phòng kế bên. “Sau khi tôi giúp ngài mặc đồ xong, thưa Đức Ngài, tôi sẽ phải chuẩn bị nhiều thứ cần thiết cho buổi tối nay. Không có thời gian để chậm trễ nữa rồi.” Anh ta ngừng lại và tế nhị nói thêm vào. “Ngài nên cố làm vui lòng sa hoàng thêm chút nữa đi. Không nghi ngờ gì rằng Menshikov đang mưu tính chống lại ngài như thường lệ. Cũng còn tùy thuộc nhiều vào khả năng của ngài để nhận được sự trợ đỡ của sa hoàng.”

“Dĩ nhiên rồi,” Nikolas buồn rầu cất tiếng. Sự cai trị của hoàng đế luôn luôn giống nhau, dù ở bất kỳ thời đại nào. Cuộc sống của một người đàn ông phụ thuộc vào lòng khoan dung bốc đồng của sa hoàng. “Ta cho là ta liếm gót giày của sa hoàng nhanh hơn Menshikov liếm gót kẻ khác. Tầng lớp quý tộc có những đặc quyền riêng của nó.”

Sidarov liếc nhìn anh với vẻ chόang váng nhưng không nói gì, lẳng lặng đi làm nhiệm vụ của anh ta.

*** *****

Khu diễn trang được tập hợp lại với những hoạt động diễn cường khi toàn bộ người hầu chuẩn bị sẵn sàng nhiều căn phòng trong trường hợp sa hoàng và đoàn tùy tùng của ông ta quyết định ở lại qua đêm. Những diễn viên của đoàn kịch dành riêng cho hoàng gia đã được triệu đến để trình diễn vở hài kịch Pháp cho buổi tối nay, trong khi người đầu bếp hướng dẫn gia nhân trong việc chuẩn bị bữa tiệc trọng thể vĩ đại. Sidarov không làm gì ngoại trừ di chuyển như một cái bóng mờ khi anh ta lướt nhanh xuyên qua tòa nhà, ra lệnh cho bất kỳ ai anh ta vô tình gặp.

Rời khỏi những bức tranh của chính anh, Nikolas bắt đầu điều tra tình hình tài sản hiện thời của Angelovsky. Anh ngạc nhiên khi khám phá rằng phần lớn tài sản của gia đình đã được kê báo một cách nghèo nàn. Lướt nhìn sơ qua ít giấy tờ và sổ sách kế toán anh có thể nhận ra rằng, tài sản của gia đình chỉ là một phần nhỏ khi so với gia tài khổng lồ sẽ có trong tương lai. Lợi tức của Angelovsky chủ yếu có từ việc cho thuê một số ít đất đai tư nhân, và khoản lợi nhuận rất nhỏ từ nhà máy sản xuất đồ sứ của Hoàng Gia. Có vẻ như giữa những mối quan tâm của Hoàng Tử Nikolai, kiếm tiền không phải là việc tối quan trọng.

“Nikolai?” Giọng nói mềm mại của Emelia vang lên từ cửa thư viện, và anh nhìn lên thì thấy được vợ anh đang nhìn trộm ngay góc cửa.

“Chuyện gì vậy?”

Thận trọng, cô liêu lĩnh bước vào trong phòng. “Sidarov nói rằng Sa hoàng sẽ ăn tối chung với chúng ta tối nay. Em có phải ở đó không ạ?”

“Có,” anh cộc cằn đáp, đóng quyển sổ kế toán lại.

“Những người phụ nữ phương Tây luôn luôn ăn tối chung một bàn với chồng của họ.”

“Oh.” Cô cau mày bối rối và giật giật tay áo của chiếc váy nông dân mà cô đang mặc. “Em... Em chẳng có gì để mặc cả ngoại trừ chiếc váy sarafan này.”

“Chuyện đó sẽ ổn thôi.”

“Nó không thời trang. Nó không sang trọng tí nào.”

“Chúng ta sẽ có vài chiếc váy dạ tiệc được may sẵn cho em. Trong khi chờ đợi, hãy mặc bộ váy sarafan này đi.”

“Dạ, Nikolai.”

Tia nhìn gay gắt của anh vẫn chiếu lên khuôn mặt cô khi anh nhận ra rằng làn da của cô trông xanh xao một cách lạ thường. “Đến gần đây nào,” anh đột ngột nói.

Emelia tuân theo với những bước chân lúng túng, đến đứng bên cạnh chiếc bàn của anh. Nikolas đứng dậy và thăm dò khuôn mặt của cô. Một lớp bột phấn dày được đánh lên mặt cô che phủ đi làn da ửng hồng tự nhiên, mềm mại của cô, làm cho nó trông uể oải và trắng bệch. Nikolas nhẹ nhàng quẹt ngón tay lên gò má cô, tạo nên một vệt dài mịn màng trên lớp phủ trắng xóa. Vài hạt bụi của bột phấn vương lên đôi lông mi cong rộp bóng màu nâu vàng của cô.

“Vợ của Hoàng Tử Gorlorkov đã đưa nó cho em,” Emelia nói. “Tất cả những quý bà danh giá đều sử dụng bột phấn. Nó được dùng để che đi những vết đốm của em.”

“Những vết đốm à?” Nikolas lặp lại, hoang mang. “Em ám chỉ những vết này à?”

Anh quẹt thêm một vệt dài nữa ngay gò má cô, khám phá ra những vết tàn nhang màu vàng rải đều trên khuôn mặt cô. “Ta thích những vết tàn nhang của em. Đừng cố che giấu.”

Cô liếc nhìn anh về hồ nghi. “Không ai thích chúng cả. Bao gồm cả em.”

“Ta thích.” Hơi mỉm cười, Nikolas nâng nhẹ cằm dưới của cô lên bằng đầu ngón tay anh.

“Em có thể ở lại đây và xem ngài làm việc một lúc được không?” Emma bốc đồng hỏi. “Tất cả mọi người đều quá bận rộn, và em không có việc gì để làm cả.”

Nikolas cảm nhận rằng cô đang chia sẻ cùng một tâm trạng bồn chồn, bứt rứt đã khiến anh phát bệnh suốt cả sáng nay. “Em có muốn đi dạo ra ngoài thành phố không? Ta nghĩ ta có thể đi đến Kitaigorod.”

Đôi mắt của Emelia sáng bừng lên khi nghe đề cập đến Kremlin-khu vực buôn bán sầm uất. Nơi tập hợp tất cả những cửa hàng bán lẻ tốt nhất. “Em chưa từng đến đó bao giờ!”

Anh thích thú vì vẻ kích động của cô. “Vậy thì nhanh lên nào và mang theo áo khoác của em. Và rửa mặt đi nhé.”

Emelia nhảy tung lên quay đi một cách phấn khởi, trong khi Nikolas dẫn dò những người hầu chuẩn bị xe ngựa-trượt tuyết. Khi Emelia gặp anh ở cổng trước, cô quần chiếc khăn chòang to nặng, cũ kỹ quanh người cô với những lớp dày kênh cang. Nikolas với tới mở bớt một lớp khăn gần ngay cổ họng

cô. “Em không có áo khoác sao, bé yêu?”

“Không, nhưng những cái này rất ấm. Em hầu như không cảm thấy lạnh chút nào.”

Nikolas cau mày khi anh quan sát những lớp khăn chòang bị rách tưa ra. “Ta sẽ thêm áo khoác vào danh sách những thứ em cần.”

“Em xin lỗi, Nikolai,” cô nói một cách thành khẩn. “Em không có cửa hồi môn, không quần áo... Em đã đến với ngài mà chẳng có thứ gì cả.”

“Ta sẽ không nói về điều này nữa,” anh trả lời khẽ, nhìn sâu vào đôi mắt xanh dương rực rỡ của cô. Mặt sau của những ngón tay anh vô tình vuốt nhẹ lên làn da phủ đầy lông tơ nơi cổ họng cô. Nikolas ngừng lại, những ngón tay anh ngứa ran lên vì sự đụng chạm này. Anh nhúc nhích cảm nhận thân hình tuyệt đẹp, thanh mảnh được che giấu bên dưới những lớp quần áo dày cộm này. Anh khao khát mong muốn mang cô lên lầu và cởi hết quần áo cô ra, rồi ôm lấy thân hình trần truồng của cô áp sát vào anh. Máu trong người anh chảy rần rần không thể kiềm soát được. Nhưng anh không thể làm tình với cô, dù cho anh có khao khát nhiều bao nhiêu đi chăng nữa. Anh không thể liều lĩnh làm cho cô mang thai, còn không thì tương lai bất hạnh của gia tộc Angelovsky sẽ tự lặp lại như nó vốn phải vậy.

“Đi thôi nào,” anh thăm thẳm, hộ tống cô đến chiếc xe ngựa. “Hãy đi ngắm nhìn Moscow nào.”

Emelia hơi hơi do dự tí xíu trước khi đồng ý khoác chung chiếc chăn bằng lông thú với anh trong xe ngựa. Rúc vào cùng nhau trong lớp chăn ấm áp, đôi chân họ được sưởi ấm bằng đá nóng, cả hai đi xuyên qua thành phố hướng đến Kremlin. Nikolas hết sức ngạc nhiên vì những khác biệt mà anh thấy trong pháo đài cổ. Mặc dù những vách tường đồ sộ quen thuộc vẫn ở đó, cũng như hàng dãy những đỉnh tháp mái vòm xoắn tròn, Cung Điện Kremlin vĩ đại vẫn chưa được xây dựng xong. Chiếc chuông của Sa Hoàng (Tsar' Bell)***, lớn nhất trên thế giới, vẫn chưa được đúc hay thậm chí là chưa được thiết kế nên. Những biểu tượng khổng lồ treo lên trên những cánh cổng của bức tường gạch đỏ khắp khuỷa, có ý nghĩa cầu xin sự khoan dung và che chở từ Thiên Chúa.

“Nó thật tuyệt vời,” Emelia nhận xét, nhìn theo ánh mắt của anh hướng lên phía cửa sổ. “Nghĩ về những gì đang xảy ra trong đó...” Khuôn mặt cô đan lại hồi lâu. “Sa hoàng và các viên chức có thể ngồi an toàn đằng sau những bức tường đồ sộ, và chỉ cần một hành động thôi họ có thể thay đổi cuộc sống của những người bên ngoài. Peter mong muốn chiến tranh, và hàng ngàn người sẽ chết vì tham vọng của ông ta. Peter muốn xây dựng một thành phố mới bên cạnh Biển Baltic- và những người đàn ông giống như chú và những anh trai của em đã bị bắt nhập ngũ để làm việc ở đó. Quá nhiều người đã chết, vì làm việc cho sa hoàng. Chú và các anh trai của em có lẽ cũng sẽ chết ở đó.”

“Em không thể chắc chắn về điều đó.”

“Petersburg là một nơi rất nguy hiểm. Có những tai nạn, dịch bệnh, thậm chí là thú hoang. Những con sói lang thang trên đường phố vào ban đêm, anh biết đó. Sa hoàng đã sai lầm khi bắt ép gia đình của em làm những điều trái với mong muốn của họ. Ông ta có lẽ là một người đàn ông khôn ngoan và vĩ đại, nhưng đồng thời ông ta cũng rất ích kỷ!” Emelia ngừng lại và dè dặt thận trọng ngược mắt nhìn anh, ngạc nhiên vì phản ứng của anh đối với bài phát biểu bốc đồng của cô.

“Đó là những lời nói phản nghịch,” Nikolas lặng lẽ nói.

“Em xin lỗi-”

“Đừng xin lỗi. Em có thể nói bất kỳ điều gì em thích với ta, miễn là không có ai nghe lỏm được. Tất cả mọi người sẽ bị bắt và hành hình vì bất kỳ lời gọi ý nổi loạn nào.”

“Dạ, em biết.” Cô chăm chăm nhìn anh vẻ tò mò. “Ngài sẽ không trừng phạt em vì đã nói những điều chống lại sa hoàng chứ?” Nikolas khịt mũi, nghĩ về tất cả những nỗi đau đớn mà anh đã phải gánh chịu từ bàn tay của những viên chức chính phủ Hoàng Gia. “Hầu như không. Mọi người-nam hoặc nữ đều có quyền nói lên quan điểm của họ.”

“Ngài rất kỳ lạ,” Emelia nói, nụ cười đầy ngạc nhiên quét qua khuôn mặt cô. “Em chưa bao giờ nghe một người đàn ông nói như vậy bao giờ.”

Chiếc xe ngựa dừng lại ở khu chợ. Rất nhiều cái nhìn tò mò tập trung lên họ khi họ bước xuống xe ngựa. Nikolas ôm Emelia một cách chắc chắn khi chân cô chạm lên miếng băng. “Thoải mái nào,” anh thăm thẳm, nắm chặt cánh tay cô. “Cẩn thận những bước chân của em đấy, nếu không em sẽ té ngã trước khi ta có thể bắt được em.”

“Cảm ơn,” cô hớn hân nói, và mỉm cười khi nhìn thấy khu chợ. “Ôi trời, có quá nhiều thứ để xem!”

Nikolas giữ tay anh sau lưng cô khi họ băng qua những dãy hàng, những quầy hàng và băng ghế chất đầy hàng hóa. Những thương nhân la hét nhằm thu hút sự chú ý, rao gọi những món hàng hóa chất lượng cao của họ. “Những đôi boots da tốt này!” “Mền da cừu mịn màng đây!” “Bán tượng thánh dê!” Những người bán hàng rong thông thả đi quanh với những chiếc khay đựng thức ăn được đeo lên trên cổ họ: chai rượu mật ong nhỏ, bánh nướng pirozhki nhồi bắp cải và gạo, cá muối nhỏ, và đôi khi, còn có những món ngon lành như là chanh hoặc táo. Những khách hàng gồm cả người giàu và người nghèo ăn trên những chiếc khay giống nhau, có vẻ tự nguyện hòa trộn vào nhau.

Phía bên kia là hàng dãy với những cửa hàng được thiết kế vững chắc hơn, nơi ăn chốn ở của thợ thủ công thiết kế kim hoàn, thợ mộc, và cửa hàng bán đồ kim chi. Những cái máy cắt đá đã đem hàng hóa của họ từ Ekaterinburg đến đây: những khay áo và đồ nữ trang đã được thiết kế một cách hoàn hảo từ ngọc lục bảo rực rỡ hoặc đá màu xanh sáng chói; những viên pha lê, hoàng ngọc, và thạch anh tím làm nên những hạt cườm và đồ trang sức. Những cửa hàng khác thì trưng bày nhiều thùng trứng cá caviar và gia vị, hay hàng đồng lông thú hàng cao cấp, sẫm màu, bao gồm cả da hổ và da sói. Ngoài ra còn có một số cửa hàng bán trà Trung Quốc, dường như chỉ có một vài doanh nghiệp thuộc sở hữu-nước ngoài, khi so sánh với đám đông dân chúng sẽ chuyển đến thành phố vào thế kỷ thứ 19.

Dừng lại cửa hàng dệt ren, Nikolas dẫn Emma vào bên trong. Cô kêu lên thích thú khi nhìn thấy hàng dây bàn chải đầy đặn ten với chất lượng khác nhau, một trong số chúng được dệt đẹp như những mạng nhện. Lúng lúng liên tục nhờ những lời mời chào, Nikolas chọn một chiếc khăn chòang đăng ten màu trắng rất tinh tế đến nỗi nó chỉ có thể được dệt với tốc độ một giờ một inch(khoảng 2,54cm-marie).

“Em thích nó chứ?” anh ngẫu nhiên hỏi cô, và Emelia gật đầu ngơ ngác, anh búng đồng tiền vào bàn tay người thợ dệt, vẫn còn đang đứng chờ gần đó.

“Cho em sao?” Emelia kêu lên, khuôn mặt cô ánh lên vẻ phấn khích.

“Dĩ nhiên là nó dành cho em rồi.” một nụ cười giật mạnh trên môi Nikolas. Cẩn thận anh lấy tám vài màu đen ra khỏi đầu cô và chòang dải đăng ten mềm mại, tuyệt đẹp phủ lên tóc cô. “Còn ai mà ta có thể mua cho nữa chứ?”

Người thợ dệt, một phụ nữ già nhỏ bé với bàn tay xương xẩu, gật đầu đồng tình. “Vô cùng xinh đẹp. Dải khăn trông giống như tuyết phủ trên mái tóc đỏ của bà.”

Emelia giơ tay lên và chạm vào dải đăng ten mịn màng đó. “Em chưa bao giờ sờ hữu bất cứ thứ gì xinh đẹp giống như vậy,” cô thì thầm. “Thậm chí bộ váy cưới của em cũng là của cho mụm mà có.”

Tám khăn chòang kia đã được cẩn thận gói trong cái bọc bằng giấy. Sau đó Nikolas dẫn Emelia đến cửa hiệu bán nước hoa, phủ đầy hương trầm, dầu, và nước hoa khiến không khí tràn ngập hương vị ngọt ngào. Trong khi Emelia quan sát những kệ đựng nhiều chai nhỏ kích thích sự tò mò của cô và những hộp nước hoa, Nikolas nói chuyện với người đàn ông Pháp lớn tuổi trong góc. “Monsieur, ta muốn chọn một lọ nước hoa cho vợ của ta.”

Người chế tạo nước hoa nhìn Emelia một cách chăm chú với đôi mắt đen, sáng rực. “Bà là người phụ nữ xinh đẹp. Có lẽ ngày nào đó ngài sẽ cho phép tôi pha trộn một loại nước hoa đặc biệt dành riêng cho quý bà, thưa Đức Ngài. Trong khi chờ đợi, tôi có sẵn ở đây một lọ nước hoa với mùi thơm rất tuyệt vời. Hoa hồng, vô cam béc-ga-mốt, một chút hương bạc hà.” Tìm kiếm đằng sau quầy hàng, ông ta tìm thấy một lọ thủy tinh màu xanh và tháo nút chai ra. Ông đưa nó cho Emelia với vẻ lời cuốn. “Cỏ tay của bà, madame.”

Một cách cẩn thận Emelia duỗi thẳng tay ra, và người chế biến nước hoa chà sát giọt nước nhỏ xíu lên làn da cô. Emelia ngửi ngửi cỏ tay cô và nhìn Nikolas với nụ cười kinh ngạc. “Nó có mùi giống như là hương cỏ mùi xuân vậy!”

“Tôi đã bảo bà là nó rất tuyệt vời mà,” ông ta nói với vẻ tràn đầy tự hào. “Tôi chế tạo ra nhiều loại nước hoa dành cho tất cả những người phụ nữ quyền quý trong cung đình.”

Sau ít phút thương lượng, Nikolas mua lọ nước hoa và tặng nó cho Emelia. Cô nhận nó với biểu hiện sùng kính.

“Em không mong rằng ngài mua quà cho em,” cô nói, nâng niu lọ nước hoa một cách cẩn thận khi cô theo Nikolas ra khỏi cửa hàng. “Em không làm gì để xứng đáng với chúng.”

“Bây giờ em là vợ ta. Em có thể có bất cứ thứ gì em muốn.”

“Cái em thật sự muốn...” cô bắt đầu, và ửng hồng lên đến tận chân tóc.

“Gì em?” Nikolas thúc giục, hơi lo sợ những điều cô ấy có thể nói.

“Em thật sự muốn...” Emma cố gắng nói lần nữa, nhưng đột nhiên ngừng lại bối rối.

Nikolas dừng lại bên cạnh đường phố, ánh nhìn của anh khám xét khuôn mặt cô. Anh không chắc lắm lý do tại sao anh lại mua quà cho cô, hoặc tại sao nó dường như cần thiết để chỉ cho cô biết cô đã làm anh rất vui lòng. Cô là người phụ nữ duy nhất trên thế gian này mà anh không thể có. Anh chưa chất tự hỏi tại sao cuộc sống luôn không dễ dàng chút nào đối với anh trong khi với những người đàn ông khác thì ngược lại. Anh chưa bao giờ có khả năng điều hòa những phản mâu thuẫn trong chính con người anh, một phần thì khao khát cô, và phần khác thì lại rất sợ hãi cô.

“Chúng ta nên quay trở về dinh thự,” à nh cuối cùng cũng lên tiếng. “Peter và đoàn tùy tùng của ông ta sẽ đến sớm đây.”

Bộ quần áo đã được chuẩn bị sẵn cho Nikolas, bao gồm áo chòang nhung màu hổ phách dài, cổ tay áo đính gấm thêu kim tuyến, quần ống túm nhung bó sát, áo gilê thêm kim tuyến nạm ngọc, được xem là đỉnh cao về thời trang vào thời bấy giờ. Anh ghét tất cả mọi thứ của bộ quần áo này. Vừa vặn siết chặt người anh, gam màu chói lọi, phô trương-tất cả chúng đều đối lập với sở thích của anh. Anh thường quen với phong cách thời trang thanh lịch giản dị theo hai tông màu đen và trắng dành cho bữa tiệc tối, mọi chi tiết đính kèm quần và áo đều hài hòa với nhau, mọi thứ đều hợp một và sắc sảo. Đó là phong cách thời trang thịnh hành vào thời Nữ Hoàng Victoria. Vào đầu thế kỷ 18, tuy nhiên, người đàn ông giàu có được cho là ăn mặc đầy khéo léo như một kẻ kiêu ngạo.

Cảm thấy buồn cười trong bộ quần áo diêm dúa lộng lẫy, Nikolas đi đến phòng Emelia. Anh thấy vợ anh đang ngồi trên bàn trang điểm thiết kế kiểu Pháp màu gụ, lúng lúng nhìn chăm chăm vào lọ nước hoa màu xanh mà anh đã tặng cô chiều nay. Ngoảnh lại nhìn qua cửa khi nghe tiếng động nơi lối vào, Emelia mỉm cười ngấm nhìn một cách vui thích. “Bộ quần áo thật lộng lẫy,Nikolai.”

Anh cầu nhàu không bày tỏ ý kiến gì và tiến đến gần bàn trang điểm. Emelia đang mặc chiếc váy sarafan màu đỏ, phối hợp nhịp nhàng với những dải ruy-băng đỏ được bện thành bím tóc xoắn ra sau lưng. Cô phủ một tấm voan mỏng lên tóc cô và cố định nó bằng vòng xuyên mạ vàng. Không thể kiềm chế để giữ khỏi chạm vào cô, Nikolas vươn tay ra với lý do sắp xếp lại những viên ruby nhân tạo nhỏ xíu trên vương miện để nó nằm chính xác ngay giữa trán cô. Ngón tay cái của anh lướt nhẹ qua đôi lông mày của cô, vuốt ve bờ mi cong cong màu nâu vàng sáng rực. Anh sẽ phải tặng cô một số nữ trang-

không người vợ nào của gia tộc Angelovsky lại đeo đồ trang sức giả.

Emelia cựa quậy liên tục với lọ nước hoa màu xanh. “Em chưa bao giờ xúc nước hoa trước kia. Làm sao em mở nó ra đây?”

“Hầu hết mọi người đều mắc phải sai lầm vì sử dụng quá nhiều. Chỉ xúc một giọt nhỏ lên tay của em và đàng sau tai.” Vặn mở nút chai của lọ nước hoa ra, Nikolas xúc một ít phép màu kỳ diệu lên cổ tay cô. Anh xoa nhẹ lên vùng da ẩm ướt đó bằng những đầu ngón tay của anh, cho đến khi hương thơm của những bông hoa mùa hè tỏa mùi ngây ngất lên mũi anh. “Một số phụ nữ thích xúc nước hoa lên những nơi có khả năng tỏa mùi mạnh mẽ... vùng cổ họng, phía sau đầu gối...”

Emelia mỉm cười, vẫn giữ yên khi anh chạm vào phần hóm mẹn màng đàng sau mái tóc cô. “Nhưng đâu có ai nhìn thấy đôi chân của em!”

Suy nghĩ về bắp chân nhỏ nhắn, mạnh mẽ của cô, nâng lên xoắn chặt xung quanh anh, làm miệng Nikolas khô khốc đi. Anh nhìn vào đôi mắt xanh hơn hồ của cô. Nếu anh muốn, anh có thể làm tình với cô ngay tại đây, mang cô đến chiếc giường chỉ cách vài mét thôi, kéo thóc chiếc váy sarafan của cô lên đến eo...

Lúc này khuôn mặt cô đối diện ngay hông anh, Emelia không thể không chú ý đến sự thay đổi của cơ thể anh khi cô nhìn thấy cậu bé của anh cương cứng lên bên dưới chiếc quần ống túm bó sát đùi. Khuôn mặt cô trở nên ửng đỏ và cô đàng hắng cổ họng trước khi hỏi. “Nikolai, ngài có muốn...”

“Không,” anh cúi kính ngất lờ, quay lưng đi. Anh sai chân bước đến cửa và dừng lại ở ngưỡng cửa, lên tiếng mà không ngoái lại nhìn cô. “Ta đề nghị em nhanh lên đi, thưa phu nhân. Thích hoặc không thích, em cũng sẽ phải diễn cho hay vai trò nữ chủ nhân trước sa hoàng tối nay. Và em tốt hơn nên trình diễn cho tốt vào, còn không thì cả hai ta sẽ gặp rất nhiều phiền toái đấy.”

Một đoàn kịch gồm 6 diễn viên trình diễn vở hài kịch của Moliere với vẻ lôi cuốn nhẹ nhàng. Một nhóm độ chừng 30 vị khách mời tụ tập xung quanh sa hoàng khi họ thư giãn ở nhà hát tư nhân trong khu dinh thự Angelovsky. Nhà hát nhỏ thôi nhưng sang trọng, những bức tường chắc chắn được mạ bằng vàng và treo đầy những bức chân dung khuôn hình-oval của những vị tổ tiên trong gia tộc. Ngồi chung quanh ông ta là Nikolas ở bên tay trái ông và Aleksandr Menshikov bên tay phải, vị sa hoàng cười nức nở vì những trò hề của đám diễn viên.

Nikolas cảm nhận sâu sắc sự căng thẳng tốt độ của vợ anh. Emelia đang chết cứng trên ghế ngồi bên cạnh anh, thỉnh thoảng len lén liếc nhìn sa hoàng. Nikolas đoán rằng cô bị khiếp sợ bởi Peter. Tầng lớp xã hội thấp kém của những người nông dân giống như Emelia đã được dạy dỗ rằng sa hoàng của nước Nga là người đàn ông mạnh mẽ nhất trên thế gian, là cha và là người có quyền lực vô hạn, và người duy nhất có địa vị cao hơn ông ta là Đức Chúa Trời. Để xoa dịu Emelia và khiến cô tập trung vào vở kịch, Nikolas thường xuyên thì thầm vào tai cô, phiên dịch những cụm từ và câu đùa vui từ tiếng Pháp sang tiếng Nga.

Khi vở kịch kết thúc, những vị khách mời được dẫn đến phòng ăn và được sắp xếp ngồi vào một chiếc bàn dài. Một lần nữa, Nikolas lại ngồi bên trái sa hoàng, Menshikov ngồi bên phải. Emelia được xếp ngồi ở tít đàng xa, trông có vẻ không thoải mái khi so sánh với những người phụ nữ hoàng gia ăn mặc sành điệu ngồi bên cạnh. Những chiếc đĩa nặng nề thích hợp để đựng cá và thịt nướng được mang ra, và rượu được rót vào những chiếc ly thủy tinh hồng chạm bạc.

Nikolas nói rất ít, chỉ ngồi dựa lưng trên ghế và quan sát sa hoàng cùng với Menshikov. Trong suốt cuộc đời anh, Nikolas đã từng rất ghét một vài người ngay cái nhìn đầu tiên, nhưng Aleksandr Danilovich Menshikov, gần đây được phong là Hoàng Thân của Izhora, là một trong số đó. Có lẽ đó là vì Menshikov rõ ràng cũng rất căm ghét anh một cách dữ dội.

Gã đàn ông với khuôn mặt-lạnh lùng, cao, gầy-trơ xương vì nhiệm vụ đầy gian khổ của hãn ở Ba Lan, Menshikov dính chặt lấy Sa hoàng như hình với bóng, cố gắng đoán trước tất cả những suy nghĩ và nhu cầu của ông ta. Hãn có đôi mắt màu ngọc lam khác thường, khắc nghiệt và khôn ngoan, cùng với đôi môi nhỏ, cứng rắn, tô điểm trên khuôn mặt là hàm ria mép giống y hệt với Peter. Nhờ vào sự kết hợp của khả năng chịu đựng, sự khôn khéo, và tham vọng, Menshikov đã thăng tiến quyền lực rất nhanh khiến hãn thường tự cho phép bản thân được quyền lên tiếng thay cho sa hoàng. Ý thức sâu sắc được tình bạn dường như tồn tại giữa hai người đàn ông. Menshikov ghen tị dữ dội vì mối quan hệ tốt đẹp giữa anh và sa hoàng, và rõ ràng là bị đe dọa bởi bất kỳ ai mà sa hoàng nói chuyện cùng hoặc khen ngợi.

Menshikov nói chuyện với Nikolas theo tông giọng thù thảo như mèo. “Thật đáng ngưỡng mộ làm sao khi Ngài luôn tuân theo truyền thống của gia tộc Angelovsky về việc kết hôn với tầng lớp nông dân! Họ sinh đẻ chẳng chút khó khăn nào, và huấn luyện họ thật là vấn đề dễ dàng làm sao.”

“Alexashka,” Peter cất giọng cảnh báo, nhưng Menshikov vẫn tiếp tục nói nhảm.

“Ngài thật sáng suốt khi bước vào cuộc hôn nhân không tình yêu, Nikolai. Không có bất kỳ thứ gì có thể cản trở lòng trung thành tận hiến của một người đàn ông dành cho sa hoàng và nước Nga, đặc biệt là không có tình yêu cho người phụ nữ nào. Đòi hỏi những kẻ phục tùng, phụ nữ... họ luôn muốn tất cả mọi thứ cho chính bản thân họ. Chừng nào mà người đàn ông hiểu rõ điều gì quan trọng trước nhất, anh ta sẽ làm tốt.”

“Tôi biết rõ điều gì quan trọng nhất,” Nikolas cam đoan với hãn ta, giọng nói thâm trầm, đôi mắt cứng rắn. Nikolas thấy rõ Emelia đỏ bừng mặt trong ngưỡng ngóng khi Menshikov đề cập thẳng thừng về xuất thân của cô. Nikolas quay sang cô, dịu dàng nhận xét. “Chỉ nhìn xem ngài ấy đã tiến xa biết là bao nhiêu, ruyska. Bạn của chúng ta Menshikov bây giờ có thể là hoàng thân của nước Nga, nhưng ngài ấy cũng xuất thân từ một kẻ bán bánh trong khu chợ Moscow.”

Khuôn mặt Menshikov co rúm lại như thể bị ong chích, và Peter cười nức nở. “Anh tự chuốc lấy đầy nhé, Alexashka,” ông ta nói, vẫn tiếp tục cười thầm về thích thú. “Anh nên biết rằng bây giờ không phải là lúc để chọc tức Nikolai. Hãn ta là một con hồ đang ngủ yên. Tốt nhất là đừng nên đánh thức con hồ ấy dậy.”

“Tất cả chúng tôi không thể được sinh ra đã là người quý tộc giống như dòng họ Angelovsky,” Menshikov lầm bầm. “Thật may mắn cho nước Nga khi Sa hoàng tin tưởng khen thưởng cho người đàn ông vì phẩm chất của chính anh ta chứ không phải vì dòng máu cao quý đó!”

“Tất cả những gì ta yêu cầu là thân dân của ta trao cho ta lòng trung thành và sự tận tụy phục vụ,” Peter trả lời. “Bằng cách này một người nông dân có thể tự chứng minh được rằng bản thân hẳn ta cao quý hơn một vị hoàng thân.” Khi ông ta dõi theo ánh mắt của Nikolas, sự tập trung của Peter chú ý đến Emelia. “Nàng đến từ ngôi làng nào, cô gái bé nhỏ?”

Đó là câu hỏi thông thường, mang tính chất xã giao mà hầu hết những người Nga thường trao cho nhau để thể hiện sự quan tâm lịch sự. Tuy nhiên, tác động đến Emelia, là sự bất ngờ. Cô trở nên rất nhột nhạt, và những giọt mồ hôi ẩm ướt lấp lánh xuất hiện trên trán cô. Sự im lặng của cô kéo dài một lúc lâu đến mức hầu như không thể chịu đựng nổi, khiến Nikolas nghĩ rằng cô không tài nào trả lời nổi câu hỏi này.

Cô cất giọng trả lời lí nhí. “Tôi...đó là...Preobrazhenskoe.”

Peter im lặng, ngoại trừ động tác giật giật kỳ quái bắt đầu từ má trái của ông ta.

Cái nơi quái quỷ đó là gì chứ? Nikolas âm thầm suy nghĩ trong lo lắng, anh bất ngờ nhận ra rằng Preobrazhenskoe là nơi mà rất nhiều cuộc nổi loạn tàn bạo đã bắt đầu. Đó là quê hương của những kẻ phản loạn người Streltsy, chịu trách nhiệm về cái chết của hầu hết gia đình của Peter khi ông ta còn là một đứa trẻ. Bọn chúng đã giết chết họ hàng của ông ngay trước mắt ông. Cú sốc tinh thần đó đã khiến ông ta bị tai biến mạch máu làm cho phần mặt bên trái và cổ thỉnh thoảng bị co giật đau đớn, và điều này sẽ kéo dài đến suốt cuộc đời ông. Sau cuộc nổi loạn thứ hai của người Streltsy tại Preobrazhenskoe diễn ra, những bản án tử hình ghê tởm đã được thực hiện ở đó cho đến khi mặt đất tràn ngập máu trong vòng mấy chục dặm quanh đó. Việc đề cập đến ngôi làng có thể gây ra rất nhiều phản ứng tiêu cực từ Peter. Menshikov quan sát Emelia với tâm trạng hân hoan được ếm kín đi. “Và tất cả gia đình của nàng đều xuất thân từ Preobrazhenskoe à, bạn thân mến?” hẳn ta hỏi với giọng điệu hiểm độc sắc sảo.

“Vâng ạ,” cô thì thầm, giữ mặt mình không gục xuống. Cô chính là hiện thân điển hình của tội lỗi.

Phát hiện mới mẻ này như một viên gạch giáng thẳng vào giữa trán Nikolas. Anh nhớ lại những mẩu đối thoại nhỏ mà họ cùng trao đổi với nhau tại lâu đài của Gorlokov, những câu trả lời miễn cưỡng của cô trước vài câu hỏi của anh.

“Cha em đã qua đời...gia đình em bị ghét bỏ vì những ý kiến phản động...”

Cha của cô có lẽ đã bị tử hình vì là kẻ phản loạn Streltsy.

Cố gắng đương đầu với thông tin mới mẻ này, Nikolas hơi-nhận thức được khung cảnh đang diễn ra trước mắt anh.

Khuôn mặt Peter đầy sát khí khi ông ta di chuyển để thay đổi chiều hướng cuộc đàm thoại. “Nói đủ rồi đấy,” ông ta ra lệnh. “Mọi người ăn đi thôi!” Ông ném về phía Emelia tia nhìn lạnh lùng. “Chẳng trách sao nàng lại gầy gò xương như vậy-chẳng có tí ty thức ăn nào trên đĩa của nàng cả. Đến một miếng thịt nhỏ xíu cũng không!”

“Tôi-tôi không thích nó,” Emelia áp ứng.

Biểu hiện của Peter càng u ám hơn. “Không thích thịt sao? Cô gái ngu ngốc-không ai có thể sống mà không ăn thịt.” Ông ta chọn một miếng thịt gà từ những ngón tay to lớn của ông và ném nó lên đĩa của cô, khiến miếng thịt rơi đập xuống đĩa. “Đây này-thức ăn từ chính tay ta chọn đấy. Ăn ngay bây giờ đi!”

Những ngón tay của Emelia run rẩy cầm cái nĩa lên, trong khi toàn bộ bàn tiệc tập trung sự chú ý vào cô. Cô chọn một miếng thịt gà sáng bóng và quan sát nó với khuôn mặt khổ sở uể oải.

Nikolas quan sát cô rời từ từ thấu hiểu mọi điều. Emelia chắc chắn là cô ấy ở tương lai, với tất cả những bản năng thích và không thích đều giống y hệt. Ăn thịt không phải là tính cách của cô. Anh không thể để cô bị ngược đãi như vậy, nhất là khi cô có khả năng ói ra tất cả trên bàn ăn này. Anh can thiệp một cách lạnh lẽ. “Batushka, tôi sẽ tống cổ cô vợ bất phục tùng này lên phòng của nàng ta ngay bây giờ, nơi mà nàng ta sẽ đi mà không ăn tối và suy ngẫm về hành vi xuẩn ngốc của nàng ta.”

Peter chỉ vào miếng thịt gà. “Không cho đến khi nàng ta ăn hết miếng thịt này.”

Nikolas nhìn lướt qua Emelia. Cô đang nâng miếng thịt lên miệng. Khuôn mặt cô trở nên tái xanh nhột nhạt. Anh biết rõ rằng cô sẽ không thể giữ chặt nó. “Đi,” anh cúi kính nói.

Emelia ném cho anh cái nhìn đầy đau khổ, biết ơn, và chạy vụt ra khỏi phòng trong tư thế của kẻ bại trận.

6 giờ sau, Nikolas đi lên cầu thang với những bước chân mệt mỏi. Toàn bộ cơ thể anh căng cứng lên vì giận dữ, thất vọng và cảm giác phản bội đầy nặng nề. Buổi tối nay thật khủng khiếp. Sau khi Emelia đi khỏi, tâm trạng cáu bẳn của Peter đã hủy hoại tất cả những nỗ lực gọi chuyển của mọi người. Menshikov thì khuyến khích ông ta với những lời thăm thì quý quyết theo kiểu đổ thêm dầu vào lửa và nói bóng gió vu vu, trong khi đám khách mời thì phân vân giữa vẻ thích thú kinh tởm và lo lắng. Peter rõ ràng không thích cô dâu mà Nikolas đã lựa chọn. Nikolas tốt hơn hết là nên đồng ý với ông ta. Sau khi tất cả mọi người nốc hàng đồng rượu và vodka, Peter và đoàn tùy tùng của ông ta đã rời đi ngay trong đêm. Và cuối cùng, Nikolas cũng được tự do để xử lý cô vợ đối trá của anh.

Hoàn hảo, anh tức giận nghĩ. Tất cả những gì mình cần đối với tình huống nan giải chết tiệt này là mình phải gánh lấy một người phụ nữ, mà cả gia đình cô ta bị dính líu đến mưu đồ lật đổ sa hoàng. Anh hầu như không thể chờ đợi đi đến căn phòng của Emelia và trút hết cơn phẫn nộ của anh lên người cô. Anh sẽ bắt cô phải thừa nhận cha cô là 1 strelets(2), và rồi anh sẽ khiến cô phải không ngừng hối lỗi vì đã lừa dối anh phải kết hôn với cô. Cô phải biết rõ rằng anh sẽ không bao giờ tự gây nguy hiểm cho bản thân bằng cách chọn con gái của kẻ phản bội. Bây giờ chiếc bóng của sự nghi ngờ đã sáng tỏ đối với Nikolas, và kẻ từ giờ trở đi mỗi bước đi của anh sẽ được xem xét một cách cẩn thận.

Tiến gần đến phòng ngủ của Emelia, Nikolas lách mình vào bên trong và cẩn thận đóng cửa lại một cách khéo léo. Ánh sáng rực rỡ màu đỏ-và-vàng từ lò sưởi là nguồn sáng duy nhất trong căn phòng. Anh gần như không thể nhận ra thân hình co rúm của Emelia nép bên cạnh giường. Cô hóa ra là đang cầu nguyện. Tốt đấy, anh thầm nhếch môi cười khinh bỉ, cô sẽ cần rất nhiều lời cầu nguyện chết tiệt trước khi tôi chấm dứt cuộc hôn nhân này với cô. “Chúng ta sẽ phải nói chuyện,” anh nói, giọng điệu gay gắt vì giận dữ.

Emelia ngay lập tức tiến gần lại anh. “Nikolai,” cô nói nghẹn ngào. Cô mở to mắt, đờ đẫn vì kinh hoàng. “Ngài phải trừng phạt em. Em đã làm cho sa hoàng nổi giận, và bây giờ sự phẫn nộ của ông ấy sẽ nhắm vào ngài. Đây này-cầm lấy cây roi đi-em phải bị trừng phạt. Làm ơn, em không thể chịu nổi khi biết được em đã làm gì-”

“Chờ đã,” Nikolas lên tiếng, cắt ngang những lời nói làm nhảm của cô. Anh nhìn thấy ánh sáng lóe lên từ tay cầm của chiếc roi bạc, và ra hiệu cho cô đặt nó sang một bên. “Ta muốn hỏi em vài câu hỏi-”

“Đây, cầm lấy đi,” cô khẳng khái nài nỉ.

“Lạy Chúa, ta sẽ không đánh em!” anh kéo chiếc roi ra khỏi tay cô và quăng nó đến góc phòng, khiến nó rơi ịch xuống sàn nhà. Khi anh đối mặt trước cô vợ run rẩy của anh và nhìn thấy những vết nước mắt chảy dài xuống từ đôi mắt trống rỗng của cô, cơn thịnh nộ của anh xẹp xuống dần trong khoảnh khắc đáng ngạc nhiên. Anh tự nguyện rửa bản thân vì đã trở nên ủy mị một cách quá dễ dàng.

“Nhưng ngài phải,” Emelia thăm thẳm.

“Ta sẽ bị dày xướng địa ngục nếu ta phải làm điều này!”

“Làm ơn...” cô cúi đầu và rùng mình.

Không thể tự chủ được, Nikolas vươn tay ra và kéo thân hình thanh mảnh của cô vợ áp sát vào anh. “Chỉ cần nói cho ta sự thật thôi,” anh nói, môi anh dập dờn trên mái tóc của cô. “Cha em có phải là một kẻ nổi loạn strelets không?”

Cô bắt đầu khóc òa dữ dội hơn, thờ hồn hèn nức nở từng từ rời rạc. “Vâng... ông ấy đã bị treo cổ... mẹ của em đã chết vì quá đau buồn... không thể nói với ngài... em muốn... trở thành vợ ngài, và nếu ngài biết...”

“Nếu ta biết rõ, ta đã không kết hôn với em,” anh kết thúc giục cô.

“Xin hãy trừng phạt em,” cô van xin.

“Kẻ ngu ngốc bé nhỏ,” anh nói một cách cay nghiệt, và kéo cô lại gần hơn để cố gắng dỗ dành cô. Anh vuốt ve bờ lưng run rẩy của cô. “Thề trước tên của Đấng tối cao, sao em lại nghĩ rằng ta có thể để những lần roi quất lên người em cơ chứ? Làm sao mà ta lại đánh đập em bằng chính đôi tay của ta được? Ôi, lời mời gọi đó chẳng hấp dẫn chút nào, kẻ thông minh bé nhỏ của ta. Nhưng thậm chí nếu ta cố gắng, ta cũng sẽ không bao giờ đánh em dù chỉ bằng một ngón tay.”

“Bởi vì em là vợ ngài sao?” cô run giọng hỏi.

“Bởi vì em là của ta. Em là người duy nhất ta đam mê, dù rằng em có thể khiến ta suy sụp. Bây giờ thì ngừng khóc đi nào-nước mắt chẳng thể giải quyết được bất cứ vấn đề gì cả.”

“Em k-không thể, cô nức nở áp mặt vào cổ anh.

“Nín đi,” Nikolas nói, bối rối vì bị dồn vào thế cùng. Anh đẩy mái tóc xoắn đỏ của cô ra và áp môi lên bờ má ẩm ướt của cô. Mùi vị của những giọt nước mắt, hương vị mằn mặn trên làn da mịn màng như lụa, khiến anh chới văng. Anh di chuyển đến khoe miệng cô, bờ môi dưới run run của cô, như nhẹ nhàng gợi ý những ham muốn ẩn sâu bên trong. Anh dịu dàng hôn cô, rồi sâu hơn, mạnh mẽ hơn, cho đến khi lưỡi anh đẩy sâu vào bên trong miệng cô và anh hoàn toàn chinh phục được cô, sở hữu trọn vẹn bờ môi cô. Cơn nức nở của cô kết thúc một cách thần kỳ, và cơ thể cô ép sâu vào người anh. Cô rất ấm áp, rất kêu gọi một cách ngọt ngào, khiến ham muốn của anh không thể kiểm soát nổi nữa, và anh có thể chiếm lấy cô ngay tại đây. Thay vì vậy anh lại bức người ra khỏi cô với tiếng rên rỉ đau đớn và sai bước đến cạnh lò sưởi. Anh nhìn chăm chăm vào ngọn lửa đang kêu lách tách và đấu tranh để lấy lại bình tĩnh.

“Ta không thể làm điều này,” anh nói ngắn gọn.

Emelia đứng bất động sau lưng anh. “Tại sao chứ?” cô hốt hển hỏi nhẹ.

Cô sẽ chẳng hiểu tý gì về những lời giải thích của anh, và cảnh tượng sau khi anh trình bày, khiến anh cười phá lên đầy mỉa mai. “Ta không thể giải thích cho em hiểu rõ được. Chúa ơi, những điều mà ta có thể nói với em... em sẽ không bao giờ tin.”

“Em có thể,” cô tuyệt vọng nói, giọng cô nghe có vẻ khá gần gũi hơn trước đây.

“Hà?” Nụ cười của anh chấm dứt vì lời gọi ý cầu kinh đó. “Chuyện gì sẽ xảy ra nếu ta nói với em rằng ta có thể thấy rõ được tương lai? Chuyện gì sẽ xảy ra nếu ta quả quyết rằng chúng ta sẽ gặp lại nhau, sau 170 năm nữa?”

Cô trả lời sau 1 hồi lâu lưỡng lự. “Em có thể tin vào điều đó... em nghĩ vậy.”

“Đó là sự thật. Ta biết chính xác tương lai sẽ ra sao. Chẳng có điều gì tốt đẹp đến từ cuộc hôn nhân của chúng ta, không có tí giá trị gì cả. Nhà Angelovsky là một gia tộc thối nát. Biết rõ sự khốn khổ và đau đớn về tinh thần mà họ sẽ gây ra cho những thế hệ kế tiếp, cho chính bản thân họ và những người khác, ta không thể để tương lai tồi tệ này tái diễn lại lần nữa. Sẽ không có bất kỳ đứa trẻ nào được phép ra đời từ cuộc hôn nhân của chúng ta bởi vì ta không thể cho phép huyết mạch gia đình được tiếp tục.”

Emelia kêu lên hoang mang. “Nếu như ngài suy nghĩ như vậy, tại sao ngài lại cưới em chứ?”

Anh lắc đầu và chửi rủa. “Ta không biết. Ta không thể chịu nổi khi làm cho em buồn rầu.”

“Đó là số phận,” cô nói giản dị.

“Ta không biết nó là gì,” anh lầm bầm. “Nhưng chết tiệt là nó không tốt chút nào.” Anh nhặt lấy cây que còi lò sưởi và thọc mạnh vào đám lửa đang cháy tí tách.

“Nikki,” cô hỏi, “liệu tình yêu có nảy nở giữa chúng ta không khi cả hai ta gặp lại nhau ở tương lai?”

Anh đột ngột quay phắt người lại vì cách cô gọi tên anh. Cô trông bối rối và hoảng sợ, đôi mắt cô đầy tràn vẻ dịu dàng cảm thông khiến người anh mềm đi đến tận xương tủy.

“Không,” anh trả lời, đặt que còi lửa sang một bên. “Trong tương lai, em sẽ căm ghét ta vì đã lấy đi tất cả mọi thứ em yêu thương. Ta sẽ làm tổn thương em, hết lần này đến lần khác.”

“Không tổn thương nào có thể xảy ra vì yêu thương ai đó,” cô thảm thì. “Em không hiểu biết nhiều thứ, nhưng em chắc chắn về điều đó.”

“Ta không biết phải yêu như thế nào,” anh nói, âm giọng nặng nề chứa đầy sự căm ghét chính bản thân anh. “Ta không bao giờ biết. Và ta không xứng đáng nhận lấy tình yêu. Tin ta đi.”

Những giọt nước mắt nóng hổi lấp lánh trong đôi mắt xanh dương của cô. “Em có thể yêu ngài mà. Ngài thậm chí không cần phải yêu lại em.”

“Không,” đó là tất cả những gì anh có thể nói, lạnh nhìn khuôn mặt tràn đầy-xúc cảm, ửng hồng của cô.

Emelia bước thẳng đến chỗ anh, và trượt cánh tay thon thả của cô vòng quanh người anh. Cô ôm chặt lấy anh, vùi mặt vào một bên cổ anh. “Em không quan tâm đến tương lai.” Những từ ngữ của cô dường như đốt cháy làn da anh. “Bây giờ tất cả những gì em quan tâm là em đang ở đây với ngài... và em rất yêu ngài.”

“Em không thể,” anh dịu dàng nói, trong khi một luồng cảm xúc ấm-nóng bùng nổ trong lồng ngực anh. “Em không có lý do gì phải.”

“Em không cần lý do. Tình yêu không giống với bất kỳ điều gì.”

Đối mặt với sự ngoan cố, tình yêu mù mịt của cô, Nikolas nhận ra rằng anh không thể phòng thủ hoặc lùi bước được nữa. Anh rên rỉ và tìm kiếm bờ môi cô, hôn cô với tất cả nỗi dục vọng bốc cháy thắm sâu trong con người anh. Anh lấp đầy cơ thể cô bằng đôi bàn tay của anh, khum tay bên dưới vùng đùi ẩm ướt của cô, hông, đùi gò bồng đảo của cô, tham lam và sục sạo liên tục. Cô mở rộng miệng ra đón nhận nụ hôn điên cuồng của anh, và dâng hiến cơ thể cô với sự tự nguyện dịu dàng khiến anh bị đổ gục hoàn toàn. Khóa tay xung quanh cô, anh ôm cô chặt đến nỗi khiến cô cau mày và thở hổn hển vì đau đớn. Anh liền nới lỏng vòng tay ra một chút, và dựa trán vào người cô, thở hắt ra áp sâu miệng anh vào bờ môi cô.

“Ta không biết phải làm gì đây,” anh nói, từ trước đến nay chưa bao giờ biết phải thú nhận ra sao.

“Ngài mong muốn điều gì nào?” cô thì thầm. Đó là một câu hỏi khiêu khích, đặc biệt khi đang bị xiết chặt vào cơ thể đang khuấy động của anh.

Anh muốn áp lực nặng nề đè chặt trong lồng ngực anh được cất bỏ đi... anh muốn được tự do bằng cách này hay cách khác. “Ta muốn ở một nơi không có quá khứ lẫn hiện tại. Ta muốn nói cho em biết...”

“Nói với em điều gì?”

Nikolas lùi lại một chút để nhìn rõ khuôn mặt rạng ngời của cô. Trái tim anh đập thành thạch giai điệu giống như kinh hãi điều gì đó. Anh nắm chặt khuôn mặt cô trong đôi bàn tay run rẩy của anh, và nhìn trực diện vào đôi mắt xanh dương mơ màng của cô. Cô quá xinh đẹp, quá tốt so với anh.

“Ta không thể,” anh nghe bản thân tự lên tiếng nói.

“Hãy để tương lai tự lo liệu lấy,” cô cố thuyết phục. “Hãy để những người khác tự chịu trách nhiệm về chính họ. Tất cả những gì ngài có thể làm bây giờ là sống một cuộc sống hạnh phúc cho chính ngài, với em.”

Nikolas lắc mạnh đầu, tự hỏi liệu có thể dễ dàng như vậy không. Anh chưa bao giờ sống riêng cho chính bản thân anh, mà không gánh lấy gánh nặng lịch sử đen tối của gia tộc anh. Chuyện gì sẽ xảy ra nếu anh ném bỏ tất cả mọi thứ sang một bên? Những ký ức tồi tệ đó hầu như chắc chắn sẽ tái diễn thêm lần nữa-sự ngược đãi của cha anh-cái chết của anh trai anh, sự suy đồi của chính anh. Làm sao anh có thể yêu thương Emelia bây giờ, khi biết rõ những gì sẽ xảy ra chứ?

Nhưng anh muốn ở bên cạnh cô quá đỗi, và dường như anh không còn sự lựa chọn nào khác. Anh đã cố gắng phủ nhận tình yêu của anh giành cho cô bao lâu rồi nhỉ? Hàng ngày, hàng tháng, hàng năm. . . và tất cả chúng đều trở nên vô ích. Tại sao phải tiếp tục cố gắng chứ? Anh không quan tâm đến cái giá phải trả khi bày tỏ tình yêu của anh đối với cô. Cô đáng giá hơn bất cứ thứ gì trên đời này.

Bất ngờ sự xúc động của anh đột nhiên lắng xuống, trong anh tràn ngập cảm xúc bình yên mà anh chưa từng biết đến trước đây. “Ta nghĩ cuối cùng ta cũng biết rõ tại sao ta lại ở đây,” anh nói bằng giọng khàn khàn. “Không phải để thay đổi lịch sử của gia tộc ta. Đó là ở bên cạnh em. Để nhớ lại những khoảnh khắc khi ta. . .có đủ khả năng cảm nhận theo cách này.”

“Cách nào?” cô thì thầm, bàn tay cô trượt lên nắm lấy cổ tay siết chặt của anh.

Bóng hình ảo ảnh từ từ mờ dần đi. Anh nuốt giọng khó khăn chống lại sự co ép buốt nhói trong cổ họng anh. “Ta. . .yêu em.” Anh hôn lên trán cô, chỉ lần này thôi anh sẽ hoàn toàn dịu dàng và nhún nhường. Một luồng cảm xúc trong lành và nhức nhối mà anh chưa bao giờ biết đến chạy dọc người anh. “Anh yêu em,” anh lặp lại, hôn lên đôi mắt dịu dàng của cô, và tiếp tục thì thầm những từ ngữ yêu thương huyền diệu lên làn da và mái tóc cô. Trong một khoảng thời gian dài, anh không nhận ra bất kỳ điều gì ngoại trừ việc cả hai đang đứng trong luồng ánh sáng tỏa ra từ lò sưởi, hoàn toàn đắm mình vào nhau. Sau đó họ dịch chuyển đến chiếc giường, mặc dù anh không nhớ rõ là anh dẫn đường cho cô, hay là cô dẫn đường cho anh.

Anh cởi bỏ quần áo của cả hai ra, và ôm chặt cơ thể trần truồng của Emelia áp sát vào lòng anh, giữ cho cô được ấm áp và an toàn trong vòng bao bọc của chiếc mền bằng lụa-và-vải Đanmát. Với đầu ngón tay của mình, anh mon man đôi môi góc cạnh quyến rũ của cô, sóng mũi thẳng đứng, đường chẻ của đôi lông mày hung đỏ. Cô vòng tay ôm lấy người anh và ngập ngừng vuốt ve bờ lưng vạm vỡ của anh. Sự đụng chạm ấm áp của cô khiến trong anh dâng tràn lên sự ham muốn ban sơ, rút đi tất cả sức mạnh kiềm nén của anh.

Khuôn miệng anh dòm dẫm tìm kiếm bờ môi cô, dịu dàng thúc ép, trong khi đầu gối anh trượt vào giữa đôi chân mướt mà, suôn dài của cô, và tách chúng ra. Đôi bàn tay anh mon man xiết chặt khuôn ngực cô cho đến khi núm vú hồng nhọn căng cứng vươn cao lên. Emelia run rẩy và quần quai van xin bên dưới anh, nhưng anh vẫn tiếp tục mon men thật dịu dàng và chậm rãi. Chưa từng có bất kỳ điều gì mê hoặc anh giống như vậy, làm tình. . .bộc lộ tình yêu bằng miệng, tay và cơ thể. Anh dịu dàng hôn lên từng góc ngách trên cơ thể cô, lướt môi từ đầu xuống đến bàn chân dài, thon thả của cô, rồi ung dung quay trở lại vùng đồi ngọt ngào xoắn đỏ ngay giữa đùi cô. Anh hôn mạnh lên phần da thịt mềm mại nhất trên người cô, liếm sâu vào đám cỏ nâu vàng ngọt ngào. Emelia chùn người lại trong bất ngờ và thích thú, những ngón tay cô vầy vò mái tóc anh trong khi miệng cô hôn hên vang lên những tiếng rên rỉ vì sung sướng. Khi cô đã bắt đầu trở nên ẩm ướt và sẵn sàng cho anh, anh trườn người lên trên cô, ăn khớp nhịp nhàng với cơ thể cô.

Emelia trượt tay quanh cổ anh, và hôn lên tai anh. “Em không biết làm sao để làm hài lòng anh nữa,” cô thì thầm tuyệt vọng. “Em có thể giúp gì không? Em có thể cho anh điều gì đây?”

“Bản thân em. Đó là tất cả những gì anh khao khát.” Anh hôn và vuốt ve cô, thuyết phục cô khám phá cơ thể anh như cô hằng mong muốn. Khi cả hai không còn chịu đựng nổi sự kích thích nữa, anh cẩn thận đi vào bên trong cô, cau mày lo lắng vì tiếng thúc thít đau đớn của cô. “Anh xin lỗi,” anh thở ra, nặng nề ấn sâu vào bên trong hơn nữa. “Anh xin lỗi vì làm em đau.”

“Không, không. . .” Cô quẩn tay và chân xung quanh người anh, kéo anh lại gần hơn, uốn cong người lên khuyến khích anh tiếp tục.

Nikolas bắt đầu di chuyển, gắng sức dịu dàng với cô, trong khi luồng khoái cảm từ từ dâng lên trong anh khiến anh mất hết sự minh mẫn. Anh quên sạch mọi thứ trong đầu, tất cả vết tích của quá khứ lần hiện tại. Chỉ biết duy nhất mình cô. . .Emelia. . .Emma. . .xóa sạch đi tất cả sự đau khổ và giận dữ. Tâm hồn anh giờ đã được giải thoát, và lần đầu tiên trong đời, anh được nếm trải hương vị của hạnh phúc.

Streletsy:Sau sự kiện Sophia Alekseyevna mùa thu năm 1689, chính quyền Peter Vĩ Đại (Peter the Great) đã thực hiện 1 quá trình cải cách lực lượng Streletsy và chính trị.

Bạn đang đọc truyện *Prince Of Dreams* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 9

Một tháng đã trôi qua, những ngày mùa đông đối với Nikolas cứ như trong một giấc mơ. Anh đã bắt đầu cuộc sống mới, cơ hội để trở nên một người hoàn toàn khác, và anh trượt vào vai trò mới này với sự dễ chịu đầy bất ngờ. Những đức tính luôn luôn xa lạ với anh, như là tình thương, lòng khoan dung, sự hào hiệp, bây giờ dường như lại hiện diện trong anh rất dễ dàng. Anh chưa bao giờ ghen tị với bất kỳ ai, bởi vì chỉ ít anh đã có tất cả những thứ anh mong muốn. Anh luôn rất bận rộn, tổ chức những cuộc họp với các thương nhân trên thị trường posád, bổ nhiệm nhiều nhân viên và quản gia hơn để quản lý tài sản của gia tộc Angelovsky, miễn cưỡng sắp xếp thời gian để thỉnh thoảng dùng chung những bữa ăn tối-cứng nhắc với Peter và những người đàn ông trong triều đình. Tuy nhiên, hầu hết thời gian, là ở bên cạnh Emelia.

Vợ anh đã bỏ bữa anh, với tinh thần vui vẻ và sự nồng nàn của cô. Họ đi trên chiếc xe trượt tuyết băng qua các dòng sông đóng băng, mời những nhạc sĩ và các diễn viên đến lâu đài để giải trí, hoặc trải qua hàng giờ liền trong sự thân thiện đầy tình lãng khi Nikolas đọc to cuốn tiểu thuyết lên. Cả hai làm tình với nhau nhiều giờ, mỗi trải nghiệm dường như đều tuyệt vời hơn. Nikolas ngạc nhiên khi nhận ra anh cần cô biết bao nhiêu, sự gần gũi mà anh đã thèm thường sau nhiều năm sống đơn độc. Anh chưa bao giờ cho phép ai đó hiểu sâu sắc về anh. Emelia không ngại chọc ghẹo, chơi đùa, và đòi hỏi này nọ với anh, và anh thì quá hạnh phúc đến mức luôn nuông chiều cô.

Anh không ngừng tặng quà cho cô-váy dạ tiệc bằng lụa sắc sỡ,nhưng và gắn thêm kim tuyến,với áo khoác ngoài lông lấy được trang trí bằng ren. Toàn bộ đều rất hợp với vợ lụa,dép lê,và những đôi giày da thuộc nạm vàng,những đôi giày với phần gót chân được nâng cao lên khiến Emelia đi chập chững xung quanh với sự hân diện đầy ngượng ngùng. Còn mái tóc của cô, Nikolas đã tặng cô chiếc hộp mạ vàng-và-bạc chứa những chiếc lược đồi mồi, vương miện nạm ngọc,những kim cài bằng kim cương,và dây ruybăng cầu vòng.

“Tất cả đều quá nhiều,” một ngày nọ Emelia phản đối khi họ ngồi trong phòng khách với Ilych, một người đàn ông nhỏ bé, khô đét, được biết đến là thợ kim hoàn giỏi nhất ở Moscow. “Em không cần thêm nữ trang nữa, Nikki. Em đã có quá nhiều đến nỗi không thể đeo xuề nữa rồi.”

“Không có thứ gì là quá nhiều cả,” người thợ kim hoàn phản đối, bày hàng hóa của ông ta ra một cách hấp dẫn trên tấm vải nhung đen ngay trước mặt cô.

“Tại sao không phải là chiếc vòng đeo tay này nhỉ?”Nikolas đề nghị,móc đầu ngón tay anh vào chiếc vòng nhỏ bằng đá ruby chiếu lấp lánh.

Emelia lắc đầu. “Em đã có đủ để phủ đầy từ cánh tay lên đến khuỷu tay của em rồi.”

Ilych chỉ vào một món đồ quý giá khác. “Sợi dây chuyền bằng kim cương-và-hồ phách thì sao? Cây thánh giá bằng ngọc bích để mang khi đến nhà thờ nhé?”

Cô mỉm cười và giơ tay lên trong tư thế phòng thủ. “Tôi không cần bất cứ thứ gì cả. Thật đó!”

“Công nương xứng đáng với thứ gì đó đặc biệt hơn,” Nikolas nói với người thợ kim hoàn, lờ phất đi sự phản kháng của vợ anh. “Một thứ gì đó thật khác thường. Ông còn mang đến món gì khác nữa không?”

Cái miệng nhăn nheo của Ilych co lên thành những nếp gấp trầm ngâm, và ông ta bắt đầu lục lọi trong những chiếc túi bằng nhung của ông ta. “Hmm...có lẽ bà sẽ muốn...vâng, tôi nghĩ cái này sẽ rất tuyệt đây.” Ông ta thọc sâu xuống dưới túi và mang ra một bộ những bức tượng nhỏ quý giá, đặt chúng lên bàn, từng cái một.

Emelia thích thú kêu lên khi cô nhìn thấy chúng. “Ồi, thật tuyệt vời! Em chưa bao giờ nhìn thấy thứ gì giống như những bức tượng này.”

Nụ cười đầy ngạc nhiên nở trên khuôn mặt Nikolas. “Anh cũng không,” anh nói, mặc dù đó không phải là sự thật. Những con thú được chạm khắc này cũng giống với bộ sưu tập mà anh đã mang theo khi anh bị trục xuất khỏi nước Nga. Con thiên nga bằng san hô trắng với chiếc mỏ bằng vàng, con ếch bằng khoáng chất malasit, chó sói thạch anh tím với những móng vuốt bằng vàng, và ở giữa tất cả những con thú còn lại, vật trang trí đẹp nhất của bộ sưu tập-con hổ màu hổ phách với đôi mắt bằng kim cương vàng.

Emelia nhặt con hổ lên và xem xét nó từ mọi góc độ. “Nhìn nè, Nikki. Chúng thật xinh đẹp phải không?”

“Rất đẹp,” anh nhẹ nhàng đồng ý, tia nhìn của anh chiếu lên khuôn mặt rạng rỡ của cô. Anh nhìn sững vào cô đủ lâu rồi nói với người thợ kim hoàn, “chúng tôi sẽ lấy tất cả.”

Cô mỉm cười vui sướng và vòng tay ôm lấy anh. “Anh thật tốt với em,”cô thì thầm ghé sát vào tai anh. “Anh khiến em yêu anh nhiều biết bao.”

Anh lướt môi lên đôi má mịn màng của cô. “Không có gì là quá nhiều.”

Giữa những ngày hạnh phúc tuyệt vời trong cuộc sống của anh với Emelia, bóng đen mang điềm hung ác bắt đầu xâm nhập. Nikolas nhận thức được rằng bất kể mối quan hệ họ hàng giữa anh với Peter, tình bằng hữu đó cũng đang tan rã từ từ. Anh có cảm giác ngưỡng mộ người đàn ông này, nhưng tính tình dễ nóng giận của Peter, sự tàn bạo của ông ta, sự ngoan cố vô lý của ông ta, làm cho Nikolas không thể thích ông. Và chỉ có người nào nhận được sự yêu mến của Peter mới có thể tồn tại trong thời đại bấp bênh này.

Peter hiện giờ đang ở trong tình trạng quần bách khủng khiếp, ve vẩy chiến tranh không chỉ chống lại người Thụy Điển mà còn chính từ những người thân cận của ông ta. Ông bắt ép hàng trăm ngàn nông dân miễn cưỡng gia nhập quân đội và xây dựng St.Petersburg, nhận được sự phẫn nộ vì những dự án của ông ta từ mọi tầng lớp trong xã hội. Sự bất mãn và phản bội hiện hữu ở khắp mọi nơi, và rất ít người được an toàn khi bị Peter nghi ngờ. Cảnh sát mật luôn luôn bận rộn khám phá thông tin về bất kỳ ai thì thảo chỉ 1 lời thôi chống lại Sa hoàng và chính phủ. Chúa biết rõ có bao nhiêu người đàn ông vô tội bị kết tội và trừng phạt để làm gương, đôi khi còn không được xét xử nữa. Bầu không khí bao trùm Moscow sôi sục những mưu đồ và Nikolas nhận ra rằng chính bản thân anh cũng là mục tiêu của lòng căm ghét.

“Lòng ghen tị”Sidarov,quản gia của anh, giải thích về vấn đề-của-một sự thật không thể tránh được khi Nikolas nhận xét về thái độ lạnh nhạt của những nhà quý tộc khác đối với anh. “Trong mắt họ ngài đã được ban phúc nhiều hơn một người đàn ông xứng đáng được có. Tên tuổi của ngài và sự giàu sang,về đẹp trai-” Anh ta bị cắt ngang bởi tiếng khịt mũi mỉa mai từ Nikolas. “Đúng vậy, ngài rất đẹp trai, và ngài đồng thời cũng kết hôn với một người phụ nữ xinh đẹp tuyệt vời. Ngài nhận được ân huệ của sa hoàng bởi vì những ý tưởng Tây phương hiện đại của ngài, vậy thì tại sao những nhà quý tộc phải thích ngài cơ chứ?”

“nhuệ của sa hoàng.”Nikolas lắm bầm. “Theo ta thấy nó chỉ đáng giá một cái xô của đồng phân ngựa thôi.”

“Đức Ngài”Sidarov phản đối, đôi mắt màu-sôcôla của anh ta đầy vẻ báo động. “Ngài không nên nói to những điều này. Những bức tường cũng có tai đây! Ngài sẽ tự gây nguy hiểm cho chính bản thân ngài và công nương nữa.”

“Chúng ta đã ở trong vòng nguy hiểm rồi,” Nikolas nói khẽ, nhấc tay lên cầm anh và xoa vào đường viền của một vết bầm lõm mờ. Anh đã bị nện một cú vào ngày hôm trước, ngay đỉnh điểm của cuộc họp giữa Peter và 8 người đàn ông mà ông ta dự định bổ nhiệm làm thống đốc ở những tỉnh thành mới được thành lập của nước Nga. Menshikov sẽ phụ trách St.Petersburg. Hoàng thân Dmitry Golitsyn thì nhận trách nhiệm ở Kive, Kazan sẽ đi đến Boyar Apraxin, và những vấn đề đại loại như vậy.

Nikolas đã làm Peter tức điên lên khi từ chối sự bổ nhiệm của ông ta vào vị trí thống đốc của vùng Archangel. Anh cũng từ chối giải thích lý do của anh, chủ yếu vì anh không có hứng thú đến việc tạo ra thu nhập cho chính phủ. Tất cả những gì Peter thật sự mong muốn từ những quân thần của mình là thúc giục lực lượng thu thuế vơ vét thật nhiều tiền từ tầng lớp nhân dân nghèo đói. Nikolas có một sự khó chịu thật chắc chắn rằng sự từ chối chức vụ này hầu như sẽ gây ra những hậu quả khôn lường, nhưng dù vậy, anh không thể bắt ép bản thân làm thế được.

Sự chê trách của Peter đã tác động rất mạnh mẽ lên anh, và ông ta đã gườm gườm nhìn Nikolas với ánh mắt giận dữ đầy vẻ lên án khiến cho vài người đàn ông ngồi trên bàn dài phải cau mày lại, trong khi vài kẻ ghen tị khác thì ngậm hời hợt. “Không sao cả-Ta sẽ chỉ định 1 người khác!” Peter đã nhạo báng. “Nhưng nếu như ngươi cảm thấy quá thoải mái trong việc từ chối những yêu cầu của sa hoàng, vậy thì có lẽ ngươi nên nói cho ta biết ngươi đã làm được những việc gì rồi có thể, vì lợi ích của ta! Nói cho ta biết tại sao ngươi vẫn chưa thuyết phục được các thương gia Moscow thành lập những công ty thương mại?” Ông ta đứng dậy và đi đến chỗ Nikolas, cúi người xuống nạt thẳng vào mặt anh. “Ta muốn nhiều ngành công nghiệp hơn nữa, nhiều sự phát triển! Tại sao thân dân của ta lại chậm chạp trong việc thay đổi như vậy cơ chứ? Tại sao bọn chúng không đem lại nhiều lợi nhuận ta cần để phát động cuộc chiến tranh chống lại bọn Thụy Điển? Ta muốn có câu trả lời từ ngươi ngay bây giờ!”

Nikolas dờ người ra. Anh không hề chùn bước trong việc đối mặt với tiếng gầm rống-điếc tai của sa hoàng, chẳng hề khi những tia nước miếng nhỏ xíu bay ra từ chiếc miệng rộng của Peter đập thẳng vào mặt anh. Không hiểu bằng cách nào anh xoay xở để trả lời ông ta một cách thật bình tĩnh. “Ngài đã vơ vét tất cả những nguồn có thể để kiếm ra tiền và vắt ép cho đến khô kiệt, Batushaka. Những người thu thuế của ngài đã bòn rút đến từng đồng cò-péckh cuối cùng của người dân. Các khoản thuế hiện hữu ở khắp mọi nơi ngay từ khi họ sinh ra, rồi kết hôn đến khi uống một ngụm nước. Thậm chí thuế còn xuất hiện trên ria mép nữa, thật lố bịch khi dường như có vẻ là thế đấy.”

Nikolas ngừng lại, nhận ra trong phòng hoàn toàn tĩnh mịch. Đôi mắt của Peter trở nên cực kỳ sắc bén. Không ai có thể tin rằng Nikolas dám nói với Peter sự thật này. “Thêm vào đó,” anh tiếp tục một cách bình tĩnh. “Những dịch vụ độc quyền mà ngài đã tạo ra khiến cho giá cả đội lên gấp 5 lần chi phí ban đầu. Mọi người không có đủ tiền để tổ chức mai táng cho cái chết của chính họ vì chi phí cho quan tài quá mắc mỏ. Những người nông dân thậm chí còn không đủ khả năng mua muối cho bữa ăn của họ. Rượu, da lông thú, thậm chí đánh bài cũng trở nên quá xa xỉ. Những thương nhân không thể kiếm được lợi nhuận đáng hoàng dưới những điều kiện này. Họ rất oán hận, và họ nhận thấy rằng không có lý do gì phải làm việc cực khổ hơn chỉ để cung phụng cho cuộc chiến tranh của ngài.”

“Tĩnh trung thực của nhà ngươi rất đáng được cảm kích.” Không hề có bất kỳ sự cảnh báo nào, Peter đã đâm thẳng vào anh. Cú đánh đập vào hàm Nikolas với sức mạnh chóiáng văng, Nikolas gần như gục ngã trên sàn nhà. “Nhưng cú này là dành cho sự xấc láo của nhà ngươi.”

Lòng khao khát của sa hoàng về sự đổi mới phù hợp hoàn hảo với những ý tưởng phương Tây của anh, nhưng cách thức của ông ta để đạt được những điều đó thì lại không tốt đẹp chút nào. Chớp mắt liên hồi để xua tan những đốm sáng nhảy múa trước mắt anh, Nikolas nỗ lực để đứng thẳng dậy, có một giọng nói kỳ lạ vang lên trong tai anh. Sự giận dữ bắt đầu ngập tràn trong anh, và tâm trí anh thôi thúc tấn công lại, để tự vệ. Nhưng động tay động chân chống lại sa hoàng sẽ giống như tự chuốc họa vào thân vậy.

Nikolas chậm chạp đứng lên. “Cảm ơn vì bài học này,” anh nói. “Bây giờ thì tôi đã biết rõ phần thưởng khi nói lên sự thật là gì rồi.” Những tiếng thờ hờn hờn có thể nghe thấy rõ vì sự mặt dày mảy dạn của anh, và rồi tất cả bọn họ quan sát trong im lặng, bao gồm cả Peter, khi anh sai chân bước ra khỏi phòng.

Quay ngược suy nghĩ trở về hiện tại, Nikolas rờ lên vết bầm trên hàm anh lần nữa và mỉm cười dứt khoát khi Sidarov lo lắng nói.

“Nhưng mà, Thưa Đức Ngài, sa hoàng đánh tất cả mọi người. Đó chỉ đơn giản là cách mà ông ta hay dùng. Sao chứ, ông ta đã từng đánh hoàng thân Menshikov một lần trong ngôi nhà này, nặng đến nỗi Menshikov bắt đầu chảy máu lênh láng lên trên bàn ăn! Sa hoàng không hề có ý muốn như vậy đâu. Những người thân cận với ông ta bắt buộc phải chịu đựng những ảnh hưởng từ tính tình nóng nảy của ông ta-ngài đã luôn luôn biết rõ điều này mà-”

“Tính tình nóng nảy của ông ta là một cú móc hiểm chết tiệt,” Nikolas lắm bầm.

“Vết bầm tím sẽ tan nhanh thôi mà.” Khuôn mặt trẻ trung của Sidarov nhăn nhó vẻ nghiêm trang. “Làm ơn đi, hoàng Tử Nikolai, ngài phải quên chuyện này đi.”

Vì sự an toàn của Emelia, cũng như của chính anh, Nikolas phải cố gắng thôi.

Tối đó, khi anh đến căn phòng mà hiện giờ cả hai cùng ngủ chung với nhau, anh tìm thấy Emelia đang ngồi trên chiếc bàn nhỏ với bộ sưu tập quái lạ gồm những tấm gương nhỏ xíu, tất cả các tấm gương đều phản chiếu vào nhau. Một ngọn nến được đốt cháy ngay giữa trung tâm của những tấm gương. Làn ánh sáng lung linh, êm dịu tỏa bóng mờ ảo lên bức tường ngay sau lưng cô, làm cho bức tranh vị Thánh Elijah và đám mây màu-hồng ngọc của nó tỏa ánh sáng rực rỡ như thể được chiếu sáng từ đằng sau.

Lúng túng, Nikolas đứng lại ngay ngưỡng cửa và quan sát vợ anh. Cô đang mặc chiếc áo chòang nhung màu xanh nhạt, đặt những hạt nút nhỏ xíu bằng

xà cừ sát lại gần nhau. “Em đang làm gì vậy?” anh hỏi.

Emelia hơi giật nảy mình, rồi sau đó mỉm cười với anh. “Anh đi vào phòng vắng lẽ đến nỗi em chẳng nghe thấy gì cả!” Cô tập trung sự chú ý của mình vào những tấm gương. “Em đang cố gắng dự đoán vận mệnh của chúng ta. Em sẽ nhìn chăm chăm vào những chiếc gương này cho đến khi chúng hé lộ cho em thấy số phận của chúng ta. Nếu sau một lúc em không thể nhìn thấy được điều gì, vậy thì em nghĩ là em sẽ phải đốt cháy ngọn nến vào trong bát nước, và những giọt nước sẽ tạo ra một con số gợi ý mạnh mẽ nào đó.”

Nikolas đóng cánh cửa lại và đi về phía cô, vươn tay kéo nhẹ những lọn tóc xoăn hung hung đỏ của cô. Anh mỉm cười nhìn xuống đỉnh đầu cô. “Em không thật sự tin vào những thứ đại loại như thế này đó chứ, đúng không nào?”

Cô ngước mắt nhìn anh một cách nghiêm túc. “Ôi, có chứ, nó luôn luôn rất hiệu quả mà. Chẳng lẽ những người phương Tây không tin vào thuật bói toán sao?”

“Một vài người, anh cho là vậy. Nhưng hầu hết mọi người tin vào khoa học hơn là phép thuật.”

“Vậy anh tin vào điều gì?”

Anh vuốt ve chiếc cổ thon thon mảnh dẻ của cô. “Anh tin cả hai thứ.” Anh kéo người cô ra khỏi chiếc bàn và quay mặt cô lại đối diện với anh. “Tại sao em lại lo lắng về số phận của chúng ta vậy, bé yêu?”

Tia nhìn của cô chiếu lên vết bầm tím trên mặt anh, và những đầu ngón tay của cô dịu dàng chạm nhẹ vào chúng. “Sa hoàng không thích anh kết hôn với em. Tất cả mọi người đều biết rõ điều đó.”

Quai hàm của anh căng cứng lại. “Có ai đó dám hé lời nào ra với em-”

“Em nghe rõ những lời thì thầm ở bất cứ nơi đâu khi chúng ta đi ra ngoài. Em nghĩ Menshikov và bạn bè của ông ta chắc chắn là đã loan truyền tin tức về việc em là ai ở khắp mọi nơi. Điều đó sẽ làm cho anh trở nên rất hổ thẹn, vì đã có một người vợ như em.”

“Tất cả bọn chúng đều là đồ khốn kiếp,” anh cộc cằn nói, và hôn cô.

Emelia xoay mặt tránh đi ngay sau đó. “Thình thoảng em ước chỉ...”

Anh cúi đầu vào cổ cô và hôn liên tục lên làn da cô. “Em mong ước điều gì, ruyska?”

“Rằng chúng ta có thể tìm ra cách gì đó để toàn bộ thế giới đều biến mất đi. Chỉ còn lại hai chúng ta thôi.”

“Anh có thể làm cho nó biết mất,” anh thì thầm, kéo miệng anh lên trên môi cô với những nụ hôn mon men dịu dàng.

Emelia chống cự lại anh một chút, và lo lắng nhìn anh chăm chú với đôi mắt màu xanh lam. “Em không bao giờ muốn gây ra rắc rối. Em chỉ muốn mang đến cho anh sự thoải mái và thanh thản.”

“Em đã cho anh rất nhiều rất nhiều rồi,” Nikolas nói, rờ rẫm đường nét của cơ thể cô ẩn bên dưới chiếc áo chòang nhưng. “Em khiến anh cảm nhận được những điều mà anh chưa bao giờ tưởng tượng nổi. Anh yêu em nhiều hơn bất cứ điều gì trên đời này, ruyska.” Anh siết chặt đôi nắm vú căng tràn của cô, cho đến khi hơi thở của cô thay đổi và cô bám chặt vào anh với tiếng kêu van nài xin. Anh hoan hỉ kéo cô đến giường, với mục đích đem lại cho cô sự hoan lạc, để xóa đuổi những dấu vết của nỗi lo lắng ra khỏi tâm trí cô, cho dù là chỉ trong một khoảng thời gian ngắn thôi.

Ý thức được sự hoài nghi của Emelia liên quan đến Hoàng thân Menshikov có lẽ là chính xác, Nikolas bắt đầu xem xét phương kế tốt nhất để đối đầu với hắn. Thật kỳ lạ, cả hai lại tình cờ gặp nhau trong hiệu sách, nơi hầu hết những người đàn ông có học thức ở Moscow thường tụ họp vào những buổi chiều tối. Chọn lấy một quyển sách ngoại văn đã được dịch ra tiếng Nga, Nikolas bắt đầu nhận thức một cảm giác ớn lạnh, và quay lại nhận ra Aleksandr Menshikov đang đứng cách anh vài bước chân.

Đôi mắt màu xanh-lục của Menshikov rõ ràng là không thân thiện chút nào khi hắn mỉm cười cất lời chào hỏi. “Chúc một ngày tốt lành. Hoàng Tử Nikolai. Ngài đã tìm thấy được bất kỳ quyển sách nào thú vị để đọc chưa?” Hắn chỉ vào cuốn sách ngay gần đó. “Tôi xin giới thiệu cuốn này, miêu tả những thành tựu về vang của sa hoàng.”

Tia nhìn của Nikolas vẫn dán chặt lên khuôn mặt của gã đàn ông đó. “Tôi biết rõ tất cả những gì tôi cần phải biết về vấn đề này.”

“Dù sao chẳng nữa có lẽ ngài cũng nên đọc nó, để được gọi nhớ về sự vĩ đại của Peter và sự trừng phạt kinh khủng sẽ... không được kể ra về tất cả những gì ông ta đã làm với ngài và tất cả chúng ta. Ngài biết đấy, ông ta và tôi đã có một cuộc chuyện trò về ngài vào sáng hôm nay.”

“Và?” Nikolas thúc đẩy, các bắp thịt của anh siết chặt lại.

“Đương như Peter rất thất vọng về ngài. Ông ấy đã đặt rất nhiều hy vọng, nhưng ngài lại chọn lựa phạm những tài năng của ngài. Một tiềm năng mạnh mẽ như thế, và tất cả đều uổng phí. Ngài đã không chấp nhận sự bổ nhiệm quân sự, cũng như không thực hiện nghĩa vụ thân dân khi từ chối chức vụ thống đốc của Archangel... và ngài thậm chí còn quyết định kết hôn với con gái của một tên phản bội.”

“Không nói thêm từ nào về cô ấy nữa,” Nikolas cảnh báo một cách nhẹ nhàng, đôi mắt anh lóe lên nguy hiểm.

Menshikov vẫn tiếp tục với tông giọng dịu nhẹ hơn. “Nàng ta có kể cho ngài nghe về cha của nàng ta không, Vasily? Tôi đã điều tra ra rất nhiều điều về ông ta từ một người bạn chung của chúng ta, đội trưởng của Văn Phòng Tuyệt Mật. Vasily quả thực là một tên lính strelets, cùng đội quân với những kẻ đã âm mưu chống lại Peter từ khi ông ta mới ra đời, và đã giết hại gia đình của ông ta. Bọn chúng lẽ ra phải bảo vệ cuộc sống của ông ấy, và thay vào đó bọn chúng đã mưu toan tạo phản. “Cội nguồn của tội lỗi,”sa hoàng đã gọi bọn chúng như vậy. Người cha của vợ ngài nổi tiếng với bài diễn văn hống hách về việc tiếp quản thủ đô, giết hết tất cả các quý tộc, và đưa chị của sa hoàng là Sophia lên ngôi vàng. Đứng giữa đám đông với mái tóc đỏ rực sáng chói, la to những lời lẽ phản quốc đầy kích động. ...mọi người đã gọi hấn ta là con quỷ đỏ Vasily. Ngài có nhớ khi quân lính Streletsy tiến vào Moscow 8 năm về trước không? Vasily rõ ràng là kẻ đầu sỏ của cuộc nổi loạn đó. Nhưng sự phản bội của bọn Streletsy sẽ không bao giờ tàn lụi trong trí nhớ của sa hoàng. Và mỗi khi ông ta nhìn thấy ngài và cô vợ có mái tóc đỏ rực của ngài, trái tim Peter sẽ chai cứng hơn khi chống lại ngài. Emelia gây nguy hiểm cho ngài, về mặt chính trị. Nếu tôi là ngài, tôi sẽ vứt bỏ nàng ta ngay lập tức.”

Nikolas không thể kiềm chế mình lâu hơn nữa. Anh vỗ lấy hấn và ép chặt hấn vào tường, bàn tay của anh siết chặt quanh cổ họng hấn. “Có lẽ chính tôi sẽ sống khứ ngài đi.”

Những người khác trong cửa hàng đứng sững lại nhìn chăm chăm cả hai trong kinh ngạc. Menshikov trắng bệch ra vì sợ hãi, hay giận dữ, hoặc có lẽ là cả 2. “Bỏ tay ngài ra khỏi tôi ngay,”hấn rít lên.

Nikolas từ từ tuân theo. “Tôi đã chán ngấy câu chuyện tầm phào và những lời đồn đại mà ngài đã nỗ lực rất nhiều để loan truyền ra khắp Moscow này,” anh cầu nhàu. “Nếu như tôi còn nghe thấy bất kỳ lời phi báng nào chống lại tôi hay vợ tôi, tôi sẽ khiến ngài phải chịu trách nhiệm về những điều đó.”

Mỗi Menshikov mở ra với nụ cười mỉa. “Đã quá trễ để sửa chữa danh tiếng của ngài, người bạn kiêu ngạo của tôi ạ. Ngôi sao của ngài đã rơi xuống rồi. Peter sẽ không yêu mến ngài lâu nữa đâu, bởi vì ngài quá coi trọng lòng tự tôn và sự riêng tư của ngài hơn sự yêu mến của ông ấy. Tất cả chỉ là một trò chơi thôi, ngài không thấy sao? Ngài không chịu chơi... và bây giờ ngài đã bị loại ra khỏi vòng rồi”

Menshikov nói đúng, Nikolas rung mình suy nghĩ. Nếu anh không sẵn lòng thỏa mãn những ý tưởng vụt đến của sa hoàng, vậy thì anh cũng không có quyền gì trông mong thiện chí mà Peter sẽ trao cho anh.

Khi mùa đông ào đến Moscow, làn không khí lạnh buốt đến nỗi có thể làm chết cứng bất kỳ ai dám mạo hiểm bước ra bên ngoài dù chỉ hơn một phút thôi. Những người khách bộ hành lạ mặt nhiệt tình phủi những vệt tuyết trắng xoa trên khuôn mặt của họ cho nhau. Không ai có đủ can đảm đương đầu với thời tiết này mà không bọc người trong chiếc áo khoác lông thú nặng nề, dù nó được làm bằng lông thỏ hay lông chồn. Những lò sưởi lát đá không lò trong lâu đài Angelovsky đều được đốt lên ở từng phòng, tràn đầy không khí ấm áp, trong khi những người ở trong nhà nắm chặt tay họ sưởi ấm quanh những tách trà nóng hổi, sôcôla, hay rượu vang được hâm nóng lên. Giáng sinh đang đến gần báo hiệu những bữa tiệc lễ hội và khiêu vũ, và những bài hát mừng với âm nhạc rộn rã tràn ngập đường phố. Những chiếc bánh kem được tạo hình đẹp tuyệt vời, hoặc pryaniki**, được nướng ở mọi nhà và được đem ra mời khách.

Bất kịp không khí ăn chơi tung bừng của lễ hội, Emelia nài ni Nikolas dẫn cô đến ngọn đồi băng tuyết nơi tạo ra sự thích thú cho các trẻ em Nga cũng như người lớn. Nó là một đường trượt tuyết khổng lồ được làm bằng gỗ và phủ đầy những tảng băng và hàng dãy nước. Mọi người mang những chiếc xe trượt tuyết bằng gỗ của họ lên trên đỉnh dốc trượt cao 40 feet, rồi lao đảo lao về phía trước với tốc độ chóng mặt, vừa la hét vừa cười phá lên suốt quãng đường trượt xuống.

“Em muốn trượt xuống hả?”Nikolas miễn cưỡng hỏi trong khi Emelia nài xin và kéo anh cùng đi với cô.

“Vâng vâng, đó là một cảm giác tuyệt vời cực kỳ...anh đã bao giờ trượt xuống ngọn đồi băng trước đây chưa?”

“Chưa kể từ khi anh còn là một cậu bé.”

“Vậy thì, đó là một quãng thời gian quá dài rồi đấy!”

Cô chủ tâm kéo anh đến mô hình ngọn núi, và trò chuyện với vài người ở đó để xin phép họ cho cô mượn chiếc xe trượt tuyết bằng gỗ. Cả hai bước từng bước lên trên đỉnh, nơi những ngọn gió rít lên dữ dội quật vào mặt họ.

“Anh sẽ hối tiếc về điều này cho mà xem,” Nikolas lăm bằm, quan sát những chiếc xe trượt tuyết lao mạnh xuống ngọn đồi dốc và dài đến không thể tưởng tượng nổi.

Emelia chỉ vào chiếc xe trượt tuyết với ngón tay đeo găng và thật hống hách. Đôi mắt cô ngời sáng sự thích thú. Nikolas rên rỉ và tuân theo, ngồi sải rộng chân trên chiếc xe trượt. Emelia ngồi vào giữa đùi anh, uốn cao người đầy phấn khích. Mọi người vui vẻ chờ bên cạnh để giúp đỡ họ, cúi người đẩy chiếc xe trượt tuyết lao mạnh xuống.

Làn không khí lạnh công luôn lách vào trong phổi Nikolas, rét đến cắt da cắt thịt, khiến anh không thể nào thờ nổi. Âm thanh của chiếc xe trượt tuyết đang phóng ào ào như điên là tiếng rít u u vào trong tai anh. Cảm giác phấn khích vì tốc độ bao trùm lấy họ, và cả hai ép sát người vào nhau khi băng qua giữa đường trượt sáng bóng. Emelia cười phá lên và la hét, dựa bờ lưng căng cứng vào anh. Nhanh hơn, nhanh hơn nữa...lướt trên tảng băng...và sau cùng họ cũng đã trượt xuống dốc, nơi hàng đồng cát được rải ra để làm chậm lại tốc độ xuống dốc của người trượt. Nikolas dùng đôi chân mang giày ống của anh để dừng chiếc xe lại.

Vẫn còn cười ngặt ngẽo, Emelia đổ sầm người vào anh. Cô như người cố gắng hôn lên khuôn mặt ửng đỏ vì bị gió quất vào của anh. Vụng về ôm lấy

anh với sự triu mến của một con chó con ương ngạnh. “Em muốn chơi thêm lần nữa!” cô reo lên.

Nikolas mỉm cười và hôn lướt lên môi cô. “Một lần là quá đủ với anh rồi.”

“Ôi,Nikki!”Cô cố gắng đứng lên, và vòng tay ôm lấy anh khi anh đứng dậy. “Ừm, có lẽ tốt nhất là nên như vậy. Em sợ rằng váy của em sẽ tóc lên đầu em mất thôi.”

“Để sau đi,”anh hứa,dí mũi vào đôi má lạnh ngắt của cô, và cô cười phá lên đẩy vào ngực anh.

Bữa tiệc vào đêm Giáng Sinh được tổ chức tại dinh thự của Hoàng Thân Golorkov. Khi họ bước vào phòng khiêu vũ lớn, Emelia mỉm cười với Nikolas; cả hai đều nhớ lại buổi chiều anh đã chọn cô giữa hàng dãy 500 người phụ nữ khác. “Hiện giờ căn phòng trông khác quá nhỉ,”Emelia nói.

“Đó là trang hoàng cho Giáng Sinh,”Nikolas trả lời, nhìn chằm chằm vào những gói quà được cột bằng dây nhung đỏ với hoa và dây ruy-băng vàng phủ đầy mọi ngóc ngách của các bức tường. Một chiếc bàn dài được trang trí với những nhánh cây linh sam và chất đầy hàng đồng bánh ngọt, táo khô và các loại trái cây khác, cùng với năm loại quả hạch khác nhau. Một chiếc bàn khác thì chẳng có gì ngoài món bánh gừng,đã được nướng lên,cắt ra,và được ướp đá và trông giống với những tòa nhà chính ở Moscow, bao gồm cả Kremlin và Thánh đường St.Basil với sự phong phú về những mái vòm đầy màu sắc. Vị cay nồng, mùi thơm ngát của củ gừng thoảng đưa trong gió,hòa trộn với mùi hương của sáp và gỗ thông.

Kinh hoàng bởi khung cảnh trang nghiêm của đám đông người ở tầng lớp trên, Emelia bối rối cào soàn soạt vào chiếc váy căng phòng của cô. “Em trông giống như mộtngười nông dân mặc quần áo vay mượn vậy. Giá mà anh để em thoa bột phấn lên mặt em-”

“Em rất lộng lẫy,”Nikolas cắt ngang, hôn lướt lên những nốt tàn nhang vàng rải đều trên gò má cô. Đó là sự thật; Emelia không giống với tầng lớp quý tộc dù đang mặc trong người bộ váy áo cực kỳ lộng lẫy. Những người phụ nữ khác trong phòng trông thật nhợt nhạt và xanh xao, thân hình của họ thật mỏng manh và cừ chỉ thì uế oải. Emelia thì sống động đầy sức sống như đom đóm trong đàn bướm đêm. Mái tóc xoăn màu hổ phách-đỏ rực rỡ được bện lại với những hạt ngọc trai và kéo dài lên trên đỉnh trán cô,và vài sợi tóc xoăn dài thì nằm lủng lẳng trên vai cô. Chiếc váy nhung cô đang mặc có màu xanh nhạt làm cho mắt cô lấp lánh như ngọc bích. Đường viền cổ áo được cắt rộng với dải đăng ten vàng cho thấy phần nhô lên khiêu gợi của bờ ngực cô, trong khi áo nịt ngực bó sát vào khiến eo cô thon hơn, với những đường cong chắc gọn. Nikolas say mê vẻ đẹp rực rỡ của vợ anh, và căn cứ vào những tia nhìn ngưỡng mộ chiếu lên họ mỗi khi họ lướt đi trong phòng, tất cả đám đàn ông hiện diện trong đó đều có chung ý nghĩ giống như anh.

Tận hưởng tia nhìn ngưỡng mộ của anh, Emelia mở quạt của cô ra và liếc nhìn anh một cách gợi tình qua góc quạt. “Em biết anh đang nghĩ gì mỗi khi anh nhìn em như vậy,” giọng nói thâm thi của cô vang lên. “Anh muốn đưa em lên giường.”

“Anh luôn luôn tưởng tượng về điều đó,” anh cam đoan với cô.

Cô vỗ nhẹ vào bờ eo được bó chặt lại của cô. “Em đã bị buộc vào người rất nhiều sợi dây rồi, anh sẽ không thể chạm vào em đêm nay được.”

Anh mỉm cười và lướt đầu ngón tay lên người cô. “Anh sẽ tìm ra cách thôi, tin anh đi.”

Những lời treu chọc nhẹ nhàng của họ bị cắt ngang bởi sự xuất hiện của sa hoàng. Những tiếng nói huyền thuyên và sự sôi động thường đón chào bất kỳ nơi nào sa hoàng đặt chân đến hôm nay lại có vẻ phần khích hơn thường ngày rất nhiều. Thắc mắc với điều lạ thường gây nên sự huyền ảo này, Nikolas nhìn chăm chú vào đám đông đang vây xung quanh sa hoàng và đoàn tùy tùng của ông ta, cho đến khi cuối cùng sa hoàng cũng bước vào tầm nhìn của anh. Nikolas lắc đầu sững sốt, trong khi hơi thở của Emelia như đông cứng lại.

Trái ngược với những vị khách trong trang phục diêm dúa lộng lẫy, sa hoàng mặc một bộ quần áo nông dân đơn giản, áo dài thắt ngang lưng màu đỏ và chiếc quần màu xám rộng thùng thình,cùng với đôi boot bằng ni thù.

“Tại sao vậy?”Emelia thờ hất ra.

Nikolas thất thần trả lời, không nhìn vào mặt cô. “Đó là một trò đùa khiếm nhã. Ông ta đang chế giễu những người nông dân vì đã than phiền về những chính sách của ông ta.”

Đám khách cười khúc khích và vỗ tay hoan nghênh trong khi Peter nhảy điệu nhảy dân gian lối bịch, quay vòng sao cho tất cả mọi người đều có thể nhìn thấy y phục của ông ta.

“Thật kinh khủng làm sao,”Emelia nói, khuôn mặt đỏ bừng bối rối và giận dữ.

Nikolas không thể nào trả lời được. Anh tập trung nhìn vào sàn gỗ lát ván, được chạm trổ từ nhiều loại gỗ khác nhau và những đường nét bằng xà cừ, hy vọng trần trề rảng trò đùa lối bịch của ông ta sẽ sớm làm mọi người chán ngán.

“Ngài dường như không đánh giá cao tài dí dỏm của sa hoàng nhỉ,” giọng nói ngọt xớt của một gã đàn ông vang lên bên cạnh họ.

Lông mày của Nikolas nhú lại khi anh nhìn thấy Hoàng Thân Aleksandr Menshikov. “Nếu đó là điều mà ngài muốn nói về trò đùa đó,” anh trả lời nhẹ nhàng, gửi đến hấn cái liếc nhìn sắc bén đến chết người. Dáng vẻ của Menshikov khiến Nikolas cảm thấy không thoải mái, ý thức được sự hân hoan hiềm độc của hấn ta.

Menshikov quay về phía Emelia với cử chỉ hào nhoáng. “Bà có khỏe không, công nương?”

“Rất khỏe, cảm ơn ngài,” cô trả lời về cứng nhắc, không dám nhìn vào hân ta.

Nikolas nắm lấy khuỷu tay của vợ anh và bắt đầu kéo cô quay đi. “Xin thứ lỗi cho chúng tôi,Menshikov-”

“Chưa xong đâu,”gã thì thầm. “Tôi có một mẩu tin muốn thông báo cho cô vợ hấp dẫn của ngài. Bây giờ có lẽ không phải là lúc thích hợp để kể nó ra... nhưng rồi, sẽ không có dịp nào tốt hơn cho một tin tức giống như vậy.”

Nikolas nhìn Emelia, lúc này đang xoay lại nhìn vào ánh mắt chăm chú của anh, khẽ lắc đầu bối rối.

“Đường như bà đang tiến hành tìm hiểu về điều đó, công nương, về gia đình của bà-để cụ thể hơn nhé, chú và anh trai của bà, những người đã được gọi đến St.Petersburg để làm việc.” Menshikov nhấn mạnh từ “công nương” như thể đó là một tiếng gọi giễu cợt hơn là thể hiện sự tôn trọng.

Nikolas nhìn chăm chăm vào Emelia mà không biểu lộ bất kỳ cảm xúc nào. Cái quái gì đang xảy ra vậy chứ? Cô ấy không nói bất kỳ điều gì về mong muốn điều tra chú và anh trai của cô-cô không đề cập dù chỉ là một chữ thôi với anh. Hơn nữa Sidorov còn không hé môi bất kỳ điều gì.

Emelia đỏ mặt với vẻ có lỗi và giải thích với tông giọng lí nhí. “Em...Em đã yêu cầu Sidorov thử và điều tra xem chú và anh trai của em có khỏe không. Họ đã không gọi cho em lời nhắn nào kể từ khi họ bị ép đi lính đến St.Petersburg, xây dựng những ngôi nhà và thánh đường. Em muốn tìm kiếm họ, và kể cho họ nghe về cuộc hôn nhân của chúng ta, và...”cô chợt im bặt đi trong sợ hãi, tia nhìn của cô hướng đến khuôn mặt của Menshikov.

“Tại sao em không nói anh giúp em?”Nikolas hỏi. “Có phải em nghĩ anh sẽ từ chối em không?”

“Em không biết,”cô buồn rầu nói.

Menshikov mỉm cười thỏa mãn vì khung cảnh hoảng loạn mà hân ta vừa gây ra. “Hình như là cần phải dành thêm chút thời gian nữa để xây dựng lòng tin tưởng trong hôn nhân nhĩ. Trong bất kỳ trường hợp nào đi nữa, tên quán gia Sidorov của ngài đã không thể tìm ra bất kỳ điều gì. Gần đây tôi đã được báo trước về những cố gắng của hân ta, và tôi đã tự ý thực hiện cuộc điều tra-như là sự giúp đỡ cá nhân.”Hân ta thờ ắt ra về thương hại. “Chú và anh trai của bà đã may mắn cùng bước theo vị thần của số phận, công nương ạ, mặc dù sự mất mát của họ thật là đáng tiếc. Cả hai đã làm việc sòng đôi bên nhau khi bức tường đổ ập lên trên họ.”Hân ta nhún vai về hồi tiếc. “Cả hai đều đã chết. Nhưng cuộc sống vẫn cứ tiếp diễn dù không có họ, phải vậy thôi nhĩ?”

“Tránh xa khỏi tôi ngay,”Nikolas nhếch mép nhìn vào Menshikov, “trước khi tôi giết chết ngài.”

Menshikov lùi lại vài bước chân, nhưng vẫn lượn lờ xung quanh đó, chăm chú quan sát họ.

Những ngón tay thon dài của Emelia cuộn quanh chiếc quạt,nắm chặt cho đến khi chúng trắng bệch ra. Toàn thân cô run lên lấy bầy.

“Chúng ta biết rõ đó không phải là sự thật mà,”Nikolas thăm thì,trượt vòng tay xung quanh cô.

“Đó là sự thật.”Những giọt nước mắt rơi ra từ khóe mắt cô và lăn chậm xuống cằm. “Em biết rõ điều gì đó sẽ xảy ra với họ. Bây giờ em chẳng còn ai nữa cả.”

“Em có anh mà.”Nikolas dịu dàng vuốt ve bờ vai và lưng cô. Mặc dù anh vẫn quan tâm đến cô, nhưng đồng thời anh cũng lưu tâm đến tình cảnh hiện tại của họ và sự nguy hiểm đang hiện hữu xung quanh. “Im lặng nào, ruyshenka, mọi người đang lắng nghe kia.”

“Không ai trong cả hai người muốn ở đó,”cô khóc lạng lẽ. “Họ có quyền được ở lại trong làng và sống với gia đình họ, và già đi trong yên bình. Em ghét sa hoàng vì đã khiến họ đến St.Petersburg! Và ông ta đã làm việc này hàng ngàn lần, với rất nhiều người khác nữa. Ông ta không có quyền chế giễu những người nông dân khi ông ta đã lấy đi quá nhiều từ họ-”

Nikolas kẹp chặt bắp tay cô, xiết chặt cho đến khi cô cau mày lại. “Im đi. Em phải im lặng ngay lập tức.”Cô gật đầu, cố gắng nuốt vào những giọt nước mắt và từ ngữ cay đắng mà cô vừa nói ra.

Nhưng tai họa đã xảy ra. Nikolas biết rõ điều đó từ nụ cười hài lòng trên khuôn mặt của Menshikov và biểu hiện giết mình của những người đã nghe lỏm chúng. Cách đó nửa gian phòng khiêu vũ, Peter để ý thấy sự náo động nhỏ, và ông ta nhìn bao quát tất cả,khuôn mặt ông ta cau lại và tối sầm đi với linh tính kỳ lạ.

Emelia quá bàng hoàng đến nỗi không thể nhận ra bất kỳ điều gì ngoài nỗi đau buồn của chính cô. Cô nghe theo mà không nói lời nào khi Nikolas dẫn cô về nhà, và cô rúc người áp sát vào anh trong chiếc xe trượt tuyết giống như một đứa trẻ khiếp sợ. Nikolas ôm chặt cô vào lòng, thỉnh thoảng thăm thì tỷ sát vào mái tóc cô. Những suy nghĩ và xúc cảm của anh dường như đã cô đặc lại với sự cam chịu chết lạng người.

Họ đã bị kết án ngay từ đầu, anh ngẫm nghĩ. Con gái của kẻ nổi loạn strelets và cố vấn của sa hoàng, một cặp đôi như vậy sẽ không bao giờ được bất kỳ ai chấp nhận. Nhưng nếu như anh có thể khiến cho mọi chuyện quay trở lại lúc khởi đầu, anh cũng sẽ kết hôn với cô.

Anh không phải là kẻ ngốc, và anh nhận thức rất rõ rằng anh không còn được bảo vệ bởi tình bạn với sa hoàng. Sau tất cả những gì đã xảy ra tối nay, Emelia sẽ sớm bị cưỡng ép đến Kremlin và sẽ bị chất vấn về quá khứ của cô, cùng với lòng tin về các chính sách chính trị của cô-sẽ rất có khả năng dẫn đến vài hình thức tra khảo nào đó. Nikolas sẽ tự giết chính bản thân anh nếu để điều đó xảy ra. Nhưng vấn đề rắc rối nhất chính là khả năng Emelia có

thể đang mang thai. Anh phải đảm bảo rằng cô sẽ được an toàn, thậm chí cho dù anh không thể bảo vệ nổi cho chính bản thân anh.

Suy nghĩ về đứa trẻ-con của anh-dâng tràn trong lòng Nikolas cảm giác thần kỳ đầy đau khổ. Một sinh vật nhỏ bé, hoàn hảo sẽ được tạo hình, mang theo rất nhiều hy vọng và trong sáng chứa đựng sự bất lực.

“Lạy Chúa tôi,” anh lặng thầm kêu lên, đây là lần đầu tiên anh nghĩ về Jacob. Đứa con trai của anh, đơn độc và bị ghét bỏ ở tương lai, cần đến sự bảo vệ của người cha... “Lạy Thánh Thần, mình đã phạm phải sai lầm quá tồi tệ rồi.” Anh chưa bao giờ tự cho phép chính bản thân anh cảm nhận bất kỳ điều gì về đứa con ngoài giá thú của anh, và bất thành linh anh khao khát muốn ôm chầm lấy đứa nhỏ, dỗ dành cậu bé rằng cậu đã được an toàn, rằng cậu thuộc về nơi nào đó.

Nikolas hôn lên trán vợ anh, môi anh lướt ngang qua những sợi tóc xoắn đỏ rơi lòa xòa trên thái dương cô. Anh lặng lẽ áp môi lên làn da cô mà không nói lời nào. Nếu chúng ta gặp lại nhau trong tương lai, anh sẽ đền bù cho em. Và đối với con trai anh. Anh sẽ yêu thương cả hai, anh hứa.

Khi họ về đến nhà, Nikolas đứng lại ngay đại sảnh đủ lâu để kể cho Sidarov nghe về những gì đã xảy ra. Người quản gia chóang váng, gương mặt anh ta trở nên tái xanh đi vì sợ hãi và hối tiếc. “Thưa Đức Ngài, tôi không bao giờ có ý muốn gây ra rắc rối-”

“Ồn cả thôi,” Nikolas nói. “Anh chỉ cố gắng giúp đỡ vợ ta. Bên cạnh đó, nó sẽ xảy ra bất kể anh đã làm điều gì. Tất cả đều nằm trong bàn tay Thiên Chúa, Feodor.”

“Nhưng bây giờ chuyện gì sẽ xảy ra đây?”

“Ta tin rằng bọn chúng sẽ đến gặp chúng ta sớm thôi,” Nikolas trả lời, cảm nhận được cơ thể căng cứng của Emelia đang áp sát vào người anh. Cô rùng mình và ngược nhìn anh với đôi mắt hoảng hốt. Anh vẫn tập trung sự chú ý vào Sidarov. “Nghe này, Feodor. Ta sẽ giúp vợ ta gói ghém các đồ đạc cá nhân của cô ấy, và rồi ta muốn anh dẫn cô ấy rời đi ngay lập tức. Hãy dẫn cô ấy đến Tu Viện Novodevichy, hiểu rõ không? Cùng một nơi mà chị gái Sophia của sa hoàng đã bị trục xuất đến đó. Họ sẽ giúp Emelia ẩn náu,” Nikolas quay sang vợ anh. “Em sẽ có thể rời khỏi đây an toàn. Sidarov sẽ giúp em tìm ra nơi nào đó trên đất nước này để sinh sống.”

Khuôn mặt Emelia tràn ngập nỗi khiếp sợ xen lẫn sự hoảng loạn. “Không,” cô thảm thĩ. Bờ môi run rẩy của cô chỉ có thể phát ra được mỗi từ đó.

Nikolas nhìn lướt qua Sidarov. “Anh sẽ làm theo những gì ta yêu cầu chứ?”

Viên quản gia gật đầu và quay đi mà không phát ra bất kỳ tiếng động gì.

Emelia nói một cách điên cuồng khi Nikolas dẫn cô lên cầu thang hướng đến phòng của họ. “Nikki, xin đừng gọi em đi xa! Không cần thiết đâu-”

“Nếu không có chuyện gì xảy ra, anh sẽ đến tu viện đón em và dẫn em về nhà.” Anh kẹp chặt bàn tay anh vào thắt lưng thanh mảnh của cô. “Nhưng chúng ta đang gặp rắc rối, ruyshka. Anh muốn em được an toàn.”

Cô bắt đầu khóc khi lê bước lên cầu thang. “Giá mà em không đòi Sidarov tìm kiếm gia đình em-”

“Chẳng hề liên quan gì đến điều này cả. Anh có nhiều kẻ thù, dẫn đầu là Menshikov, kẻ đã tác động sa hoàng chống lại anh. Có lẽ cuộc hôn nhân của anh với em khiến cho mọi việc dễ dàng hơn cho bọn chúng, nhưng sớm muộn gì nó cũng sẽ xảy ra thôi mà. Đó chính là số phận, Emelia.” Những luồng cảm xúc của anh dâng tràn lên với sự phủ nhận xen lẫn khao khát, nhưng anh đã cố gắng kiểm soát chúng. Anh phải giúp vợ anh chấp nhận những gì đang diễn ra, nếu không cô sẽ tự oán trách bản thân suốt cuộc đời.

“Em sẽ không đi bất kỳ đâu mà không có anh,” Emelia thấp giọng nói. “Anh không thể bắt ép em rời khỏi nơi này.”

“Em ươn ngạnh như vậy thì tốt lành gì chứ?” anh hỏi nhẹ nhàng. “Anh có thể chịu đựng bất kỳ điều gì miễn là em được an toàn. Và có thể con của chúng ta đã được thụ thai ngay từ bây giờ rồi. Liệu em có muốn đặt đứa con của chúng ta vào trong nguy hiểm không?” Anh nhận ra được âm thanh hơi thở của cô đang ép chặt trong lồng ngực. “Nếu em mang thai, đứa bé sẽ gặp nguy hiểm. Khi đứa con của một kẻ phản bội bị tình nghi, chưa kể đến người thừa kế tước vị và tài sản nhà Anglovsky, đứa trẻ sẽ trở thành mục tiêu đối với tất cả mọi người. Không ai được phép biết về nó, thậm chí cả người trong gia đình, cho đến khi cậu bé đủ lớn để có thể tự bảo vệ-”

“Tại sao anh lại nói như vậy?” cô thét lên dữ dội, nước mắt tuôn tràn giận dữ. “Nếu anh đang cố gắng làm em sợ hãi, vậy thì anh đã rất thành công! Em xin lỗi vì tất cả những gì em đã gây ra-Em xin lỗi vì đã bước vào cuộc đời anh và phá hủy nó!”

“Không, không...” Nikolas dẫn cô vào phòng của họ và đóng cửa lại. Anh vòng tay xung quanh cô trong một cái ôm vững chãi và dễ chịu. “Đừng bao giờ nói thế. Em là điều duy nhất khiến cho cuộc sống của anh trở nên đầy ý nghĩa. Emelia... đừng hối hận vì tình yêu em đang giành cho anh.”

Vẫn còn khóc lóc, Emelia quay người lại rúc sâu vào vòng tay anh.

“Chúng ta phải sắp xếp đồ đạc của em,” Nikolas nói một lát sau. “Chúng ta không có thời gian-”

Cô quay mặt lại và áp môi lên miệng anh, bờ môi cô có vị mặn mặn của những giọt nước mắt. Những suy nghĩ của anh mờ mịt trôi đi như những chiếc lá trong gió và anh đỡ dẫn đáp lại, siết chặt cơ thể cô ép sát vào anh cho đến khi bờ ngực cô trải ra giữa họ. Chỉ lúc đó anh mới nhận ra trái tim anh đang đập nhanh biết nhường nào, nó đã đập liên hồi suốt từ khi họ rời đi khỏi phòng khiêu vũ của bữa tiệc đêm Giáng Sinh. Anh đã vô cùng khiếp sợ vì quyền lợi của cô, và nỗi hoảng sợ ấy cứ rai rải đều ra khi từng khoảnh khắc trôi qua và anh sẽ phải rời xa cô. Anh giữ gương mặt cô trong lòng bàn tay anh, ngắm nhìn hình dáng chiếc cằm ươn ướt của cô, xương gò má góc cạnh quyến rũ của cô.

Những ngón tay cô cuộn chặt vào chiếc áo chòang nhưng màu hổ phách dày cộm của anh, bám víu tuyệt vọng. “Chỉ lần nữa thôi,” cô nói, đôi mắt cô sáng lấp lánh. “Làm ơn đi... đó là những gì em có thể có từ anh.”

“Emelia,” anh lên tiếng với cái lắc đầu nhẹ, nhưng khi anh nhìn sâu vào trong đáy mắt cô, ý chí của anh đã bị sụp đổ và anh ngẫu nhiên cuốn lấy bờ môi cô. Cô rướn người lên hăm hở với khao khát cháy bỏng, đôi bàn tay cô dò dẫm trên lưng và hông anh. Hơi thở cô hỗn hển đập vào má anh từng đợt kế tiếp nhau dồn dập.

Nikolas dứt người ra khỏi nụ hôn và vội vàng mò mẫm cởi bỏ quần áo của cô, nhanh chóng xé nát những dây buộc cài chặt xung quanh người cô. Chiếc áo nịt ngực đã được mở ra, và Emelia thờ hờn hển trong khoái cảm, chà lòng bàn tay lên những vết đỏ ở trên người cô. Khi Nikolas cởi quần áo của anh ra, cô giúp anh nâng chiếc áo sơ mi trắng căng phồng ra khỏi đầu anh. Miệng cô hạ thấp xuống vùng ngực tròn mướt của anh, rồi cô hôn và liếm lên chỗ lõm xuống của cô họng anh, cho đến khi Nikolas nôn nóng dẫn cô đến giường ngủ. Anh kéo những chiếc kim cài và đồ trang sức ra khỏi mái tóc của Emelia, sao cho nó trải trên người anh như những đợt sóng đỏ rực.

Từng phút giây nóng bỏng không ngừng trôi qua khi họ vuốt ve nhau và hôn nhau với sự đam mê mãnh liệt. Không cần đến những câu chữ vô nghĩa, không có suy nghĩ nào tồn tại giữa cả hai, ngoại trừ sự quyết tâm chia sẻ nhục dục của cả hai để đẩy toàn bộ thế giới ra khỏi họ lâu đến chừng nào có thể. Nikolas sùi ầm làn da mát lạnh của Emelia với đôi bàn tay anh, lòng bàn tay vuốt ve trượt từ xương sườn cô xuống dưới bờ eo thanh mảnh của cô. Cô nâng người lên khuyến khích anh, trong khi đôi mắt cô khẽ hé mở trong mê mẩn. Anh đã cứng ngắc lên với nhu cầu dữ dội cần ở bên trong cô, nhận thức được mỗi mạch máu đều đập rộn ràng như thể nó đang chạy đua bên trong vật căng cứng hừng hực lửa của anh. Khi những nhánh dây thần kinh của anh khuấy động đến nhức nhối, anh kẹp chặt hông cô lại và gieo người vào bên trong cô. Sự ầm ập và ầm ụt bao quanh anh trong sự chào đón ngọt ngào. Anh kiên trì nhấp nhẹ, rồi sau đó thúc sâu vào bên trong cô cho đến khi anh có thể đẩy mạnh vào tận cùng vùng ẩm ướt mướt mà của cô.

Nikolas vẫn giữ bên trong cô, khuôn mặt anh cúi sát xuống mặt cô, cả hai nhìn nhau đắm đuối cho đến khi anh chết chìm trong đôi mắt xanh lung linh của cô. “Cô vợ tóc đỏ của anh... em đã cho anh niềm hạnh phúc duy nhất mà anh chưa bao giờ biết đến trước kia.” Cổ họng anh siết chặt lại với nỗi đau buồn và lòng khao khát. “Hứa với anh nhé nếu chúng ta gặp lại nhau lần nữa, em sẽ nhớ đến anh.”

“Làm sao em có thể không nhận ra anh cơ chứ?” cô uể oải hỏi anh.

Anh di chuyển bên trong cô, những cú thúc nhịp nhàng chậm rãi khiến cô rên rỉ trong sung sướng. “Nói với anh rằng em yêu anh đi.”

“Em yêu anh, Nikki... mãi mãi.” Emelia nhấn mạnh những lời nói đó áp vào cổ anh, hàm anh, miệng anh, lặp đi lặp lại chúng cho đến khi cơn bão đam mê trở nên kích thích hơn, và phá vỡ đi sự say đắm nồng nàn đến cuồng nhiệt. Cô thôn thức áp mặt vào cổ anh, cuối cùng chịu thua sự bùng nổ của xúc cảm, kéo Nikolas vào sâu trong vòng tay và đôi chân cô cho đến khi anh không thể kiềm chế được nữa và uốn cong lưng, anh giật mạnh vào cho một cú lên đỉnh.

Nikolas muốn thiếp ngủ trong vòng tay cô, chìm đắm vào trong niềm hạnh phúc vô thức. Thay vì vậy anh buộc những cơ bắp mệt mỏi của anh phải động đậy, nhắc người khỏi cô, kéo chiếc chăn ấm áp ra khỏi người. Anh rùng mình vì làn không khí lạnh lẽo của căn phòng và nhanh chóng mặc đồ vào. Emelia im lặng, tia nhìn chăm chú của cô dõi theo từng cử động của anh. Lục lọi trong chiếc tủ đứng, Nikolas tìm thấy những bộ quần áo dạ tiệc của Emelia, và cuối cùng anh chọn ra một chiếc váy bằng nhung màu đen đơn giản với cổ cao và tay áo dài.

Giọng nói buồn tẻ của cô vang lên từ chiếc giường. “Em có buộc phải ăn mặc như vậy khi em ở tu viện không?”

Nikolas không thể không mỉm cười. “Lạy Chúa tôi, không đâu.” Anh mang chiếc váy đến bên giường và phủ nó lên tấm chăn nhàu nát. Chợt anh ngừng lại rồi nhìn chăm chú đầy ngưỡng mộ trước dáng vẻ bù xù của cô. Mái tóc đỏ dài rối bù xõa dài xuống người cô, người đàn bà đẹp mê hồn và ngon lành với cái miệng có thể cám dỗ cả vị linh mục phải phạm tội. “Không có cách nào khiến em trông giống như bà sơ cả, ruyska, dù cho em có ăn mặc ra sao đi chăng nữa.”

Cô ngồi bật dậy, giữ lấy tấm chăn để che đi cặp vú của cô.

“Chuyện gì sẽ xảy ra với anh?” cô hỏi lặng lẽ.

Nikolas im lặng, không biết phải nói với cô điều gì nữa.

“Họ sẽ giết anh, có phải không?” cô nói. “Anh có ý định hy sinh chính bản thân anh, bởi vì những gì em đã nói và những việc em đã-”

“Không đâu,” anh vội vàng nói, ngồi xuống giường và ôm lấy cơ thể trần trụi của cô vào trong vòng tay anh. “Dù có chuyện gì xảy ra đi chăng nữa, cũng không phải do em. Anh phải trả giá cho những sai lầm anh đã phạm phải trước khi gặp em.”

“Em không thể chịu được điều đó.” Những ngón tay của cô nín chặt lấy chiếc áo sơ mi của anh. “Em sẽ không để anh chết chỉ vì lợi ích của em.” Những giọt nước mắt của cô rơi xuống áo anh, làm thành những vết đen trên chất liệu len mềm, mịn màng.

“Nếu nó xảy đến, anh sẽ chết hàng ngàn lần vì em,” anh thề thốt. “Điều đó dễ dàng hơn là để ai đó ở lại sau lưng.”

“Làm ơn cho em ở lại với anh,” cô cầu xin, cố gắng ôm lấy anh trong khi anh lùi ra xa.

Nikolas chỉ vào chiếc áo và đi đến bên lò sưởi lát đá, đang tỏa ra hơi nóng yếu ớt. Chống tay lên trên bề mặt ấm áp, anh cộc cằn nói qua vai. “Mặc quần áo vào, Emelia. Không còn nhiều thời gian nữa.”

Anh rất tháo vát khi giúp cô bỏ quần áo và đồ dùng cá nhân vào trong chiếc túi nhỏ. Liếc nhìn về phía tấm cửa sổ lắp kính-dày cộm, nhỏ của phòng ngủ, anh thấy chiếc xe trượt tuyết của họ đã được chuẩn bị và đang đậu ngay ngay trước nhà, những người phu xe đã tạo ra con đường rãnh nhỏ trên nền bất bao phủ đầy tuyết.

Anh quay về phía Emelia. Cô đang mang chiếc khăn chòang bằng ren màu trắng mà anh đã từng tặng cô. Nền ánh sáng đẹp tuyệt vời, bao phủ trên mái tóc cô và che đi một phần khuôn mặt bên trái của cô, sao cho tất cả những gì anh có thể thấy chỉ là đôi mắt yếu ớt và bờ môi run rẩy cầu khẩn của cô. Nikolas bị đánh gục bởi sự thật rằng chính người phụ nữ này đã ám ảnh anh suốt từ cuộc đời nay sang cuộc đời khác. Hàng trăm hình ảnh về cô lóe lên trong tâm trí anh: Emelia, quần đôi chân dài của cô xung quanh người anh trên giường ngủ, nò đùa trong tuyết giống như những đứa trẻ đường phố, ngồi trong bồn tắm với mái tóc dài đen và ẩm ướt... và còn Emma, với tất cả những nụ cười quyến rũ của cô và các cuộc tranh luận nảy lửa, khiêu vũ cùng anh, khoác lên người bộ quần áo khi làm việc nhà trong chiếc áo somi và chiếc quần đàn ông. Anh yêu cô trong bất kỳ vỏ bọc nào. Và anh đã để mất cô hai lần rồi.

Emelia lặng lẽ trượt tay cô vào trong tay anh. Những ngón tay của họ nắm chặt lấy nhau đến đau nhói. Vẫn giữ tay cô, Nikolas nhấc chiếc va li lên và cầm nó khi cả hai cùng nhau bước xuống lầu.

Sidarov đang đứng chờ ở lối vào, mái tóc nâu của anh ta rối bù lên một cách hiếm có, cùng khuôn mặt nhợt nhạt tái xanh của anh. Trong vòng tay của anh ta, anh ta đang nắm chặt lấy một trong những chiếc áo khoác của Emelia, lớp len màu mận chín trông quá u ám đến nỗi chúng giống như là màu đen vậy. “Mọi thứ đã sẵn sàng, Thưa Đức Ngài.”

“Tốt lắm,” Nikolas khom người cúi sát xuống viên quân gia,.

“Đừng để bọn họ có được cô ấy” anh nói, quá kín đáo đến nỗi Emelia không thể nghe thấy được gì. “Anh biết bọn chúng sẽ làm gì mà.” Anh lùi lại và nhìn chăm chăm cứng rắn vào Sidarov, để lại lời thỏa ước hiểu ngầm, rằng anh thà để cho Emelia chết nhanh chóng bởi bàn tay của Sidarov còn hơn bị dày vò đến chết bởi kẻ khác.

Viên quân gia gật đầu, hiểu được thông điệp ngầm đó. “Nó sẽ không xảy ra đâu,” anh ta nói bình tĩnh, và Nikolas đặt bàn tay lên vai anh ta, kẹp chặt lại.

“Ta đặt lòng tin vào người với tất cả những gì ta coi trọng, Feodor.”

“Tôi hiểu, Thưa Đức Ngài.”

Nikolas đón lấy chiếc áo chòang từ Sidarov và nhanh chóng chòang vào bờ vai của Emelia. Anh kéo chiếc nón phủ lên đầu cô thật cẩn thận, và cố gắng mỉm cười. Sự nỗ lực này đã thất bại, và anh nhìn chăm chăm vào cô trong nỗi đau đớn tuyệt vọng. Anh không biết làm sao để nói lời từ giả nữa. Cô hòng anh đau đớn vì sự căng thẳng của việc kiềm nén những cảm xúc. “Anh không muốn rời xa em,” anh nói trầm buồn, chạm vào đôi bàn tay lạnh cóng, căng cứng của cô.

Emma cúi đầu, những giọt nước mắt của cô rơi là tả. “Em sẽ không bao giờ gặp lại anh nữa, đúng không?”

Anh lắc đầu. “Không phải trong suốt cuộc đời này,” anh nói với tông giọng khàn khàn.

Cô rút tay lại và vòng tay quanh cổ anh. Anh cảm thấy được đôi bờ mi ẩm ướt của cô vuốt ve lên má anh. “Vậy thì em sẽ chờ 100 năm nữa,” cô thề thốt. “Hoặc là 1000 năm, rồi em chắc chắn sẽ nhớ đến anh, Nikki. Em sẽ chờ anh đến với em.”

Nikolas đứng ở cửa, dõi theo Sidarov dẫn cô ấy lên chiếc xe trượt tuyết. Chiếc xe nhanh chóng mất hút vào màn đêm đen tối-xanh thẫm. “Chúa phù hộ em,” anh lặng lẽ nói, nắm chặt lấy khung cửa. Cuối cùng anh ra lệnh người hầu đem rượu vodka đến phòng khách. Anh chờ đợi bên cạnh lò sưởi lát đá, nhấp chậm rãi từng ngụm rượu trong khi vẫn nhìn chăm chăm vào một chỗ trống trên bức tường.

Một giờ đồng hồ sau đã trôi qua, người hầu đến thông báo cho anh biết rằng hai viên chức của Văn Phòng Tuyệt Mật đã đến. Văn Phòng Tuyệt Mật, được tạo nên bởi Peter, đã được giao thẩm quyền xét xử tất cả những tội ác đe dọa đến sự ổn định của chính phủ Nga hoàng.

Những viên chức đã vào nhà và đi theo người hầu đến thẳng chỗ Nikolas. Một người trong số bọn chúng thì im lặng và đáng vẻ kính trọng, trong khi tên khác, gã đàn ông mặt-lưỡi cày với mái tóc đen dầu bù xù, khoác lên mặt nụ cười nhạo báng.

“Hoàng Tử Nikolai,” gã đàn ông mặt-lưỡi cày lên tiếng. “Tôi là Valentin Necherenkov, và đồng nghiệp của tôi là Yermakov. Chúng tôi đến từ Văn Phòng Tuyệt Mật bởi vì được báo cáo về sự cố đã diễn ra tối hôm qua-”

“Vâng, ta biết.” Nikolas di chuyển về phía chiếc khay bạc và chỉ vào chai vodka ướp lạnh. “Uống chút nhé, nếu có thể.”

Necherenkov gật đầu. “Cảm ơn, Thưa Đức Ngài.”

Nikolas cẩn thận rót rượu Vodka vào ba chiếc ly, và mời bọn họ.

Necherenkov nhìn chăm chú Nikolas tính toán. “Thưa Đức Ngài, chúng tôi tới đây để nói chuyện với Công Nương Emelia.”

“Các ông không cần phải gặp cô ấy.”

“Ồ, có chứ,” Necherenkov quả quyết với anh. “Bà ấy bị tổ giác đã làm một bài diễn văn phản nghịch trong tầm nghe của sa hoàng tối hôm qua. Và xuất thân của bà ấy từ tất cả các nguồn tin nghi ngờ rằng—”

“Cô ấy không phải là hiểm họa đối với sa hoàng, hoặc là bất kỳ ai.” Nikolas ngắt lời với nụ cười đầy thuyết phục nhẹ nhàng. “Một người phụ nữ hấp dẫn, nhưng không quá chói lọi, người hiểu không? Một cô gái nông dân đơn giản, không đủ khả năng hình thành nên những chính kiến riêng của chính mình. Ta e rằng cô ấy chỉ vừa lặp lại những điều mà cô ấy đã nghe lỏm được. Để bảo vệ công lý, người nên bắt giữ những kẻ có tội thực sự chịu trách nhiệm”

“Và đó là ai, Thưa Đức Ngài?”

Nụ cười uể oải của Nikolas biến mất. “Ta,” anh nói thẳng thừng. “Ngay cả 1 cuộc điều tra ngẫu nhiên nhất cũng tiết lộ được rằng ta đã bất đồng ý kiến với sa hoàng. Tất cả mọi người đều biết về điều đó. Nguồn sống của đất nước đã bị rút hết để phục vụ cho lợi ích của sự tự nhận thức về chính bản thân của sa hoàng—tôi sẽ không do dự mà nói thẳng điều này ngay cả khi có sự hiện diện của ông ta.”

Necherenkov trầm ngâm chú tâm đến anh khi anh rót thêm rượu vodka. “Chúng tôi sẽ vẫn phải chất vấn vợ ngài, Thưa Đức Ngài.”

“Sẽ chỉ lãng phí thời gian của ông thôi.” Một cách kín đáo Nikolas lấy một cái bọc bằng nhung đen ra khỏi túi anh, cân nhắc trọng lượng đáng thèm muốn của nó trong lòng bàn tay anh. “Tôi chắc chắn rằng ông là một người rất có thể lực... Ta hy vọng ông có thể sắp xếp thích đáng vài thứ sao cho cô ấy bị lãng quên.”

Nhận lấy chiếc bọc từ Nikolas, Necherenkov mở nó ra và nghiêng vài vật bên trong vào lòng bàn tay hắn ta. Chiếc bọc chứa đầy cả một gia tài với những viên kim cương được gọt tía và cắt một cách hoàn hảo, 15 viên trong số đó nặng đến 20 ca ra, một ít thậm chí còn lớn hơn. Chúng chiếu lấp lánh trong bàn tay to bè của Necherenkov giống như đốm lửa màu trắng. Nikolas kìm lại sự thôi thúc mỉm cười khi anh nghe thấy hơi thở gấp gáp của hai nhân viên đó.

Necherenkov nói nhỏ. “Nếu bà ấy, xét cho cùng, chỉ là một phụ nữ nông dân ngu ngốc, dường như không việc gì phải chất vấn bà ta.”

“Ta mừng rằng chúng ta đều đồng ý.”

Necherenkov nhìn thẳng vào mắt anh. “Nhưng làm trong sạch sự nghi ngờ của vợ ngài, có nghĩa rằng ngài đang tự đổ lỗi cho chính bản thân ngài, và chúng tôi buộc phải đưa ngài đến điện Kremlin để thẩm vấn.”

“Dĩ nhiên rồi.” Và bất chấp sự đối mặt trước bóng tối u ám, trong thâm tâm Nikolas vẫn thờ phào nhẹ nhõm.

Trong ba ngày Nikolas ngụ tại pháo đài Beklemishevskaya, thuộc một trong những phòng tuyến của thành trì Kremlin nằm trên nhánh Sông Moskva. Chiến hào băng đá thi ẩm ướt và lạnh cóng, và Nikolas thấy rằng hơi thở của anh khiến lồng ngực nhức buốt. Thật kỳ lạ, không ai đến chất vấn anh. Tất cả những gì anh có thể làm là ngồi và chờ đợi trong im lặng. Nước và một bát lúa mì luộc được mang đến cho anh hai lần một ngày. Không có đồ nội thất gì trong xà lim, không có cả chiếc giường hẹp hay thậm chí là một đồng hồ. Có hai tù nhân cùng ở chung phòng với anh, cả hai người bọn chúng đều có đôi mắt trống rỗng và khuôn mặt đờ đẫn. Mọi người không trao đổi tên hoặc là nói chuyện với nhau, ngoại trừ đáp lại những lời bình luận của Nikolas về việc bọn họ tệ nhất cũng nên được cung cấp một chiếc mền.

“Không có bất kỳ tiện nghi nào giành cho chúng tôi,” một người trong số bọn chúng cất giọng buồn tẻ. “Những tội phạm quý tộc sẽ tệ hơn nhiều so với cuộc nổi loạn của một nông dân, bởi vì sa hoàng mong chờ nhiều lòng trung thành hơn từ những người thuộc tầng lớp quý tộc của ông ta.”

Gã đàn ông khác, vẫn tiếp tục giữ im lặng, rõ ràng là đang bị ốm. Làn không khí ẩm thấp, lạnh lẽo của tòa tháp làm tình trạng hắn ta trở nên tồi tệ hơn, khiến cho hắn ho và run bần người dữ dội. Vào ngày thứ ba cả hai người đàn ông đều bị đưa ra khỏi xà lim và không bao giờ quay trở lại nữa. Nikolas nghe thấy những âm thanh xa tít tắp của ai đó đang bị tra tấn, những tiếng khóc lóc đã mơn vì đau đớn, và anh tự hỏi liệu có phải là của một trong hai gã đàn ông đó không.

Anh bắt đầu nhớ lại những điều tương tự như vậy khi anh bị tra tấn, và lần đầu tiên anh bắt đầu sợ hãi, nỗi hoang mang vì sự nhần nhục đó tăng lên từ từ. Anh không thể chịu đựng điều đó thêm lần nào nữa. Sự tổn thương cơ thể của anh có thể liền sẹo và chữa lành được. Nhưng sự thương tổn trong tâm hồn anh...không, anh sẽ không thể sống sót lần thứ hai này. Nép mình trên sàn nhà trơn trượt, Nikolas áp người vào bức tường lạnh lẽo. Anh chưa bao giờ cảm thấy quá cô đơn như lúc này.

Sau khoảng một hoặc hai ngày trôi qua, Nikolas biết rằng anh đang chìm vào trong bệnh tật. Anh bắt đầu lạnh và sốt, những suy nghĩ của anh dường như không còn sáng suốt nữa rồi. Chàng tay quanh người, anh run rẩy, thiếp ngủ, và cuối cùng để mặc những giọt nước mắt rơi xuống. Trong vài khoảnh khắc nào đó trong cơn mê sảng, anh thấy được những hồn ma đang viếng thăm xà lim của anh...Tasia...cha anh...Jacob...Misha, người anh trai đã chết của anh, nhìn anh với khuôn mặt âm hồn-mệt mỏi, nhưng thỉnh thoảng anh gọi tên Emelia...Emma...không có ai đến. Anh đang chết dần chết mòn đi, anh nói với những hồn ma rằng: anh muốn vợ anh, muốn áp đầu vào trong lòng cô và thiếp ngủ vĩnh viễn.

Trong suốt khoảng thời gian khi Nikolas sáng suốt, anh nhận được một vị khách không mong đợi, sa hoàng. Rúc mình vào trong góc của xà lim, Nikolas quan sát thân hình khổng lồ bước vào nơi bốc mùi-hôi thối, u ám này.

“Nikolai,” Peter nói, giọng nói trầm của ông ta đập ầm ầm vào bức tường đá. “Bọn chúng bảo với ta rằng người bị bệnh. Ta quyết định đến thăm người.”

“Đề làm gì?” Nikolas hỏi, những từ ngữ phát lên ken két khó chịu trong cổ họng khô khốc của anh.

Peter nhìn anh như một người cha đối với đứa con lầm đường lạc lối. “Ta muốn xem liệu tình cảm nào đó có thể xoa dịu được ngươi. Điều này chẳng giống ngươi chút nào, Nikolai. Ngươi không còn là chính ngươi hàng tháng trời nay. Tình yêu ngươi từng giành cho ta, lòng trung thành sâu nặng... chuyện gì đã xảy ra với tất cả những điều đó cơ chứ?”

Nikolas ngoảnh mặt đi, không buồn đáp lại.

“Ngươi đã để một ả đàn bà hủy hoại ngươi,” Peter tiếp tục lặng lẽ. “Một ả đàn bà nông dân thấp kém. ả ta đã gây ảnh hưởng lên ngươi để chống lại ta. ả ta đã tác động bằng vài mảnh khoe để quyến rũ ngươi. Nếu không thì ả ta sẽ không bao giờ thay thế được tất cả mọi thứ ngươi đã từng yêu mến.”

Một con run rẩy chiếm cứ trong người Nikolas, và anh lại càng cuộn chặt người vào trong góc hơn. “Tôi chưa bao giờ yêu thương bất kỳ ai hay bất cứ điều gì-cho tới khi cô ấy đến.”

Sa hoàng thờ dài và ngồi xồm trước mặt anh. “Và bây giờ ả ta để mặc ngươi bị hủy hoại. Bị suy sụp và tàn phá vì những điều như vậy liệu có tốt không chứ?”

“Tôi đã không phản bội ngài,” Nikolas nói.

“Có lẽ là chưa, nhưng những mầm mống thì vẫn còn. Và ta phải là người quan trọng nhất đối với ngươi, không người nào khác cả. Thậm chí cả Chúa Trời. Đó là những điều ta cần để biến nước Nga thành một quốc gia mà nó phải trở thành.” Peter nhìn chăm chú vào khuôn mặt quay đi của Nikolas. “Thậm chí ngay cả bây giờ,” ông ta khẽ nhận xét, “ngươi là một trong những tạo vật xinh đẹp nhất, khi so với đàn ông hay đàn bà, mà ta đã từng thấy. Ngươi đã được ban cho quá nhiều rồi, Nikolai. Ta nghĩ ngươi đã bị định trước một kết thúc bi thương.”

“Ngài muốn tôi phải làm gì?” Nikolas lẩm bẩm, trước khi anh bị đánh gục bởi cơn ho dữ dội đến nỗi anh ngửi thấy mùi máu vương trên môi anh.

Bàn tay to bự của Peter lướt nhẹ trên đầu Nikolas, vuốt ve tóc anh như thể anh là một con thú cưng được yêu thích. “Ta sẵn sàng ban cho ngươi một cơ hội thứ hai, Nikolai. Một cơ hội sống còn, cũng là để giành lại sự ân sủng của ta. Ta sẽ tha thứ hết tất cả nếu như ngươi chứng minh được lòng trung thành của ngươi giành cho ta.”

Nikolas nhìn chằm chằm vào ông ta vẻ dờ dẩn. “Tôi sẽ làm như thế nào?”

“Hủy bỏ cuộc hôn nhân của ngươi bằng cách để Emelia đi tu. Gởi ả ta đi thật xa, và không bao giờ gặp lại ả ta nữa. Ngươi có thể chọn lựa một người vợ khác, một người sẽ phục vụ ngươi tốt hơn ả ta. Hãy quay lại với cuộc sống đích thực của ngươi, và cống hiến chính bản thân ngươi để phục vụ ta. Hứa với ta những điều đó, và ta sẽ đưa ngươi ra khỏi đây trong vòng một giờ. Ta sẽ ra lệnh cho bác sĩ riêng của ta đến chăm sóc ngươi cho đến khi ngươi khỏe lại.”

Nikolas mỉm cười yếu ớt. “Tôi không thể sống xa cô ấy,” anh nói rín rít. “Biết được cô ấy đang ở bên ngoài kia... không bao giờ có thể nhìn thấy cô ấy, chạm vào cô...” Anh lắc đầu. “Không,” anh nói, bắt đầu ho lần nữa cho đến khi phổi anh bốc cháy lên.

Peter giựt bàn tay của ông ta lại và đứng lên, trừng trừng nhìn anh đầy giận dữ. “Ta rất tiếc khi ngươi quá coi rẻ cuộc sống của ngươi. Ta đã sai lầm khi trao ban cho ngươi cơ hội thứ hai. Một gã đàn ông chọn lựa cái chết và tội phản quốc thì sống trên cõi đời này là quá phí phạm.”

“Tình yêu,” Nikolas thào thì, gục đầu trên sàn. “Đó là điều tôi đã chọn.”

Con mê sáng lại nhấn chìm anh lần nữa, nhẹ nhàng trước khi có bất kỳ ai đến thăm vấn anh. Anh lạnh quá, thân thể chết cứng và tê cóng lại. Trong cơn mê man không có người nào băng ngang qua xà lim để ý đến lời cầu xin của anh cho một chiếc áo choàng, mền, một ngọn lửa nhỏ để sưởi ấm tay và chân anh. Anh nghĩ về vợ anh, cách mà thân hình tuyệt đẹp của cô quấn quýt quanh người anh, vuốt tóc độ rực của cô. “Emelia, anh lạnh lắm,” anh cố gắng nói, nhưng cô ấy đã đi rồi, không thể nghe anh được, và anh bắt đầu run rẩy dữ dội đến nỗi anh sợ rằng những khớp xương của anh bắt đầu kêu lách cách trên sàn đá cứng ngắt. Những hình dạng từ các câu chuyện cổ tích Nga bò trườn trong xà lim của anh-những con yêu tinh, những con thiên nga quyến rũ, mũ phù thủy, một con chim lửa khoe khoang bộ lông đỏ và vàng của nó. Và rồi con chim lửa vụt biến thành Emma, khuôn mặt của cô được bao bọc bởi mái tóc màu nguyệt quế đẹp rực rỡ. Nikolas vươn tay với tới cô, nhưng cô lách mình tránh khỏi bàn tay anh.

“Emma, đừng đi,” anh thở hỗn hển, nhưng cô không muốn anh. Cô trôi đi ra xa, trong khi anh cầu xin cô đến với anh.

“Emma... Anh cần em.” Thời gian quay cuồng trượt xa khỏi tầm với của anh, và cuộc sống của anh bắt đầu trở nên yếu dần đi. Anh cảm nhận được bóng tối đang cô đặc lấy anh, tất cả những suy nghĩ và hồi ức đều chìm đắm trong vực thẳm không thể dò thấy được.

PHẦN IV

When the clock's unhurried finger

Rounds its beat and strikes adieu

Bidding strangers not to linger,

Midnight will not part us two.

—PUSHKIN

Bạn đang đọc truyện *Prince Of Dreams* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 10

Năm 1877 tại London

“Nikki, Nikki, mở mắt ra nào.”

Anh lằm bằm phản đối, muốn chìm vào nền bóng tối khoan khoái. Nhưng giọng nói, đầy lo lắng và nôn nóng, kéo anh ra khỏi giấc ngủ say. Cau mày, anh dụi mắt và mở tí hí đôi mắt ra. Anh đang nằm dài trên giường, và vợ anh đang ngồi trên mép nệm.

Anh vẫn còn sống... và cô ở đó, sống động và xinh đẹp hơn bao giờ hết. “Emelia,” anh thờ gấp, cổ ngồi bật dậy. Hàng đồng câu hỏi đục nhau lập cập trên đầu lưỡi anh, và anh bắt đầu nói vội vã.

“Đừng vội quá! Thư giãn một chút đi.” Emma nghiêng người và áp những ngón tay của cô lên môi anh, nhìn anh về kỳ quặc. “Anh đang nói tiếng Nga kìa. Anh biết là tôi chỉ hiểu vài từ thôi mà.”

Anh rơi vào im lặng, hoang mang, trong khi đó anh cố suy nghĩ bằng tiếng Anh. “Anh nghĩ rằng anh sẽ không bao giờ gặp lại em nữa,” cuối cùng anh cũng nói được, với tông giọng khàn khàn.

“Tôi đang bắt đầu nghi ngờ chính bản thân tôi đây này,” Emma chua chát đáp lại. “Lúc đầu tôi nghĩ anh có thể là đang giả vờ, cho đến khi tôi tạt nước lạnh vào mặt anh. Khi điều đó không thể làm anh tỉnh lại, tôi đã gọi cho bác sĩ. Ông ta giờ vẫn còn chưa đến nữa.” Cô nghiêng người xuống và đặt bàn tay mát rượi lên trán anh. “Anh ổn chứ? Đầu anh có đau không?”

Nikolas không thể trả lời. Toàn bộ sự chú ý của anh đều tập trung vào cô. Trong lòng anh tràn ngập những thôi thúc điên cuồng-anh muốn ôm chặt lấy cô trong vòng tay anh và thổ lộ tâm tình của anh với cô, nhưng cô sẽ nghĩ rằng anh đang mất trí. Nỗ lực kiềm chế bản thân lại, không chạm vào người cô, làm cho mắt anh cay xé và ẩm ướt.

Emma từ từ rút tay cô lại. “Tại sao anh lại nhìn chăm chăm vào tôi như thế?”

Nikolas bứt tía nhìn chăm chú ra khỏi cô và lướt mắt sang khung cảnh xung quanh anh. Phòng ngủ của anh trông vẫn giống như mọi khi, đồ nội thất bằng gỗ màu tối với những đường nét trang trí hình cuộn, những tấm ván màu gỗ trên các bức tường trong phòng.

Robert Soames đang đứng gần đó, khuôn mặt gầy gò của anh ta ngập tràn sự lo lắng. Anh ta mỉm cười với Nikolas. “Chúng tôi đã rất lo lắng cho ngài, Thưa Đức Ngài.”

Chớp mắt bối rối, Nikolas chuyển sự chú ý của anh sang phía Emma. “Có chuyện gì vậy?”

Emma nhún vai. “Tất cả những gì tôi biết là khi anh đang nhìn vào bức tranh mà Soames vừa phục hồi xong-người trong bức tranh giống anh kinh khủng, bằng cách nào đó-và rồi anh trở nên trắng bệch như xác chết và ngất đi. Mr. Soames rất tốt bụng giúp đỡ tôi và những người hầu mang anh lên lầu. Anh đã bất tỉnh ít nhất một giờ rồi đấy.”

“Một giờ,” Nikolas điếng người lặp lại. Nhìn xuống người, anh nhận thấy rằng chiếc áo somi đã được cời nút đến tận thắt lưng.

“Anh đã không thờ nổi,” Emma giải thích, đôi gò má cô ửng đỏ lên.

Nikolas sai rộng bàn tay lên ngực anh, cảm giác uể oải, những đường nét quen thuộc của các vết thương đã lành sẹo, anh chà mạnh lên chúng để đảm bảo rằng chúng có thật. Robert Soames xoay người đi, rõ ràng là không thoải mái khi nhìn vào những vết sẹo đó. “Có lẽ tôi nên để cho ngài có vài khoảnh khắc riêng tư,” người họa sĩ nói, rút lui khỏi phòng.

“Không cần đâu-” Emma bắt đầu nói, rồi tròn mắt khi Soames rời đi. Một nụ cười cay đắng nở trên môi cô. “Làm như thể anh ta và mình cần ở riêng lắm vậy,” cô lẩm bầm.

Đầu của Nikolas chứa đầy những hình ảnh và ngôn từ lộn xộn âm ỉ, quá khứ và hiện tại vẫn đan xen lẫn lộn trong tâm trí anh.

Tình yêu và nhu cầu thúc đẩy, khiến anh vươn tay đến Emma. Cô mau chóng giật mạnh người đi. “Đừng chạm vào tôi,” cô thét thật nhỏ, đứng lên. “Bây giờ tôi biết là anh đã khỏe hơn rồi, anh có thể chờ bác sĩ đến khám cho anh. Tôi còn có việc phải làm. Anh có muốn uống một ly nước trước khi tôi đi không?”

Cô đổ nước từ chiếc bình sứ Trung Quốc, và đưa cho anh cốc nước. Những ngón tay của họ chạm vào nhau thật nhanh, và Nikolas cảm thấy con chóang váng âm áp chạy dọc khắp người anh. Anh uống như chết khát vậy, nuốt thật nhanh ngụm nước lạnh và lau miệng bằng mặt sau ống tay áo của anh.

“Anh dường như không còn là chính anh nữa thì phải,” Emma nhận xét. “Có lẽ là vì tất cả lượng vodka mà anh đã uống đang gây tác dụng lên anh rồi. Với tốc độ uống rượu càng lúc càng gia tăng như vậy, tôi ngạc nhiên là điều này đã không xảy ra sớm hơn. . .” Giọng nói của cô chợt giảm dần khi cô nhận thấy Nikolas đang nhìn chăm chăm như bị thôi miên và một hình ảnh trên bức tường. “Chuyện gì vậy? Có chuyện gì đang xảy ra phải không?”

Nikolas chậm chạp đẩy ly nước qua một bên và đứng dậy, hơi lảo đảo người khi anh bước về phía bức tranh vị thánh Tiên Tri Elias. Kể từ thế kỷ 18, bức tranh đã được đính thêm miếng kim loại nạm ngọc tạo thành ánh hào quang bao quanh đầu của Thánh Elias, bao gồm cả thân chiếc xe ngựa, và đường viền đám mây màu đỏ. Nikolas vuốt những ngón tay của anh lên bề mặt bức tranh và cào móng tay vào bên trước những miếng kim loại bằng vàng đỏ. Anh cạy nó ra, lộ tít đi những câu hỏi hoang mang của Emma. Nắm chặt lấy mảnh kim loại nhỏ trong bàn tay, anh nhìn chăm chăm vào bức họa.

Có một vết sứt ngay đường mép của đám mây màu đỏ. . . vết sứt mà anh đã tạo ra cách đây 170 năm. Nikolas dò tìm nó bằng những đầu ngón tay của anh, và cảm giác được những giọt nước mắt nóng hổi đột ngột dâng tràn trên mắt anh. “Đó không phải là một giấc mơ,” anh mệt mỏi thốt lên.

Emma bước gần đến sau lưng anh. “Tại sao anh lại cư xử kỳ lạ quá vậy?” Cô hỏi. “Tại sao anh lại tháo rời một phần của bức hình ra? Tại sao-” cô ngừng lại há hốc miệng ra vì kinh ngạc khi anh quay về phía cô, “Lạy Chúa tôi,” cô thầm thì, lùi lại 1 bước. “Có chuyện gì xảy ra với anh vậy?”

“Ồ đây với anh đi.” Nikolas thả miếng kim loại vàng mỏng xuống sàn nhà và bước chậm chậm về phía cô, như thể sợ rằng chỉ một cử động mạnh bạo thôi có thể làm cô giật mình bay khỏi đây.

“Emma. . . có những điều anh cần phải nói với em.”

“Tôi không hứng thú với bất cứ điều gì anh phải nói,” Cô nói gay gắt. “Sau những gì tôi đã khám ra ngày hôm qua-cách thức mà anh đã phá hỏng mối quan hệ của tôi với Adam và xé nát cuộc đời tôi-”

“Anh xin lỗi.”

Emma lắc đầu như thể cô không nghe anh nghiêm chỉnh nói.

“Ôi, lần đầu tiên đấy! Tôi chưa bao giờ nghe anh xin lỗi về bất cứ điều gì trước đây. Gia thiết là có phải để bù đắp cho tất cả những gì anh đã gây ra với tôi không nhỉ?”

Anh đau đớn tìm kiếm những câu chữ để nói. “Điều gì đó đã xảy ra với anh. . . Anh không biết nói làm sao để em hiểu nữa. Anh. . . Anh chưa bao giờ trung thực về tình cảm anh giành cho em. Anh không bao giờ muốn thừa nhận chúng, và khi chúng bắt đầu trở nên quá mạnh mẽ, anh lại cố gắng làm tổn thương em và giữ em ở xa-”

“Đó có phải là lý do anh lên giường với người phụ nữ khác không?” cô hỏi khinh bỉ. “Bởi vì tình yêu anh giành cho tôi quá mạnh mẽ à?”

Vô cùng xấu hổ, Nikolas không thể nhìn vào mắt cô. “Anh sẽ không bao giờ làm như vậy nữa, Emma. Không bao giờ.”

“Tôi không quan tâm anh làm những gì với chính bản thân anh. Có người phụ nữ khác mỗi đêm, tôi chẳng thèm quan tâm. Chỉ cần để tôi yên thôi.”

“Anh không muốn bất kỳ ai khác.” Nikolas bắt lấy cô trong vòng tay anh trước khi cô có thể bước ra xa. Trái tim của anh đập rộn rã vì niềm hạnh phúc lại được ôm cô lần nữa, và những ngón tay anh siết chặt thân hình mảnh dẻ của cô trong vô thức. Emma vẫn ở đây, cơ thể cô kiên quyết phản kháng lại. Cô ghim chặt anh với cái nhìn lên án một cách lạnh lùng.

“Anh sẽ khiến em quên hết tất cả những điều anh đã làm với em,” Nikolas. “Anh sẽ làm cho em hạnh phúc. . . chỉ cần để anh thử. Tất cả những gì anh mong muốn là được yêu em. Em thậm chí không cần phải yêu lại anh.”

Emma tê liệt, trong khi những câu nói này vang vọng lên như đã quên từ lâu lắm rồi. “Cái gì?” Cô mơ hồ hỏi, bắt đầu run rẩy.

Gạt bỏ tất cả lòng tự tôn và sự thận trọng, anh đặt trái tim anh ngay dưới chân cô. “Em phải biết sự thật. Anh đã yêu em từ rất lâu rồi, Emma. Anh sẽ làm bất cứ điều gì vì em, thậm chí dâng tặng em cả cuộc sống của anh-”

Emma giật mạnh người thoát khỏi anh, bồng bồng giận dữ và run rẩy. “Nhân danh Chúa anh đang cố gắng làm cái quái gì vậy-làm tôi phát điên à? Hàng tuần nay anh cư xử như một con heo vô tâm, rồi bất thành linh anh ngất xỉu trong phòng khách, và khi anh tỉnh dậy, anh nói anh yêu tôi à? Trò đùa khôn nạn này là gì vậy?”

“Đó không phải là trò đùa.”

“Anh không có tình yêu. Mỗi bản khoản chính luôn luôn-và sẽ luôn luôn-là chính bản thân anh.”

“Trong quá khứ đúng là như vậy. Nhưng không phải bây giờ. Giờ đây anh cuối cùng cũng nhận ra rằng-”

“Sao đột nhiên anh dám khẳng định rằng anh muốn thay đổi chính mình hả! Chỉ có kẻ ngốc mới tin vào một gã đàn ông từng chối bỏ chính đứa con ruột của mình.”

Nikolas nhăn mặt đau đớn vì câu nói đó. “Anh sẽ bù đắp cho Jacob,” anh nói kiên quyết. “Anh sẽ trở thành một người cha tốt với con anh. Thăng bé sẽ

được che chở và sống hạnh phúc trong suốt quãng đời còn lại.”

“Đủ rồi!” Khuôn mặt cô đỏ bừng vì giận dữ. “Tôi không bao giờ mơ được rằng anh có thể trở nên hiểm độc như vậy. Lừa dối tôi với lời nói suông của anh, nếu như anh dám nói dối đứa trẻ bé nhỏ đó và khiến nó tin rằng anh quan tâm đến nó, tôi sẽ phá nát cuộc đời anh.”

“Anh rất quan tâm đến con trai anh.”

“Anh sẽ bỏ rơi nó cũng nhanh tâm như anh đã làm với những người khác-và tôi không thể lờn nhặt tất cả những mảnh vỡ đó nữa. Ôi, đàn ông đúng là lũ nhát gan dối trá! Anh làm cho ai đó tin rằng họ có thể dựa dẫm vào anh, và rồi anh bỏ đi mà không thêm suy nghĩ gì hết. Anh sẽ không có cơ hội phản bội Jake và tôi theo cái cách đó nữa-Tôi sẽ không để cho điều đó xảy ra.”

“Từ giờ trở đi, em có thể dựa dẫm vào anh. Anh sẽ chứng minh điều đó với em hàng ngàn lần.” Nikolas nắm lấy bàn tay cứng đờ của cô và đưa nó lên miệng anh, áp môi vào những khớp ngón tay cứng rắn của cô. “Anh sẽ không làm tổn thương em nữa. Tin anh đi.”

Emma nhìn chăm chăm vào mắt anh, và điều cô nhìn thấy khiến hơi thở cô kiềm chặt lại. Vặn người ra, cô sai chân bước khỏi phòng. “Đồ khốn nạn,” cô lầm bầm, và đóng sầm cửa lại ngay sau lưng.

Emma cuộn người trên chiếc ghế trường kỷ trong phòng khách riêng của cô, cánh tay cô xoắn quanh đầu gối. Hàng đồng câu hỏi khuấy tung đầu cô. Cô thật sự phải khen ngợi Nikolas vì đã khiến cô ngạc nhiên. Chưa có ai đạt đến trình độ vừa giễu cợt vừa hiểm độc như vậy. Anh ta đang cố gắng làm cô tin rằng anh ta quan tâm đến cô, và rồi anh ta sẽ khinh bỉ và làm nhục cô. Đồ đầu óc hiểm độc mà quý!

Nhưng đôi mắt của anh ta...có vẻ đầy tổn thương một cách kỳ lạ trong đó. Chuyện quái quỷ gì đã xảy ra với anh ta vậy nhỉ? Cô nghĩ về cảnh tượng trong thư viện: một phút trước Nikolas vẫn kiêu ngạo như thường lệ, và rồi sau đó nhìn thấy bức chân dung của tổ tiên anh ta, thì lẩn tránh ra bất tỉnh. “Giống như một con đột quỷ” Robert Soames đã nói như vậy khi anh ta và Emma cùng quỳ bên cạnh Nikolas trên sàn nhà.

“Nhưng ngài ấy vẫn còn quá trẻ để bị như vậy!” cô đã khóc, đặt đầu Nikolas vào trong lòng cô. “Ôi, Chúa ơi, có lẽ thói nghiện rượu đã gây ra điều đó. Làm ơn, gọi bác sĩ đi!” Cô cẩn thận nhấc đầu của anh, vuốt ve mái tóc anh. Những gia nhân đã được lựa chọn để giúp khiêng anh lên phòng, và Emma đã ở bên cạnh anh mỗi giây. Cô không chắc tại sao cô lại quá lo sợ như vậy. Ruột cuộc, cứ như thể họ đã có một cuộc hôn nhân thật sự. Không có tình yêu giữa họ. Tuy nhiên...khi anh mở mắt ra, cô cảm thấy cực kỳ nhẹ nhõm.

Chuyện gì đã xảy ra trong suốt lúc đó nhỉ, một tiếng đồng hồ bất tỉnh đã khiến anh cư xử thật kỳ lạ khi anh tỉnh dậy? Anh đã nói rằng anh yêu cô. Cô cười nửa hoài nghi, chực khóc.

“Anh sẽ làm cho em hạnh phúc...chỉ cần để anh thử. Tất cả những gì anh mong muốn là được yêu em. Em thậm chí không cần phải yêu lại anh.”

Những câu nói đó khiến cô bàng hoàng dữ dội. Nikolas thật có tài phá hủy hàng rào phòng thủ của mọi người, đặc biệt là với cô.

“Tasia đã cảnh báo mình về việc anh ta là người như thế nào,” Emma nói nhỏ. “Mẹ đã nói rằng anh ta sẽ lừa dối, thao túng, và phản bội mình, và mẹ nói đúng. Ừ, mình sẽ chấm dứt trò đùa giễu cợt của anh ta, Nikki, vì lợi ích của Jacob cũng như của chính mình.”

Cô đi đến phòng Nikolas, vờn vai khi cô đến gần cánh cửa đang mở rộng ra một bên. Bác sĩ Weide, một người đàn ông trông có vẻ trầm tư, nhỏ thó với mái tóc muối tiêu và đeo kính, đang đặt những thiết bị vào trong chiếc túi y tế của ông.

“Anh ta sao rồi?” Emma hỏi nhanh, bước vào phòng.

“Thưa Đức Bà,” người bác sĩ vừa mỉm cười vừa nói nhỏ, tiến tới trước để hôn lên tay cô. “Tôi đã vội vàng đến đây ngay khi được gọi, tôi đã cho rằng sẽ tìm thấy một người đàn ông đang gần như hấp hối. Tuy nhiên, chồng của bà hóa ra lại có một sức khỏe tốt phi thường. Không có chuyện gì xấu đối với ngài ấy cả.”

“Vậy thì giải thích sao đây về tình trạng bất tỉnh của anh ta?” cô hỏi, cau mày lại. “Anh ta đã bất tỉnh trong khoảng một tiếng đồng hồ đấy.”

Người bác sĩ lắc đầu. “Tôi không tìm được lý do gây ra hội chứng bất tỉnh này.”

“Ừm, anh ta không diễn kịch nhỉ,” Emma nói. “Tôi đã làm tất cả mọi cách chỉ có thiếu nước đâm kim vào người để làm cho anh ta tỉnh lại.”

“Có rất nhiều thứ chúng ta vẫn không hiểu hết về trí óc con người.” bác sĩ Weide trả lời. “Theo như tôi biết, nhìn thấy bức chân dung liên quan đến tổ tiên của ngài ấy đã khiến cho Hoàng Tử Nikolas ngất đi. Tôi phỏng đoán rằng có lẽ điều này gọi cho Ngài ấy nhớ đến hồi ức bị thương trong quá khứ của ngài ấy.”

Emma nhìn chăm chăm vào chồng cô một cách suy đoán. Về mặt của anh khép kín, giấu chặt bí mật, và cô cảm nhận được sự sốt ruột của anh muốn để bác sĩ rời đi. “Hồi ức bị thương,” cô thăm thẳm. “Ừm, ông đã khám đủ rồi, phải không?”

Nikolas tập trung cài nút áo sơ mi của anh. “Điều này sẽ không tái diễn lần nữa đâu.”

“Xin vui lòng báo cho tôi biết nếu nó xảy ra,” Bác sĩ Weide nói. “Trong khi chờ đợi, tôi xin giành những lời chúc tốt đẹp nhất đến cả hai.”

“Tôi sẽ tiễn ông ra cửa,” Emma nói.

Người bác sĩ lắc đầu. “Xin cứ ở lại với chồng bà đi, Thưa Đức Bà. Tôi hoàn toàn có khả năng tìm đường ra khỏi lâu đài-tôi nghĩ vậy.” Ông ta nháy mắt và lặng lẽ rời khỏi.

Emma khoanh tay lại khi cô nhìn sang chồng cô. “Anh cảm thấy thế nào rồi?”

“Tốt. Không cần bác sĩ đến khám cho anh.”

“Mò mẫm một chút và thúc vào người chẳng bao giờ làm ai bị thương.”

Nikolas khịt mũi. “Đợi đến khi em bị người khác mò mẫm ấy.” Anh đứng dậy và nhét áo somi vào quần.

Emma chuyển trọng lượng của cô từ chân này sang chân khác, không thoải mái với sự thân mật của việc quan sát chồng cô chỉnh chu quần áo. “Tôi đến đây để cảnh báo anh,” cô nói cộc cằn. “Tôi rất có thể sẽ sớm rời khỏi đây, và dẫn Jake đi theo tôi.”

Anh bất thành linh nhìn sang cô, ánh nhìn sừng sốt. Anh không đáp lại, nhưng quan điểm phản đối rõ ràng hiện hữu trên từng đường nét cứng đờ của cơ thể anh.

“Tôi vẫn chưa quyết định,” Emma tiếp tục bình tĩnh. “Tuy nhiên, ngay giây phút tôi cảm thấy anh đang làm hại đến Jake hoặc tôi, tôi sẽ dẫn cậu bé đi ngay tức khắc.”

“Cứ thử đi,” Nikolas nhẹ nhàng nói. “Rồi chờ xem chuyện gì sẽ xảy ra.” Giọng nói của anh vẫn thản nhiên, nhưng nó gây ảnh hưởng kinh khủng đến cô. “Jake sẽ ở lại đây. Nó là con trai anh. Và em là vợ anh.”

“Hàng Tử Nikolas đầy-quyền lực,” cô mĩa mai. “Có lẽ tất cả những người khác sẽ sợ anh, ngoại trừ tôi. Tôi không phải mẫu người yếu đuối anh có thể ăn hiếp và lợi dụng. Và anh không thể buộc tôi ở lại đây.”

“Anh có thể khiến em muốn ở lại.”

Vẫn còn chút ít quyền lực trong vẻ ngạo mạn của anh, rất nguyên chất và nó tước mất hơi thở của Emma. Cô không đáp lại như anh đã nghĩ, bằng cách hỏi như thế nào hoặc tại sao, hoặc cố gắng tranh cãi với anh. Thay vì vậy cô bắt đầu rút lui. “Tôi đã nói anh biết rõ những gì tôi dự định rồi,” cô lầm bầm.

Cô đi ra hành lang. Tuy nhiên, Nikolas đi theo sau lưng cô, và che bóng mờ mờ trên người cô cho đến khi cô cảm nhận được sự đe dọa thể chất. Đối với một người phụ nữ luôn chơi đùa cùng những con hổ và động vật hoang dã, cảm giác này là sự báo động đáng lo ngại. “Trước khi em bỏ đi, hãy để anh nói với em những gì anh dự định,” Nikolas thăm thỉ. “Anh sẽ mang em quay trở lại giường sớm thôi. Anh sẽ trở thành người chồng mà em đáng lẽ phải có ngay từ đầu.”

“Đừng hòng!”

“Anh sẽ không để em đi. Anh rất cần em.”

Anh chưa bao giờ giống như vậy trước đây, thẳng thắn và cực kỳ chân thành, bộc lộ những cảm xúc của anh. Điều đó đáng sợ hơn nhiều so với tính vô tâm cố hữu của anh. “Anh không cần ai cả,” cô cố nói.

“Đó là sự thật. Nhìn gần vào này, Emma. Nhìn vào mắt anh này, và nói anh nghe những gì em thấy.”

Cô không thể tuân theo. Cô quá e ngại những gì cô sẽ thấy trong mắt anh. Cúi gằm đầu, cô lách người qua vai anh và chạy trốn. Anh để cô đi. Cảm ơn Chúa, mặc dù cô cảm nhận được tia nhìn nóng bỏng của anh chiếu lên cô cho đến khi cô đi đến cuối hành lang và biến mất khỏi tầm mắt.

Nikolas tiếp tục ở lại một mình trong vài phút. Anh muốn uống, thứ gì đó cay và tiếp sức cho anh, nhưng anh sẽ không uống. Sẽ không có thêm sự dễ chịu nào xoa dịu đi sự lạnh lẽo này, không sử dụng chất cồn để che khuất đi cảm xúc của mình. Anh cần sự tỉnh táo. Anh cảm ghét tình trạng âm ỉ mà anh đang phô diễn ra đây, và không thể chịu nổi sự căm ghét hiện hữu trên khuôn mặt Emma. Giá như cô có thể trao cho anh sự thông cảm và lòng tin tưởng mà cô đã trao tặng cho anh rất lâu trước đây. Anh phải tìm cách để khiến cô yêu anh một lần nữa.

“Emelia,” anh thăm thỉ, khao khát được biết chuyện gì đã xảy ra với vợ anh. Liệu cô có chịu đựng nổi sau cái chết của anh không? Cô đã tìm thấy nguồn an ủi nào khác chưa? Có người đàn ông nào khác bên cô nữa không? Suy nghĩ này khiến lòng anh dâng tràn cảm giác cuồng nộ và ghen tị. Anh muốn biết chuyện gì đã xảy ra với cô, còn không thì nghi vấn bế tắc này sẽ khiến anh phát điên. Anh đi đến thư viện và lục lọi những quyển sách cũ và những mẩu tin, bới tìm những mảnh ghép tin tức anh có thể tìm thấy. Không có gì về số phận của Emelia Vasilievna, và rất ít về con trai của họ, Alexei.

Nó được đăng trong cột báo gia đình rằng chàng trai trẻ Alexei Angelovsky đã đột nhiên xuất hiện ở Moscow sau khi trải qua thời thơ ấu trong một ngôi làng hẻo lánh ở phía đông của Kiev. Rõ ràng anh ta đã có một cuộc sống sung túc, tích lũy đất đai và của cải cho gia tộc. Anh ta đã được giúp đỡ với những hoạt động có chủ hướng nhờ vào cuộc tình lâu dài với Nữ hoàng Elizabeth. Hoàng Tử Alexei được biết đến như là người đàn ông quyền rũ và có học thức, người tài trợ cho những hoạt động nghệ thuật của giới nghệ sĩ chơi violon. Cuối cùng anh ta cũng kết hôn và có hai đứa con, cả hai người đều sống đến tuổi trưởng thành. Nhưng mẹ của anh ta thì sao? Chuyện gì đã xảy ra với Emelia?

Nikolas đẩy đồng sách qua một bên với câu chửi rủa. Anh sẽ thuê một sử học gia để khám phá ra, và gọi người đó đến Nga với đám người dịch thuật, nếu cần thiết. Anh tựa cánh tay lên chiếc bàn đọc sách và cào những móng tay vào mái tóc dày của anh. Có lẽ anh đã phát điên lên rồi, tìm kiếm tuyệt

vọng về lịch sử của một người phụ nữ đã từng sống chung một thế kỷ rưỡi trước đây. Liệu nó có thật sự xảy ra không? Còn vết trầy trên bức tranh thánh Elias là sự ngẫu nhiên sao? Có lẽ trí óc dần vật của anh đã làm trò ma thuật thành những hình ảnh mơ tưởng để khỏi tập trung vào cuộc đời suy tàn mà anh đã tạo ra.

Bật dậy đột ngột, anh tiến về phòng trẻ con. Anh cần gặp Jacob, làm những điều đúng đắn với con trai anh. Cầu trời thẳng bé sẽ tha thứ cho anh vì đã ruồng bỏ nó. Bàn chân của Nikolas lê bước chậm chạp lên cầu thang, và anh ngập ngừng dừng lại. Anh buộc bản thân phải thừa nhận sự thật-rằng anh sợ chính con trai của mình. Anh không hề có bất kỳ khái niệm nào về việc trở thành một người cha. Cha anh là một kẻ bạo ngược vũ phu. Hồi ức thơ bé của anh đầy ngập sự đau đớn và ảm đạm khiến anh không có mong muốn nhìn lại những gọi nhớ đó từ chính con trai ruột của mình. Anh không muốn tôn thờ Jacob, tuy nhiên anh đã làm rồi. “Mình sẽ không phủ nhận và bỏ bê con mình,” Nikolas lầm bầm. “Có trời biết cha mẹ không thể làm gì tệ hơn thế này nữa.”

“Mình sẽ bắt chuyện với đứa trẻ sao đây?” Làm sao anh có thể khiến Jacob hiểu rằng nó có thể dựa dẫm vào một người cha như anh? Bây giờ điều đó dường như là không thể khi anh đã từng thật sự có ý định gởi thằng nhỏ đi thật xa. Anh đã không để bản thân quan tâm đến Jacob, nhưng bây giờ anh không thể ngăn mình được nữa. Anh muốn chăm sóc cho Jacob, trao cho con tất cả mọi thứ mà trái tim anh mong muốn. Có rất nhiều điều thú vị trên khắp thế giới để chỉ cho cậu thấy. Những tài sản trải khắp miền nam, nơi họ có thể xây dựng những tòa lâu đài bằng cát và thu nhặt vỏ ốc trên bãi biển. Hoặc dinh thự của anh ở Ireland, nơi họ có thể cưỡi ngựa đi ngang vùng đất hoang dã, ăn bữa trưa ngoài trời, câu cá và bơi lội trên sông. Anh sẽ dạy Jacob chèo thuyền từ một trong những chiếc thuyền buồm của anh, hoặc đi săn hàng giờ từ những điền trang của anh ở đất nước này. Mình lẽ ra phải làm tất cả những việc này cho thằng bé rồi, Nikolas đau đớn nghĩ. Mình đáng lẽ phải mang lại cho con một cuộc sống sung túc, và thay vào đó mình quay lưng lại với con. Anh tiếp tục bước lên cầu thang và đến phòng trẻ. Do dự trước cánh cửa, đang khép hờ, anh gõ vào tấm gỗ trước khi vào.

Jacob đang ngồi trên sàn nhà, bao quanh bởi những thứ lặt vặt linh tinh: một cái chậu từ nhà bếp, những đồng sỏi được phân loại ra, nhánh cây, và một khúc gỗ đục theo hình con gấu. Anh nhận ra con thú chạm khắc bằng gỗ đó giống với những món đồ làm bằng tay từ người lái xe ngựa của anh, thường thích gọt đẽo trong thời gian rảnh rỗi của anh ta. Nghĩ rằng một trong những người hầu đã cung cấp đồ chơi cho con anh, trong khi anh chẳng tặng cậu bé thứ gì cả, khiến trái tim anh quặn thắt. Anh liếc nhìn xung quanh căn phòng trẻ con, đã được bỏ đi không dùng đến trong một thời gian dài. Ngoại trừ chiếc giường nhỏ, một cái rương cũ kỹ, và bụi bặm, con ngựa đá cổ, căn phòng trống rỗng đến tội nghiệp.

Jacob chăm chăm nhìn anh tò mò, với đôi mắt rất giống mắt anh. Thằng bé gọi mình nhớ về Misha, Nikolas vụt nghĩ, nhưng bằng cách nào đó anh có mỉm cười. “Chào, Jake,” anh nói nhỏ nhẹ. “Cha chợt nghĩ muốn lên đây thăm con. Được không?”

Đứa trẻ gật đầu và bắt đầu chơi với con gấu bằng gỗ của cậu.

“Con có biết gấu là loài động vật được yêu thích nhất ở Nga không?” Nikolas nói, ngồi xếp chéo chân trên sàn gỗ. “Chúng ta thường tôn thờ gấu như là Chúa trời. Có sự mê tín rằng sự hiện diện của con gấu sẽ xua tan đi tất cả ma quỷ.”

Jacob nhìn chăm chăm vào con vật được gọt đẽo trong tay cậu, sau đó vươn tay ra để đẩy nhẹ cái chậu đến gần Nikolas hơn. “Thế còn ếch thì sao?”

Nâng mảnh lưới bao bọc cái chậu lên, Nikolas nhận thấy rằng nó đã được lấp đầy nửa in-sơ nước và một cục đá phẳng, lớn, tất cả nhằm tạo ra sự thoải mái cho con ếch màu ôliu óng mượt. Nikolas mỉm cười và khéo léo nhặt lấy con ếch lên, những chiếc chân của nó đung đưa qua lại. “Một con ếch đẹp trai đấy,” anh nói, liếc nhìn nó với vẻ chiêm ngưỡng. “Con bắt được nó ở đâu vậy?”

“Trong vườn ao, ngày hôm qua. Emma đã giúp con.”

“Cha không bắt ngờ đâu,” Nikolas nhăn nhó nói, bỏ con ếch vào ngôi nhà tạm bợ của nó. Anh thật sự mong muốn được nhìn thấy vợ anh bắn nước tung tóe trong vườn ao của tòa dinh thự để đuổi bắt ếch.

“Emma nói rằng con phải trả tự do cho nó tối hôm nay.”

“Con rất thích Emma, phải không?”

Jacob gật đầu, cẩn thận đặt tảng đá lên trên tấm lưới để giữ nó an toàn trong chậu. Thằng bé liếc nhìn Nikolas với vẻ lo lắng. “Ngài bị bệnh ngày hôm qua. Con thấy ngài ngã xuống sàn nhà.”

“Cha khỏe rồi,” Nikolas nói một cách vững chắc. “Cha cảm thấy khỏe hơn bao giờ hết trong suốt một khoảng thời gian dài.” Sự im lặng tiếp theo sau đó, anh nhìn chăm chăm quanh phòng và lắc đầu không hài lòng. “Con cần thêm đồ chơi, Jake. Một số sách và các trò chơi, chưa kể đến đồ nội thất.” Anh vươn tay đến chiếc rương và mở nắp rương cốt kết ra. Có những quyển sách trẻ con bạc màu, một hộp chơi bài, và một hộp gỗ cũ kỹ đầy những vết trầy xước và vết cắt. Nụ cười yếu ớt nở trên môi anh, và anh kéo chiếc hộp nặng, kêu lạch cạch ra khỏi cái rương. “Cha đã không thấy cái này kể từ khi cha bằng tuổi con.”

Trong khi Jacob quan sát với sự thích thú ngày càng gia tăng, Nikolas tháo dây đai bảo vệ hộp ra. Bên trong là mô hình quân đội gồm những lính chì bằng kim loại được sơn vẽ, và một tấm ván được quét sơn mô tả một bãi chiến trường. Đó là bộ trò chơi chiến tranh Crimean, bao gồm súng đại bác, ngựa, xe ngựa, và một cái cầu nhỏ xù. “Đây là đội Anh,” Nikolas nói, giơ lên những hình người mặc trang phục màu đỏ. “Và những người lính màu xanh kia là đội Nga. Anh trai cha, Misha, và cha thường chơi với những cái này. Trong đời thực, người Anh đã chiến thắng trong cuộc chiến gây cản này, nhưng khi Misha và cha chơi, người Nga luôn luôn chiến thắng.” Anh trao mô hình người lính cho Jacob. “Bây giờ chúng thuộc về con.”

Jake cẩn thận kiểm tra hết mô hình này đến mô hình khác. “Ngài sẽ chơi với con chứ?” cậu hỏi. “Ngài có thể là đội Anh.”

Nikolas cười toe toét khi anh giúp con trai mình thiết lập chiến trường thành hàng ngăn nắp với những quân lính và pháo binh. Anh liên tục liếc nhìn đứa trẻ, ngập tràn lòng tự hào vì Jake là con anh. Cậu bé là một anh chàng đẹp trai, vẻ mặt táo bạo và tinh tế, đôi mắt rợp bóng với hàng lông mi đen và dày,

hàng chân mây bay bướm. Có chút ít nét đẹp kỳ lạ từ anh, gợi ý từ tổ tiên của người Tácta rằng sẽ có sự bùng binh mang đặc trưng của gia tộc Angelovsky.

“Jake,” Nikolas nói nhỏ nhẹ. “Có vài chuyện cha muốn nói với con.”

Cậu bé ngừng lại và nhìn anh, một bàn tay nắm chặt lấy con ngựa đồ chơi. Như thể cậu sợ những gì mà Nikolas sẽ nói.

“Cha xin lỗi về mẹ con,” Nikolas tiếp tục chậm rãi. “Cha đáng lẽ phải nói với con trước kia. Cha biết điều đó khó khăn đến mức nào đối với con. Nhưng bây giờ con đang ở đây với cha, cha muốn chúng ta dành thời gian cho nhau, và tìm hiểu lẫn nhau. Và... điều trên hết cha muốn là con sẽ sống với cha từ giờ trở đi.”

“Mãi mãi?”

“Ừ, mãi mãi.”

“Ngài sẽ không gởi con đi xa nữa sao?”

Nikolas nuốt giọng khó khăn. “Không đâu, Jake. Con là con trai của cha.”

“Điều đó có nghĩa con sẽ không còn là đồ con hoang nữa phải không?”

Câu nói đó là một cú sốc chóiáng vánh đối với Nikolas. Nó dâng tràn trong anh cảm giác hồi hận sâu sắc... và giận dữ điên cuồng.

“Ai gọi con như vậy?”

“Những người trong làng.”

Nikolas im lặng một hồi lâu. Anh với tay ra để vuốt ve mái tóc đen rối bù của con trai anh với bàn tay hơi run run. “Bởi vì cha đã không cưới mẹ con. Đó là lỗi của cha, Jake. Cha đáng lẽ phải chịu trách nhiệm với con. Nếu bất kỳ ai gọi con là đồ con hoang một lần nữa, con hãy nói họ con là người nhà Angelovsky, một hoàng tử Nga. Con sẽ có được những thứ tốt nhất-học vấn, nhà cửa, những con ngựa thuần chủng-và chết tiệt bất kỳ ai dám nói cha đang làm hư con.”

Bị hút vào bài phát biểu đó, cậu bé nhìn chăm chăm vào anh với đôi mắt thiếu tự tin. “Tại sao Ngài không đến đón con?” cậu nhỏ giọng hỏi. “Tại sao mẹ con không kể cho con nghe về ngài?”

“Cha...” Nikolas dường như mất hết cả dũng khí khi nhìn thẳng vào mắt đứa trẻ và trả lời một cách thành thật. “Cha đã phạm rất nhiều lỗi lầm trong đời cha, Jake. Cha đã từng là một kẻ ích kỷ và cay nghiệt, và cha khiến mọi người sống quanh cha đều bị tổn thương. Nhưng cha hứa với con, cha sẽ cố gắng trở thành một người cha tốt. Cha sẽ cho con những gì tốt nhất của cha... bất kỳ cái gì đáng giá.”

Emma đã có một buổi cưỡi ngựa khó khăn vào buổi sáng, phóng như tên bay xuyên qua ngôi làng địa phương và lờ tịt đi những ánh nhìn chăm chăm giạt nẩy mình của mọi người khi cô băng qua. Cô biết hình của mình kỳ cục như thế nào: người đàn bà tóc đỏ, cao to trên lưng ngựa, đua hết tốc lực như thể quỷ sứ đang đuổi theo sau lưng cô. Cô không quan tâm đến những người bị cô làm cho chóiáng vánh-đó là cách duy nhất cô biết để thả tung những cảm xúc của cô.

Cô cưỡi cho đến khi con ngựa mệt lả, và rồi quay về dinh thự Angelovsky. Bài tập rất hiệu quả, nhưng đó chỉ là sự giải thoát tạm thời mà thôi. Thực tế thì, cô đang sống với một kẻ xa lạ. Anh ta trông vẫn giống Nikolas, điệu bộ, đi đứng và nói chuyện như Nikolas, nhưng không ai có thể phủ nhận rằng anh ta đã thay đổi một cách sâu sắc. Cô không biết tại sao, hoặc cái gì đã gây ra, và sự bí ẩn này làm cô bối rối vô cùng. Hai tuần đã trôi qua kể từ khi xảy ra hội chứng bất tỉnh của anh ta, và anh vẫn không hề quay trở lại với bản chất cũ. Những người hầu gần như không làm công việc của họ, rõ ràng đều kinh ngạc khi chứng kiến sự biến đổi của chủ nhân họ.

Trước hết, Nikolas cắt đứt tất cả các mối quan hệ làm ăn của mình, và tận tâm dành hết từng ngày cho Jake. Trẻ con thường trao gởi sự tin tưởng của chúng dễ dàng đến mức đáng sợ, và Jacob rõ ràng bắt đầu yêu mến cha cậu. Có một mối liên kết giữa họ, dẫu cho mỏng manh, xuất phát từ sự giống nhau về bản chất. Cả hai đều độc lập, miễn cảm, ngờ vực cả thể giới; cả hai dường như đều khao khát sự an toàn. Và họ hình như đã cùng nhau tìm ra điều đó.

Emma được mời cùng tham gia dạo chơi với họ, nhưng cô từ chối hầu hết những lời mời đó. Cô hoang mang vì những gì đang xảy ra, và cô cố gắng hết sức để đối phó với việc Nikolas đang làm đảo lộn hoàn toàn cuộc sống của họ tại dinh thự Angelovsky. Anh mua cho Jake một con ngựa nhỏ màu đen bóng mượt-tên là Ruslan, sau đó con vật anh hùng giống như trong truyện cổ tích được yêu thích của cậu-kéo theo sau một cỗ xe bóng loáng. Anh chất đầy căn phòng trẻ với hàng đồng đồ chơi và đồ nội thất, và đánh bài hoặc chơi cờ với con trai của anh ở phòng khách mỗi đêm.

Emma bắt mắt nhanh chóng vì Nikolas đã tước đoạt lấy Jacob. Trẻ con thường trao gởi sự tin tưởng của chúng dễ dàng đến mức đáng sợ, và Jacob rõ ràng bắt đầu yêu mến cha cậu. Có một mối liên kết giữa họ, dẫu cho mỏng manh, xuất phát từ sự giống nhau về bản chất. Cả hai đều độc lập, miễn cảm, ngờ vực cả thể giới; cả hai dường như đều khao khát sự an toàn. Và họ hình như đã cùng nhau tìm ra điều đó.

Gần đây, Nikola bắt đầu phỏng vấn hàng loạt những vú em và các gia sư, hỏi ý kiến Jacob theo cái cách khiến cho hầu hết mọi người hoặc là khó chịu hoặc là thích thú. Người lớn không bao giờ hỏi ý kiến trẻ con về bất kỳ việc gì, vấn đề quan trọng nhất là, Nikolas dường như không biết hoặc quan tâm đến chuyện đó. Jake say sưa trong cuộc sống mới của cậu, tươi cười, hét to lên, bắt đầu trở nên ương ngạnh hơn khi từng ngày trôi qua, nhưng cậu vẫn

rất dễ thương khiến cho không một ai có khuynh hướng than phiền về tính cách đó. Cuối cùng Emma quyết định gợi ý rằng Jake cần rèn luyện thêm để phục tùng kỷ luật.

Cô bí mật tiếp cận Nikolas, sau khi Jake đã được cho đi ngủ lúc 10 giờ tối. “Tôi chỉ muốn chỉ ra rằng trẻ con cần một số quy tắc trong cuộc sống của chúng,” cô nói, lượn lờ ngay cửa ra vào phòng ngủ của chồng cô. “Sẽ tốt hơn cho Jake nếu thằng bé có giờ đi ngủ thích hợp. Tối qua nó đã đi ngủ lúc 9 giờ, và tối nay, 10 giờ. Và không chỉ vậy, anh còn để thằng bé ăn đến ba suất bánh ngọt tại bữa trà chiều nay, và thằng bé không thèm ăn bữa tối!”

“Đã có đủ giới hạn trong cuộc sống của thằng bé rồi. Trong một khoảng thời gian ngắn hãy để nó thoải mái vui chơi.”

“Anh chỉ đang nghĩ về lương tâm bị dẫn dắt vì mặc cảm tội lỗi của chính anh, chứ không phải vì lợi ích của Jake,” cô gầm gừ. “Điều đó gây hại đến những người liên quan. Anh phải ngừng việc nuông chiều thằng bé giống như vậy!”

“Nhưng sau đó anh sẽ không còn có ai để mà nuông chiều,” anh nói khề, mắt anh chột ánh lên hai ngọn lửa nhỏ làm cô lúng túng thật sự. “Trừ phi em tình nguyện ở vào vị trí đó.”

“Đừng có mà lố bịch.”

Nikolas hơi mỉm cười vì sự ngượng ngùng của cô, và chỉ tay về phía chiếc ghế bọc-nhưng đặt cạnh lò sưởi sặc sỡ ánh lửa hồng. “Vào đi, ruyshka. Chúng ta sẽ nói chuyện và uống-”

“Không”, cô nói, cố gắng nhìn loang quanh bất cứ đâu ngoại trừ chồng cô. Anh đang mặc áo chòang nhung màu nâu bằng lông da chồn, và mái tóc của anh rối bù. Dù chồng cô có sa đọa hay không, anh vẫn là người đàn ông quyền rũ nhất cô từng thấy trong suốt cuộc đời cô. “Tôi mệt rồi. Tôi sắp đi ngủ.”

Anh thậm chí còn tiến sát vào cô hơn, và nhặt lấy một lọn tóc xoắn dài đỏ rực xoa trên vai cô. “Đừng lo về Jake,” anh thăm thì, nghịch ngợm lọn tóc của cô. “Cậu bé sẽ ổn mà.”

Emma liếm môi bối rối. Cảm giác như thể mái tóc cô là một chuỗi sống động, điều khiển cảm xúc. Cô tưởng tượng bàn tay của anh trên làn da cô, sự vuốt ve từ những đầu ngón tay của anh, và trái tim cô đập điên cuồng. “Tôi tất nhiên phải lo lắng rồi,” cô nói. “Thật sự rất khó hiểu, quan sát anh dành nhiều thời gian cho Jake trong khi anh không thể chịu được việc nhìn thấy cậu bé trước đây.”

“Ừ, anh biết.” Anh xoắn lọn tóc xoắn đỏ vòng quanh ngón tay anh và kéo chặt nó. “Lần đầu tiên khi anh nhìn thấy Jake, tất cả những gì anh có thể thấy là thằng bé trông rất giống với Misha. Thật đau đớn khi nhìn thấy đứa trẻ này và nhớ về cái chết của anh trai anh.” Tia nhìn của anh bắt đầu trở nên tăm tối, hàng lông mi vàng dày che khuất đi cảm xúc của anh. “Em có nhớ khi anh kể cho em nghe về việc cha anh đã lạm dụng chúng anh như thế nào không? Điều tồi tệ nhất đã xảy ra với Misha, có lẽ vì anh ấy yếu đuối hơn anh rất nhiều. Anh đã cố gắng và an ủi anh trai anh khi anh tìm thấy anh ấy đang khóc và chảy máu sau khi bị cha anh đánh đập. Em không thể tưởng tượng nổi sự tức giận và tội lỗi của anh đâu, chứng kiến con người yếu đuối dễ tổn thương bị hành hạ-” Anh dừng lại và nhếch môi cười. “Ừm, có lẽ em có thể. Dù sao chẳng nữa, anh đã chẳng thể làm gì cho Misha. Anh còn quá nhỏ để bảo vệ anh ấy. Nhưng anh có thể chăm sóc con trai anh, và cho con tất cả những thứ nó cần để hạnh phúc. Tựa như có thêm một cơ hội thứ hai vậy.”

Emma không động đậy, tiếp tục giữ vững không khí im lặng giữa họ, sự thương cảm trĩu nặng và ảm áp trong không khí. Nikolas luôn biết cách khiến cô phản ứng lại với anh. Cô ghét anh vì sự giả dối ngớ ngẩn này, và đồng thời cũng mong muốn đến tuyệt vọng rằng đó là sự thật. Anh đang giả vờ trở thành mẫu đàn ông cô có thể yêu, mẫu đàn ông cô đã từng mơ mộng. Và anh ta đúng là đồ chết tiệt vì sự trình diễn xuất sắc của anh ta khiến cô thỉnh thoảng bắt ép bản thân tin vào anh ta trong khoảnh khắc. Trái tim cô đau đớn vì chiều hướng muốn yêu một người đàn ông mà anh ta không xứng đáng nhận lấy nó, người sẽ coi khinh và phản bội cô vào lúc thích hợp.

“Tại sao anh lại làm điều này với tôi?” Cô hỏi thăm trong đau đớn, những giọt nước mắt phản bội trào ra.

“Emma,” anh kêu nhẹ lên, thả tóc cô ra.

Cô giật mạnh người ra xa và nhìn anh chằm chằm. Trước khi anh có thể nói gì, cô sai chân bước nhanh vội vã, cố gắng giữ cho bản thân không vùng chạy ngay lập tức.

Sau nửa đêm, khi Emma đang ngon giấc, Nikolas bước vào phòng khách của cô. Anh nhìn đắm đắm vào cánh cửa phòng ngủ của cô, đang hé mở ra một chút. Anh tưởng tượng được mình có thể nghe thấy âm thanh hơi thở mềm mại của cô. Anh từ từ ngồi xuống chiếc ghế bọc nhung và nhặt lên một con thú được chạm khắc từ bầy thú nhỏ xiu mà anh đã tặng cô. Con hổ màu hổ phách, nhỏ xiu, thân bóng mượt ảm áp trong bàn tay anh. Trượt ngón tay anh dọc theo mặt sau bóng láng của bức tượng nhỏ, Nikolas tiếp tục nhìn chằm chằm vào cái bóng mờ ảo từ phòng ngủ của vợ anh. Anh bị chóiáng vàng bởi sự thèm khát và cô đơn, biết rõ cơ thể ảm áp của vợ anh đang ở rất gần. Nhưng anh không thể chiếm lấy cô cho đến khi cô chào đón anh, yêu thương anh, giống như Emelia.

“Emelia, chuyện gì đã xảy ra với em?” Anh thăm thì bằng tiếng Nga, nắm chặt bàn tay xung quanh con hổ. Anh đã hỏi những người hầu của gia tộc, bao gồm cả các chị gái của Sidarov, để khám phá xem liệu họ có biết bất kỳ điều gì mình chưa biết về Emelia dựa vào câu chuyện cổ xưa của gia đình, nhưng họ đã không còn câu chuyện nào để kể lại. Sau đó anh đã thuê những người quản lý của Bảo Tàng Anh, Ngài Vincent Almay, đến Nga và điều tra về sổ sách ghi chép cuộc sống bên ngoài và cá nhân, xác định rõ số phận của Công nương Emelia. Nikolas không tin gia đình anh sẽ cản trở sự tìm kiếm của Almay. Có lẽ một trong những người chị em của anh có thể giúp trong cuộc tìm kiếm này. Cho đến khi anh còn chưa biết chuyện gì đã xảy ra với vợ anh, Nikolas sẽ không bao giờ bình an.

Gia mà anh có thể làm gì đó nhiều hơn cho Emelia, bảo vệ cô ấy...

Anh buộc mình phải ngồi yên trên ghế, cho dù anh nhức nhối vì khao khát đến bên Emma và ôm lấy cô. Em hứa rằng em sẽ nhớ, anh ngẫm nghĩ dữ dội, nhìn chăm chăm vào phòng của vợ anh. Em nói rằng em sẽ biết anh mà.

Ngày hôm sau Emma đón một vị khách bất ngờ trong khi Nikolas và Jake đang trên đường dạo chơi vòng quanh London. Khi cô đang tận hưởng một tách trà sau bữa ăn sáng thịnh soạn, người quản gia tiến đến cô, Stanislaus, đưa ra chiếc khay bạc với tấm danh thiếp nằm chính xác ngay giữa khay. Đôi mắt Emma mở to khi cô nhìn thấy tên của Quý Ngài Adam Milbank trên tấm thiếp.

“Tôi đuổi ngài ấy đi nhé, Thưa Đức Bà?” Stanislaus hỏi.

“Không,” cô nói vội vã. “Mời Ngài Milbank vào phòng khách đi.” Khuôn mặt của viên quản gia người Slavơ không hề biểu hiện gì, nhưng đôi chân mày đen của anh ta chậm chậm nhướng lên gần đụng mép mái tóc bạc của anh ta. “Được ạ.”

Emma vuốt tóc, đã được thắt lại thành bím với những sợi dây ruybăng lụa màu xanh và ghim vào đằng sau gáy. Cô giật mạnh chiếc váy nhung xanh vào đúng vị trí, hối hả vuốt thẳng mặt sau và lóp lụa ở phía trước của chiếc váy khi cô vội vã đi đến phòng khách. Tại sao Adam lại viếng thăm cô nhỉ, đặc biệt khi xét đến sự căm ghét mà chồng cô dành cho hần ta? Có lẽ hần ta muốn tranh luận về quá khứ với cô, hoặc thậm chí là nói lại tình bạn của hần ta với cô, cho dù là nhằm mục đích gì đi chăng nữa cô cũng không thể hiểu nổi. Không sao-sự hiện diện của hần ta ở đây chắc chắn thỏa mãn những mục đích của cô. Nikolas sẽ khám phá ra chuyện này, và anh ta sẽ tức điên lên. Cô muốn chồng cô cũng cảm nhận được sự đau đớn và lòng tự tôn bị tổn thương mà anh ta từng gây ra với cô trong quá khứ. Có lẽ là sai lầm khi sử dụng Adam cho mục đích này, nhưng cô không quan tâm. Cô đã bị cả hai người đó lợi dụng, Adam và Nikolas, giờ thì đến lúc chiếc bàn đổi hướng rồi.

Stanislaus hướng dẫn Adam đến phòng khách và hỏi liệu Emma có bất cứ yêu cầu gì khác nữa không.

“Trà, làm ơn,” cô nói, và viên quản gia rời đi với tiếng lẩm bầm nhỏ xú. Emma tiến lại gần Adam, người đàn ông cô đã từng luôn luôn được coi là tình yêu của cuộc đời cô, với hai cánh tay duỗi ra. “Adam,” cô nói với nụ cười mỉm. “Tôi dự định viết thư cho Ngài và mời ngài đến dùng trà. Thật vui được gặp ngài!”

Rõ ràng bị bất ngờ bởi sự chào đón của cô, hần nắm lấy tay cô và nắm nhẹ chúng. Khuôn mặt trẻ con của hần trông có vẻ bối rối, nhưng đôi mắt nâu thì sáng lên tia hy vọng. “Anh chỉ đơn thuần dự định để lại tấm thiếp-”

“Không, ở lại và dùng trà với tôi nào,” cô nhấn mạnh. “Tức là, nếu ngài có thời gian.”

“Anh” Adam bước xa hơn vào trong phòng, cầm theo nón và chiếc roi da cười ngửa của hần ta. Hần lắc đầu kinh ngạc khi quan sát quang cảnh xung quanh. “Tất cả thật xa xỉ, và ngay cả em cũng trông rất thoải mái ở nơi đây.”

“Đây là nhà của tôi,” Emma nói với nụ cười nhẹ. “Nhưng tôi chẳng hề thay đổi nhiều đến thế đâu. Tôi dành hầu hết thời gian trong khu trại với bản dự thảo thông thường về bày thú-Manchu, Cleo, Presto-”

“Những con thú của em sao rồi?”

“Ồ, chúng đang ở trong một môi trường rất tốt.”

“Còn em?”

Nụ cười của cô vụt tắt, và cô ngồi xuống chiếc ghế lót đệm tebal, cẩn thận sắp xếp chiếc váy của cô. “Tôi vẫn còn đang điều chỉnh một vài thứ,” cô thành thật nói. “Nikolas rất...khó hiểu. Anh ấy không dễ nắm bắt, hoặc là sống cùng.”

“Ngài ấy có làm em hạnh phúc không, Emma?”

Cuộc đàm thoại này đã đi quá xa mức độ thân mật mà một người đàn ông và một người đàn bà đã kết hôn phải có. Tuy nhiên, mối quan hệ trong quá khứ của họ làm cho điều đó dễ dàng hơn rất nhiều, khiến Emma sơ sẩy trượt vào thói quen nói chuyện với Adam một cách thoải mái.

“Không...nhưng tôi không bất hạnh như tôi đã nghĩ. Khó giải thích lắm.”

Adam ngồi xuống cạnh cô, đôi mắt nâu của hần lộ nét sâu muộn khi hần nhìn cô. Hần thờ dài. “Anh đã nghĩ về em khá nhiều sau cuộc trò chuyện cuối cùng của chúng ta. Có rất nhiều điều khác anh muốn nói với em, nhưng dường như không có thời gian. Anh thật sự rất muốn nói với em về những gì chồng em đã làm với chúng ta. Trước khi anh gặp lại em lần nữa, anh muốn em có cơ hội để suy nghĩ về nó.”

“Ồ, tôi đã suy nghĩ về điều đó,” Emma buồn rầu nói. “Tôi cũng đã nói với Nikolas chính xác những gì tôi nghĩ về sự thao túng của anh ấy.”

“Ngài ấy đã hủy hoại cuộc sống của hai chúng ta, Em. Anh đã kết hôn với người phụ nữ anh không yêu. Dường như đó là việc duy nhất để làm lúc ấy. Anh biết mình không thể có được em, có quá nhiều sự chống đối từ phía gia đình em và Nikolas, và rồi anh gặp Charlotte-”

“Làm ơn,” Emma khó chịu nói, đưa tay lên. “Tôi không muốn nói về cô ta.”

“Chắc rồi. Nhưng ít nhất hãy để anh kể với em...bọn anh không hạnh phúc, Charlotte và anh. Bọn anh không hợp nhau. Không giống như anh và em đã từng có.” Adam luôn bàn tay vào mái tóc nâu dài, mềm mượt của hần, trông đang nôn nóng và lo sợ. Có điều gì đó trong giọng nói của hần ta, cũng như

lóc lên trong mắt hắn, thật xa lạ đối với cô. “Anh cứ nghĩ về những gì chúng ta có thể đã có,” hắn nói thẳng. “Đã bao giờ em tự hỏi không biết sẽ ra sao nếu anh và em kết hôn với nhau không?”

“Tôi luôn luôn thường hay thắc mắc về điều đó,” cô thừa nhận. “Nhưng gần đây...không, tôi cho là tôi không cho phép bản thân nghĩ về điều đó nữa.”

“Anh không ngừng nghĩ về những gì đã bị tước đoạt khỏi anh. Chồng em đã xen vào cuộc sống của chúng ta và lấy đi tất cả mọi thứ anh mong muốn. Anh có những ý nghĩ kỳ quặc lạ thường về những gì anh muốn làm đối với ngài ấy, bằng nhiều cách khác nhau để khiến ngài ấy cực kỳ đau đớn và trở nên dè hèn.”hắn sừng sốt ngừng lại khi Emma bắt đầu cười.

“Tôi xin lỗi!”Cô cố gắng trấn áp những hơi thở hỗn hển của cô vì thích thú. “Chỉ là...ngài không phải là người đầu tiên, tin tôi đi! Tôi nghĩ hầu hết mọi người từng biết Nikolas đều thù ghét anh ta giống như vậy.”

“Anh không nghĩ nó buồn cười,” Adam nói với vẻ cực kỳ tự tôn, một màu đỏ nằm vắt qua xương gò má của hắn ta.

Emma trở nên nghiêm túc hơn, mặc dù những tròng cười vẫn còn bị nén lại trong cổ họng cô. “Anh nói đúng. Nikolas tuyệt đối là một kẻ vô lại.”

“Điều đó hành hạ anh khi nghĩ về việc em ở cùng với hắn-cách mà hắn ta lạm dụng em, làm nhục em bằng cách cưỡng ép em chấp nhận đứa con hoang của hắn.”

“Không,” cô nói nhanh. “Tôi muốn Jake sống ở đây. Tôi quan tâm đến cậu bé-và Nikolas cũng thế.” Cô ngừng lại khi sự thật từ lời nhận xét này vang dội trong từng khớp xương của cô. “Tôi cứ tưởng Nikolas không thể yêu bất cứ ai,” cô tiếp tục với tông giọng đầy ngạc nhiên, “nhưng anh ấy yêu thương con trai của anh ấy. Hoặc là Nikolas đã thay đổi, hoặc...có điều gì đó ẩn sâu bên trong anh ấy mà tôi đã không bao giờ nhận ra trước đây. Dù sao đi nữa, anh ấy là người cha tận tụy nhất tôi đã từng thấy-ngoại trừ cha của tôi.”

“Cha em à!”Adam bắt bình kêu lên. “Em đang nói về hai người đàn ông đã chia rẽ chúng ta đấy! Những gã đàn ông quý quyết, hống hách thích kiểm soát những ai sống quanh họ!” Hắn nắm tay cô và siết chặt. “Em, em không nhớ gì sao? Chúng ta đã yêu nhau rất nhiều, và chúng ta bị chia cắt bởi hai kẻ ích kỷ. Bọn họ đã thực hiện điều đó một cách quá bất cần, quá dễ dàng.”Hắn sừng sốt lại với âm thanh thất vọng.

“Đúng,” Emma thăm thỉ. “Tại sao lại quá dễ dàng vậy chứ? Nếu chúng ta thật sự yêu thương nhau, tại sao bọn họ có thể chia cắt chúng ta?”

Cả hai đều im lặng ngay sau đó, nghĩ về khoảng thời gian chỉ 6 tháng trước đây thôi.

Emma không hề cảm thấy bất kỳ sự đau khổ nào như cô đã từng nghĩ, khi nói về quá khứ. Không còn đau khổ và ham muốn mãnh liệt nữa. Cô không ngờ rằng, điều đó làm cô dễ chịu, giải thoát cô khỏi sự đau khổ và tổn thương. Thậm chí còn đáng ngạc nhiên hơn, hắn đã đánh mất vẻ đẹp trai rạng rỡ đầy hấp dẫn mà trí nhớ cô từng nhớ; hắn ta trở nên ít đẹp trai hơn một chút, ít hoàn hảo hơn, là cô đã nghĩ. Thật ra, hắn ta trông có vẻ khá bình thường. Sự phát hiện này khiến cô rất bối rối. Adam không còn làm trái tim cô đập rộn lên hồi hộp vì hạnh phúc, hoặc khiến cô cảm thấy đầy say mê cuồng dại.

Mình không còn mong muốn anh ta giống như hồi xưa nữa, cô nghĩ.

“Em đã trở nên rất xinh đẹp,”hắn thăm thỉ, nhìn cô chăm chú. “Rất quý phái và tao nhã.”

“Tôi chẳng hề thay đổi chút nào,” cô nói ngượng ngừng.

“Vâng, đúng vậy. Em thường gây cảm giác thích thú vì phong cách dễ thay đổi, nhìn vào trong mắt em như thể em muốn lánh xa khỏi thế giới này. Bây giờ điều đó đã biến mất rồi, và em trở nên rất thanh nhã...trưởng thành...bất khuất.”

Emma chun mũi lại và cười. “Bất khuất à? Đó là từ tôi sẽ dùng để mô tả một bức tượng hoặc một con tàu lớn-hoặc ngọn núi.”

Adam mỉm cười đáp lại cô. “Em là bông hồng đang nở rộ. Tốt hơn rất nhiều!”

“Rất nhiều.”

Hắn ta dường như rất trân trọng khoảnh khắc giữa họ. “Cả hai chúng ta đều cười đùa và thoải mái với nhau,” hắn trầm ngâm.

“Giống như đã từng như vậy. Em có nhớ gì...về cách mà chúng ta đã tận hưởng hạnh phúc cùng nhau không? Anh chưa bao giờ cảm thấy giống như vậy kể từ đó.”

“Hãy nhìn nhận điều đó một cách thành thật nhé,”Emma nói, bình tĩnh nhìn hắn chăm chú. “Ngài muốn tôi bởi vì tiền bạc của gia đình tôi. Nếu tôi không đi kèm với lời hứa về đồng của hồi môn đáng kể, ngài sẽ không bao giờ thích tôi.”

“Anh đã muốn em, hơn bất kỳ điều gì khác. Nếu em đi kèm với món của hồi môn lớn, thì càng tốt hơn chứ sao. Quan điểm đó rất tồi tệ hay sao? Tại sao anh không nên thích tiền chứ, với tất cả sự bảo đảm và thoải mái nó mang lại?”

“Bây giờ ngài đã có tiền. Nhờ vào hôn nhân mà ngài đã có được một tài sản nho nhỏ dễ thương rồi đây thôi.”

Tia nhìn lạ lẫm hiện lên trong mắt hắn, điều gì đó dữ dội, sáng ngời và đau đớn. “Nó không bù đắp được việc anh đã đánh mất em. Không gì có thể đền bù nổi.”

Emma cố gắng nghĩ câu nhận xét nào đó để xoa dịu đi sự căng thẳng đột ngột giữa họ, khi cô đang bắt đầu nhận ra có ai đó đang bước vào phòng khách. Mong rằng đó là một người hầu với khay trà mà cô đã yêu cầu, cô nhìn lên với vẻ nhẹ nhõm. Rồi cô hoảng sợ, khi thấy chồng cô đang bước vào bên trong phòng khách.

Cô đáng lẽ phải hài lòng vì chút ít may mắn này. Cô chưa bao giờ mơ được rằng sự tính toán thời gian lại quá hoàn hảo như vậy, để Nikolas bắt gặp cô đang tán gẫu thoải mái với người từng theo đuổi cô. Nhưng thay vào đó cô lại trở nên lo lắng đến lạnh xương sống. Cô đã có ý định gây ra rắc rối, và giờ cô không chắc mình liệu có muốn điều đó nữa hay không.

Khuôn mặt của Nikolas bùng bùng phần nộ. Thật lạ lùng, anh thường rất giỏi che giấu tình cảm của anh-nhưng anh trông cực kỳ giận dữ, như thể một con giận dữ điên cuồng sắp sửa nổ bùng ra. Adam đứng lên với nắm tay siết chặt lại, không phải lo lắng mà chính là giận dữ. Sự căm thù sôi sục trong không khí giống như một sinh vật sống động. Emma hết sức ngạc nhiên vì sự im lặng đột ngột này. Trước đó cô muốn khiêu khích cuộc chiến giữa hai người bọn họ, và vui thích vì điều đó, nhưng giờ đây cô cố gắng xoa dịu tình huống này.

“Nikki,” cô hơi mỉm cười, “anh trở về sớm vậy. Em đang nói chuyện với Ngài Milbank, chờ trà được mang vào-”

“Anh e rằng anh không còn thời gian để uống trà,” Adam cắt ngang, tia nhìn của hắn khóa chặt vào chồng cô. “Anh vừa mới nhớ ra một cuộc hẹn rất gấp. Anh phải đi ngay lập tức.”

“Ồ, tề nhi,” Emma nói ngay, và cố dẫn hắn ra cửa. “Thật là vui được gặp ngài. Xin vui lòng cho tôi gửi lời hỏi thăm đến bà Milbank.”

Ngay khi đó Nikolas lên tiếng, giọng nói của anh sôi sục về gây sự. “Đây là lần cuối cùng người láng vãng xung quanh vợ ta, Milbank. Đừng thử lại lần nữa, nếu không ta sẽ xé xác người ra thành trăm mảnh.”

Thay vì sợ hãi, lời tuyên bố này gây ra cảm xúc giận dữ điên tiết từ Adam. Hắn dừng ngay gần cửa, vòng tay của hắn cứng lại như thép bên dưới vòng ôm kim cương mạnh mẽ của Emma. “Đây sẽ không phải là lần cuối cùng ngài nhìn thấy tôi,” hắn rít nhỏ. “Ngài đó từng một lần phá nát giấc mơ của tôi bởi vì tôi sợ ngài. Tôi không còn sợ ngài nữa. Tôi sẽ san bằng ti số, và tôi thề rằng ngài sẽ không phải chờ đợi quá lâu. Tôi nợ Emma điều đó cũng như chính bản thân tôi.”

Bàn tay Emma rơi ra khỏi người Adam, và cô ngạc nhiên nhìn xuống hắn. Cô chưa bao giờ nghe hắn nói năng giống như vậy trước kia. Hắn sai chân ra khỏi phòng một cách nhanh chóng, để cô ở lại đối mặt với chồng cô, vẫn còn đang quan sát Adam rời đi với cái nhếch môi khinh bỉ.

“Jake đâu rồi?” cô hỏi, cố thể hiện dáng vẻ thoải mái, mặc dù dạ dày cô đang bị chọc thủng bởi những chớp nhẹn của lòng lo lắng.

“Khi Stanilaus báo anh biết Milbank đang ở đây, anh đã để Jake lên lầu rồi.” Tia nhìn của anh quét nhanh trên khuôn mặt cô. “Em đã mời hắn ta vào đây à?”

“Không, anh ta đang thực hiện chuyến viếng thăm xã giao thôi-mặc dù tôi có thể mời anh ta hoặc bất kỳ ai tôi muốn, và tôi sẽ không xin phép anh!”

Nikolas bước một bước về phía cô, dáng điệu buồn bã. “Anh sẽ không chịu đựng sự hiện diện của hắn trong nhà của anh.”

“Sau những gì anh đã làm với tôi, anh không có quyền phàn nàn về bất kỳ người bạn nào của tôi hay bất kỳ điều gì tôi quyết định làm với họ.”

“Anh không phải đang than phiền. Anh đang bảo em tránh xa khỏi hắn.”

“Anh là đồ ngạo mạn, tự phụ-anh có thể cư xử độc tài hẹp hòi với tất cả những người khác, ngoại trừ tôi! Và đừng có mà đối xử với tôi như thể tôi là một đứa ngu ngốc, thể hiện hành động ghen tuông khi tôi biết rất rõ rằng anh chẳng hề quan tâm gì về tôi-”

“Anh yêu em,” anh gầm gừ. “Quý tha mà bắt em đi vì không tin vào điều đó!”

Cô cười gay gắt. “Anh có cách biểu lộ thật là ngọt ngào làm sao.”

“Anh rất yêu em,” Nikolas rít lên qua kẽ răng. “Nhiều đến nỗi anh sắp sửa bùng nổ. Chẳng lẽ em không hiểu rằng anh cần em biết bao sao? Anh gần như phát điên mỗi đêm, biết rõ em đang ở rất gần, một mình trên giường-”

Anh ngừng sững lại và túm lấy cô trong cái kẹp chặt không thể vùng vẫy được, để cô không có cơ hội rút lui được nữa.

“Emma,” anh thăm thẳm, kéo cô lại gần cho đến khi cô có thể cảm nhận được cái rung mình nhẹ ần trong cơ thể anh, dùng sức siết chặt khiến cô cong người để được thoát ra. Anh bị khuấy động một cách mãnh liệt, vật nóng bỏng căng cứng đó áp sát vào vùng dưới của cô. Emma giật mình hoảng hốt vì cảm thấy được sự đáp lại hồi hả của chính cơ thể cô. Cảm xúc của cô đập rộn rã như thể thanh âm vang dội đập rộn rã trong lòng cô. Đột nhiên cô hiểu ra rằng cô đã khao khát anh âu yếm cô giống như vậy-cô đã mong muốn nó hàng tuần nay rồi.

Cô cảm nhận được môi anh trên cô, tha thiết, dữ dội và ngọt ngào; cảm nhận được áp lực từ đôi bàn tay của anh khi anh thúc giục cô áp sát hơn vào cơ thể anh. Lồng ngực anh rung lên với hơi thở nhẹ nhõm, và anh hôn cô sâu hơn, thêm khát tìm kiếm phần bên trong ấm áp của miệng cô. Cô có thể ngửi thấy làn không khí ngoài trời lạnh giá trên trang phục anh, và hương thơm của len và trà hòa lẫn trong làn hương thân quen dễ chịu. Cô cong người lại quanh anh, vòng tay siết chặt và đôi chân áp sát bao bọc lấy anh. Hơi thở cô trở nên nhanh hơn, bị kích thích bởi khoái lạc và kích động. Nikolas chưa bao giờ hôn cô giống như vậy trước đây, không phải theo kỹ năng hoặc kỹ xảo, nhưng với một cảm giác nguyên thủy. Những cảm xúc dâng tràn quá xa, quá nhanh, và cô vùng thoát khỏi nó với tiếng nấc hoảng sợ.

Nikolas thả cô ra không nài ép, nhìn cô chăm chú bằng đôi mắt vàng nóng bỏng.

Emma đấu tranh để cố giữ nhịp thở của cô bình thường trở lại, và vòng tay lại. Cô chưa bao giờ cảm thấy quá sợ hãi, dễ bị tổn thương một cách khủng khiếp như vậy. Trong khoảnh khắc cô đã vứt bỏ tất cả những kế hoạch gài bẫy của chính bản thân cô chống lại anh hoặc đặt anh vào đúng vị trí của anh. Cô phải tránh xa khỏi anh nếu cô cương quyết giữ chặt lấy bản thân mình. “Đừng có làm phiền tôi giống như vậy nữa,” cô nói run run. “Nếu anh rất cần phụ nữ, hãy tìm người khác. Tôi không muốn anh. Dù tôi đã tìm thấy sự thích thú trong đó, về sau tôi cũng sẽ rất giận chính bản thân tôi.” Cô hòng cô nghẹn lại, không cho phép cô nói thêm gì nữa, và cô bỏ chạy ra khỏi phòng khách.

Nikolas quyết tâm đi theo sau Emma. Anh vẫn chưa kết thúc. Anh muốn biết chính xác giữa cô và Milbank đã nói chuyện gì với nhau, và cách Emma cảm nhận về người từng theo đuổi cô. Cô đi về phía khu trại, chiếc váy xanh của cô kêu sột soạt trên nền đất lạnh và căng phồng trong cơn gió thổi ào ào.

“Emma,” anh cúi kính gọi, và cô xoay đầu lại nhìn anh trừng trừng.

“Xéo đi! Tôi không muốn nói chuyện với anh!”

“Tại sao Milbank lại đến thăm em? Hắn ta muốn gì?”

“Anh ta muốn làm bạn với tôi,” cô nói khinh bỉ. “Không gì hơn.”

“Chết tiệt,” Nikolas lầm bầm, theo sau cô vào trong khu trại.

“Không được vào đây, Nikki!” Giọng nói Emma vang lên từ phía chuồng của con hổ. “Tôi muốn có vài phút thanh thản và yên tĩnh với con...”

Đột nhiên tất cả chìm vào yên lặng.

Bạn đang đọc truyện *Prince Of Dreams* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 11

NIKOLAS KHÔNG THỂ THỞ hay nghĩ gì, cơ thể anh chết đứng vì nỗi sợ hãi anh chưa từng biết đến trước đây. Chiếc khóa của cửa chuồng đã bị kéo ra, và Jake đã nâng chốt cửa lên để bước vào bên trong. Cậu bé đang đứng một bên hàng rào, trong khi con hổ đang nằm thu mình ngay giữa chuồng. Manchu kêu lâu lâu trong bối rối và khó chịu khi nó thấy một sinh vật nhỏ bé xâm phạm lãnh thổ của nó.

Emma từ từ quay đầu lại nhìn Nikolas. Khuôn mặt cô tái xanh, lông mày cô nhíu lên thành đường vòng cung đỏ rực. Đôi môi tê cứng của cô co rúm lại như thể cô muốn nói điều gì đó, nhưng cô dường như bị tước đoạt mất khả năng ngôn ngữ.

Những suy nghĩ của Emma làm việc nhanh hơn bình thường gấp 100 lần. Cô buộc che kín đi nỗi kinh hoàng và nhìn chăm chăm vào con hổ, cố gắng đánh giá tâm trạng của nó. Cô không thích Manchu tập trung cao độ vào đứa nhỏ. Sự chú tâm kiên nhẫn một cách nhạy bén như vậy có thể báo trước một cuộc tấn công bất thành công. Những cọng râu trắng của nó dựng đứng lên khi nó tiến gần đến cậu bé một cách thận trọng từng bước từng bước một. Mặc dù Manchu không có móng vuốt, nó vẫn còn răng-15 chiếc ở mỗi bên hàm, bao gồm cả những chiếc răng nanh dài chọc thủng đốt sống cổ của con mồi đến chết với hiệu quả nhanh chóng, và những chiếc răng nhai thịt sắc bén. Con hổ có cơ hàm mạnh mẽ để kẹp chặt con mồi xuống, hoặc cắn vào sau gáy để cắt nát tủy sống, hay nghiền chặt cổ cho đến khi nạn nhân nghẹt thở đến chết.

Đối với một sinh vật có kích thước nhỏ nhắn như Jake, Manchu có lẽ sẽ sử dụng cách cắn vào sau gáy. Nhưng Manchu dường như có vẻ lẩn lộn, và Emma nhận ra với chút hy vọng sợ sệt rằng nó vẫn chưa có ý định tấn công. Cô thu hút sự chú ý của nó bằng tiếng huýt sáo vui vẻ, sải chân bước đến chiếc xô đựng thức ăn trống rỗng của nó và giơ lên cao như thể nó chứa đầy thịt.

“Manchu!” cô kêu lên, xách chiếc xô ra xa khỏi chuồng, xa khỏi Jake. Cô đứng bên ngoài hàng rào, gọi con hổ. “Đến đây nào, anh chàng đẹp trai... đến xem tao có cái gì này!”

Con hổ từ từ tuân theo, bước uyển chuyển về phía cô với tiếng kêu trầm nhỏ, meo meo. Ngay lúc ấy, Nikolas phóng đến chuồng, nâng chốt cửa lên, và trượt vào bên trong. Nhận thức được một kẻ lạ mặt đột ngột bước vào lãnh địa của nó, Manchu gầm gừ trong thất vọng và quay ngoắt lại, lờ đi giọng nói của Emma. Nikolas giật lấy con trai anh trong cái kẹp chặt đến thăm tím người và mang cậu bé ra, đóng sầm cửa lại chỉ ngay khi con hổ phóng vút đến đó.

“Papa,” Jake kêu lên bất bình, vùng vẫy người để được tự do. “Con chưa muốn ra! Papa, để con đi!”

Nhưng Nikolas không thả cậu ra, chỉ ôm lấy cơ thể nhỏ nhắn chặt hơn và rùng mình nhẹ nhõm. Emma thả chiếc xô xuống và tựa người vào bức tường gần đó, hoa mắt chóng váng vì nhịp đập liên hồi của tim cô và cơn sóng sợ hãi dâng tràn trong huyết quản cô.

Khi Nikolas có thể nói, anh đặt đứa trẻ xuống và ngồi chống đùi, nhìn chăm chú vào khuôn mặt nhỏ nhắn. “Con đang làm gì trong đó?” anh hỏi, giọng gần

gần. “Cha đã dẫn con lên phòng rồi mà.”

“Con không muốn ở trên đó. Con muốn xem hồ.” Jake ngang ngạnh nói lại với biểu hiện bức bối, vẫn không hiểu được sự nguy hiểm mà cậu vừa vướng vào.

“Con đã được căn dặn rằng không bao giờ đi đến khu trại mà không có Emma hoặc cha.”

“Manchu sẽ không làm đau con, Papa. Nó thích con mà.”

Nikolas nhìn nhột nhột và buồn bã. “Con đã không vâng lời cha, Jake. Cha không muốn trừng phạt con, nhưng con không để cha có sự lựa chọn. Con sẽ không được phép ghé thăm chuồng thú trong vòng 1 tháng.” Trong khi đứa trẻ phản đối và vùng vẫy, Nikolas lật đầu gối của thằng nhỏ lên và đét 3 cái vào mông cậu. Jake la hét và bắt đầu khóc thét lên vì bất ngờ. Đặt thằng bé đứng trước mặt anh, Nikolas nói bằng giọng khàn khàn. “Con hồ đó rất nguy hiểm, giống như những con thú còn lại trong bầy. Con đã làm Emma và cha sợ hết hồn. Cha không muốn bất kỳ chuyện gì xảy ra với con-đó là lý do con buộc phải tuân theo những luật lệ chúng ta đã đặt ra, dù không phải lúc nào con cũng hiểu rõ lý do tại sao phải xác lập chúng.”

“Dạ, Papa,” Jake nức nở, cúi đầu xuống để che giấu những giọt nước mắt của cậu.

Nikolas kéo cậu lại gần, ôm chặt cậu, và đứa trẻ vòng tay ôm lấy cổ anh. “Được rồi,” anh thầm thì. “Tất cả được tha thứ-hãy nhớ làm theo những gì cha đã nói với con.”

“Con có thể chơi trong phòng bây giờ được không?”

Nikolas gật đầu, anh ôm chặt lấy cậu một cách mãnh liệt thêm lần nữa, “Ừ, con có thể đi.”

Jake lùi lại và lấy hai nắm tay nhỏ chùi đi những giọt nước mắt chảy ra từ mắt cậu. Cậu bé nhìn chăm chăm cha cậu tò mò. “Tại sao cha khóc, Papa?”

Sự im lặng trong chốc lát nổi lên, và rồi Nikolas cộc cằn trả lời. “Bởi vì cha ghét phải đét đít con.”

Nụ cười nhẹ, phần ướt lướt trên khuôn mặt cậu. “Con cũng ghét nó nữa.” Cậu chạy đến phía Emma, và vòng tay ôm quanh hông cô, bám chặt cô. “Con xin lỗi, Emma.”

Quá xúc động để nói, cô vò mái tóc và hôn lên đỉnh đầu của cậu trước khi cậu nhỏ chạy vụt đi. Khi những bước chân vội vã mờ dần, Nikolas đứng dậy và vuốt mặt anh, thờ dãi.

Emma lưỡng lự tiến lại gần anh. “Nikki, tôi nghĩ tôi đã nói rõ với nó-”

“Nó biết là không được phép vào đây một mình,” Nikolas nói, quay sang nhìn cô. “Nó là một đứa trẻ bướng bỉnh, đầy hiếu kỳ. Anh lẽ ra phải đoán được điều này.”

Emma thắc mắc tại sao trông anh vẫn rất tái mét như vậy, và lý do tại sao trong đôi mắt anh lại thoáng lên tia nhìn khiếp sợ đến thế. “Ừm, bây giờ mọi chuyện đã ổn cả rồi, cảm ơn Chúa. Chẳng có thiệt hại gì cả.”

Nikolas dường như không đồng ý với cô. Anh kéo tay áo của anh lên bờ trán ẩm ướt, và chùi vào đám tóc ướt đầm mồ hôi. “Trước giờ anh chưa bao giờ đánh một đứa trẻ.”

Sau đó Emma hiểu ra. Cảnh tượng này đã gợi anh nhớ đến Misha, anh trai của anh, và tất cả những lần cha họ đã hành hạ anh ấy. “Anh không đánh Jake,” cô nói nhỏ nhẹ. “Đó chỉ là một cú đét vào đít thôi, và đã được đánh rất nhẹ. Anh đã làm điều đó chỉ để chắc chắn rằng thằng bé sẽ không đặt bản thân trong vòng nguy hiểm lần nữa. Jake hiểu mà, Nikolas. Anh không làm đau thằng bé...” Cô ngừng lại và tiếp tục nói với tông giọng dịu dàng. “Và anh không giống cha của anh.”

Anh im lặng, ánh nhìn mông lung, như thể anh để tâm trí vào một khoảng thời gian và nơi chốn khác.

“Làm cha mẹ không dễ dàng chút nào, đúng không?” Emma hỏi khẽ. “Có rất nhiều thứ phải lo lắng, những điều anh chẳng bao giờ đoán trước, và anh bị dày vò bởi những quyết định anh cố làm vì lợi ích của chính họ-” Cô ngừng nói khi những suy nghĩ về cha ruột của cô đột ngột gây ra một làn sóng khao khát và tội lỗi. Lucas Stokehurst đã luôn luôn là người cha yêu thương, che chở quá mức cần thiết, vừa làm cha vừa làm mẹ, và cô đã gần như đẩy ông ra xa khỏi cuộc đời cô. Cô nhớ ông. Cô mệt mỏi vì trừng phạt gia đình của cô và chính bản thân cô-cô muốn làm lành với họ. “Đừng cảm thấy có lỗi,” cô lầm bầm, quá bận rộn với những suy nghĩ của cô đến nỗi không chú tâm đến sự đáp lại của Nikolas, hoặc nếu anh ta đã làm thế.

Tối hôm đó, Emma đi lên cầu thang đến phòng đứa trẻ lúc 8 giờ tối. Cô có ý định giải thích với Jake rằng nặc dù cô thường kể về Manchu như là một con thú cưng được yêu mến, nó vẫn còn là con thú nguy hiểm, và chắc chắn không hề được thuần dưỡng thành một con chó giống như Samson. Manchu nên được yêu thương nhưng đáng lo ngại, bởi vì bản chất hoang dã của nó sẽ luôn luôn không dự đoán được. Cô cảm thấy mình có lỗi vì đã không nói rõ với Jake trước đây.

Khi cô tiến gần đến bậc thang trên cùng, cô nghe thấy giọng nói thoải mái, buồn ngủ của cậu bé vọng ra từ cửa phòng. “Papa, cha sẽ vẫn kể truyện cho con sau khi chúng ta thuê được vú em chứ?”

“Dĩ nhiên rồi,” giọng nói của Nikolas đáp lại. “Mặc dù cha tưởng tượng ra rằng cô ta sẽ có những câu chuyện riêng khiến con thích thú lắm.”

“Con thích người Nga nhất.”

“Cha cũng vậy,” Nikolas nói với nụ cười ẩn trong giọng nói của anh. “Bây giờ, chúng ta ở đâu rồi nhỉ?”

“Hàng tử Ivan vừa mới gặp con chó sói xám.”

“Ừ,” những trang sách kêu sột soạt. “Chuyện xảy ra rất tình cờ rằng có một con chó sói bị phù phép, biết tất cả về việc Hàng tử Ivan đang tìm kiếm một con chim lửa kỳ diệu. “Tôi biết con chim lửa đang ở đâu,” con chó sói rít lên, và đề nghị dẫn Ivan đến nơi đó. Leo lên phía sau lưng của con chó sói, Ivan phóng nhanh đi suốt cả đêm cho đến khi họ tới một khu vườn được bao quanh bằng những bức tường bằng vàng cao chót vót. Đó là cung điện của Hàng tử Afron...”

Emma lặng lẽ quay xuống, hình dung cảnh Jacob đang cuộn người trên giường lắng nghe giọng nam cao trầm êm dịu của cha cậu. Cô cảm thấy cô đơn, buồn bã, thiếu vắng điều gì đó mà cô không thể nói rõ. Cô uống một ly rượu vang đỏ mà không hề biết đến mùi vị của nó rồi đi ngủ sớm. Mặc chiếc váy ngủ bằng vải bông mỏng, nằm rúc vào đồng mền, cô chờ tấm khăn trải giường lạnh giá dần ấm lại. Căn phòng tĩnh mịch và tối đen, âm thanh từ chiếc bóng vọng đến chế giễu cô.

Cô nhớ đến sự khản khản của Tasia: “Anh ấy không hề xứng đáng với lòng tin của họ, Emma. Nikolas là mẫu đàn ông nguy hiểm.”

Nỗi đau khổ thâm lặng của cha cô. “Con luôn luôn có thể quay về..Cha sẽ chào đón con với vòng tay rộng mở.”

Và lời cầu xin của Nikolas. “Anh sẽ không làm tổn thương em nữa. Hãy tin anh đi.”

Những hồi ức đó quấy nhiễu cô hàng giờ liền, cho đến cuối cùng con ngái ngủ cuốn lấy cô. Nhưng dẫu cho là thế cô vẫn không hề được thanh thản. Một trong những giấc mơ gây lo lắng cho cuộc đời cô đã siết chặt lấy cô với các chi tiết và sự mạnh mẽ làm cho cô lạnh thấu xương.

Cô đang ở trong một cái xà lim tối đen, lạnh lẽo với những bức tường bằng gỗ, một tầng lầu bằng đá, và một cái cửa sổ nhỏ xíu hình chữ nhật. Những cây thánh giá và các biểu tượng vị thánh treo trên các bức tường, những khu mặt u ám nhìn chăm chăm vào cô, phản chiếu sự đau buồn của cô. Cô thốt thức trong tuyệt vọng khi đi tới đi lui trong căn phòng nhỏ, chiếc áo choàng đen của cô kéo lê trên sàn nhà. Cô biết Nikolas đang càng lúc càng tệ hơn, và cô không thể đi đến bên anh. Tất cả những gì cô có thể làm là chờ đợi ở đây trong đau đớn tuyệt vọng. Hai người phụ nữ khác- một trong số họ là nữ tu sĩ trong trang phục màu xám-đang cố gắng dỗ dành cô, nhưng cô giữ người ra khỏi bàn tay dịu dàng của họ và xoay mặt khỏi khuôn mặt trắc ẩn đầy lòng thương hại của họ. “Anh ấy đang chết dần,” cô khóc. “Anh ấy cần tôi, và anh chỉ có một mình. Tôi phải đến với anh! Tôi không thể chịu đựng nỗi điều đó, tôi không thể-”

Emma giật mình tỉnh giấc với tiếng thở hổn hển, ngồi bật dậy trên giường. Căn phòng quen thuộc của cô tĩnh lặng đến kỳ quái. Nhưng không hiểu sao nước mắt cứ chảy ra, và trái tim cô đau đớn như thể có ai đó thực sự đã chết rồi. Cô không biết làm thế nào để khiến nỗi đau đó mất đi. Cô trượt ra khỏi giường và nhận thấy bản thân đang đi về phía phòng ngủ của Nikolas. Dùng tay áo dài của chiếc váy ngủ để lau khô khuôn mặt ẩm ướt, cô đi đến cửa ra vào của phòng ngủ anh và đứng ở đó, một bóng ma thon thả lượn lờ ngập ngừng trong bóng tối. Ánh trăng chiếu rọi qua khung cửa sổ và vũng nước nhỏ trên sàn trải thảm.

“Nikki,” cô thầm thì.

Cô nghe thấy tiếng sột soạt của tấm mền và giọng nói chệch chạng vì ngái ngủ của Nikolas. “Ai đó?...Emma?”

“Tôi mơ thấy ác mộng,” cô thầm thì. Cô chưa từng trải qua nỗi đau đớn nào lại tuyệt vọng đến như vậy trước đây. Chắc chắn anh ấy có thể cảm nhận được nó, giống như sự hiện diện của ai đó khác trong phòng cùng với họ.

“Hãy nói anh nghe,” anh nói.

“Anh đang hấp hối...và anh muốn tôi, nhưng tôi không thể đến với anh. Tôi đang ở trong một căn phòng tu viện, và họ không để tôi đi.”

Anh không trả lời. Chẳng hiểu sao, anh lại thầm thì tên cô bằng tiếng Nga.

Vật lộn với những giọt nước mắt và ngôn từ, Emma im lặng một lúc lâu. Rồi thì những câu hỏi đau đớn, bắt nguồn từ hàng tuần lễ thất vọng và mong mỏi, bật ra. “Tại sao anh thay đổi nhiều quá vậy? Chuyện gì đã xảy ra với anh vào ngày anh ngắt xiêu ngay trước bức chân dung đó?”

Cuối cùng cô cũng đã hỏi rồi. Lúc đầu Nikolas không thể nói, trong lòng tràn ngập sự háo hức và ham muốn mà anh biết rõ rằng lời giải thích của anh sẽ bật ra với giọng nói cả lăm khó hiểu. Tận sâu trong tâm khảm anh đã diễn tập hàng trăm cách để kể cô nghe, tìm kiếm những từ ngữ thích hợp để khiến cô chấp nhận, tin tưởng...nhưng dường như là vô vọng. Làm sao cô có thể hiểu khi thậm chí ngay cả anh cũng không thể hiểu nổi chứ?

Giọng nói của anh gần như không thể nghe thấy được khi anh trả lời. “Suốt một tiếng đồng hồ bị bất tỉnh. Anh đã mơ anh đang ở Nga. Anh mơ rằng anh trở thành ông tổ Nikolai.”

“Nikolai,” cô ngập ngừng lặp lại. “Người đã chọn vợ giữa 500 cô gái đồng trinh à?”

“Làm sao em biết điều đó?” Anh xúc động hỏi mạnh.

“Rashel Sidarov đã kể tôi nghe về câu chuyện này. Làm sao Nikolai lại kết hôn với một trong những thiếu nữ-”

“Đúng vậy. Tất cả đều ở đó trong giấc mơ. Em đã là một cô dâu. Tên của em là Emelia Vasilevna, và anh đã yêu em.”

“Rồi chuyện gì đã xảy ra?” Cô hỏi một cách bứt rứt.

“Chúng ta chỉ ở chung với nhau một thời gian ngắn thôi trước khi anh bị bắt giam vì bị nghi ngờ mưu phản. Để tránh phải chịu chung số phận, em đã đi đến Tu Viện Novodevichy, nơi em mang thai con của anh. Anh không biết chuyện gì đã xảy ra với em sau đó.” Anh lặng lẽ nói thêm “Anh đang cố khám phá ra.”

Cô sững người lại vì câu chuyện của anh, một sự- thật quá sức là ngớ ngẩn. “Chúa tôi. ...anh tin nó thật sự đã xảy ra, đúng không? Anh nghĩ nó còn hơn cả 1 giấc mơ.”

“Nó có thật.”

Sự thừa nhận của anh làm cô giật mình. Cô gơ tay lên miệng, kiểm hãm nỗi sợ hãi, cười nhếch môi hoài nghi. “Anh đang nói giống như một người điên!”

“Anh đã yêu em cách đây 170 năm. Bây giờ anh đã tìm ra em một lần nữa.”

Cô bắt đầu run rẩy trong hoảng loạn. “Không.”

“Đừng sợ!” anh nói dịu dàng.

“Điều này không có ý nghĩa gì cả.”

“Tại sao em mơ mình đang ở trong tu viện, Emelia?”

“Đừng có gọi tôi như vậy! Chỉ là sự trùng hợp ngẫu nhiên thôi!” Cô thờ dốc, nỗi sợ hãi dao động khắp toàn thân cô. “Chẳng giống anh chút nào, Nikki. “Anh đã luôn luôn là người sáng suốt hơn tất cả những kẻ khác. Nghe anh xoay tròn câu chuyện bịa đặt như vậy và khẳng định đó là sự thật!...anh chắc chắn đang cố làm tôi hoảng sợ! Chẳng có tác dụng gì đâu-”

“Đó là sự thật.”

Emma thấy anh đứng dậy khỏi giường và đến với cô, cơ thể gầy guộc của anh chạm nhẹ với sự dịu dàng và chiếc bóng mờ mờ của thân hình trần trụi. Mặc dù cô cố chạy trốn, đôi chân cô lại không tuân theo, và cô đứng ở đó trong nỗi hoang mang tê cứng.

Vòng tay nóng bỏng, cứng rắn của anh trượt quanh cô, một bàn tay đẩy vào bên dưới mái tóc cô để kim chặt đằng sau cổ cô. Cô nao núng và thở hổn hển, cơ thể cô run rẩy. “Tôi không tin anh,” cô thầm thì. “Tôi không tin vào giấc mơ của anh.”

Nikolas tràn đầy nhẹ nhõm vì có thể kể ra hết cho Emma nghe. Mùi hương và sự hiện hữu của cô, tất cả những thứ anh cần để truyền đạt đến cô, choán lấy anh trong vội vã. Anh phải có cô ngay bây giờ. Anh nói chuyện với cô bằng tiếng Nga, những âm ngữ trầm, dịu dàng mà cô không hiểu.

“Anh đang nói gì vậy?” cô nài nỉ.

Anh dịch ra cho cô, hơi thở của anh thiêu cháy làn da của cổ cô. “Anh không quan tâm liệu em có tin anh không. Anh muốn em trên giường anh tối nay. Anh muốn được ở trong em, và cảm nhận cánh tay và đôi chân em quanh người anh.”

Emma uốn cong người tránh xa khỏi anh, nhưng anh quá mạnh, những cơ bắp của anh siết chặt lại với quyết tâm “Anh muốn em,” anh nói, tông giọng khàn hơn bình thường. “Anh muốn làm tình với vợ của anh.”

Cô cảm nhận được miệng anh trên vú cô, sức nóng cháy rực xuyên qua lớp vải mỏng manh của chiếc váy ngủ. Anh tìm kiếm được đôi núm nhỏ của cô, cắn nhẹ, và nút đôi núm căng cứng đó cho đến khi cô ngừng vùng vẫy và rên rỉ trong sự khoái lạc chấp thuận. Bàn tay anh trượt vào giữa đùi cô, vuốt ve vùng đôi mịn màng xuyên qua lớp vải mỏng manh che lấy cô. “Emma,” anh rên rỉ, đè mạnh cô áp chặt vào chỗ căng cứng của anh, những ngón tay anh cầm chặt vào mông cô.

“Vâng,” cô thì thầm, ưng thuận và ham muốn quấn quýt lấy nhau bên trong cô.

Nikolas đưa cô lên giường và nằm lên trên cô, luống cuống kéo mạnh chiếc váy ngủ tóc lên. Cô giấu mặt vào trong đồng vải bông rối bùi và gang rộng đùi khi cô cảm nhận được anh đang gieo xuống người cô. Anh đẩy vào bên trong cô trong sự dò dẫm mạnh mẽ và rên lên thỏa mãn khi cơ thể cô bao bọc và che chắn lấy anh, kéo anh thúc mạnh vào bên trong vùng ngọt ngào tối đen. Anh đâm vào cô một cách mạnh mẽ, đáp trả lại sự thúc ép giết mạnh của hông cô trong nhịp điệu khiến cô đạt tới sự khoái cảm dữ dội. Cô thốn thức và vẫn giữ lấy anh, run rẩy thỏa thích khi cô cảm nhận được anh đang phun trào hạt giống của anh bên trong cô.

Cả hai chậm chạp cuộn vào nhau trên giường, tay chân rã rời và kiệt sức. Emma cảm nhận được hơi ấm của anh dọc bờ lưng cô, đôi chân anh quấn vào bên dưới cô, cánh tay anh bên dưới cổ cô. Con chóang vàng nhỏ này vẫn khuấy động cả người cô. Một khoảng thời gian dài trôi qua trước khi cô nói chuyện trong tông giọng thì thầm nhỏ yếu.

“Em sợ.”

“Sao vậy, dushenka?”

“Nghĩa là gì?”

“Linh hồn nhỏ bé của anh,” anh trả lời ngay, vuốt thẳng mái tóc rối bù của cô. “Tại sao lại sợ?”

Một giọt lệ chảy dài xuống má và run rẩy trên đỉnh cằm của cô. “Bởi vì em không muốn yêu anh,” cô thở hổn hển nói. “Rồi thì em sẽ phụ thuộc vào anh, và anh sẽ xé nát em ra thành từng mảnh. Em sẽ không thể điều đó xảy ra, Nikki.”

Anh dỗ cho cô nín khóc với những lời thầm thì dịu dàng và kéo tay cô sang một bên. Anh bắt đầu hôn lên cổ họng cô, giao giữa đường viền áo ngủ và làn da cô. . .những nụ hôn sâu khiến hơi thở cô trở nên nhanh hơn và núm vú cô căng cứng lên áp sát vào tấm vải lạnh mịn. Anh di chuyển lên trên cô, đôi bờ vai nặng nề của anh sáng rực lên với tia sáng bằng bạc khi ánh trắng lướt qua họ. Đôi tay anh, xục xạo thật tàn bạo và mạnh mẽ, trượt nhẹ nhàng từ hông lên đôi vú cô. Anh thầm thì với cô, thỉnh thoảng bằng tiếng Anh, lúc thì bằng tiếng Nga, những thanh âm của anh phủ tràn trên cơ thể cô. Từng bước nâng chiếc váy ngủ của cô lên, anh tán dương làn da dần dần để lộ ra của cô bằng những vết cắn nhẹ nhàng và những nụ hôn. Emma cúi người xiết chặt lấy cơ bắp của lưng anh, lần tìm hình dáng quen thuộc của những vết sẹo.

Chiếc váy ngủ đã được kéo ra khỏi đầu cô, để cô hoàn toàn trần truồng. Emma quán người quanh anh, ôm anh một cách trọn vẹn. Họ hôn nhau thật nồng nàn, xoay tròn một lần, rồi hai lần trên giường ngủ. Nikolas rên rỉ vì bàn tay vuốt ve dò dẫm của Emma, những đầu ngón tay của cô cong lại dịu dàng quanh khúc thịt căng cứng của anh. Đầu anh hạ xuống vùng bụng căng mịn của cô và di chuyển xuống vùng đôi mịn màng giữa đùi cô, cho đến khi lưỡi của anh thông thạo xác định ra vị trí nhạy cảm nơi tập trung tất cả những khoái lạc tình dục đáng mơ ước.

Run lên vì khao khát, Emma chạm vào mái tóc anh, những ngón tay cô dò dẫm vào trong làn tóc mượt mà và quăn chặt lấy chúng. “Bây giờ,” cô thầm thì đòi hỏi, quăn quai đáp lại những giục giã của miệng anh. “Làm ơn đi, ngay bây giờ...”

Nikolas nâng mình lên trên cô và chậm chạp tiến vào, nhấp thấp xuống và lấp đầy cho đến khi cô gào lên vì thỏa mãn. Họ vẫn giữ im, gắn chặt lấy nhau. Emma nhìn thấy ánh mắt anh lấp lánh trong bóng tối, đường nét bí ẩn của khuôn mặt anh. Anh thật xa lạ đối với cô, dịu dàng hơn và nồng nàn hơn cô đã từng tưởng tượng. “Anh là ai?”

“Anh là người rất yêu em,” anh thầm thì. “Mãi mãi, Emma.” Anh thậm chí còn đẩy vào sâu hơn, dường như đang say mê tiếng nấc thốn thức vì khoái cảm của cô. Cô bám lấy anh trong sự đầu hàng, táo bạo và rộng mở, dâng hiến tất cả bản thân cô. Và anh cũng trao lại giống như vậy, để cho sự đam mê bốc cháy vượt khỏi tầm kiểm soát cho đến khi tất cả hồi ức đều bị thiêu trụi đi và thế giới trở nên trong sạch và mới mẻ.

Lần đầu tiên Emma thức dậy vào buổi sáng trong vòng tay của chồng cô. Cô chờ đợi những khoảnh khắc ban đầu của sự bối rối trôi qua, rồi quay sang nhìn vào khuôn mặt của Nikolas. Đôi mắt màu hổ phách của anh đang mở ra, tia nhìn dò dẫm. “Chào buổi sáng,” anh nói, giọng anh nghe sột soạt-ngái ngủ.

Anh đã ôm cô suốt cả đêm, thỉnh thoảng cắt ngang những giấc mơ của cô bằng cách hôn lên mặt và cổ cô. Họ đã làm tình một lần nữa khi gần đến sáng, cơ thể họ di chuyển với nhịp điệu uể oải cho đến khi cả hai tan ra rồi rung mình phấn khích. Cô có thể nói gì với anh sau một đêm dục tình cuồng loạn đây? Cô quay mặt đi chỗ khác không nhìn vào mặt anh nữa, đôi má cô nóng bừng, và cô làm động tác lăn ra khỏi giường.

Anh chặn cô lại, kẹp chặt cô xuống nệm. Anh nhìn đắm đuối vào mắt cô. “Em cảm thấy thế nào?”

“Em không biết. Em chẳng có khái niệm gì về việc phải đi đâu hoặc ở bên anh như thế nào. Thật dễ để lúc nào cũng tranh cãi-đó là điều em từng quen thuộc. Nhưng làm hòa. . .em không biết liệu chúng ta có thể làm thế được không.”

Đôi bàn tay ấm áp của anh phủ lên vùng dưới trần trụi của cô, siết vào những nếp gấp căng phồng. “Đơn giản thôi mà, ruyska. Chúng ta sẽ làm điều đó hàng ngày.”

Emma cảm nhận được sự kích động của vật đó ngay giữa họ, sự giục giã không ngừng nghi tiết lộ ra nỗi đam mê vừa mới được kích hoạt lại của anh. Anh kẹp chặt vùng dưới của cô, giữ cô nằm ở trên dưới khi miệng anh dò dẫm vào vùng trứng bờ ngực ẩm ướt của cô.

Cô thở hổn hển phản đối. “Không được, Nikki. Đến bữa sáng rồi.”

“Anh không đói.”

“-Và em vẫn chưa gặp bất thú sáng nay-”

“Chúng có thể chờ.”

“Jacob có thể đến tìm anh-”

“Không đâu. Thăng bé không phải là đứa con phá đám.”

Cô cố gắng lần nữa để khiến anh xao lãng. “Em đau...”

“Anh có thể sửa chữa điều đó,” anh thầm thì, lăn tròn cho đến khi cô bị ép nằm ngửa ra. Anh kéo đùi cô ra và đặt cái của anh hướng vào cô để thuyết phục cô nằm im. Emma ngừng chống cự với tiếng rên rỉ mê mẩn khi đôi bàn tay và miệng anh thi hành những lời hứa mà anh sẵn lòng thực hiện để đáp ứng

cô.

Nikolas có vẻ cứ tin rằng anh sẽ được chào đón trong giường cô sau đó, và Emma không từ chối anh. Một tuần trôi qua nhanh chóng, trong khi Emma thức dậy mỗi ngày với cảm giác khám phá. Cô đang trải nghiệm những điều về ông chồng mà cô chưa từng đoán biết nổi trong tất cả những tháng trước đây trong cuộc hôn nhân của họ. Có những khoảnh khắc anh trở nên dịu dàng một cách đáng kinh ngạc, giúp cô gỡ xuống hàng đồng thứ nặng nề của mái tóc cô vào buổi tối, những đầu ngón tay xoa bóp những vết đau nhức do những cái kẹp tóc và lược gây ra trên da đầu cô. Anh dịu dàng thoa thuốc mỡ lên bàn tay cô nơi đã bị phồng rộp hoặc bị cắt trong khi làm việc, hoặc xen vào trong lúc cô đang tắm và tắm cho cô như thể cô là một đứa trẻ.

Một lúc nào đó tâm trạng của anh trở nên đầy tà tâm, thì anh lại dồn cô vào bên trong trang trại. Lờ phất đi sự phản đối hoảng hốt của cô, anh mở quần cô và ép cô dựa sát vào tường, cho đến khi cả hai đều ở trong tình trạng ướt sũng-mồ hôi và thờ hồn hên thỏa mãn. Anh trêu chọc cô một cách không khoan nhượng, chọc tức cô và cùng lúc khiến cô cười phá lên, cho đến khi cô không biết liệu nên hôn anh hay là giết anh.

Vào buổi trưa khi Robert Soames đang về chân dung cho Emma, Nikolas đến ngồi quan sát, nhìn chăm chăm vào cô đầy say mê khiến cô cuối cùng phải tổng anh ra khỏi phòng. “Em không thể cứ ngồi im và nhìn tôn quý trong khi anh quan sát em,” cô thông báo cho anh biết, đẩy anh về phía cửa ra vào. Nikolas miễn cưỡng tuân theo, cau có khi cô đóng sầm cửa lại trước mặt anh.

Anh kể về giấc mơ của anh lần nữa, vào ngày họ đi dạo trên vùng đất bụi-tuyết quanh diền trang. Những bông hoa tuyết rơi nhẹ nhàng khắp bầu trời, và Nikolas dừng lại để hôn lên mảnh tuyết nhỏ đang tan chảy trên khuôn mặt Emma. “Em giống như thiên thần,” anh thầm thì, chạm vào những nụ tuyết bám trên tóc cô.

“Anh cũng vậy,” cô lặp lại và cười phá lên khi cô phúi tuyết trên mái tóc vàng nâu của anh. “Một thiên thần sa ngã.”

Nikolas đột nhiên im lặng. Emma nhận thấy anh đang nhìn chăm chăm vào cô, sững sờ. “Chuyện gì vậy?” cô hỏi thận trọng.

“Em giống như trước đây, ở Nga. Anh đã tặng em chiếc khăn chòang đăng ten màu trắng, và em đã phủ nó lên tóc em.”

Mình chưa bao giờ ở Nga, cô muốn nói, nhưng kiềm giữ những lời đó lại khi cô quan sát chồng mình. Anh có thường xuyên nghĩ về một giờ huyền diệu đó không khi anh chìm vào trong giấc mơ quá khứ của anh? Cô cảm nhận được sự khao khát muốn khám phá ra đằng sau biểu hiện khép kín của anh, mong muốn giành lại những gì đã chiếm giữ lấy anh. Nikolas thật sự tin họ đã từng gặp và yêu nhau trong quá khứ. Chắc chắn cô sẽ không khuyến khích niềm tin của anh, nhưng cô cũng không thể chế giễu anh vì điều đó.

“Anh yêu người phụ nữ trong giấc mơ của anh, đúng không?” cô lặng lẽ hỏi.

Một sự xúc cảm không thể phân biệt được lóe sáng trong mắt anh. “Người phụ nữ đó là em.”

“Dù đúng là như vậy, bây giờ nó cũng chẳng liên quan gì đến chúng ta,” cô nói. “Nó chẳng quan trọng gì đối với cuộc sống của chúng ta.”

“Nó ảnh hưởng rất quan trọng đến anh. Anh nhớ rõ cảm giác yêu em, và được yêu trở lại.”

“Em rất tiếc nếu đó là điều anh muốn từ em,” Emma nói với giọng điệu không được tự nhiên. “Không thể thực hiện được. Không đủ đối với anh phải không? Trở thành những người bạn thông thường, và tìm kiếm niềm vui trong sự bầu bạn cùng nhau.”

“Không,” giọng nói buồn rầu của anh đáp lại. “Nó không đủ.”

Họ tiếp tục bước đi trong im lặng cho đến khi chợt thấy một công trình kiến trúc bằng đá nhỏ, ngôi nhà nguyện thuộc tài sản của diền trang đã được xây dựng lại để phục vụ cho những gia nhân người Nga.

“Em chưa bao giờ đến đây trước kia,” Emma nói. “Nó trông ra sao nhỉ?”

Nikolas quan sát ngôi nhà nguyện mà không có biểu hiện gì và hướng dẫn Emma đi đến cánh cửa vòm cong, nhỏ. Anh đẩy cánh cửa ra và giữ lấy nó cho cô khi cô bước vào bên trong. Bao phủ mái tóc cô là chiếc khăn chòang len màu xanh dương, Emma liếc nhìn xung quanh nhà nguyện. Nó phủ đầy những biểu tượng các vị Thánh và những bệ thờ chứa đầy nến. Một trong số chúng vừa mới được thắp sáng, ánh lửa nhỏ xíu tạo ra nền ánh sáng yếu ớt bao phủ không khí. Đó là nơi trang nghiêm và âm trầm. Các bức tường dường như hấp thụ những lời thú tội và những tiếng cầu xin khẩn nài của tất cả những người đã ở đó ngay trước chúng. “Em thấp nển lên được không?” cô hỏi với tông giọng thăm thì.

Nikolas không đáp lại. Nét mặt tuấn tú của anh vẫn tập trung quan sát những biểu tượng các vị Thánh xung quanh họ.

“Ừm, nó không thể gây hại mà,” Emma nhận xét, chọn một thanh nến dài. Cô thắp sáng nó từ ngọn lửa đang cháy và đặt nó cẩn thận vào một trong những giá đặt nến ngay trước mặt bức tranh Đức Mẹ Maria-và-hải nhi. Quay lại, cô nhìn lướt qua Nikolas, và ngừng thờ.

Đôi mắt Nikolas tràn ngập những giọt lệ dâng tràn nơi khóe mắt. Anh không thể kiểm soát nổi phản ứng của mình khi thấy Emma đứng giữa những bức tranh Nga và ánh nến. Anh chưa bao giờ biết đến nỗi đau đớn nào kinh khủng như vậy. Dường như cô ấy có quyền sinh sát đối với anh. Anh không biết chuyện gì sẽ xảy ra nếu cô không bao giờ yêu anh. Anh sợ hãi loại người anh sẽ trở thành.

Dường như một khoảnh khắc dài vô tận đang từ từ lê bước trôi qua trước khi anh nói với giọng tự chủ vô hồn, tông giọng thấp và đều đều. “Anh không biết chuyện gì đã xảy ra với anh ngày hôm đó. Anh không chắc nó có thật không nữa. Tất cả những gì anh biết là anh cần em.”

Emma đứng ở đó trong sự hoang mang bế tắc, nhìn chăm chăm vào người đàn ông đã từng dụ dỗ, kết hôn, và phản bội cô... người đàn ông phức tạp và

đáng e ngại nhất mà cô từng biết. Thật sự phải can đảm lắm để ở lại với anh. Cô có cảm tưởng như thể cô đang đứng mặt-đối-mặt với một con hổ, không có những hàng rào giữa họ. Có quá nhiều cảm xúc giành cho anh. . .sợ hãi, ham muốn, giận dữ, đồng cảm. Liệu có bất kỳ ai từng làm cho cô mê muội giống như anh chưa? Liệu tình khám phá ra anh thật sự quan tâm đến cô liệu có đáng giá không?

Cô bước đến bên anh và đặt bàn tay dịu dàng lên hàm anh. Cô cảm nhận được cơ thể run rẩy của anh, một sự căng thẳng vượt quá nỗi sợ hãi. “Có lẽ em cũng cần anh,” cô lầm bầm.

Bàn tay anh vò rối mái tóc cô, siết chặt đầy sở hữu, và anh kéo cô vào lòng anh, ép chặt và đẩy mạnh cô áp sát vào cơ thể anh. Anh lầm bầm những từ ngữ vô nghĩa lên môi cô, sau đó hôn cô một cách dữ dội, ôm lấy cô như thể anh sẽ không bao giờ từ bỏ.

“Cô đang dẫn con đi đâu vậy?” Jake hỏi vào ngày hôm sau, bàn tay bé nhỏ của cậu nắm lấy tay Emma khi họ leo lên ghế ngồi đằng trước của cỗ xe ngựa. “Và tại sao chúng ta mặc quần áo đẹp vậy?”

Emma đã chú ý ăn mặc cẩn thận cho cậu bé với quần ống túm màu đen nhỏ, áo gilê xanh dương, và một chiếc mũ cũng màu xanh dương đội lên mái tóc xoắn, đen dày của cậu bé. Còn đối với mình, cô đã chọn một chiếc váy dài màu xám sang trọng đính với lụa màu tím-và-xám-sọc. Mái tóc cô được thắt búi gọn gàng kẹp lại, và đội chiếc mũ nỉ màu xám đính kèm dải ruybăng lụa sọc ngang và khăn chòang cổ màu hoa oải hương mỏng. Một chiếc áo chòang không tay có mũ trùm đầu bằng nhung với khăn chòang phủ lên bờ vai cô.

“Chúng ta sẽ đến thăm gia đình cô,” cô nói với Jake. “Mẹ kế đã viết thư cho cô, nói rằng họ sẽ ở lại thành phố trong vài ngày.”

“Cô cũng có mẹ kế hả?” Cậu bé hỏi với vẻ ngạc nhiên.

“Ừh, đúng rồi.” Emma chỉnh ngay ngắn cái mũ của cậu một cách cẩn thận và mỉm cười. “Con biết đấy, đâu phải chỉ mình con mới có mẹ kế.”

“Bà ấy như thế nào?”

“Bà ấy là người Nga, giống như con và cha con.”

“Bà ấy có biết những câu chuyện Nga không?” Có một tia hiếu kỳ hăm hở thấp thoáng trong đôi mắt đứa trẻ.

Emma mỉm cười. “Có lẽ là hàng trăm câu chuyện cổ tích.” Cô biết ơn vì giọng nói riu rít vui vẻ của Jake, cách cậu bé ngồi yên trong cỗ xe và lời những chú lính đồ chơi ra khỏi túi của cậu, dần xếp chúng thành một trận đánh giả. Tất cả sự xao lãng này đều rất đáng chào đón, vì chúng giúp cô lơ phất đi những lo lắng đang nhộn nhạo trong dạ dày cô.

Cô đã từ chối gặp cha mẹ kế từ đám cưới của cô với Nikolas cách đây 4 tháng rưỡi. Hiếm khi mọi người liên lạc với nhau, ngoài trừ vài lá thư cứng nhắc trao đổi giữa cô và Tasia. Cô tự hỏi họ sẽ phản ứng như thế nào khi nhìn thấy cô. Sự đón tiếp của họ sẽ nồng ấm hay lạnh lẽo đây? Họ sẽ nói gì về Jacob? Có lẽ đi một mình sẽ là tốt nhất, nhưng Emma cần sự bầu bạn của đứa trẻ này. Và cô muốn họ biết về đứa trẻ-Nó sẽ giúp họ hiểu rõ những điều cô sẽ cố nói với họ. Jacob dường như là một phần trọn vẹn của sự thay đổi đã diễn ra ở Nikolas.

“Có lẽ con sẽ gặp các em trai của cô, William và Zachary,” cô nói khi chiếc xe ngựa tiến ra đoạn đường rộng dài trước mặt.

“William bằng tuổi của con, Jake, và phần nào con là anh em họ của chúng, mặc dù mối quan hệ xa đến nỗi rất khó khăn để xác định. Những người Nga đánh giá rất cao khái niệm gia đình, và rất tự hào về dòng dõi của họ, vì vậy cô tưởng tượng được rằng William sẽ khá vui để chú ý đến con.”

Jake trông có vẻ dè dặt. “Liệu con sẽ thích bạn ấy chứ?”

“Con chắc chắn sẽ thích bạn ấy,” Emma khẳng định. “Em ấy là cậu bé dễ thương, Jake. Em ấy không phải loại trẻ con chửi bới hay chọc ghẹo những người khác.”

“Nhưng con nói chuyện giống như thứ nhà quê ấy...và con còn là đồ con hoang nữa.”

Emma không biết đứa trẻ lại nhận ra âm giọng nhà quê thô cứng của cậu. “Con không phải nói với mọi người điều đó, Jake. Xuất thân của con không có gì đáng xấu hổ cả, chắc chắn con cũng không thể cải thiện điều đó. Thứ hai là, William sẽ không quan tâm đến giọng nói của con. Và khi con lớn lên, ngữ giọng đó sẽ mềm mại hơn một chút.”

“Thật không ạ?” Jake trông khá hài lòng, và quay trở lại chơi với những chú lính của cậu.

Sự lo sợ của Emma tăng dần trong suốt đoạn đường đến ngôi biệt thự được xây theo phong cách Ý của gia đình cô trên dòng sông Thames. Thật đáng yêu, ba tòa tháp vòng tròn quen thuộc với mái nhà hình nón và xung quanh là những hành lang lọt vào tầm mắt. Cỗ xe ngựa dừng lại ngay cổng trước ngôi biệt thự, và những người hầu trong bộ trang phục thêu nặng nề bước đến để giúp cô và Jake ra khỏi xe ngựa. Có lẽ cảm nhận được nỗi e sợ của cô, và chia sẻ điều đó, Jake trượt bàn tay cậu vào trong tay cô khi họ bước đến cửa trước. Emma liếc nhanh cậu bé và nhìn lại cô để chắc rằng cả hai có vẻ ngoài hoàn hảo nhất.

Viên quản gia gặp họ ở trước cửa, một nụ cười mỉm phá vỡ vẻ bình tĩnh thường ngày của ông ta khi ông ta nhận ra cô. “Cô Emma,” ông nói, chào mừng họ bước vào đại sảnh chỉ ngay khi Tasia vội vàng lao xuống để gặp họ.

“Mẹ nhìn thấy xe ngựa bên ngoài cửa sổ phòng,” Tasia kêu lên, vội vã chạy đến chỗ Emma. Gương mặt của bà ánh lên vẻ vui sướng. “Thật tuyệt vời biết bao khi được gặp con!” Bà giang rộng cánh tay quanh Emma, và cả hai cùng cười phá lên vui vẻ, cái ôm nồng nhiệt này bị cản trở bởi chiếc áo chòang không tay của Emma. Nỗi lo lắng của Emma nhạt dần khi cô sung sướng đắm mình trong sự thân thuộc của ngôi nhà, sự hiện diện đầy yêu thương của Tasia.

Tasia lùi lại và ngắm nhìn cô đánh giá. “Hấp dẫn,” cô nói. “Tươi cười, lông lầy, cực kỳ rục rờ...con dường như đang rất khỏe, Emma.” Tia nhìn của bà chuyển đến thân hình bé nhỏ đứng cạnh Emma, và đôi mắt xám-xanh dương của bà hơi mở to một chút. Sự ngạc nhiên làm mặt bà hơi tái xanh. Những đường nét mềm mại của miệng bà run rẩy, và bà thầm thì điều gì đó bằng tiếng Nga. Cuối cùng bà cũng có vẻ hoàn hồn lại. “Ai...” bà nói run run. “Ai đây?”

“Đây là Jake,” Emma trả lời, vẫn giữ tay cô trên bờ vai căng thẳng của đứa trẻ. “Con trai của Nikolas.”

Sử dụng một lượng lớn khả năng tự chủ của bản thân, Tasia cố che giấu sự ngạc nhiên của bà. “Đĩ nhiên rồi...không thể nhầm đi đâu được về ngoài của nhà Angelovsky. Đặc biệt là, đôi mắt.” Cô bắt gặp ánh mắt của cậu bé và nhếch môi mỉm cười. Giọng bà thật ân cần. “Con trai của Nikolas...Mẹ nghĩ điều đó khiến mẹ trở thành bà ngoại rồi, đúng không?” Bà quỳ xuống trong tiếng sột soạt của lớp lụa và mùi nước hoa bao bọc cậu trong vòng tay dịu dàng của bà.

“Bà quá xinh đẹp để trở thành bà ngoại,” Jake nói một cách trung thực, chấp nhận vòng ôm của bà. Cậu nói thêm với giọng nghèn nghẹt. “Và bà không có mùi giống như những người khác.”

Tasia mỉm cười. “Và con, chàng trai của ta, có lối cư xử rất khéo léo với phụ nữ-cũng giống như cha con. Con có thể gọi ta là babushka, nếu con muốn. Đó là từ tiếng Nga để gọi bà ngoại.” Bà ấy đứng dậy và mở nón của cậu bé ra, vuốt thẳng mái tóc đen của cậu bé. “Con có muốn ngồi với con trai William của ta và gia sư của nó trong khi họ kết thúc bài học? Đi cùng ta nào, và chúng ta sẽ ghé thăm họ.”

“Thế còn Zachary thì sao ạ?” Emma hỏi.

“Nó đang ở trong phòng-ngủ rồi.” Tasia đưa tay xuống cho Jake, cậu bé nắm lấy tay bà một cách ngoan ngoãn.

Cả ba người bọn họ đi qua hành lang, hàng dãy đá cẩm thạch và những cột trụ, đến cầu thang, tiếp giáp với những tấm thảm thêu vô giá vẽ quang cảnh xã hội của cuộc sống thời trung cổ. Tasia khuyến khích Jake nói chuyện, và cậu bé háo hức kể cho bà nghe về bầy thú ở dinh thự Angelovsky và tất cả những gì cậu làm với papa của cậu. Họ đi đến phòng học, là nơi ẩm áp chất đầy đồ chơi và sách, những bức tường treo các tấm bản đồ và các bức tranh chạm trổ được đóng khung về những câu chuyện của trẻ con.

William, đang ngồi trên bàn với vẻ uyên thâm, nghiêm túc giống như một cậu thanh niên trẻ tuổi, ngược mắt nhìn những vị khách. Tia nhìn đầu tiên của cậu chiếu vào Emma, và cậu bé hét to mừng rỡ, nhảy ra khỏi ghế. “Emma!” cậu la to lên, ném vòng tay của cậu quanh người cô đẩy phần khỏi. “Emma, chị trở về rồi!”

Cô cười và ôm cậu thật chặt. “Ồ, William, em đã cao lên ít nhất là một inch rồi.” Đứa em trai tóc-đen của cô cực kỳ sung sức và khỏe mạnh hơn bao giờ hết. Nhìn xuống Jake, cô thấy rằng cậu bé đã lùi lại vài bước, quan sát họ với sự pha trộn giữa tính hiếu kỳ và sự ghen tị chiếm hữu. Cô thả em trai của cô ra và kéo Jake về phía trước, giữ cả hai tay cô trên vai cậu. “William, đây là em họ Jake. Con trai của Nikolas.”

Cả hai cậu bé quan sát nhau gần hơn, trong suốt quá trình đánh giá và chấp nhận diễn ra trong vòng vài giây. “Vậy thì, cậu là một Angelovsky hả?” William hỏi.

Jake gật đầu với vẻ tự hào dè dặt. “Mình có một nửa là người Nga.”

“Mình cũng vậy,” William trả lời, và cả hai trao cho nhau nụ cười nhút nhát.

“Nhìn xem mình có cái gì nè.” Jake lôi một vài tên lính đồ chơi ra khỏi túi của cậu, và William kiểm tra chúng với vẻ hết sức quan tâm.

Tasia can thiệp vào ngay sau đó, nói thật nhanh với người gia sư và hỏi Jake liệu có muốn cùng tham gia lớp học không. Khi cả hai cậu bé được đặt ngồi sòng đôi nhau trên bàn học, Tasia và Emma rời khỏi phòng học và cùng đi về phía phòng khách.

“Papa có ở nhà không ạ?” Emma hỏi.

“Ông ấy đang họp với ban lãnh đạo tại công ty đường sắt. Ông ấy sẽ về sớm thôi, mẹ mong vậy.” Tasia trượt cánh tay xung quanh vòng eo thon thả của Emma. “Bây giờ, kể cho mẹ nghe về Jake đi.”

“Nikolas chưa bao giờ gặp cậu bé cho đến vài tuần trước đây. Người mẹ đã làm việc tại nơi sản xuất sữa ở một trong những nông trại của Nikolas. Cô ấy vừa mới qua đời, và ai đó từ ngôi làng của cô ta đã mang đứa trẻ đến cho chúng con. Nikolas đã quyết định giữ Jake lại và công khai thừa nhận cậu bé là con trai anh.”

“Mẹ nhận thấy điều đó khá bất ngờ,” Tasia nói thật lòng. “Mẹ nhớ rằng Nikolas chưa bao giờ thích trẻ con. Không những vậy, đứa trẻ này cực kỳ giống Mikhail-điều đó chắc chắn khiến cho Nikolas rất khó chịu.”

“Đúng vậy,” Emma nói nghiêm túc. “Tất cả những điều đó đã từng là cú sốc dữ dội đối với anh ấy. Lúc đầu anh gần như tránh xa khỏi đứa bé. Nhưng bây giờ anh rất yêu thương Jake. Thật đáng ngạc nhiên khi nhìn thấy họ ở cùng với nhau.”

Tasia lắc đầu sùng sốt. “Mẹ nghĩ rằng trẻ con có thể khơi gợi những điều tốt đẹp nhất trong con người. Ngay cả đối với một người đàn ông như Nikolas.” Bà ngừng lại hồi lâu. “Con trông rất khỏe mạnh và hạnh phúc, Emma. Mẹ hy vọng điều đó có nghĩa rằng Nikolas đang đối xử tốt với con?”

“Lúc đầu anh ấy không như vậy,” Emma thừa nhận, hơi đỏ mặt. “Nhưng sau đó...” Khuôn mặt cô ửng đỏ hơn nữa. “Gần đây mọi việc đã tốt lên rất nhiều. Hiện giờ anh ấy đã thay đổi. Con không thể chắc chắn rằng sự thay đổi này là vĩnh viễn. Tất cả những gì con có thể làm giờ đây là hy vọng.”

Bọn họ ngồi trong phòng khách, trò chuyện trong khi Tasia may vá. Đôi bàn tay của bà khéo léo và nhanh nhẹn khi bà mơn trớn sợi chỉ áo hơi bị rách từ chiếc áo sơ mi của chồng bà. Tìm kiếm một công việc làm để khuấy khoả bản thân. Emma kể cho bà nghe về hành vi lạ kỳ của Nikolas những tháng vừa qua. “Đầu tiên anh ấy có những hành động kỳ quặc, khi anh ấy cảm giác nhìn thấy cái gì đó quen thuộc. Anh ấy đã có những ảo ảnh mà anh không thích kể ra, và chúng dường như làm phiền anh ấy rất nhiều.”

“Những ảo ảnh,” Tasia lặp đi lặp lại, đặt chiếc áo sơ mi đang vá và nằm trong lòng bà và nhìn chăm chăm Emma chăm chú. “Loại ảo ảnh nào?”

“Con cũng không biết chính xác nữa. Nhưng mỗi lần nó xảy ra, trên khuôn mặt anh lại xuất hiện tia nhìn kỳ lạ, rất sợ hãi và tức giận... và sau đó con tìm thấy một bức tranh. Mẹ có nhớ một trong những lá thư con đã gửi cho mẹ đề cập rằng chúng con đang phục hồi một bức tranh phong cảnh cổ không? Hóa ra bên dưới đó là bức chân dung của một vị tổ tiên nhà Angelovsky... ông có Nikki, thật đó. Đó là hình ảnh phản chiếu của anh ấy. Khi anh ấy nhìn thấy nó lần đầu tiên, anh ấy trở nên trắng bệch và chết ngất đi. Chúng con không thể khiến anh ấy hồi tỉnh trong suốt một tiếng đồng hồ. Và khi Nikki cuối cùng cũng thức dậy, anh ấy... khác lắm.”

“Khác à?” Tasia giật mình và ngạc nhiên.

“Giống như việc lật ngửa đồng xu đó mẹ. Một phút trước anh ấy không muốn làm gì với Jake hoặc con, và tiếp theo, chúng con trở thành những gì quan trọng nhất trên thế giới này đối với anh ấy. Sau đó anh ấy nói rằng anh ấy đã nhớ lại một-một cuộc sống ở quá khứ, trong đó chúng con đã kết hôn với nhau. Đối với anh ấy, điều đó dường như đã thay đổi tất cả mọi thứ.” Emma cau mày có vẻ bồn chồn. “Không người sáng suốt nào lại tin vào một câu chuyện như vậy. Điều đáng ngạc nhiên đó lại chính là Nikolas, trong tất cả mọi người, lại bịa đặt ra một câu chuyện giống như vậy. Hãy nói với con đi, Belle-mère, chồng con đang phát điên, hay là anh ấy đang cố gắng biến con thành một con lừa ngu ngốc nhất còn sống sót?”

Tasia im lặng một lúc, tập trung vào công việc may vá của bà. “Mẹ cho rằng mẹ có thể tin vào câu chuyện của Nikolas,” cuối cùng bà nói.

“Mẹ đang giỡn chơi à!”

“Tính cách bẩm sinh của người Nga luôn tin vào những điều như vậy. Chúng ta là một dân tộc đầy mâu thuẫn. Rượu chè quá độ, huyền bí, mê tín...” Tasia nhún vai và cười mỉm. “Có lẽ tất cả chúng ta đều trải qua những cuộc đời trong quá khứ. Ai dám nói chúng ta không có nào?”

“Nhưng mẹ rất sùng đạo mà! Mẹ thuộc lòng cả một quyển kinh Thánh.”

“Đối với người Nga, tôn giáo là thứ dễ dàng thay đổi. Nó bao gồm nhiều tín ngưỡng và những quan niệm khác nhau.”

“Con không giống như vậy. Con không bao giờ cho phép bản thân tin vào điều gì đó quá khác thường. Nhưng con biết Nikolas đã tự thuyết phục bản thân rằng trải nghiệm của anh ấy là thật, và điều đó làm cho anh ấy trở nên tốt đẹp hơn.”

“Vậy thì có lẽ con không cần chất vấn về nó quá nhiều, Emma. Con phải cố gắng chấp nhận những gì đã xảy ra và chỉ cần xuôi theo thôi.”

“Nhưng làm sao-” Emma bắt đầu, và đột nhiên cô nhận ra có ai đó đang đi vào phòng. Cô ngừng đầu lên, và trái tim cô đập thình thịch khi nhìn thấy cha cô. Lucas Stokehurst trông vẫn giống như mọi khi, cao to và quý phái, đôi mắt xanh của ông ta sáng rực lên và sắc bén. Một sự thay đổi lướt qua nét mặt của ông khi ông nhìn thẳng vào cô, nét mặt của ông dịu hẳn với niềm hy vọng và tình yêu thương.

“Emma-”

Cô nhòe mắt và chạy đến bên ông, giang rộng vòng tay ôm chầm lấy ông. Ông thật rắn chắc đầy vẻ ấm áp và thân thương. Một làn sóng hạnh phúc ngập tràn trong cô, và cô vui mừng vào bờ vai ông.

“Papa, xin lắng nghe con,” cô nói nhanh, vòng tay của cô ôm ghì xung quanh cổ ông. “Con đã nhận ra rất nhiều thứ gần đây. Con đã luôn luôn đòi hỏi rất nhiều từ những người khác, mong họ trở nên hoàn hảo. Và con là kẻ cứng đầu nhất đối với những người con yêu thương, giận điên lên khi họ làm con thất vọng. Cha đã cố gắng bảo vệ con và giúp đỡ con, và cha đã hoàn toàn đứng về Adam Milbank. Xin tha thứ cho những gì con đã nói với cha. Con đã rất tức giận, con không có ý gì đâu. Con yêu cha, Papa. Con nhớ cha nhiều lắm.”

Cha cô không thể trả lời, chỉ ép cằm ông sâu hơn trong mái tóc cô và nuốt giọng khó khăn, trong khi vòng tay ông kẹp chặt lấy cô. Emma khóc nức nở vì hạnh phúc. Cô đang ở cùng với gia đình cô, và tất cả mọi thứ cuối cùng đều tốt đẹp.

Emma ngồi xuống và hăm hở trò chuyện với cha mẹ cô, kể cho họ nghe từng chi tiết cận kề về cuộc sống của cô tại điền trang Angelovsky. Cô rất vui vì cha cô đã vươn tay ra siết chặt tay cô triu mến. Sau một hồi lâu các chàng trai đi đến phòng khách để dùng trà và bánh. William và Jake đã nhanh chóng trở thành bạn bè của nhau. Zachary, vẫn còn lơ mơ buồn ngủ, ngồi trong lòng Tasia.

“Con muốn đi thăm Jake và xem chuồng thú,” William tuyên bố, những ngón tay và cằm cậu dính đầy bánh kem phủ đường từ chiếc bánh cậu và Jake đang ăn. “Khi nào em có thể đi? Chị sẽ dẫn em đến đó chứ, Emma?”

“Em phải đến sớm nhé,” Emma trả lời, mỉm cười. “Bây thú sẽ rất vui được gặp lại em, William.” Cô ngập ngừng trước khi đề xuất với cha mẹ cô, “Bây

giờ đã đến những kỳ nghỉ lễ rồi, có lẽ ba mẹ nên đến dự tiệc Ngày Giáng Sinh với chúng con, và dùng bữa tối cùng chúng con ngay sau đó.”

Tasia đồng ý ngay lập tức, bà chép môi thích thú khi nghĩ về những món ăn Nga tuyệt vời mà các đầu bếp nhà Angelovsky chắc chắn sẽ chuẩn bị. Trong khi họ đang ở giữa cuộc bàn luận kế hoạch sôi nổi, viên quản gia đi đến với lời thông báo rằng có một thanh tra cảnh sát đang chờ ở đại sảnh. “Tôi đang chờ ông ta,” Luke nói. “Xin lỗi. Tôi phải nói chuyện với ông ta một chút.”

William và Jake ngay lập tức kiểm soát để rời khỏi phòng. Emma chắc chắn là bọn chúng sẽ đi dòm lên vị khách đó.

Khi gian phòng khách trống rỗng một cách nhanh chóng, Emma nhìn chăm chăm Tasia với đôi mắt-mở to ngỡ ngàng. “Trời đất, tại sao viên thanh tra cảnh sát lại ở đây?”

Tasia nhăn nhó. “Căn nhà đã bị cướp vào đêm hôm trước, trong khi chúng ta đang ngủ! Nó đã khiến mẹ và đám trẻ lo lắng kinh khủng. Cha của con thì cực kỳ giận dữ.” Bà hạ thấp giọng bực bực. “Điều đó làm tổn thương lòng tự tôn của người đàn ông khi tài sản của ông ta bị đánh cắp ngay trước mũi ông. Luke đã khiến cho Phòng điều tra hình sự Scotland rối tung lên-họ đã điều hai trung sĩ và một thanh tra đến đây ngày hôm qua-và ông ấy sẽ không cho phép bất kỳ ai nghi ngờ cho đến khi nào tên tội phạm bị bắt.”

“Con thương hại cho tên trộm tội nghiệp nào sẽ bị Papa bắt được,” Emma nói lạnh nhạt. “Đã mất gì ạ?”

“Vài món nữ trang, một hộp tiền mặt, một cây súng ngắn.” Tasia cau mày và lắc đầu. “Dễ dàng đoán ra rằng tên trộm này rất thông thuộc bản đồ ngôi nhà và vị trí những món đồ có giá trị.”

“Vậy thì có khả năng chúng ta đã biết ai làm điều đó rồi phải không ạ?”

Tasia gật đầu, hôn lên đỉnh đầu của Zachary và ôm cậu đáng yêu về che chở. “Tất cả gia nhân đều thân quen và đáng tin cậy, vì vậy chúng ta nghi ngờ rằng thủ phạm có lẽ là một trong những vị khách mời của chúng ta. Chúng ta thậm chí còn chiêu đãi anh ta tại bữa ăn tối hoặc là tiệc tùng.”

Emma hơi rùng mình. “Con chẳng thích điều này tí nào cả.”

Tasia nhún vai, quay trở lại với dáng vẻ dửng dưng thường lệ. “Cuộc sống luôn đầy rẫy những điều bất ngờ, cầu Chúa phù hộ.”

Khi Emma và Jake quay trở về điền trang Angelovsky, Nikolas đang bắt đầu họp với một nhóm nhỏ những người quản lý điền trang, kế toán, và luật sư, tất cả bọn họ đang bàn luận về những bản báo cáo nửa năm về tài sản của anh. Khi vị khách cuối cùng rời đi, Nikolas nhắc con trai ngồi trên đầu gối anh, hỏi cậu ngày hôm nay như thế nào. Anh kiên nhẫn lắng nghe câu chuyện hào hứng của cậu về những người anh em họ và ông bà mới của cậu. “Vậy thì con có thích những người nhà Angelovsky không?” Nikolas hỏi lặng lẽ.

“Ồi, có ạ.” Jake quả quyết với anh. “Con chưa từng gặp ai giống như vậy trước giờ.”

“Cha cũng chắc chắn về điều đó,” Nikolas cộc lốc đáp lại, liếc nhìn sang phía Emma. Anh cười toe toét vì vẻ mặt hơi cau có của cô và quay sang con trai anh. “Tại sao con không đi lên phòng nhỉ, Jake? Có lẽ có một món đồ chơi mới đang chờ con trên đó đấy.”

Jake chạy nhanh lên cầu thang để kiểm tra, bỏ đi với sự hấp tấp rồi rít đến khó coi khiến Nikolas và Emma mỉm cười.

Nikolas đứng dậy và nhướn đôi chân mày vàng nâu hơi trêu chọc. “Thế nào rồi?”

Emma hấp tấp chạy đến bên anh và trượt tay ôm quanh vòng eo rắn chắc của anh. “Tasia vẫn ngọt ngào và tốt bụng như thường, còn Papa và em đã giải quyết hết tất cả những khác biệt của cha và em trước kia. Trước khi em đi, ông ấy thậm chí còn thừa nhận rằng anh không thể là người chồng xấu xa được khi em nhìn trông rất khỏe. Em nghĩ Papa muốn làm lành với anh, Nikki. Đừng ngạc nhiên nếu ông ấy muốn nói chuyện riêng với anh vào một ngày gần đây nhé-Em nghĩ ông ấy sẽ sẵn sàng để chấp nhận anh là con rể của ông ấy.”

Nikolas mỉm cười nhạo báng. “Tại sao suy nghĩ đó lại khiến anh ớn lạnh thế này nhỉ?”

Cô cắn nhẹ lên tai anh. “Nếu Papa quyết định sẽ dễ thương với anh, em hy vọng anh cũng sẽ làm hết sức mình để khiến ông ấy vui lòng nhé. Vì lợi ích của em.”

Nikolas bỏ mũ của Emma ra và bàn tay anh vuốt ve đầu cô. “Anh chẳng thích em thất bím và ghim chặt mái tóc của em tí nào.”

“Em đang cố gắng để trông đáng kính hơn.”

“Em không cần trở nên đáng kính. Em cần phải coi mở và tự nhiên, giống như bầy thú của em. Đừng, đừng có cần anh nữa...Anh có một món quà cho em này.”

“Quà gì vậy? Nó ở đâu?”

“Em sẽ khám phá ra thôi,” anh nói, mỉm cười khi cô bắt đầu dò dẫm những chiếc túi của anh. “Đừng có thô lỗ như vậy, ruyshka...em có thể phá hỏng thứ gì đó giá trị đấy.”

Emma đắc thắng khi tìm thấy một chiếc túi nhung nặng và lôi nó ra. Nói lỏng dài rút(để cột miệng túi), cô giữ vật đó trong lòng bàn tay cô. “Ôi,” cô kêu nhẹ lên, hệt hơi. Đó là một chiếc nhẫn, một viên đá saphia duy nhất đính trên chiếc nhẫn vàng. Viên đá sáng lấp lánh, hào nhoáng có kích thước của một quả trứng chim cổ đỏ, với màu xanh rực rỡ ẩn sâu bên trong viên đá quý. Emma chóang váng nhìn lên khuôn mặt chồng cô.

“Hãy đeo thử đi,” anh nói.

Emma quan sát khi anh trượt chiếc nhẫn saphia to vào ngón tay cô. Chiếc nhẫn vừa khít hoàn hảo, quả cầu lửa màu xanh chiếu lấp lánh trên bề mặt bàn tay cô. “Tại sao anh mua cái này cho em?” Cô sung sướng hỏi.

“Bởi vì nó hợp với đôi mắt em”

“Thật không thể tin được, nhưng...” Cô vuốt ve ngực anh, lần tìm những đường cong cứng cáp của cơ bắp anh. “Tại sao anh mua cái này cho em chứ?”

“Nó mang lại cho anh niềm vui khi ngắm nhìn em đeo những gì đẹp đẽ...hầu như còn vui hơn khi được ngắm em không mặc gì cả.” Anh thầm thì những lời yêu thương với cô, nhẹ nhàng vuốt ve và mon trớn cơ thể cô, mở rộng cổ áo chiếc váy của cô. Đôi môi anh âu yếm vùng cổ bị phơi bày ra của cô, lưỡi anh vuốt ve vùng trũng nhạy cảm nơi trái tim cô đập thình thịch.

Emma thờ dãi và nhắm mắt lại. “Nikki,đừng-”

“Hãy đi lên lầu nào.”

“Không phải trước khi ăn tối,” cô kêu lên, đỏ mặt.

“Anh muốn nhìn thấy em khóa thân-ngoại trừ chiếc nhẫn.”

“Anh thật quá quắt,” cô nói, cho phép anh kéo cô ra khỏi phòng.

Một tuần trước ngày lễ Giáng Sinh, Emma bận rộn trang trí dinh thự với những chiếc chuông, những bài cò với dây ruybăng đỏ, lá và quả cây nhựa ruồi, và cây tầm gửi**. Những chị em nhà Sidarov và hai gia nhân leo lên thang để treo những món đồ trang trí lên trên cây thông cao chót vót nằm giữa đại sảnh. Khi họ làm việc, họ vui đùa với Emma bằng cách hát to những bài hát Giáng Sinh Nga.

“Giá mà chỗ này không quá lớn,” Emma than vãn, cột những trái nhựa ruồi vào lan can. “Phải tốn gấp ba lần thời gian để trang trí cho nơi này trở nên ấn tượng hơn.”

“Đúng vậy, nhưng nó trông rất tuyệt vời.”Rashel kêu lên, cẩn thận dán một hình nộm bánh gừng lên trên nhánh cây thông. Bọn họ đã nướng bánh gừng(gingerbread***) thành một loạt hình dạng khác nhau, và sẵn sàng đương đầu với những kẻ xâm lấn nào dám ăn vụng. Samson là mối đe dọa thường xuyên, cậu tựa người bên dưới những cành cây thơm phưng phức, thỉnh thoảng cào vào cái nơ bướm màu đỏ lễ hội được cột quanh cổ cậu.

Viên quản gia tiến lại phía Emma với biểu hiện lúng túng trên khuôn mặt giống như điều hâu của ông ta. “Thưa Đức Bà,” ông ta nói nhỏ. “Tôi vừa phát hiện ra gói này trên ngưỡng cửa.”

Dừng công việc đang làm trên lan can, Emma bước xuống bậc thang và nhận lấy vật đó từ ông ta. Đó là một cái hộp nhỏ màu trắng với cái nơ màu đỏ, đính lên tấm thiệp, chỉ ghi đơn giản, Emma.

Một nụ cười nhẹ nhàng lướt trên khuôn mặt cô. “Tôi tự hỏi ai lại tặng quà theo cách như vậy.”

Cô tháo dây ruy băng và mở chiếc hộp bìa cứng hơi ẩm, lạnh ra. Nó chứa một mảnh vải bằng nhung, một bông hồng đỏ tươi tinh nguyên, và một tấm thiệp nhỏ với chữ cái A trên đó. Nụ cười của cô biến mất và trán cô nhăn lại. Ai đã gởi cô món quà như vậy chứ, và theo kiểu cách bí ẩn thế này? Có thể là Adam Milbank không nhỉ? Một lần, rất lâu trước đây, hẳn ta cũng đã tặng cô một bông hồng đỏ giống như thế này. Cô chạm vào bông hồng, và giật mạnh tay ra khi một cây gai đâm vào ngón trỏ của cô. “Ồ!” Cô ngậm vào chỗ đau, nếm được vị máu tanh nồng nặc nặn.

Đôi chân mày đen của Stanislaus nhíu lại. “Thưa Đức Bà, nếu bà cho phép tôi sẽ...”Ông lấy chiếc hộp ra khỏi tay cô và trải mảnh vải bằng nhung ra, đặt nó vào trong lòng bàn tay của Emma.

Cô vô cùng kinh ngạc khi nhìn thấy một đôi hoa tai bằng ngọc trai, rơi tòn ten, cảm nhận được vẻ nặng nề, ấm lạnh của đôi bông tai trong lòng bàn tay cô. Những cô gái nhà Sidarov đi đến để xem chúng, thốt lên ngưỡng mộ. “Đẹp quá,” Rashel nói.

Emma nhận ra cảm giác khó chịu, lạnh lẽo đó. Cô đã từng đọc được rằng ngọc trai có nghĩa là nước mắt. Một chiếc hộp với bông hồng đỏ và những viên ngọc trai...máu và những giọt nước mắt. Cô thả rơi đôi hoa tai vào trong chiếc hộp. “Thật tốt khi Nikolas không có ở đây,” cô lầm bầm. “Tôi không nghĩ rằng anh ấy đánh giá cao việc tôi nhận quà từ người đàn ông khác.”

“Không, Thưa Đức Bà.”Sataniskaus đồng ý.

Emma nhìn lướt qua món quà với vẻ mặt kinh tởm. “Làm ơn trả lại nó cho Ngài Milbank. Tôi ngờ rằng ông ta là người có trách nhiệm gởi nó đến cho tôi.” Cô dừng lại và nhìn đám gia nhân xung quanh cô. “Không cần phải đề cập điều này với Nikolas. Anh ấy rất ghen tuông và dễ giận dữ, và tôi thích trải qua mùa Giáng Sinh đầu tiên của chúng tôi trong yên bình.”

Tất cả mọi người đồng ý ngay lập tức và trở lại làm việc, cố gắng khơi dậy lại tâm trạng vui vẻ vài phút trước đó. Emma lo lắng không yên bởi món quà bất ngờ đó, nhưng cô phải vứt bỏ nó ra khỏi tâm trí cô. Adam có ý gì khi làm điều này chứ? Để cô biết rằng hắn ta vẫn còn quan tâm đến cô sao? Hắn ta muốn gì từ cô chứ, chẳng lẽ là sự ngoại tình sao? Đám đàn ông sao lại ngớ ngẩn thế nhỉ, chỉ mong muốn những gì bọn họ không thể có được. Hoặc có lẽ món quà chỉ là sự thể hiện chân thành lời chào từ biệt. Không quan trọng-cô dự định hướng đến tương lai, chứ không phải quá khứ. Cô đã có cuộc sống hạnh phúc với Nikolas, và nó hứa hẹn những điều tốt đẹp hơn. Không gì có thể phá hỏng những cơ hội của họ. Cô có thể chắc chắn điều đó.

Bạn đang đọc truyện *Prince Of Dreams* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 12

VÀO BUỔI SÁNG Stanislaus đến gặp Emma khi cô đang ngồi uống trà trong phòng riêng của cô.

“Thưa Đức Bà,” viên quản gia nói, và dừng lại, như thể tự hỏi làm thế nào để tiếp tục. Đôi chân mày đen của ông ta nhíu lại, và miệng ông ta mím chặt.

“Chuyện gì vậy, Stanley? Biểu hiện trên khuôn mặt của ông kỳ lạ lắm đấy.”

Ông lờ đi biệt hiệu cô đặt cho ông. “Thưa Đức Bà,” ông ta trả lời. “Tôi đã khám phá ra vật này trên ngưỡng cửa trước.” Ông ta đang nắm vật gì đó trong tay ông.

Emma đặt tách trà của cô sang một bên và nhìn chăm chăm vào nó trong sự kinh ngạc. Cũng là bông hồng đỏ thắm đã được gởi đến cô ngày hôm qua. “Ông không gởi trả nó lại à?”

“Dạ có, Thưa Đức Bà, cùng với những viên ngọc trai. Rõ ràng bông hoa đã được chuyển đi ngay lúc đó.”

Cô lắc đầu, nhìn chăm chăm vào bông hoa hơi héo úa. “Bất kỳ kẻ tặng quà là ai, hắn ta là người cực kỳ kiên trì.”

“Chúng ta sẽ kể với Hoàng Tử Nikolas chứ?”

Emma suy nghĩ hồi lâu. Cô tin chắc bông hoa này bắt nguồn từ Adam, có lẽ nhằm gây bất hòa. Hắn ta sẽ rất vui vì chọc tức được Nikolas, và gây ra rắc rối giữa họ. “Không,” cô nói dứt khoát. “Chỉ là cử chỉ ngu ngốc mà thôi. Làm ơn quảng bỏ chúng đi-chúng ta sẽ quên tất cả về món quà này.”

Vào đêm Giáng Sinh, khi mùi hương của cây thông lan tỏa đến từng góc ngách của căn phòng khách, căn phòng ẩm cứng lốt thảm thêu và tường lốt ván gỗ sồi màu vàng. Những tấm rèm màu đỏ tía được treo lên các ô cửa sổ, và bay phấp phới để lộ ra ánh sáng ban đêm đầy sao. Ngọn lửa từ lò sưởi cháy tí tách bập bùng, tỏa ra nền ánh sáng màu vàng lung linh xua tan đi bóng tối trong căn phòng.

Nikolas đi quanh quần quanh đồng gối bằng nhung nằm trên sàn nhà, quan sát vợ anh di chuyển tới lui trong căn phòng. Jacob đang ngủ trên giường trong phòng của cậu, mơ về buổi sáng ngày mai. Và họ có cả một đêm dài phía trước.

“Đến đây nào,” anh nói uể oải, uống rượu từ chiếc cốc nhỏ có chân, ánh sáng lấp lánh ở bên ngoài viên ly có màu vàng và bạc dát với kim cương và hồng ngọc.

“Nhanh thôi mà,” Emma đáp lời, đang điều chỉnh hàng chùm những quả man việt quất trên cây. “Em vẫn chưa xong.”

“Em đã không làm gì hai ngày nay ngoại trừ cột lại dây ruybăng và di chuyển những vòng hoa lên hoặc xuống vài inch-”

“Với gần 200 khách mời sẽ đến vào ngày mai, em muốn mọi thứ đều hoàn hảo.”

“Mọi thứ rất hoàn hảo.” Nikolas đổ thêm rượu vào ly và chiêm ngưỡng hình dáng cặp mông của vợ anh khi cô cúi người xuống trong chiếc quần dài của cô. “Đến đây đi nào-Anh có quà cho em”

“Em cũng có quà cho anh nữa,” cô sở sàng trả lời. Tiến đến đằng sau chiếc ghế trường kỷ, lôi ra một vật hình vuông, lớn có hình dạng và kích cỡ giống như một bức tranh đồng khung. Nó được che phủ bởi tấm vải đen dài.

Nikolas ngồi thẳng người dậy, quan sát vật đó với vẻ mặt quan tâm. “Đó là bức chân dung của em phải không?”

“Dạ, Mr. Soames đã làm việc ngày đêm để hoàn thành nó đúng thời hạn.”

“Để anh xem nó nào.”

“Món quà đầu tiên của em,” cô nói, ngồi xuống bên cạnh anh. Cô ngồi gập đôi chân dài theo kiểu Ấn Độ và đón nhận 1 ly rượu. Nikolas sốt sáng kéo lên gói quà đã được gói lại bên dưới một trong những chiếc gói có nút tua. Emma đón lấy chiếc hộp cỡ vừa với niềm hân hoan như trẻ con. “Ồ, hay quá. Em thích những món quà bé nhỏ nhất.” Cô xé lớp giấy và mở chiếc hộp bọc nhung ra rồi nhìn chăm chăm vào bên trong hộp với niềm thích thú. Cô nâng nó lên thật cẩn thận, và nó chiếu lấp lánh một cách lộng lẫy trong ánh lửa bập bùng. Nikolas đã đặt làm một ghim cài áo theo hình dáng con hổ, viên mã não đen và những viên kim cương vàng. “Cảm ơn,” cô nói, cười rạng rỡ với Nikolas. “Nó gọi em nhớ đến anh.”

“Đáng lẽ nó phải gọi em nhớ về Manchu chứ nhỉ.”

“Nó và anh thì cũng đâu có khác biệt gì lắm,” cô nhận xét, vươn tay ra giật giật mái tóc đung đưa sau gáy của anh. “Cả hai đều cô đơn và đã từng bị tổn thương trước đây, và cả hai sẽ không bao giờ hoàn toàn thuần hóa.”

Đôi mắt anh sáng rực lên tia lửa vàng khi anh nhìn cô. “Em sẽ không muốn chúng tôi như vậy đâu.”

Mỉm cười nhăn nhó vì sự thật từ lời tuyên bố của anh, Emma lấy lại bức tranh bên cạnh. “Bây giờ là món quà của anh.” Cô ngừng lại trước khi mở bức tranh ra và cau mày. “Nó khá là... trái với quy tắc.”

Anh lặng lẽ diễn tả điệu bộ muốn cô tiếp tục.

“Vậy thì được rồi.” Với một cử chỉ mạnh mẽ, cô rút nhanh tấm vải ra khỏi bức chân dung. “Anh nghĩ gì về nó?”

Nikolas nhìn chăm chăm vào bức chân dung với sự say mê thâm lắng. Robert Soames đã vẽ Emma đang ngồi-đứng trên khung cửa sổ. Cô mặc áo sơ mi trắng hở cổ và chiếc quần dài màu be sáng- và mang phong cách gọi cảm khác thường, đôi bàn chân của cô hoàn toàn được để trần. Suối tóc đỏ dài của cô, sáng lấp lánh bởi ánh nắng chiếu soi đung đưa sau cô, chảy như thác xuống hông cô. Nét mặt mơ màng, hơi nghiêm nghị trên khuôn mặt cô đối lập hoàn hảo với sự buông thả của dáng điệu cô. Nikolas nhận thấy bức chân dung rất mê hoặc và gọi tình.

“Nó rất kỳ quặc, đúng không anh?” Emma hỏi, quan sát kỹ hơn phản ứng của anh.

Nikolas mỉm cười và kéo cô ngồi trong lòng anh, chiếu tia nhìn trở lại với bức chân dung. “Rất đẹp. Cảm ơn em, ruyshka. Anh sẽ trân trọng nó hơn bất kỳ tác phẩm nghệ thuật nào anh sở hữu.”

“Em không biết liệu chúng ta sẽ treo nó ở đâu,” Emma nói, tựa người dựa vào ngực anh. “Một vài người sẽ cảm thấy khó chịu khi nhìn thấy nàng công nương trong chiếc quần dài.”

Anh nhẹ nhàng lướt tay xuống đôi chân dài sống động của cô. “Nàng công nương duy nhất anh mong muốn, ruyshka.”

Cô mỉm cười, hài lòng vì lời khen ngợi của anh, và bắt đầu đùa nghịch với hàng nút áo sơ mi của anh. “Nikki, em đang nghĩ... có vài điều anh nên biết.”

“Chuyện gì vậy?” Nikolas cảm nhận sự thay đổi đột ngột của tâm trạng cô. Anh lặng lẽ chờ đợi, ôm lấy cô khi cô đang vật lộn với đám tơ lưới.

“Em không biết nói sao với anh nữa,” cuối cùng cô cũng mở lời.

Nikolas giữ những ngón tay của anh bên dưới cằm cô và nâng nhẹ khuôn mặt cô lên, nhìn vào đôi mắt xanh sâu thẳm của cô. Điều gì đó khuấy động bên trong anh, thanh âm của nỗi sợ hãi và sự hoài nghi. Anh biết nó là gì, điều chắc chắn bất ngờ vang lên âm i tận đáy lòng anh, nhưng anh phải lắng nghe những lời đó thoát ra. “Nói đi nào, Emma.”

“Em...” Những ngón tay của cô nắm chặt lấy chiếc áo sơ mi bằng vải lanh mềm mại của anh. “Em nghĩ em...” Cô im lặng và nhìn chăm chăm vào anh không nói một lời nào, không thể kết thúc. Anh chuyển bàn tay đến chiếc bụng bằng phẳng của cô, và anh nắm chặt lấy tia nhìn của cô với vẻ dò hỏi. Cô gật nhẹ đầu thay cho câu trả lời, đôi má của cô trở nên đỏ bừng lên.

Nikolas hít vào một hơi thật sâu. Đứa con của anh với Emma, một phần cơ thể anh bên trong cô... Suy nghĩ đó khiến cho anh, không phải sự vui mừng, nhưng thay vào đó là chút ít ngạc nhiên như thể anh vừa được cho thêm một cơ hội nữa. Anh đã bị ám ảnh bởi ba đứa trẻ trong cuộc sống anh: Misha, người anh trai anh không thể bảo vệ được; Jake, đứa trẻ anh đã bỏ rơi và phủ nhận; và Alexei, đứa con trai vĩnh viễn bị thất lạc. Có thể nhìn thấy con của anh được sinh ra, tham gia vào cuộc đời của cậu bé-hoặc cô bé, xóa sạch đi những bất hạnh trong quá khứ của anh và thay bằng một khởi đầu mới... Nikolas cúi đầu xuống và vùi mặt anh vào mái tóc rực rỡ của Emma.

“Vậy, anh có vui không?” Emma hỏi, vòng tay cô ôm chặt quanh cổ anh.

Trong khoảng khắc anh không thể đáp lời. “Em là cả thế giới của anh,” cuối cùng anh lên tiếng, giọng khàn đi vì xúc động.

Sau buổi sáng Giáng Sinh sôi động, khi những người hầu tặng cho nhau những món quà trong đại sảnh và những người nhà Angelovsky lặng lẽ chúc mừng nhau trong căn phòng khách dành cho gia đình, ngôi nhà ngập đầy dây ruybăng và giấy vụn. Biết rõ những vị khách đến dự buổi tiệc Giáng Sinh sẽ đến sớm, Emma đã mặc một chiếc váy lụa màu xanh đính vào những dải viền màu đen nhỏ. Bộ váy đơn giản, không có đường viền ren ở váy hoặc đính ten gọn sóng, chỉ có dải lụa màu đen rộng đính kèm chiếc váy. Cô không đeo món trang sức nào ngoại trừ cái ghim cài hình con hổ, kẹp vào viền đính ten trắng nơi cổ áo cô.

Những người hầu nhanh nhẹn dọn sạch những chiếc hộp linh tinh nhiều màu sắc bị vứt bỏ và những miếng giấy bọc quà, trong khi đầu bếp và các nhân

viên trong nhà bếp khăn trang chuẩn bị bữa tiệc Giáng Sinh cho khoảng 200 khách mời. Con gà tây nhồi được nướng lên thơm nức trông thật ngon miệng theo hương vị Anh và món thịt ngỗng nhồi nắm theo kiểu Nga và kem, bắp cải ướp hương vị, rồi món bánh có rượu rum-ướp men bia-và nho khô có tên là baba aurhum. Jake chạy vòng quanh ngôi nhà trong tâm trạng cực kỳ vui sướng, khua lung tung những món đồ chơi mới của cậu và sốt ruột hỏi khi nào các anh em họ của cậu đến.

“Sớm thôi mà,” Emma hứa, không thể không bật cười trước sự tương phản giữa vẻ mong đợi hạnh phúc của Jake và tâm trạng nhẩn nhục chịu đựng của cha cậu. Cô biết rõ Nikolas không hề mong đợi cuộc gặp gỡ với nhà Stokehurst, đặc biệt là Luke. Hai người đàn ông này chưa bao giờ đối đãi tốt với nhau, và kể từ sau đám cưới, Nikolas rất hạnh phúc được tránh xa bố vợ của anh.

Bắt gặp cái liếc mắt thích thú của Emelia, Nikolas nhún nhoe răng nhưng lại nhìn chẳng giống nụ cười chút nào.

Cô bước sang phía anh và hôn lên má anh. “Sẽ dễ dàng mà,” cô thầm thì. “Mọi người đang ở trong tâm trạng vui vẻ của lễ hội, và cha mẹ em sẽ hoàn toàn hài lòng tham dự bữa tiệc này. Đừng nhăn nhó trông như thể anh sắp sửa bị nhổ răng vậy.

“Em có dự định kể cho gia đình em nghe về đứa trẻ không?”

“Em muốn giấu kín nó thêm một thời gian nữa.”

Anh rúc mũi vào những sợi tóc mềm mại gần tai cô. Trước khi anh có thể đáp lại, Rashel Sidorova xuất hiện ở ngay cửa ra vào. “Hàng đoàn xe đang trên đường tiến đến,” cô nói hồn hên.

“Cảm ơn, Rashel.” Emma vỗ tay trong niềm hân hoan thích thú và kéo Nikolas đi ra để chào đón những vị khách của họ.

Chẳng bao lâu sau căn nhà ngập tràn những tiếng trò chuyện và sự vui vẻ. Khoảng 20 đứa trẻ vây xung quanh cây thông Giáng Sinh lớn ở đại sảnh, trong khi những người lớn tụ tập trong phòng khách để uống rượu ướp gia vị, rượu nóng đánh trứng, và nước giải khát của Nga với hương vị của mật ong lên men. Ngài Shepley, một vị khách mời với tài năng âm nhạc nổi tiếng, đang chơi bài hát mừng Giáng Sinh trên cây đàn piao trong khi những người khác cất cao giọng hát của họ. Emma hoàn toàn thoải mái khi cô nhìn thấy buổi chiều đang trôi qua thật tốt đẹp. Cha của cô và Nikolas đối đãi lịch sự với nhau, giữ khoảng cách thích hợp giữa họ và trốn tránh nhau bằng cách quan sát những trò hề của đám trẻ. Tasia, trông cực kỳ xinh đẹp trong chiếc áo chòang lụa màu mận chín, bắt gặp tia nhìn của Emma và nháy mắt.

Quyết định kiểm tra sự tiến bộ của đầu bếp với món khai vị đầu tiên cho bữa tối, Emma kín đáo bước rón rén ra khỏi phòng khách. Cô ngâm nga vài câu hát của bài “Deck the Halls” khi cô đi về phía nhà bếp. Đột nhiên có một bàn tay nắm nhẹ khuỷu tay của cô. Cô xoay xung quanh với vẻ ngạc nhiên và nhìn thấy Nikolas. Đôi môi cô chấp chớn định hỏi, nhưng anh ôm lấy khuôn mặt cô trong đôi bàn tay anh và hôn cô say đắm.

“Tại sao anh làm vậy?” Cô hỏi ngay khi có cơ hội để nói.

Nikolas chỉ tay lên trần nhà, nơi có một nhánh nhỏ của cây tầm gửi mà ai đó đã treo trong tiền sảnh. “Anh có thể sử dụng điều đó như một lý do. Nhưng dù sao lẽ ra anh phải làm điều này rồi.”

Môi Emma cong cong mỉm cười. “Anh nên đón tiếp những vị khách.”

“Anh thả chơi đùa với em còn thích hơn.”

Cô mỉm cười và đẩy ngực anh, nhưng cánh tay anh lại siết chặt hơn quanh người cô. “Anh muốn ở một mình với em,” anh nói, môi anh cúi xuống cô.

Đột nhiên bọn họ bị cắt ngang bởi âm thanh bất ngờ-tiếng cười khúc khích của lũ trẻ. Emma dừng người và ngừng nụ hôn lại, xoay về phía những kẻ không mời mà đến. Da cô đỏ bừng đến tận chân tóc khi cô nhìn thấy ba đứa trẻ: Jake và những người em cùng cha khác mẹ của cô, William và Zack... và đi cùng với chúng là cha của cô.

Khuôn mặt của Luke vô cảm nhưng cặp chân mày đen của ông nhướng lên về giễu cợt.

Jake phá tan sự yên lặng. “Đừng làm phiền họ,” cậu nói, tròn tròn mắt. “Họ luôn luôn làm như vậy đấy.”

Đỏ cả mặt, Emma gạt mạnh người thoát khỏi vòng tay của chồng cô và kéo mạnh chiếc áo cô vào đúng vị trí của nó. “Bốn người đang đi đâu vậy?” cô hỏi, cố gắng che giấu sự bức dọc của cô.

Jake cười toe toét phần khởi nói. “Con đang dẫn họ đi xem con ngựa nhỏ của con, Ruslan.”

“Đừng để chúng tôi giữ mọi người lại,” Nikolas lầm bầm.

Emma nhéo anh một cách kín đáo vì lời phê bình khiêm nhã đó và đằng hắng cổ họng. “Có lẽ Nikolas sẽ tháp tùng theo mọi người.”

Luke quan sát Nikolas về thăm dò. “Đúng vậy, tại sao lại không nhỉ?”

Jake và đám trẻ bắt đầu la hét đòi Nikolas đi cùng chúng, và anh tuân theo một cách miễn cưỡng, liếc nhìn Emma về cực kỳ cau có. Cô mỉm cười dịu dàng đáp lại, hy vọng rằng cha cô sẽ tìm được cơ hội để nói vài câu riêng tư với Nikolas. Ít ra thì, dành thời gian nói chuyện sẽ tốt hơn cho cả hai.

Quay về phía hành lang giữa, Emma tiếp tục rảo bước đến nhà bếp. Bất chợt một cảm giác kỳ lạ khiến cho gáy cô đau nhói như bị kim châm, và những

bước chân của cô dần chậm lại. Cô cảm giác như thể có chuyện gì đó không ổn, như thể bóng ma đang bao trùm lên ngôi nhà. Liếc nhìn qua vai, cô thấy Stanislaus đang chào đón ba vị khách ở hành lang. Người đầu tiên cô nhận ra là Mr.Oliver Brixton, nhà sản xuất đồ dùng bằng kim loại tráng men đến từ Mỹ, người đã từng một lần làm khách tại điền trang Angelovsky. Anh ta là anh trai của người phụ nữ mà Adam đã kết hôn. Một người phụ nữ với gương mặt-thô kệch, nhỏ bé xuất hiện, mặc bộ váy bằng lụa và đăng ten đắt tiền, mái tóc cô ta được búi gọn gàng, phong cách thực dụng. Cô ta đang chòang tay vào cánh tay của người đàn ông tóc-đen có khuôn mặt rất quen thuộc.

Adam đến bữa tiệc Giáng Sinh... và dẫn theo vợ của hắn.

Emma bất động sững sờ, trong khi những suy nghĩ của cô điên cuồng hoảng hốt. Sao có thể như vậy chứ? Một lời mời đã được gọi tới Mr.Brixton, mang tính chất xã giao hơn là thực tâm mong muốn sự xuất hiện của anh ta. Nhưng anh ta đã quyết định đến, anh ta dẫn theo nhà Milbanks đi cùng. Brixton đang mỉm cười dễ dãi, rõ ràng quên mất mối quan hệ trước kia của Emma với Adam. Nhưng Charlotte Milbank biết rõ. Tính hiếu kỳ và vẻ nghi ngờ hiện hữu trong đôi mắt xám của cô ta khi cô ta nhìn Emma chằm chằm.

Trái tim của Emma nện thình thịch nặng nề đến nỗi nó dường như đập nát khung sườn cô. Vài giọt mồ hôi rịn ướt trên khuôn mặt cô. Tại sao Adam ở đây? Hắn ta dự định gì chứ? Mọi người có lẽ đang quan sát và thắc mắc, nín thở để xem liệu sẽ có rắc rối gì giữa Adam và Nikolas. Cô cố nở nụ cười trên môi, và tiến đến để chào đón họ. Khuôn mặt thô kệch nhưng tốt bụng của Mr.Brixton bùng sáng, và anh ta hôn tay cô.

“Giáng Sinh vui vẻ, Thưa Đức Bà.”

Emma thì thầm trả lời và hạ tia nhìn của cô xuống vợ Adam, người thấp hơn cô ít nhất một cái đầu.

Charlotte Milbank làm cô ngạc nhiên khi mở lời trước, tông giọng ngân vang nhưng thô cứng. Giọng nói trầm của cô ta không thích hợp với người phụ nữ trông bụ bẫm và nhỏ bé như vậy. “Tôi hy vọng bà có thể đón nhận thêm vài người khách mời nữa, Thưa Đức Bà. Tôi e rằng tôi đã khẳng khái đòi đi theo anh trai tôi đến bữa tiệc này. Kể từ khi chuyển đến Anh, tôi đã nghe mọi người kể về Hoàng Tử Nikolas và điền trang tráng lệ của ngài ấy-chưa kể đến vợ ngài và bảy thú của bà.” “Bà và gia đình của bà được chào đón cùng chia sẻ bữa tiệc Giáng Sinh với chúng tôi, Lady Milbank.”

Ngay khi cái tên đó thoát ra khỏi miệng cô, nó khiến cột sống Emma cảm nhận một cảm giác kỳ cục. Lady Milbank-danh xưng cô đã từng một lần khao khát hơn bất kỳ điều gì khác trên đời.

Khuôn mặt của Charlotte Milbank tròn trịa và không xương, nhưng làn da của cô ta hoàn mỹ, màu trắng sữa tuyệt đẹp với vài dấu hồng mờ mờ trên gò má cô ta. Có lẽ nếu cô ta có một tính cách sôi nổi hoạt bát, cô ta có thể được coi là hấp dẫn, nhưng có sự buộc tội trong đôi mắt xám-rực lửa của cô ta, khuôn miệng nhỏ của cô ta mím chặt và nghiêm nghị.

Emma có thôi thúc kỳ lạ muốn an ủi người phụ nữ đó. Cô không có gì phải sợ tôi, cô ước gì có thể nói ra được. Thay vào đó cô mỉm cười lịch sự và dẫn Charlotte tiến đến nhóm khách gần nhất trong phòng khách, giới thiệu cô ta với từng người. Brixton và Adam nán nã bên cạnh, trong khi Brixton chiêm ngưỡng cây thông khổng lồ trong đại sảnh.

Emma để Charlotte Milbank lại và bắt đầu hòa nhập vào những vị khách khác, nhưng tia nhìn của cô đảo nhanh khắp mọi nơi. Nikolas sẽ trở lại sớm-và cô phải tìm ra anh. Cô không chịu nhìn Adam, mặc dù cô cảm nhận được anh ta đang nhìn chằm chằm vào cô. Đồ khốn nạn, Adam, cô giận dữ nghĩ. Tại sao anh lại làm phiền tôi vậy? Chuyện gì qua thì đã qua rồi. Anh bỏ rơi tôi và kết hôn với người phụ nữ khác, và tôi xoay xở để cố chữa lành vết thương. Bây giờ hãy để tôi vui sống tiếp tục!

Di chuyển về phía đám đông, Emma đóng vai nữ chủ nhân, và cuối cùng liếc nhanh qua Adam. Hắn ta đang khoác lên vẻ mặt vui cười, nhưng hắn có vẻ khá căng thẳng, nụ cười gượng gạo. Vợ của hắn kẻ kẻ bên cạnh hắn, bàn tay trắng tròn trịa của cô ta treo lơ lửng trên cánh tay hắn. Emma nghe lỏm được một phần câu chuyện của họ khi cô bước lại gần. Adam đang cố gắng kể một câu chuyện hài.

“...những bạn bè của chúng tôi thuê một gã người hầu khá kiêu căng mặc bộ đồng phục xanh dương rực rỡ-”

“Bộ đồng phục màu đen, anh yêu,” Charlotte dịu dàng cắt ngang.

Adam tiếp tục như thể hắn ta không nghe thấy cô ấy. “-và chúng tôi đang đi dạo trong khu vườn của họ, bên cạnh hàng rào gỗ thông đỏ-”

“Chúng là những cây ăn quả, cưng ơi,”Charlotte chỉnh lại.

“-khi chúng tôi nghe thấy tiếng kêu ăng ẳng kinh khủng nhất, và tiếng nước bắn tung tóe! Gã người hầu đã sơ sẩy và trượt chân vào ao cá trên đường đi ra nhà xe. Tôi chưa bao giờ cười nhiều như thế.”

“Đó hoàn toàn là sự thô tục,” Charlotte thêm vào vẻ nghiêm trang.

Emma cảm thấy ai đó chạm vào khuỷu tay cô và quay lại nhận thấy Tasia đang đứng bên cạnh cô. Khuôn mặt của Tasia dịu dàng đầy quan tâm. Bà ra dấu về phía Milbank với ánh nhìn lung linh. “Mẹ nhận thấy con có một vị khách không mong đợi”, bà nói nhỏ nhẹ.

Emma làm một khuôn mặt khôi hài và thờ dãi. “Khi Nikolas nhìn thấy họ-”

“Nikolas sẽ không cãi lộn đâu,”Tasia cả quyết với cô. “Anh ấy rất tự chủ.”

“Con hy vọng như vậy.”

“Adam có vẻ khá sợ vợ,” Tasia quan sát.

“Đạ, con nhận thấy điều đó.” Adam là người đàn ông nhạy cảm với lòng tự tôn dễ bị tổn thương. Tại sao hắn ta lại kết hôn với người phụ nữ giống như Charlotte nhỉ? Có lẽ cô ta đang phản ứng lại sự thiếu tự tin, cố gắng khẳng định bản thân bằng cách bám víu hắn ta. “Người phụ nữ tội nghiệp,” Emma đột nhiên nói. “Con hiểu rõ điều đó như thế nào, cố gắng níu giữ một người đàn ông hiếm có. Con đã cố gắng trong một thời gian dài, và sau cùng nhận ra nó thật nực cười.”

“Con đang nói về ai vậy?” Tasia hỏi. “Adam hay là Nikolas?”

Emma mỉm cười buồn bã. “Cả hai, con nghĩ vậy. Nhưng Nikolas đã thay đổi, còn Adam thì không. Con nghĩ Adam phát triển dựa trên việc chiếm giữ quyền lợi của người phụ nữ, không bao giờ để cho cô ta cảm thấy rằng cô ta có thể hoàn toàn dựa dẫm vào hắn ta.”

“Và con cảm thấy con có thể dựa dẫm vào Nikolas?” câu hỏi nhỏ nhẹ của Tasia vang lên.

“Đạ. Tất cả những gì con đã nhận thấy trong suốt vài tuần trước đã thuyết phục con phải nắm lấy cơ hội này. Con quyết định phó thác và tin tưởng vào Nikolas, cho đến khi anh ấy chứng tỏ rằng con sai lầm.”

Tia nhìn chăm chú của Tasia dò dẫm tìm kiếm. “Con có quan tâm đến anh ấy không, Emma?”

Emma do dự, cân nhắc câu trả lời của cô. Liếc nhìn kín đáo, cô thấy Adam lúng túng thoát khỏi vợ hắn và đi lang thang giữa đám đông, ngừng lại ngay cánh cửa kiểu Pháp dẫn ra khu vườn. Hắn quay lại nhìn nhìn thẳng vào Emma.

Adam muốn nói chuyện riêng với cô. Emma quay mặt đi chỗ khác không nhìn hắn, trán cô nhú lại với cái cau mày bối rối. Cô sẽ sớm chuồn đi, và gặp hắn.

“Con có chắc điều đó khôn ngoan không?” Tasia hỏi, hiểu chính xác chuyện gì sẽ xảy ra.

“Có thể không khôn ngoan, nhưng cần thiết. Con phải giải quyết cho xong chuyện giữa chúng con, một lần và mãi mãi.”

Nikolas quay trở lại phòng khách với cảm giác nhẹ nhàng thanh thản. Những cậu bé khiến Jake thích thú vì vẻ thân phục con ngựa nhỏ. Stokehurst đã lịch sự và thậm chí khá thân thiện, nói thì thầm rằng ông ta muốn sớm nói chuyện với anh qua hộp rượu brandy. Nikolas đã đồng ý một cách nghiêm túc, nhận thấy Emma nói đúng-cha cô dường như muốn làm lạnh với anh.

Khi anh bước qua ngưỡng cửa phòng khách, một người phụ nữ xa lạ tiếp cận anh. Cô ta bé nhỏ và bụ bẫm, với đôi mắt điều hâu sừng sốt trên khuôn mặt tròn vo.

“Thưa Đức Ngài,” cô nói với tông giọng trầm. “Tôi là Lady Charlotte. Vợ ngài và chồng tôi dường như đã vắng mặt. Bởi vì tôi không biết gì về diện trang của ngài, tôi buộc phải thuyết phục ngài giúp tôi tìm kiếm họ.”

Khu vườn tối om và tiếng gió nhẹ thổi xào xạc. Nền đất thô cứng và những bờ gấu thoảng mùi sương giá. Emma thờ dốc vì những luồng gió thổi phụt qua khi cô bước dọc lan không khí ban đêm lạnh giá.

Khu vườn là nơi duy nhất cô và Adam có thể bảo đảm sự riêng tư mà họ cần. Dường như nơi đây thích hợp cho họ gặp nhau, nơi cuối cùng cả hai thật sự được ở cạnh nhau trước khi Nikolas xen vào cuộc sống của họ.

Cô đưa mắt tìm kiếm xung quanh, vượt qua bên cạnh những cây thông đỏ Ai-len. Adam đang chờ ở đó, mái tóc dài của hắn ta bay nhẹ nhàng quanh khuôn mặt và cổ hắn. Hắn ta dường như già hơn, như thể hàng năm đã trôi qua thay vì hàng tháng. Emma cảm thấy như thể cô cũng già đi rất nhiều. Sao cả hai có thể thay đổi nhiều đến vậy chứ?

Cô không còn xem cả hai như những đôi tình nhân yêu nhau dữ dội và trẻ trung, và cô nhận ra họ đã bị chia cắt bởi cuộc hôn nhân của họ với những người khác. Cô chưa bao giờ thật sự yêu Adam. Tình yêu thật sự chấp nhận khuyết điểm của mọi người, và tha thứ cho họ khi họ phạm lỗi. Hiểu rõ yếu điểm của họ, và yêu họ nhiều hơn vì điều đó. Những gì cô và Adam chia sẻ cùng nhau chỉ là ảo tưởng-nó đã sụp đổ ngay khi họ đối mặt với thử thách đầu tiên.

Cô dừng lại cách hắn vài bước chân. Đôi môi cô run rẩy vì lạnh.

“Tại sao anh đến đây, Adam?”

Hắn chìa tay ra, đôi bàn tay hắn chứa đầy chuỗi ngọc trai trắng lấp lánh. “Anh muốn tặng em cái này.”

Đôi bông tai cô đã gởi trả lại cho hắn. Emma lần đầu và vòng tay giữa ngực. “Tôi không thể chấp nhận chúng.”

“Tại sao lại không? Chúng không đẹp giống như những thứ trang sức hắn tặng cho em sao?” Tia nhìn của hắn chiếu lên chiếc ghim cài áo hình con hổ ngay cổ cô.

Emma nuốt xuống khó khăn, bất an khi ở một mình với hắn ta.

“Anh muốn tôi phải làm gì chứ?” Emma hỏi xen lẫn giữa vẻ sốt ruột và sự van xin.

“Anh muốn quay trở lại cái đêm em và anh ở cùng nhau trong khu vườn này. Anh sẽ khiến nó thay đổi tất cả. Anh sẽ không để mình bị đe dọa phải rời xa em. Anh đã không nhận ra em là niềm hy vọng hạnh phúc duy nhất của anh cho đến khi mọi thứ quá trễ.

“Điều đó không đúng.”

“Không ư? Mọi người nói rằng Nikolas đã thay đổi, cuộc hôn nhân với em khiến hắn ta trở thành con người tốt hơn. Em có thể làm gì đó để anh có thể cưới em. Em lẽ ra phải chống đối gia đình em và toàn thế giới để trở thành vợ anh. Em lẽ ra phải yêu anh.”

Đã từng có thời, khoảnh khắc này có thể khiến Emma sung sướng, thấy được Adam hối tiếc biết nhường nào vì đã bỏ rơi cô. Nhưng bây giờ cô không muốn sự ân hận của hắn ta-cô muốn cả hai đều tìm thấy được sự bình an. “Adam, chẳng tốt lành gì khi cả hai chúng ta cứ ôm mãi cái quá khứ đó.”

“Chuyện gì sẽ xảy ra nếu anh không thể ngăn được mình?” anh hỏi dữ dội, ném đôi bông tai xuống dưới chân cô với sức mạnh có thể khiến cho những chiếc móc gãy vụn, ném những viên ngọc bay xung quanh vấy cô. “Anh muốn em đeo những thứ này tối nay... đeo cái gì đó của riêng anh.”

“Anh nên tặng chúng cho vợ anh.”

“Anh không yêu cô ấy,” Adam nói, đôi mắt hắn đen thẫm lại với nỗi đau khổ sâu sắc. “Sau khi anh bỏ rơi em, anh đã bán linh hồn của mình. Anh đã nghĩ gia tài của Charlotte sẽ đủ an ủi anh. Em có biết anh đã học được điều gì không?” Hắn mỉm cười cay đắng. “Những của cải anh vừa tìm được đi kèm với hàng đồng nghĩa vụ khiến anh mắc ối. Charlotte đối xử với anh như thể anh là một con khỉ được huấn luyện. Cô ta trông mong anh làm theo ý muốn của cô ta, và cô ta thường công cho anh chỉ khi nào anh làm cô ta hài lòng. Anh đã đánh mất tất cả lòng tự tôn, tất cả sự tự trọng.”

“Ôi, Adam,” Emma thì thầm buồn bã. “Anh không nên kể tôi nghe những điều này. Tôi không thể giúp anh.”

“Nhưng em có thể mà.”

Emma định mở miệng để cãi lại thì cô nghe thấy âm thanh những bước chân trên nền đất thô cứng và sự chuyển động của ai đó chạm nhẹ vào hàng rào của khu vườn. Vài giây sau, Charlotte Milbank xuất hiện. Khuôn mặt nhợt nhạt của cô ta ngậy ra, nhưng đôi mắt thì tỏa sáng với chiến thắng và giận dữ. “Chúng ta tìm ra họ rồi,” cô loan báo với người đi kèm theo cô ta, đang bước đi trên con đường nhỏ ngay cạnh cô ta.

“Nikki,” Emma kêu lên, trái tim cô nôn nao vì lo sợ.

Chồng cô nói rất lạnh lẽo với Adam. “Xéo khỏi đất của tao không tao sẽ giết mày.” Đối với vài người đàn ông câu nói đó có thể chỉ là sự phóng đại, nhưng với Nikolas là về nghiêm túc chết người.

“Không,” Emma can thiệp nhanh chóng. “Để họ đi, Nikki. Đừng để những câu chuyện ngồi lê đôi mách được dịp thổi bùng lên. Hơn nữa, anh có liên quan đến công việc kinh doanh với Mr. Brixton và đám người Mỹ của ông ta, đúng không? Anh không được làm Brixton khó chịu bằng cách tố giác em gái và chồng của cô ta ra khỏi đây.”

Tia nhìn gay gắt cay nghiệt của Nikolas chiếu lên cô. “Tại sao em muốn Milbank ở lại?”

“Dù sao chẳng nữa chúng tôi cũng phải rời khỏi đây,” Charlotte Milbank lăm bắm, tiến đến bám vào cánh tay của Adam. “Đầu tôi đang bắt đầu nhức buốt. Và tôi đã xem được những gì tôi đến đây để xem. Đi thôi nào, anh yêu.”

Lúc đầu dường như không chắc liệu Adam có đi hay không. Sự thỉnh lặng trở nên dần vật. Cuối cùng hắn ta tuân theo cái giật tay hống hách của vợ hắn và rời khỏi khu vườn cùng với cô ta.

Nikolas nhìn chằm chằm xuống những viên ngọc rải rác trên mặt đất dưới chân cô.

Cô cảm thấy bất lực, khi không có cơ gì để trở nên như vậy. Giận dữ vì sự lo lắng của chính cô, Emma bắt đầu công kích. “Bây giờ thì sao nào, Nikki?” cô hỏi thẳng. “Những lý lẽ? Lời buộc tội?”

“Em mời hắn ta à?” anh vẫn còn nhìn những viên ngọc đó.

“Anh nghĩ rằng em muốn hắn ta ở đây sao?”

“Có lẽ em đã. Em đang thử anh phải không, Emma?”

Câu hỏi khiến sự giận dữ của cô đột ngột bùng lên. “Em sẽ không biện hộ đâu. Cứ tin vào những gì anh thích đi.”

“Anh muốn nghe lời giải thích của em.”

“Thật sao?” cô hỏi, đẩy về vô tội mĩa mai. “Thật tuyệt làm sao khi anh quyết định sẽ công bằng với em, sau khi đã tự rút ra kết luận! Anh và Adam đều giống y như nhau-những con chó tranh giành một mẩu xương. À ha, em sẽ không bị thúc đẩy, lôi kéo và bị điều khiển bởi cả hai người. Sao anh dám nhìn em với vẻ nghi ngờ khi em đang cực kỳ cố gắng tin vào những điều tốt đẹp nhất của anh! Em không xứng đáng nhận lấy sự quan tâm sao? Không cả lòng tin mù quáng à?”

Chẳng có tiếng động nào, không lời nào nói ra, chẳng có gì ngoại trừ sự thinh lặng. Nikolas dường như đang bận rộn với cuộc đấu tranh nội tâm đòi hỏi tất cả sự tập trung của anh. Tia nhìn của Emma chiếu vào khuôn mặt hà khắc của anh, đường nét mũi anh và xương gò má hiện rõ dưới ánh trắng xám bạc.

Nikolas hít vào một hơi thật dài và thở ra chậm rãi, có vẻ bất căng thẳng. “Anh biết em không mời hẳn,” anh nói cộc cằn. “Khi anh bắt gặp em ở đây với hẳn ta, anh muốn bóp nghẹt cả hai người. Anh đã...ganh tị.”

Emma cảm nhận tâm trạng nóng giận của cô lắng xuống. “Chẳng có lý do gì phải thế cả.”

“Đúng không?” Anh im lặng một hồi lâu sâu. “Sáu tháng trước anh đứng trong khu vườn và nghe thấy em nói với Adam rằng em yêu hẳn-những lời em chưa bao giờ nói với anh.”

“Em đã không nói với anh trong kiếp trước sao?” cô hỏi với giọng điệu hơi hài hước.

“Có,” anh trả lời, hoàn toàn nghiêm túc. “Và anh muốn nghe điều đó lần nữa. Nó là hy vọng duy nhất giúp anh đứng vững, Emma.”

Kỳ nghỉ đã trôi qua mà không có thêm sự cố nào, khiến cho mọi người đều rất nhẹ nhõm. Chuyện về Milbanks phai nhạt dần trong tâm trí Nikolas khi anh khiến bản thân bận rộn với những nhu cầu của gia đình anh, các tá điền, và công việc kinh doanh. Khi cuối cùng anh cũng tìm được ứng cử viên đủ tiêu chuẩn để trở thành gia sư của Jake, Nikolas đã mời ông ta đến điền trang Anglovsky vào buổi chiều. Người đàn ông lớn tuổi được dẫn đến thư viện, nơi Nikolas và Jacob đang chờ.

Nikolas ra hiệu mời người đàn ông lớn tuổi đứng trước mặt anh ngồi xuống ghế. “Mr.Robinson, con trai tôi và tôi muốn đề nghị ông vào vị trí gia sư. Những thành tích của ông rất tuyệt vời, và sau cuộc gặp gỡ với ông vào tuần trước, cả hai chúng tôi đồng ý rằng ông là người thích hợp nhất.”

Robinson, một quý ông tóc-xám, bệ vệ, đã từng dạy ở Eton trong suốt 40 năm, và giờ đây mong muốn một cuộc sống giản đơn như một người gia sư dạy kèm. Sự tốt bụng và vẻ hài hước khiến Nikolas thích người đàn ông này, và cả tính cách cứng rắn ám chỉ sự phục tùng kỷ luật và lễ phép. Quan trọng hơn, Jake chấp nhận ông ta, tôn trọng ông ta như hình mẫu của một người ông.

Hàm râu được tỉa gọn của ông ta hé ra với nụ cười. “Tôi chấp nhận, ông ta nói ngay lập tức. “Tôi có thể nói thêm rằng hoàn toàn khác thường khi cho phép một cậu bé được nói lên quyết định như vậy-đồng nghĩa với sự đổi mới.” Đôi mắt ông ta lấp lánh khi ông ta nhìn lướt qua Jake. “Tôi tin rằng cậu chủ Jacob và tôi sẽ hợp tác tốt.”

“Chúng tôi sẽ cung cấp cho ông một chỗ ở tuyệt vời ở bất cứ nơi đâu gia đình tình cờ ngụ lại. Chúng tôi cũng sẽ muốn ông đi du lịch với chúng tôi khi có dịp.”

“Tôi rất trông mong điều đó, Thưa Đức Ngài. Du lịch luôn luôn là cơ hội tuyệt vời nhất để học hỏi. Thậm chí đối với một người đàn ông ở độ tuổi như tôi.”

“Tốt lắm.” Nikolas ngừng lại khi anh nhìn thấy viên quân gia xuất hiện ở cửa thư viện. “Vâng, Stanislaus?”

“Người nào đó đã mang vật này để ở cửa, Thưa Đức Ngài.” Viên quân gia đưa cho anh một bức thư được dán kín và gấp lại để trên chiếc khay bạc nhỏ, sau đó rời khỏi phòng.

“Xin lỗi,” Nikolas nói nhỏ với Mr.Robinson, xé bỏ miếng sáp phong kín và đọc lướt qua bức thư, có một lời nhắn dành riêng cho anh.

Nikolas_

Tôi muốn thảo luận một vấn đề vô cùng quan trọng với anh. Nó liên quan đến Emma. Gặp tôi ở cánh cổng cũ tại Southgate Hall, lúc 4 giờ chiều nay. Tôi muốn anh không đề cập chuyện này với bất cứ ai.

Stokehurst

“Cái quái gì vậy...?” Nikolas lăm bằm, đọc kỹ bức thư thêm lần nữa. Thông điệp khó hiểu này có vẻ không giống với phong cách thẳng thắn thường ngày của Stokehurst. Nhưng có lẽ bởi vì người đàn ông này quan tâm đến con gái ông ta. Nikolas không còn sự lựa chọn nào ngoài việc tuân theo mệnh lệnh triệu tập này. Anh muốn sống hòa thuận với gia đình của Emma. Và nếu điều này có thể khiến cho cha cô ấy hài lòng thêm, vậy thì nó cũng đáng giá.

Jake nhìn chăm chăm vào anh với vẻ tò mò, trong khi Mr.Robinson nhìn hơi e ngại. “Tin xấu à, Thưa Đức Ngài.”

“Không.” Nikolas trầm tư nói. “Chỉ là sự bất ngờ.” Anh nghi ngờ rằng Emma biết điều gì đó về thông điệp cha cô ấy đã gửi. Cô ấy đã bỏ đi cả ngày hôm nay, tham dự cuộc họp của Hiệp Hội Bảo Vệ Động Vật Hoang Dã Hoàng Gia. Thường những cuộc tụ tập như vậy kéo dài cả ngày, cho nên không chắc cô ấy sẽ trở về trước bữa tối. Nếu anh đi ngay bây giờ, anh sẽ làm cuộc hành trình đến gần vùng đất nhà Stokehurst, gặp gỡ Stokehurst, và về nhà trước Emma.

Nikolas đẩy bức thư vào góc bàn. “Bên phía thông gia,” anh lạnh nhạt bình luận. “Họ dường như không bao giờ hài lòng cho đến khi đặt người đàn ông vào nhiều rắc rối.”

Người đàn ông già mỉm cười. “Tôi đồng ý, Thưa Đức Ngài. Người vợ yêu quý của tôi đã qua đời cách đây 10 năm, và gia đình bà ấy vẫn quấy rầy tôi.”

Nikolas mỉm cười và vò rối mái tóc đen nhánh của con trai anh.

“Jake, bây giờ cha phải đi rồi, vì vậy có lẽ con sẽ chỉ cho Mr. Robinson phòng học nhé.” Anh quay về phía người gia sư. “Stanislaus sẽ sắp xếp để giúp di chuyển đồ đạc của ông đến đây vào cuối tuần. Đưa cho ông ấy danh sách những vật dụng ông sẽ cần nhé.”

“Cảm ơn, Hoàng Tử Nikolas. Thật vinh dự khi được giao phó trách nhiệm dạy dỗ Cậu Chủ Jacob.”

Jake giật mạnh tay áo của Nikolas về sát ruột. “Cha sẽ đi đâu, Papa?”

“Cha sẽ trở về ngay bữa tối.”

“Con muốn đi với cha.”

“Lần này thì không. Con phải ở lại đây, và thực hiện vai trò như một người chủ gia đình cho đến khi cha trở về.”

“Dạ, Papa.” Jake ngoan ngoãn trả lời, nhưng vẫn có nét cau mày bất bình giữa đôi chân mày đen nhỏ của cậu.

Emma trở về từ R.S.H.T.A, phấn khởi vui vẻ với sự thành công của ngày hôm nay. Bản thân cuộc họp vẫn giống như thường lệ-thật sự, buồn tẻ-và với ít khoản mục tin tức đáng ghi nhận và những dự án đang tiến hành vẫn không tiến triển, cuộc họp đã kết thúc khá sớm. Sự khác biệt chính là cách mà mọi người đối xử với cô. Như Nikolas đã từng hứa, ảnh hưởng xã hội của cô đã được nhân lên ít nhất là gấp 10 lần, đơn giản bởi vì cô là vợ anh. Bây giờ tất cả thành viên của Hiệp Hội đều biết rõ Emma đã kết hôn với một gia tài thần kỳ, cũng như tước hiệu mới ấn tượng của cô. Mọi người đều nể sợ cô, đồng ý tất cả những lời đề xuất của cô, ca ngợi sự thông minh và tính cách khoan dung độ lượng của cô. Hôm nay cô đã được chủ tịch của tổ chức tuyên bố cô là thành viên có thanh thế nhất của Hiệp Hội. Emma đã bị lúng túng, hải lòng, cũng như hơi bức mình vì tất cả những công việc trước đây của cô không được thừa nhận như khi cô trở thành vợ Nikolas.

Cô bước vào nhà và rùng mình dễ chịu vì sự tương phản giữa làn không khí ấm áp bên trong và nhiệt độ giá rét bên ngoài.

“Chào, Stanley,” cô nói với viên quản gia, cho phép ông ta giúp cô cầm áo khoác. Cô cởi bỏ chiếc mũ ni màu xám và găng tay ra.

“Chồng tôi đâu rồi? Ở trong thư viện à?”

“Ngài ấy đã rời khỏi điện trang vài phút trước, Thưa Đức Bà.”

“Thật à? Tại sao?”

“Ngài ấy không nói, thưa bà.”

“Emma!” giọng nói của Jake vang lên, và cô quay lại nhìn thấy cậu bé nhảy vọt xuống cầu thang lớn, một người đàn ông ăn mặc đẹp và lớn tuổi đi theo sau với những bước chân chậm rãi. “Đây là gia sư của con, Mr. Robinson.”

Emma gửi đến ông nụ cười rộng mở. “Chồng tôi đã kể cho tôi nghe về ông, Mr. Robinson. Ngài đã quyết định nhận vị trí này chưa?”

“Rồi ạ, Thưa Đức Bà.”

“Tôi rất vui.” Nhìn xuống Jake, cô hỏi ngẫu nhiên. “Nikolas có nói khi nào anh ấy quay về không?”

“Trước bữa tối ạ.”

“Con có biết anh ấy đi đâu không?”

“Dạ có.”

Khi không nhận thêm được thông tin nào sẵn sàng được tiết lộ, Emma mỉm cười và kiên nhẫn hỏi. “Con có muốn kể cho cô nghe không?”

“Con không thể kể ra-con sẽ chỉ cho cô.”

Lúng túng, Emma đi theo cậu bé đến thư viện, trong khi người gia sư vẫn ở lại đại sảnh với Stanislaus. Đi đến bàn của Nikolas, Jake lướt nhanh qua vài mảnh giấy cho đến khi cậu nhặt lên bức thư được dán kín kẹp giữa hai ngón tay bé xíu của cậu. “Đây rồi.”

Emma lắc đầu khiển trách. “Không được phép xem trộm thư của người khác.”

“Nhưng cô muốn biết mà.”

“Đúng, nhưng...” Cô nhìn chăm chăm vào bức thư, khao khát được đọc nội dung bên trong. “Quý thật,” cô nói khẽ, và đón lấy nó với nụ cười toe toét. “Việc cô đang làm thật là đáng khiển trách, Jake. Chúng ta phải luôn luôn tôn trọng sự riêng tư của người khác.”

“Vâng ạ, thưa phu nhân.” Cậu quan sát khi cô đọc bức thư, đôi mắt của cậu vàng rực và sáng chói như mèo.

Emma lúng túng ngay lập tức. “Lạ thật.” Chẳng hề giống cha cô tí nào khi gởi đến thông điệp như vậy. Tại sao ông ấy lại làm chuyện đó, và tại sao- “Nhưng đây không phải là nét chữ của ông ấy!” cô thét lên. Những nhánh dây thần kinh co thắt dữ dội trong dạ dày cô. Có điều gì đó không ổn-đây là văn phong của Adam Milbank. Đôi mắt cô mờ mịt đi hồi lâu, và nét mực đen dường như bò lúc nhúc giống như sâu bọ trên trang giấy. Cô đã từng nhìn thấy nét chữ của hắn ta trước đây, khi hắn gởi cho cô những lá thư tình, và lá thư cuối cùng chào vĩnh biệt.

Adam Milbank muốn thấy Nikolas cô đơn.

Tay cô thả lá thư ra, roi nhẹ nhàng xuống sàn nhà. Cô nhớ lại những gì Adam đã nói về Nikolas, những lời của hắn nhảy múa hoảng loạn trong tâm trí cô.

“Anh không ngừng nghĩ về những gì đã bị tước đoạt khỏi anh. Chồng của em đã xen vào cuộc sống của chúng ta và lấy đi tất cả mọi thứ anh mong muốn...”

“Tôi sẽ san bằng tỉ số, và tôi thề rằng ngài sẽ không phải chờ đợi quá lâu. Tôi nợ Emma điều đó cũng như chính bản thân tôi.

“Chúa ơi, ai đó nên được ban một ân huệ và tống khứ hắn đi-trước khi hắn phá hỏng cuộc sống của những cô gái ngây thơ khác nữa.”

“Không,” Emma nói, nắm chặt tay lại. “Điên thật rồi. Hắn ta sẽ không hành động như vậy.”

Nhưng tận trong đáy lòng cô biết Nikolas đang gặp nguy hiểm. Lò phát đi những câu hỏi bối rối của Jake, cô sai bước đến kệ tủ bằng gỗ nơi Nikolas cất giữ những bình rượu bằng thủy tinh và vài món đồ quý giá. “Con đã đúng khi chỉ cho cô bức thư này, Jake,” cô nói, lúng sục suốt kệ tủ. “Bây giờ làm ơn đi đến đại sảnh đi con.”

“Nhưng tại sao-”

“Làm như cô bảo, Jake.” Cô nghiêng người nở nụ cười làm yên lòng cậu. “Tất cả đều ổn,” cô nói nhẹ. Jake tuân theo về miễn cưỡng, lê chân bước đi trên sàn nhà trải thảm. Emma tìm thấy vật mà cô đang tìm kiếm, một bộ súng lục được thiết kế thật tinh xảo màu gu. Cô rút ra khẩu súng ngắn của Pháp được làm bằng vàng và bạc với báng súng bằng ngà voi. Trọng lượng của khẩu súng khá nặng và nằm chắc gọn trong lòng bàn tay cô. Cô kiểm tra xem liệu nó đã được nạp đạn chưa, và nhận ra những hốc đạn đều đầy.

Cô nhét khẩu súng ngắn vào trong túi váy của cô, phần nhô lên của nó được giấu kín nhờ những nếp phồng dày cộm của chiếc váy cô. Quay trở về đại sảnh, Emma ra hiệu lấy áo khoác. Mặc dù cô nghĩ về mặt của mình vẫn bình tĩnh, cô vẫn cảm giác được vài dấu hiệu đề lộ ra, khiến cho hai người đàn ông nhìn cô kỳ lạ.

“Stanley, gọi cỗ xe ngựa quay lại,” cô nói bất ngờ. “Tôi tin chắc họ vẫn chưa tháo yên cương ngựa ra.”

Viên quản gia do dự, như thể muốn hỏi hoặc trì hoãn cô, nhưng khi tia nhìn của ông ta chạm vào ánh mắt cô, ông ta gật đầu. “Vâng, Thưa Đức Bà.”

Một cỗ xe ngựa đang đứng chờ ở cánh cổng cũ kỹ, hơi thở của con ngựa thờ phỉ phò trắng xóa trong làn không khí rét buốt. Cánh cổng nhỏ, lâu đời nằm cách xa Southgate Hall nhiều dặm. Nó được xây dựng gần khu rừng rậm, trên con đường mòn quanh co đã từng được sử dụng như đường chính dẫn đến ngôi dinh thự. Bây giờ nó không còn được sử dụng nữa, sau khi cánh cổng gác mới và nhiều trục đường chính đã được xây dựng nhiều năm trước đây.

Nikolas rời khỏi cỗ xe đơn mã của anh và vỗ nhẹ lên chiếc cổ cứng đờ màu nâu hạt dẻ của con ngựa trước khi đi đến cánh cổng. Thời tiết lạnh giá, nhưng không giống như cái lạnh cắt da cắt thịt của mùa đông ở Nga mà anh đã từng biết trong suốt cuộc đời anh. Tuy nhiên, anh mong muốn cuộc gặp mặt này kết thúc sớm để anh có thể trở về nhà và về với Emma. Ông bố chồng của anh đúng là đồ chết tiệt vì muốn thể hiện óc hài hước theo cái cách như thế này-tuy nhiên Nikolas cho rằng anh nợ người đàn ông này.

Đẩy cánh cửa gỗ nặng nề, Nikolas đi vào căn nhà ẩm ướt, ánh sáng ban ngày được chiếu rọi xuyên qua những ô cửa sổ vuông, nhỏ xíu. Điều chỉnh lại sự thay đổi do nền ánh sáng trắng xóa bên ngoài, Nikola chớp mắt nhiều lần. “Được rồi, Stokehurst,” anh lầm bầm. “Cho tôi biết ông muốn nói gì đi.”

Nhưng giọng nói đáp lại không phải của Stokehurst. Nó mềm mại, hả hê, thù địch. “Mày không thường đi lẫn quần ở một nơi tồi tệ giống như thế này, đúng không? Chỉ thứ tốt nhất cho Hoàng Tử Nikolas. Nhà đẹp, xa hoa, cô vợ tuyệt đẹp...nhưng bây giờ tất cả những thứ đó sẽ bị lấy đi hết. Bởi người đàn ông đã từng bị mày tước đoạt mọi thứ.”

Giọng nói vang lên ở phía trước, và Nikolas nhận ra khuôn mặt của Adam Milbank.

Giật nảy người, lúng túng, Nikolas nhìn chăm chăm hắn không chớp mắt. “Mày muốn cái quái gì?”

Milbank giơ ra một cử chỉ với bàn tay của hắn, trưng ra khẩu súng lục được lên nòng-nặng nề. “Tao muốn trả thù, và tao sẽ bắn mày với cái này. Mày ghen tị vì những gì tao đã có với Emma, và mày đã đoạt lấy cô ấy khỏi tao. Mày nghĩ mày là người đàn ông tốt hơn tao, đúng không? À ha, có chút ít sự khác biệt giữa chúng ta đấy, Angelovsky. Chẳng ai trong chúng ta xứng đáng với Emma.” Adam nhắm cẩn thận với khẩu súng trong tay hắn, sử dụng

ngón cái để điều khiển cò súng. “Đây là khẩu súng của Stokehurst. Tao sẽ giết mày bằng cái này và để mặc mày ở đó với vật này của ông ta. Mày và Stokehurst đã hợp lực để chống lại tao. Bây giờ đã đến lúc thực thi công lý.”

“Đồ ngu,” Nikolas nói khễ, nhìn chăm chăm vào khẩu súng lục. Nó đang run rẩy trong bàn tay nắm chặt của gã đàn ông đó, để lộ ra tâm trạng bối rối cùng cực của hắn. “Sẽ không ai tin rằng Stokehurst đã làm điều này.”

“Ít nhất nó cũng tạo nên vết nhơ đập vào danh hiệu cao quý mà lão ta từng tự hào. Và thế giới sẽ tốt đẹp hơn vì không có sự hiện diện của mày-Đồ chó Nga ích kỷ!”

“Mày nghĩ chuyện gì sẽ xảy ra sau đó?” Nikolas hỏi, chuyển tia nhìn của anh lên khuôn mặt ướt đầm mồ hôi của Milbank. “Mày sẽ chỉ kết thúc trong giá treo cổ thôi. Và mày sẽ vẫn không có Emma. Cô ấy không muốn mày.”

“Cô ấy muốn tao cho đến khi mày xé nát cuộc sống của chúng tao!” Khẩu súng giật mạnh, và Nikolas chùn bước lại. Milbank cười phá lên cay nghiệt. “Mày đứng ra nên sợ hãi, Angelovsky. Tao muốn điều này. Tao sẽ giết mày mà không hề mảy may hối hận giống như đập chết một con ruồi. Nhưng trước hết, quỳ gối xuống.” Khi Nikolas do dự, con giận điên cuồng của Milbank dường như tăng lên gấp đôi. “Quỳ trên sàn! Ít ra cũng có một lần tao muốn thấy mày khúm núm.”

Nikolas từ từ quỳ gối xuống, nhìn chăm chăm vào gã đàn ông đó trong khi nổi tức giận và sự khắc chế chạy dọc toàn thân anh.

“Tao bắt đầu lập kế hoạch này vào ngày tao nghe được mày sẽ kết hôn với Emma,” Adam nói. “Cuộc sống của mày đã không đáng giá một si-linh nào kể từ đó.”

Nikolas liếm đôi môi khô khốc của anh. “Mày sẽ hy sinh cuộc sống của chính mình chỉ để trả thù thôi sao? Vậy còn vợ mày?”

“Vợ tao,” Adam lặp lại, rồi cười phá lên chua chát. “Con gà mái mập mập bé xíu, luôn mồm vào bất kỳ người nào ở xung quanh ả. Mỗi lần tao nhìn Charlotte, tao lại nghĩ do lỗi của mày mà tao phải ở với ả. Và mày có được Emma...mày, kẻ chẳng xứng đáng tí nào với cô ấy so với bất kỳ người đàn ông nào khác trên thế giới này.”

“Tao không phủ nhận điều đó,” Nikolas nói nhỏ.

“Emma sẽ cảm ơn tao trong suốt quãng đời còn lại của cô ấy vì chuyện tao sắp làm.”

“Không, Adam.” Một giọng nói mới đến vang lên phá vỡ khung cảnh đó, khiến bọn họ giật nảy mình. Cả hai đều chăm chú quan sát lẫn nhau, chẳng ai trong số họ để ý thấy dáng người mảnh mai đã bước từng bước nhỏ rón rén mở cửa. Emma đứng ở đó, mép váy của cô bị thấm ướt do nền đất, khuôn mặt cô cứng đờ trong nền bóng tối. Nikolas chưa bao giờ thấy mắt cô lại quá kiên định và rực rỡ như vậy, như thể cô đang trong trạng thái bị thôi miên. Cô tiến lên phía trước, giữ khẩu súng ngắn chắc chắn trong tay chìa về phía Adam. “Đứng là điên cuồng. Ngừng chìa súng vào Nikolas ngay. Nếu anh dám làm hại anh ấy, tôi sẽ cho anh một phát đạn đây.”

“Emma, ra khỏi đây!” Nikolas cau gắt, toàn bộ cơ thể anh đông cứng lại vì nỗi sợ hãi đột ngột. Vợ anh, con anh...họ không được bị tổn hại, bất kể chuyện gì xảy đến với anh.

Adam chỉ liếc nhìn về phía Emma. “Anh không muốn giết hắn trước mặt em. Nhưng anh sẽ nếu bắt buộc phải làm.”

“Vì Chúa, tại sao anh lại làm vậy?” Emma hỏi căng thẳng. “Có phải anh đang cố làm Nikolas hoảng sợ không? Ừm, anh đã vì thành công vì làm cho hai chúng tôi sợ hết cả hồn rồi đây. Bây giờ thì cất khẩu súng đi nào.”

Adam trông nham hiểm và ngày càng lo lắng nhiều hơn, khẩu súng lục vung vẩy trong tay hắn. “Em nên biết ơn vì anh sẽ giải thoát hắn khỏi em. Có phải đó là điều em muốn không, Emma? Em không thể yêu con quái vật này-em muốn thoát khỏi hắn.”

“Tôi không muốn.” Cầm cô rõ ràng đang run lẩy bẩy. “Anh phải dừng hành động phi lý này lại, Adam!”

“Chết tiệt, Emma, làm ơn đi đi mà,” Nikolas nói trong tuyệt vọng. Lạy Chúa lòng lành, số phận của anh không thể bị chia cắt khỏi cô lần nữa. Sau tất cả những gì anh đã trải qua, tất cả những thứ anh đã lĩnh ngộ được, cuối cùng anh lại đánh mất cô sao? Những tiếng nói hoài ức vọng trong tai anh, lời thì thầm đau khổ của Emelia... “Em sẽ không bao giờ gặp lại anh nữa, đúng không?”

“Không trong suốt cuộc đời này.”

“Emma, ra khỏi đây,” anh nói cay đắng.

“Không nói thêm từ nào nữa!” Adam la lên, đôi mắt hắn rực sáng vì hận thù. Tia nhìn đau khổ của hắn chiếu vào Emma. “Anh không bao giờ hiểu rõ cảm giác của anh như thế nào cho đến khi anh đánh mất em. Anh phải làm việc này. Anh không thể để hắn thắng. Anh sẽ không bao giờ cảm giác giống như một người đàn ông, chừng nào hắn còn chưa bị trừng phạt. Không có ai tin anh yêu em, Emma-thậm chí em cũng không. Đây là cách duy nhất anh có thể chứng minh điều đó. Rồi em sẽ nhận ra.”

“Anh không cần chứng minh bất cứ điều gì cả,” Emma nói. “Tôi tin anh mà.” Cô cảm nhận được những giọt nước mắt cay rất nơi khóe mắt, trong khi giọng nói trong lòng cô thổn thức vì khiếp sợ. Xin đừng làm đau anh ấy, làm ơn...Cô chớp mắt để kiềm lại những giọt lệ và giữ khẩu súng ngắn về phía Adam. “Nhưng tôi không yêu anh, Adam. Tôi đã cô đơn, thiếu tự tin, và anh đã tăng bốc tôi và khiến tôi cảm thấy được yêu thương. Những suy nghĩ non nớt chưa chín chắn khiến tôi hiểu lầm đó là tình yêu-”

“Hắn ta đã lừa em để em tin vào những lời dối trá của hắn,” Adam nói giận dữ.

“Anh và tôi là những bạn luôn quan tâm chăm sóc lẫn nhau. Không giống tình yêu. Bây giờ chúng ta đã có cuộc sống hạnh phúc với những người khác. Anh không cần phải phá hủy hết tất cả mọi thứ. Anh sẽ chẳng đạt được mục đích nào cả bằng việc cư xử như vậy. Hãy cất khẩu súng đi và chúng ta sẽ rời khỏi đây. Tôi- Tôi sẽ đi với anh đến nơi nào đó và chúng ta sẽ nói chuyện-”

“Không,” Nikolas nói nhanh.

“Mày không được nói gì ở đây,” Adam nhếch mép khinh bỉ. “Tao là người nắm quyền kiểm soát, không phải mày.”

“Anh không thể,” giọng nói buống binh của hắn vang lên.

“Ngay bây giờ.”

Adam không có vẻ lắng nghe cô, tia nhìn của hắn vẫn khóa chặt trên Nikolas. “Quá muộn rồi.”

Trong suốt quãng đời còn lại của cô, Emma sẽ nhớ về những gì đã xảy ra ở đây vượt ra khỏi quỹ đạo thời gian, hàng giây kéo dài như hàng giờ, từng cử động chậm chạp và rõ rệt và dễ suy đoán. Bất cứ khi nào Nikolas nhìn vào trong mắt Adam, anh lại tin rằng anh sắp sửa chết. Anh quay mặt về phía Emma nhìn cô như một hình ảnh cuối cùng, đôi mắt anh mờ mịt và nhức nhối.

Cô siết chặt tay trên cò súng của khẩu súng lục. Âm thanh tiếng súng vang vọng quá lớn, dội vang liên tục trong tâm trí cô.

“Nikolai!” tiếng hét chói tai vang lên, và một lúc lâu sau cô nhận ra nó đã được bắn ra bởi cô. Adam quần quai vì cú chóiang văng kinh hồn đó, một phần vai trên của hắn bị xé toạc ra với dòng máu đỏ. Hắn nổ súng, viên đạn bay vào không trung. Ngay tức khắc ghim chặt vào bức tường sau lưng Nikolas.

Nikolas không di chuyển khi Adam đổ gục xuống ngay trước mặt anh. Anh tê cứng người, tâm trí của anh chết lặng với sự đón chờ cái chết. Anh không thể nhìn thấy được gì và đặc biệt, bị ném vào không gian không đen kịt. Dần dần các giác quan của anh hồi phục lại, và anh nhận thấy bản thân vẫn còn quỳ trên sàn nhà, còn Emma cúi mình xuống trước mặt anh. Đôi bàn tay cô bao bọc khuôn mặt anh, và hơi thở của cô làm ấm làn da anh.

“Nikki,” cô thì thầm, đôi mắt xanh dương của cô óng ánh vì những giọt nước mắt. “Chúa ơi, Em yêu anh!” Cô hôn lên mí mắt anh, má anh, môi anh. “Nhìn em,” cô nói, khóc òa lên trước mặt anh. “Em không thể để mất anh, anh có hiểu không? Em yêu anh.”

Nikolas vòng tay ôm lấy cô khi tiếng gầm rống của cuộc bắn giết trong tai anh lắng xuống. Anh nhìn lướt qua cơ thể nằm sóng soài của Adam Milbank. Vết thương dường như nằm trên bắp tay hoặc vai, tên con hoang này có lẽ vẫn sống được. Chuyển sự chú ý hướng sang Emma, anh cố gắng lau đi những giọt nước mắt chảy đầm đìa trên má cô. Cô có vẻ rất dễ bị tổn thương, một con hổ cái đột nhiên bị dọa cho hoảng sợ và tìm kiếm sự che chở. Không còn hàng rào phòng thủ nào giữa họ nữa. Cả hai ôm chặt nhau, cuối cùng đều bình an vô sự, trong khi quá khứ bị vứt bỏ đi thành những miếng giẻ rách.

“Làm sao em biết được-” anh cố gắng hỏi.

“Em thấy bức thư. Em biết đó là nét chữ của Adam, và hắn ta định làm hại anh. Em phải đi tìm anh.”

Vòng ôm của anh siết chặt hơn một cách mạnh mẽ. “Đừng bao giờ tự đặt mình vào hoàn cảnh nguy hiểm như thế này lần nữa. Không vì bất kỳ lý do gì.”

Nụ cười run run nở trên môi cô. “Anh không thể nói em phải làm những gì,” cô nói, lấy tay áo chùi đi gương mặt ẩm ướt.

“Đừng khóc,” anh thì thầm. “Tất cả đã qua rồi. Cả hai ta đều bình an.”

“Khi em nhận ra Adam có thể giết anh. Em hiểu rõ cuộc đời này sẽ trống rỗng ra sao nếu thiếu vắng anh. Em cần anh.” Cằm của cô run rẩy mỗi khi cô cố gắng chế ngự những cảm xúc của cô. “Vì vậy anh tốt hơn nên ở bên cạnh em mãi mãi, Nikki... còn không em sẽ khiến anh sống không bằng chết.”

“Em đã gọi anh là Nikolai,” anh nói, vuốt dọc đường viền ẩm ướt của má cô.

“Em có sao?” Emma trông giật mình ngay lúc đó, và suy nghĩ 1 hồi lâu. “Đúng, em đã gọi,” cô nói chậm rãi. “Em tự hỏi tại sao. Có lẽ... em đang bắt đầu tin vào giấc mơ của anh.”

Anh không quan tâm đến bất kỳ điều gì nữa, không khi tương lai đang treo lơ lửng đồ mong và ngọt ngào trước mặt họ. “Không quan trọng nữa. Miễn là bây giờ em yêu anh, ruyshka.”

“Dạ,” cô thì thầm, kéo đầu anh xuống.

EPILOGUE:

Hàng tháng trôi qua Lord Adam Milbank chính thức bị buộc tội và xét xử vì mưu toan giết người, vợ hắn, Charlotte, thăm dò sự lên án của công chúng, cũng như sự khinh bỉ của tầng lớp thượng lưu, quá sức chịu đựng. Cô ta đã bỏ trốn về với gia đình cô ta và ngôi nhà ở Mỹ, nơi những người nhà Brixton

khắc xúm xít vây xung quanh để bảo vệ cho cô ta. Bồi thẩm đoàn gồm những nhà quý tộc Anh nhận thấy dấu hiệu phạm tội của hắn ta, Adam đã bị kết án tù trong một khoảng thời gian ngắn, và đánh mất hầu hết đất đai và tài sản của hắn.

Trong vài khoảnh khắc riêng tư Emma nghĩ về Adam với cảm giác có lỗi, giả như cô có thể làm gì hoặc nói điều gì đó để giữ cho hắn không làm hại đến cuộc sống của Nikolas. Giống như cô, Adam đã ảo tưởng về tình yêu, và hắn ta trách móc người khác vì những chần chừ trong cuộc sống của hắn. Cảm ơn Chúa vì cuối cùng cô đã thấu hiểu tốt hơn, nếu không cô sẽ không bao giờ có thể tìm thấy hạnh phúc khó khăn lắm mới có được với Nikolas.

Suốt những tháng cuối cùng của thời kỳ thai nghén, thể giới của Emma bị thu hẹp lại với cuộc sống quanh quẩn tòa lâu đài của cô và về nhà cha mẹ đẻ hoặc bên cạnh những người bạn thân. Phụ nữ ở trong tình trạng của cô bị ngăn cấm không được xuất hiện ở chỗ đông người, ngoại trừ trong giai đoạn đầu khi họ có thể giấu diếm cơ thể trong những chiếc khăn chòang và xống váy nặng nề. Tasia và vài phụ nữ khác thường xuyên đến thăm cô, nhằm làm dịu đi sự buồn tẻ vì bị giam cầm, tuy nhiên, không có những chuyến viếng thăm nhà hát, không tiệc tùng hoặc khiêu vũ, không cưỡi ngựa dọc công viên hoặc đi dạo qua London; và tệ hơn hết thảy, chính là công việc của cô trong trại thú bị cấm đoán hoàn toàn.

Nikolas hầu như nhắc bóng cả thân người cô lên ở chuồng ngựa vào một buổi chiều khi có con ngựa mới được chuyển đến đó. Con vật nóng tính này đã bị người chủ trước ngược đãi dữ dội cho đến khi nó đánh mất lòng tin vào con người. Sau khi nó đá người quản chuồng khi anh ta đang cố gắng chăm sóc cho cái chân thối rữa của nó, Emma đã đi đến đó để cố gắng xoa dịu con vật này. Nikolas, được báo động ngay tức thì bởi những người hầu ba hoa, đã đến chuồng ngựa ngay lập tức.

Đầu tiên Emma cảm thấy có lỗi rồi sau đó thì công khai thách thức khi chồng cô khóa chặt vòng tay anh xung quanh lưng cô và dẫn cô ra khỏi tòa nhà. “Hãy để em có vài phút xoa dịu con vật đó,” cô nói giận dữ. “Em luôn làm chuyện đó với những con vật của em- Anh đã từng thấy rồi mà!”

“Con ngựa chết tiệt đó cắn và đá bất cứ ai lảng vảng xung quanh nó,” Nikolas trả lời dứt khoát, kéo Emma đi nhanh đến nỗi ấn sâu những gót chân của cô trên đất.

“Em có thể tự mình quyết định muốn làm gì,” cô khẳng khái phản đối lại, mặc dù cô biết rõ anh đúng.

“Không trong khi em đang mang thai con của anh.”

Phải đến tận buổi chiều thì con giận dữ của cô mới nguôi ngoai dần. Sự phẫn nộ của cô hầu như tập trung hết vào chính bản thân cô, và sự thật rằng đây là lần đầu tiên trong đời, cô phụ thuộc vào những người khác về mặt thể chất. Cô dễ bị mệt mỏi vào những ngày này, và những bước sai chân phóng khoáng của cô giờ đây bắt đầu trở nên giống với dáng đi lạch bạch của một con vịt.

“Điều này sẽ không kéo dài vĩnh viễn đâu,” Nikolas thì thầm, dừng lại bên cạnh khi cô đang nằm trên giường để chuẩn bị ngủ trưa. Anh âu yếm vòng tay ôm lấy cô, bàn tay anh dịu dàng vuốt ve từ cái bụng đang phát triển rất nhanh đến bờ ngực của cô. Emma cảm nhận nụ cười của anh áp trên gáy cô. “Chẳng bao lâu nữa em sẽ trở lại với công việc trong chuồng thú, bị cắn và trầy xước, và vui vẻ cào gợn đồng phân thú.

Cô thở dài khao khát vì suy nghĩ đó. “Thật không dễ đâu, anh biết mà, để những người hầu làm các việc em muốn tự mình làm. Không những vậy, em đang trở nên vụng về và mập ú-”

Anh cười khê, lòng bàn tay anh vuốt ve lên trên bụng cô. “Em mảnh mai ở khắp nơi ngoại trừ chỗ này, ruysyka. Không mập ú, nhưng đang có thai. Người Nga tin rằng không có gì đẹp hơn người phụ đang ở trong tình trạng như em.”

“Chúng ta không ở Nga,” cô lầu bàu. “Chúng ta đang ở Anh, nơi những người sắp làm mẹ rõ ràng bị lỗi thời.” Nikolas bắt đầu xoa bóp vùng dưới cột sống của cô, tìm kiếm những nơi đau nhức và mát-xa nhẹ nhàng, cho đến khi Emma thở dài khoan khoái.

“Ôi, em rất yêu bàn tay anh,” Emma lẩm bẩm, nhẹ cong người.

“Chỉ tay anh thôi sao?”

“Ừm, bàn tay anh là tất cả những gì em có thể cảm nhận ngay lúc này.”

“Thế còn điều này thì sao?” Anh ấn phần cơ thể nhạy cảm của anh vào bên dưới cô, báo cho cô biết rõ chiều dài căng cứng bị khuấy động của anh. “Anh tìm thấy ở em vẻ quyến rũ, sự xinh đẹp... và rất hấp dẫn,” anh nói, hôn lên cổ cô. “Em nghĩ gì về điều này nào, người mẹ bé nhỏ?”

Emma mỉm cười và hơi uốn éo người. “Em nghĩ anh là người đàn ông kỳ lạ với những sở thích ương ngạnh.” Cô nằm ngửa ra và vòng tay ôm lấy cổ anh. “Và em rất may mắn được trở thành vợ anh.”

Hai tháng sau, Emma ngồi trên giường và âu yếm ôm ấp đứa con gái thơ bé của cô, trong khi Nikolas ngồi bên cạnh cô. Với đầu ngón trỏ của mình, Emma vuốt ngược nhúm tóc đỏ mềm mại trên đầu đứa trẻ. Cặp lông mi đỏ cong cong đến đường viền đôi má hồng hồng của bé. “Chúng ta đặt tên con là gì đây anh?” cô hỏi. “Không biết vì sao em chẳng nghĩ ra được một cái tên thích hợp nào cả.”

“Anh có một đề nghị.” Tay Nikolas đặt trên tấm mền, phủ lên đầu gối của Emma. “Anh muốn đặt tên con gái là Mary, theo tên của mẹ em.”

Emma im lặng hồi lâu, cúi đầu xuống đứa trẻ. Khi cô ngược nhìn lên Nikolas, đôi mắt cô lấp lánh những giọt lệ hạnh phúc. “Dạ, em thích cái tên đó. Tên con sẽ là Mary Nikolaievna Angelovskiy. Có trời biết rõ con bé sẽ không bao giờ phải học cách đánh vần tên của nó.”

Cả hai bị cắt ngang bởi tiếng gõ nhẹ nhàng vào cánh cửa phòng ngủ. “Vâng?” Nikolas hỏi, quay người nhìn vào tên hầu vừa xuất hiện ở ngưỡng cửa.

“Thưa Đức Ngài, một bưu kiện đã được chuyển đến cho ngài cách đây 5 phút. Ông Stanislaus nói rằng nó đến từ Sir Almay. Tôi để nó ở thư viện chứ, Thưa ông?”

Emma quan sát khuôn mặt u ám lạ kỳ của chồng cô.

“Không,” anh nói. “Mang nó lại đây.”

“Cái gì vậy?” Emma hỏi khi người hầu rời đi. “Sir Almay là ai?”

Nikolas có vẻ không nghe thấy gì, nhưng sau vài giây anh hờ hững trả lời. “Sử học gia anh đã thuê để nghiên cứu về gia tộc nhà Angelovsky ở Nga.”

“Ồ.” Tia nhìn của cô di chuyển từ khuôn mặt vô cảm của anh đến những ngón tay đang siết chặt lại của anh thể hiện đáng về bồn chồn trong bộ đồ ngủ. Thế rồi cô hiểu ra. “Anh yêu cầu ông ta tìm hiểu về Emelia.”

“Anh phải làm vậy.”

“Dạ, dĩ nhiên là vậy rồi.” Emma với người tới chạm vào tay anh, vuốt ve những ngón tay căng cứng của anh. Cô chỉ có thể đoán được rằng chuyện này rất có ý nghĩa với anh. Khoảng thời gian đó vẫn quá sống động đối với anh, ảnh hưởng đến anh bằng những cách thức nhỏ nhặt nhiều vô số kể; anh chắc chắn sẽ rất đau lòng nếu phát hiện ra điều gì đó làm tổn hại cho Emelia Vasilievna. “Nikki, dù có chuyện gì xảy ra với cô ấy đi chăng nữa... đó không phải là lỗi của anh. Anh biết rõ mà, đúng không?”

Nikolas không trả lời, nhìn chăm chú về phía cửa như thể anh hơi mong muốn một bóng ma sẽ xuất hiện. Người hầu quay trở lại với gói bưu kiện, tiến đến trao nó cho Nikolas. Emma làm cử chỉ ra hiệu, người hầu bế em bé lên và ẵm bé đến phòng trẻ để ngủ trưa.

Nikolas chậm chạp đẩy những sợi dây ra khỏi gói bưu kiện và mở lớp giấy nâu ra khỏi. Emma chồm người về phía trước với dáng vẻ cực kỳ tò mò. Gói bưu kiện chứa một bức thư được dán kín, 2 hoặc 3 quyển sách với những mẫu tự ki-rin trên bìa, và một vật khác mà Emma không có cơ hội để nhìn xem là gì. Nikolas với lấy nó và xoay lung lay, nhìn chăm chăm vào thứ gì đó anh đang giữ. Anh lặng lẽ đứng dậy và đi đến cửa sổ. Cô thấy anh giơ tay lên khuôn mặt anh, không biết để chùi đi những giọt mồ hôi hay là nước mắt.

Emma nhặt bức thư lên và nhận thấy nó được viết bằng tiếng Anh.

Kính gửi Đức Ngài Hoàng Tử Nikolas Dmitriyevich Angelovsky. Đã hoàn thành công việc nghiên cứu mà Ngài giao phó, tôi xin cảm ơn Ngài vì trải nghiệm về chuyến đi đến nước Nga. Những căn phòng lưu trú rất trắng lẹ, và tôi tìm thấy một biên dịch viên, Mr. Sigeyov, thật sự gây ấn tượng sâu sắc. Ngài có lẽ sẽ đặt câu hỏi liên quan đến những món đồ tôi đã gói, tôi rất vui được gặp ngài và cung cấp thêm nhiều chi tiết. Hầu hết thông tin liên quan đến số phận của Emelia Vasilievna đều nằm trong những bức thư cá nhân được viết bởi con trai của bà ấy, Hoàng Tử Alexei Nikolaievich Angelovsky. Những bức thư này thuộc quyền sở hữu của chị cả ngài, Katya, một người phụ nữ dễ thương đã gửi đến tôi tình cảm triu mến cùng lời chúc sức khỏe đến ngài. Cũng có đề cập đến khoảng thời gian cư trú Emelia trong những năm gần đây nhất của bà ấy, điền trang nhỏ bé của Moscovian nơi Nữ Hoàng Elizabeth nghe nói đã từng thăm viếng cùng với Alexei.”

“Chuyện gì đã xảy ra với cô ấy?” Nikolas hỏi bằng tông giọng khàn khàn, vẫn dõi mắt về phía cửa sổ.

Emma lướt nhanh qua lá thư, nhảy qua một hoặc hai trang sau. “Emelia đã rời khỏi tu viện 7 năm sau khi anh... sau khi Nikolai chết,” cô nói. “Những người họ hàng nhà Angelovsky đã giữ cô ấy và đưa trẻ ở với họ tại St. Petersburg trong một khoảng thời gian ngắn. Những nhân viên mật vụ và viên chức thành phố của Chính Phủ Hoàng GIA luôn quấy rối họ, cho đến khi Emelia gần như biết mất cùng với con trai của cô trong suốt 10 năm tiếp theo. Có khả năng cả hai sống ở ngôi nhà cũ của cô ấy ở Preobrazhenskoe-1 năm sau nhà thờ ở ngôi làng đó liệt kê được lý lịch một người phụ nữ không rõ danh tánh và đưa con không cha của cô ấy trong sổ đăng ký hộ khẩu. Đó có thể là Emelia.” Emma nhìn thấy một đoạn ghi chú đáng lưu ý khác từ bản báo cáo của Almay và đọc to lên.

Hai năm sau cái chết của sa hoàng Peter vào năm 1725, Emelia và con trai của bà cuối cùng không phải lẫn trốn nữa. Vào lúc đó Alexei trạc khoảng 19 hoặc 20 tuổi. Anh ta khẳng định hoàn toàn quyền sở hữu về tất cả tài sản của Angelovsky, và tự thừa nhận vị trí của anh như người thừa kế đích thực của Nikolai. Đường không không ai trong gia đình có khả năng hoặc sẵn sàng tranh luận với anh. Alexei sắp đặt Emelia ở trong một tòa lâu đài bên ngoài Moscow, nơi bà ấy sống trong thanh bình suốt quãng đời còn lại. Trong 20 năm tiếp theo, anh chuyên tâm gia tăng tài sản nhà Angelovsky lên. Có vài bức thư được lưu giữ từ thời kỳ này, được viết bởi chính tay Alexei và gửi đến mẹ anh tại nhà riêng của bà. Những bức thư đó nằm trong gói đồ tôi đã gửi. Từ bức thư này cho thấy rõ rằng Emelia phản đối việc con trai bà trở thành chồng của Nữ Hoàng Elizabeth, con gái của Peter. Tuy nhiên, bà đã sống đủ lâu để thấy con trai bà kết hôn với một phụ nữ cao quý người Nga và sinh ra hai đứa con, Sergei và Lida. Cái chết của Emelia được ghi lại vào năm 1750. Bà hưởng thọ 60 tuổi. Trong bộ sưu tập của chị gái Katya của ngài chúng tôi tìm thấy một bức tiểu họa của Emelia Vasilievna, được vẽ không lâu trước cái chết của bà ấy...

Giọng nói của Emma nhạt dần khi cô nhận thấy Nikolas đang nắm giữ vật gì đó. “Nikki?” cô nói lặng lẽ, để bức thư sang một bên. Cô đứng lên khỏi giường và đứng cạnh anh bên cửa sổ. Lúc đầu tia nắng chói chang của ban ngày khiến bức tiểu họa không nhìn thấy rõ. Cô chạm vào bàn tay anh, và anh nghiêng bức tranh nhỏ ra cho đến khi một khuôn mặt được hiện rõ lên.

Emma nhìn chăm chăm vào bức chân dung nhỏ xíu của một người phụ nữ già với mái tóc bạc-tuyệt đẹp. Gương mặt của bà bị già đi vì thời gian ngoại trừ phong cách quý phái, miêng của bà nghiêm nghị, đôi mắt bà có màu không thể phân biệt được. Bà ấy trông như thể đang nhìn đầy tiếc nuối vào một vật gì đó-hoặc ai đó-xa xăm với vội. “Cô ấy giống em không?” Emma hỏi, những ngón tay của cô cong cong trên tay Nikolas. Cổ họng cô bắt đầu thắt chặt dữ dội. “Có, em nghĩ cô ấy giống.”

“Cô ấy đã không bao giờ kết hôn lần nữa,” anh lầm bầm.

Emma nhìn lên và nhận thấy những giọt nước mắt lấp lánh trên má anh. “Không, có vẻ như cô ấy đã không.”

“Cô ấy không có ai cả.”

“Cô ấy có con trai của cô ấy,” Emma nói. “Cô ấy đã tìm được nguồn an ủi dựa vào Alexei, cũng như hồi ức của cô ấy về Nikolai. Trên hết, cô ấy biết rằng họ sẽ gặp lại nhau... và họ đã như vậy.”

Emma cảm nhận được sự nhẹ nhõm trong lòng anh, sự khuấy khỏa khiến những ngón tay anh nói lòng ra. “Họ đã?” anh hỏi, quay lại nhìn cô với bức tiểu họa nằm trong lòng bàn tay anh.

“Sao em có thể tin chắc như vậy?”

Emma mỉm cười và tựa người vào anh, cho đến khi cánh tay anh ôm quanh người cô. “Em chỉ biết thôi.”

Nikolas thanh thản áp mặt vào mái tóc cô, thì thầm những lời yêu thương anh dành cho cô, trong khi cả hai đứng sát cạnh nhau trong làn ánh nắng mặt trời buổi sáng đang dần ấm lên.

Bạn đang đọc truyện *Prince Of Dreams* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.